51

SANCTISSIMI
DOMINI NOSTRI
BENEDICTI
PAPÆ XIV.
BULLARIUM.
TOMUS SECUNDUS,
IN QUO CONTINENTUR

Conſtitutiones, Epiſtolæ, aliaque Edita ab Initio Pontificatus uſque ad Annum MDCCXLVI.

Editio recentior auctior & emendatior.

Pertinet ad Cenobium S. M. Carmeli Ferr. S. Anthimi.

VENETIIS, MDCCLXXVII.

Sumptibus BARTHOLOMÆI OCCHI,
SUPERIORUM PERMISSU.

CONSTITUTIONES EPISTOLÆ &c.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BEEDICTI PAPÆ XIV.

Secundum Titulos.

LIBRORUM DECRETALIUM

DISPOSITÆ

LIBER PRIMUS.

De Summa Trinitate & Fide Catbolica.
Tit. I.

De Rescriptis.
Tit. III.

De Electione & Electi potestate.
Tit. VI.

De Authoritate, & usu Palii.
Tit. VIII.

De Temporibus Ordinationum, & qualitate Ordinandorum.
Tit. XI.

De Sacra Unctione.
Tit. XV.

De Officio Vicarii.
Tit. XXVIII.

De Officio Judicis Ordinarii.
Tit. XXXI.

De Officio Judicis.
Tit. XXXII.

De Majoritate, & Obedientia.
Tit. XXXIII.

LIBER SECUNDUS.

De Judiciis.
Tit. I.

Constitutio cxv. quæ incipit : *Romanæ Curiæ* pag. 170.

De Foro competenti.
Tit. II.

Constitutio cxv. quæ incipit : *Romanæ Curiæ* §. 4. *Ac primum omnium* pag. 170.

De Feriis.
Tit. IX.

Constitutio cv. quæ incipit : *Paternæ caritatis* pag. 95.

De Appellationibus, Recusationibus, & Relationibus
Tit. XXVIII.

Constitutio cxv. quæ incipit : *Romanæ Curiæ* §. 33 *Alia pariter* pag. 170.
Constitutio cxxxII. quæ incipit : *Altissimo* pag. 224.

LIBER TERTIUS.

De vita, & honestate Clericorum.
Tit. I.

Con-

De Custodia Eucharistiæ, Chrismatis, & aliorum Sacramentorum.
Tit. XLIV.

De Reliquiis, & Veneratione Sanctorum.
Tit. XLV.

De Observatione Jejuniorum.
Tit. XLVI.

De Ecclesiis ædificandis, vel reparandis
Tit. XLVIII.

De Immunitate Ecclesiarum, Cœmeteriorum, & rerum ad eas pertinentium.
Tit. XLIX.

LIBER QUARTUS.

LIBER QUINTUS.

INDEX
INITIORUM
SINGULARUM CONSTITUTIONUM
QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

INDEX ARGUMENTORUM EARUMDEM CONSTITUTIONUM

ANNO MDCCXLIII.

PONTIFICATUS ANNO III.

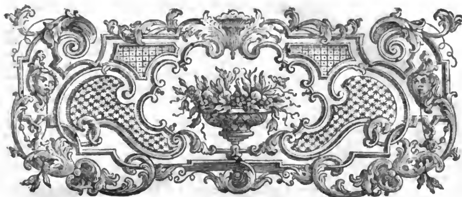
PONTIF. ANNO IV.

ANNO MDCCXLIV.

PONTIF. ANN. V.

ANNO MDCCXLV.

CXX.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ &c.

ELECTIO PATRIARCHÆ

Maronitarum a Pontifice facta, & Ablegatio Commissarii Apostolici, Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis denunciatur.

Venerabilibus Fratribus, Simoni ab Archiepiscopatu Damasci ad Patriarchalem Maronitarum Sedem translato, cæterisque Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

MAGNA non minus admiratione, quam ægritudine, affecti sumus, postquam e sex Episcoporum vestri Cætus, aliorumque literis intelleximus, Maronitarum Ecclesiam, post obitum postremi Patriarchæ Josephi Petri, funesto Schismate discissam fuisse; a sex illis Episcopis in ejus locum suffecto Elia Arcæ, ab aliis Tobia Napolosiæ Archiepiscopis. Et quidem mirari satis non possumus, adeo nunc valuisse inimicum Hominem, ut superseminaverit divisionis zizania in agro isto, adhuc ea lue prorsus intacto; utque vobis eripuerit decus amplissimum: id scilicet nunquam ex omni temporis memoria evenisse in vestro Patriarcha eligendo; qua laude nobiliores Ecclesiæ, vestro in conspectu positæ, plurimum caruerunt. Angi autem quis nequeat in tanta malorum colluvie, quæ vestram Nationem, discordiis, tumultu, perturbatione obruerunt? Siquidem uterque Electus, non expectato Romanæ Sedis judicio, (quod lege, & more vetusto necesse fuerat,) statim pro Patriarcha se gerens, forum aperuit, usurpansque Patriarchalia jura, miscet humana Divinis, ut suo se teneat loco. Hinc populus alterutri inhærens, incertus, divisus, triste sui spectaculum præbet in-

Pontifex refert, ac deplorat schisma inter Maronitas exortum.

Ejusque perniciosos effectus.

 sul-

ſultanti Schiſmatico, Turcæ irridenti; & metus eſt, ne vera Dei Religio, quamquam veſtræ Genti altis radicibus infixa, obcœcatis contentione mentibus, diſcrimen adeat, ut ſæpius alibi.

Controverſiæ examen in Congreg. particulari inſtituitur.

§. 1. Hac enimvero ſolicitudine, ac paterna caritate commoti adeo ſumus, ut veſtris medendis vulneribus, reſtituendæque ſanitati accurrere acceleravimus, vix dum Romam venerunt utriuſque partis Legati cum mandatis, & monumentis, ſupremum Apoſtolicæ Sedis judicium ſubituri. Nam ſtatim ſelegimus aliquot e S.R.E. Cardinalibus, Propagandæ Fidei præpoſitis, qui juris ordine ſervato, auditiſque Advocatis, de toto controverſiæ ſtatu cognoſcerent, & coram Nobis deciderent, an alterutra Electio, ſeu Poſtulatio, confirmanda foret, aut ſananda; & ſi utraque infirmanda, quid ultra Nobis agendum eſſet. Illi apud Nos convenerunt XV. Kalendas Martias, unaque fuit omnium ſententia: utramque non modo nullam, atque invalidam, ſed inſanabilem videri, tantis undique ſcatent erratis adverſus Canones, ipſaſque veſtras Conſtitutiones. Jus proinde eligendi, in hoc informis electionis caſu, ad Apoſtolicam Sedem devolutum fuiſſe; ſicuti Eccleſiaſticæ jubent Leges, & ubique perpetuo in more fuit: cujus ſi nullum iſtic exemplum reperitur, referri debet Majorum veſtrorum prudentiæ, qui ab hujuſmodi nefario Schiſmate ſibi ſemper caverunt.

Congregationis ſenſus.

Abrogata duplici electione alter eligitur Patriarcha, meritorum laude præſtans.

§. 2. Nos igitur eorumdem Cardinalium ſententiam aſſenſu noſtro proſequuti, utramque electionem penitus abrogavimus. Simul autem Patriarcham veſtrum elegimus Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiſcopum Damaſci, qui antiquior veſtri Cœtus, hoc etiam nomine commendationem habuit ad eam dignitatem; magis autem quod miti ingenio, & a partium ſtudiis abhorrente, ut plurium teſtimonio accepimus, idoneus Nobis viſus eſt ad tantum munus gerendum. Quocirca acceptiſſimum vobis, veſtræque Genti fore, idque prompto atque alacri erga ipſum obſequio, debitaque obedientia vos comprobaturos non dubitamus, daturoſque documentum, præteritas diſcordias non præcipiti voluntatis æſtu commotas fuiſſe, ſed incautæ mentis errore, qui facilius excuſari poteſt.

Salvis juribus Antiſtitum Maronitarum.

§. 3. Nec vobis in mentem veniat ſuſpicari, hac noſtra extraordinaria conſtituti Patriarchæ providentia, juri veſtro quidpiam detractum fuiſſe. Nam, & ipſum in hujuſce electionis diplomate vobis expreſſe ſervavimus, & in Provincialis, ſeu Nationalis recentis veſtræ Synodi confirmatione, novo, ut petebatis, Pontificiæ auctoritatis robore permunivimus.

Commiſſarius Apoſtolicus pluribus facultatibus, & mandatis inſtructus ablegatur.

§. 4. Hæc per noſtras iſtas literas in forma Brevis vobis referre ſatis duximus. Plura cognoſcetis, a Dilecto Filio Jacobo ad Urbe Luca, Obſervantium Franciſcanorum Alumno, Apoſtolico Hieroſolymis Viſitatore, quem ad vos Noſtro nomine ire Commiſſarium juſſimus, ut ſedulo curet obſervari, & cuſtodiri quicquid in prænunciata Synodo, & a Nobis deinde, pro Eccleſiaſticæ diſciplinæ, ſanctiſſimæque Religionis tutela, ſancitum fuit; utque receptis a Sacerdote Andrea Felice, quem Patriarcha Joſeph Petrus paulo poſt vita functus Romam ablegaverat, Noſtris in forma Brevis ad eum literis, ubi plura peragenda commendavimus, & recuperato aliquo Religioſo dono ad eundem Patriarcham tranſmiſſo, id omne Simoni ejus ſucceſſori repræſentet, noſtramque de rerum iſtic ſacrarum Cultu, rite, ac prudenter inſtituendo retinendoque, voluntatem, cujus conſcium fecimus, patefaciat.

Debita S. Sedi obedientia; & animorum concordia commendat.

§. 5. Quin illum perhumaniter excepturi, præſcriptaſque vobis leges, accurata obedientia exequuturi ſitis, nullum Nobis relinquit ambigendi locum, omnium veſtrum animus religione, & conſtantiſſima erga Supremum Paſtorem fide penitus obſtrictus. Præcipue vero vos adhortabitur, ut obliti præteritæ æmulationis, unanimes ſitis in Chriſto Jeſu, ſine querela, ſine reprehenſione; ſimplices filii Dei in medio Nationis, *Turcarum* ſcilicet, *pravæ*, & *perverſæ*, (Apoſtoli verbis utimur,) inter quos luceatis ſicut luminaria in mundo, quod in auſpicium, Venerabiles Fratres, Apoſtolicam Benedictionem vobis peramanter impertimur.

Dat. die 26. Martii 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piſcatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno III.

J. Vincentius Lucchesinius.

D I-

DIGNITAS PROTOPAPÆ

In Ecclesia Collegiata S. Mariæ *del Grafeo* Messanen. ejusdemque libera electio, necnon Ritus Græco-Latini observantia, ipsius Ecclesiæ Clero in perpetuum asseritur.

BENEDICTUS PAPA XIV. LXXXI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Romana Ecclesia omnium Catholici Orbis Ecclesiarum Mater, & Magistra, assiduis Pontificiæ solicitudinis, Apostolicæ caritatis, ac supremæ auctoritatis studiis sedulam vigilemque in eo potissimum operam posuit, ut omnia, & singula Ecclesiarum, præsertim aliis Patriarchis subjectarum, diversisque in divinorum officiorum, & sacrosancti Missæ sacrificii celebratione ritibus, linguis, & cæremoniis, per sacros Canones, & Ecclesiasticam disciplinam comprobatis, & confirmatis, utentium, jura, privilegia, indulta, decora, prærogativas, dignitates, gradus, & honores, quoad sibi integrum fuisset, tueri, confirmare, & adaugere adniteretur. Quamobrem adeo vetustæ antiquitatis, & integerrimæ traditionis tenax fuit, ut ea, quæ in quibusvis Ecclesiis sapienter statuta, & sanctissime custodita reperirentur, non solum inviolabili etiam supremæ Apostolicæ auctoritatis, ac firmitatis robore communire studuerit; verum etiam Apostolicis mandatis, & sub Ecclesiasticis censuris, ac pœnis, in posterum servanda mandaverit.

Ecclesiarum jura, & probatorum rituum varietas, conservanda.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, munus, sive dignitas *Protopapæ*, cujus auctoritas, ac prærogativa plurimi semper in omnibus fere Constantinopolitani Patriarchatus Cathedralibus Ecclesiis habita fuerat, Messanæ, quemadmodum in nonnullis aliis Civitatibus, in Diœcesibus reperitur, adhuc extat in Collegiata Ecclesia sub invocatione Sanctæ Mariæ *del Grafeo*, inde *Catholica* dicta, quod Ecclesia hujusmodi, ut asseritur, sub Græcorum imperio, in Spiritus Sancti ex Patre Filioque procedentis confessione, cum Romana Ecclesia invicem unita permanserit; & in eadem Ecclesia semper a tunc temporis Divina Officia, & Sacrosanctum Missæ Sacrificium Græca quidem lingua, sed Latino Romano Ritu celebrantur; nam Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Azymo conficitur, sacræ Vestes, & sacerdotalia indumenta ad instar Latinorum adhibentur, & dies festi juxta Kalendarium Gregorianum servantur; præter alia, quæ adhuc religioso cultu peraguntur.

Dignitas Protopapæ in Eccl. S. M. del Grafeo.

Ritus Græco Latinus in eadem Ecclesia

§. 2. Hinc est, quod Nos, quibus omnimoda Universalis Ecclesiæ servitus, atque adeo omnium Ecclesiarum solicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo injuncta est, eamdem Ecclesiam in eo bene constituto, quem hactenus egregie servaverunt, & de præsenti laudabiliter servant, statu deinceps firmius permanere, & constabiliri cupientes; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotii Congregationis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, Dignitatem antedicti *Protopapæ*, cum omnibus insignis, prærogativis, privilegiis; facultatibus, jurisdictionibus, juribus, exemptionibus, titulis, honoribus, & oneribus, quibus alii *Protopapæ* antecessores de jure, usu, consuetudine, & indultis, legitime tamen, & canonice, & de Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis licentia, benignitate, & concessione, hactenus usi, fruiti, & gavisi sunt, tenore præsentium approbamus, & confirmamus; necnon volumus & mandamus, ut perpetuis futuris temporibus omnino servetur quemadmodum a plurimis seculis servatus est, in eadem Ecclesia Sanctæ Mariæ *del Grafeo* Ritus Græco-Latinus, nimirum Divina Officia, & Sacrosanctum Missæ Sacrificium Græca quidem lingua, & idiomate celebrandi, sed cum sacris vestibus, & sacerdotalibus indumentis latinis, & juxta Kalendarium Gregorianum, atque azymo, prout antehac in usu positum, & servatum est.

Pontifex. Præd. Dignitatem, ejusque prærogativas confirmat.

Ritum Græco Latinum servari perpetuo jubet.

§. 3. Præterea motu, scientia, & potestatis plenitudine Paribus, volumus, & mandamus, ut antiqua consuetudo, cum *Protopapam* hujusmodi viam universæ carnis ingredi contigerit, unum ex cætu, & corpore Cleri dictæ Ecclesiæ dumtaxat (in quem Clerum deinceps perpetuis futuris temporibus nullum omnino, nisi eodem Græco-

Electionem Protopapæ ejusdem Ecclesiæ Clero privative præservat.

A 2 Lati-

Latino Ritu, ut præmittitur, initiatum, cooptari, & incorporari pariter volumus, & mandamus) in *Protopapam* pro tempore existentem ab eodem Clero eligendi, & constituendi, sanctissime custodiatur; quamcumque vero electionem *Protopapæ* hujusmodi aliter quam ut præmittitur, factam, aut quandocumque faciendam, nunc pro tunc annullamus irritamusque, ac nullam irritamque esse, & fore motu, scientia, potestatis plenitudine paribus declaramus.

Literarum firmitatem asserit.

§. 4. Decernentes easdem præsentes Literas, ac omnia & singula in illis contenta, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, ac ad ea vocati, & auditi, seu causæ propter quas ipsæ præsentes emanarunt, adductæ, verificatæ, seu alias sufficientes, aut etiam ullatenus justificatæ non fuerint, aut ex alia quavis quantumlibet legitima, pia, juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, occasione, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vitio, seu intentionis nostræ, vel quorumvis interesse habentium consensu, aut alio quovis quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato defectu, notari, impugnari, invalidari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aut aliud quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, firma, valida, & efficacia existere & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri & obtinere, & illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, & quovis alios, quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere ac, irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Subiata &c. irritan &c.

Executores deputat cum facultatibus.

§. 5. Quocirca Dilecto Filio Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ generali Auditori, necnon Venerabili Fratri moderno, & pro tempore existenti Archiepiscopo Massanensi, committimus, & mandamus, quatenus ipsi, vel alter eorum, per se, vel per alium, seu alios, perpetuis futuris temporibus, præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ubi, & quando opus fuerit, & quoties pro parte Protopapæ, & Cleri dictæ Ecclesiæ pro tempore pariter existentis fuerint requisiti, si opus fuerit, solemniter publicantes, & Protopapæ, ac Clero prædictis in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostra Apostolica Protopapam, & Clerum hujusmodi præmissorum omnium, & singulorum commodo, effectu, & jure pacifice frui, & gaudere, non permittentes Protopapam, & Clerum hujusmodi desuper a quoquam quomodolibet indebite molestari; contradictores quoslibet, & rebelles per censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris & facti remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis.

Contrariis derogat.

§. 6. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibusque, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictæ Ecclesiæ, & Nationis Græcorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias de suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 18. Martii 1743.

D. Card. Passioneus.

E C

ECCLESIASTICA LXXXII.

Auctoritas in designandis publicarum precationum formulis, & in eisdem indicendis, asseritur.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUemadmodum preces ad Deum pro Principibus effundere, valde consentaneum est, ita convenit, ut precum ipsarum formulæ sint ex illis, quas Ecclesia usu recepit; maxime vero si ejusmodi preces in celebratione Missarum adhibendæ sint. Præterea ad Ecclesiasticam auctoritatem unice spectat preces illas statuere atque indicere; cum nulli sæculari Potestati fas sit decernere, præceptoque mandare, ut publicæ preces fiant, sive ad persolvendas Deo gratias pro beneficio aliquo accepto, sive ad illius opem in gravi aliqua necessitate implorandam. Ad Ecclesiam pertinet publicarum precum formulas statuere, atque indicere.

§. 1. Divus Paulus *in prima Timotheum cap. 2.* ut Vos bene nostis, ita loquitur: *Obsecro igitur primo omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro hominibus, pro Regibus, & omnibus qui in sublimitate sunt.* Quod si expediat hoc loco praxim ostendere, qua primæva Ecclesia utebatur in orationibus, & precibus ad Deum pro Principibus offerendis, eam satis patefacere poterunt Sancti Dionysii Episcopi Alexandrini ad Præsidem Æmilianum epistola, Tertullianus *in lib. ad Scapulam, & in Apologetico,* Sanctus Cyprianus *in Epistola ad Demetrianum,* Origenes *in respons. ad Celsum,* & Athanagoras *in sua Legatione ad Imperatores pro Christianis.* Ecclesia pro principibus orari jubet.

§. 2. Multum quidem inter se conveniunt credendi, & orandi ratio. Proinde in celebratissimis epistolæ S. Cœlestini ad Galliæ Episcopos additionibus *cap. 11.* legitur: *Obsecrationum quoque Sacerdotalium Sacramenta respiciamus . . . ut legem credendi lex statuat supplicandi.* Atque hinc oritur, in publicis supplicationibus formulas ab Ecclesia præscriptas esse adhibendas; præsertim si res agatur de orationibus, quæ recitari debeant in Missa, ut dictum est. Idcirco etiam a Sacro Consilio Tridentino cavetur, ne preces in Missarum celebratione adhibeantur, *præter eas quæ ab Ecclesia probatæ, & frequenti, ac laudabili usu receptæ fuerint.* Quamobrem in Missali Romano pro omni fere necessitate existunt piæ quædam, ac religiosæ, orationes, e vetustis, ac venerabilibus Sacramentariis opportune depromptæ. Eadem, ut credendi normam, sic & orandi rationem perscribit.

§. 3. Neque vero putamus nimium progredi, immo inter æquos auctoritatis nostræ limites Nos certe consistere credimus, cum asserimus, ad Ecclesiasticam quidem, non autem ad sæcularem Potestatem pertinere, de Ecclesiasticis, ac spiritualibus rebus disponere. Magnus ille Osius Episcopus Cordubensis apud Sanctum Athanasium in Epistola ad solitariam vitam agentes; Ecclesiastica sane libertate, ad Constantium Imperatorem hæc scripsit: *Ne te misceas Ecclesiasticis rebus, neque nobis in hoc genere præcipe; sed potius ea a nobis disce. Tibi Deus Imperium commisit: nobis, quæ sunt Ecclesiæ, concredidit... Cave, ne quæ sunt Ecclesiæ ad te trahens, magno crimini obnoxius fias. Scriptum est: Quæ sunt Cæsaris, Cæsari; & quæ sunt Dei, Deo.* Nullum jus potestati laicæ in spiritualia.

§. 4. Ad viciniora autem tempora, & ad rem, quæ epistolæ huic nostræ occasionem dedit, propius accedentes, dicimus, a laicorum ipsorum tribunali abrogata fuisse atque rescissa sæcularis alicujus Magistratus decreta, quibus publicæ pro Principibus preces indictæ fuerant, quod ejusmodi decreta nullius auctoritatis, aut roboris esse per se innotesceret. Et non multis ab hinc annis Sacra Concilii Congregatio, Prædecessoribus nostris annuentibus, publice abrogavit irritumque fecit sæcularis Potestatis Edictum, quo illa, ob partam a Principe victoriam, indixerat pro gratiarum actione *Te Deum laudamus*, etiamsi protestationem inseruisset, de præjudicio Ecclesiastico juri non inferendo, quod nimirum facto protestatio ipsa adversaretur. Præcepta Magistratuum de publicis habendis aliis precibus, revocata, & abrogata.

§. 5. Ut igitur æquitatis jure, rectoque ordine omnino procedatur, monemus Vos atque hortamur, ut tum Vos, tum alii opera vestra, Deum sedulo rogent pro incolumi- Monentur Episcopi, ut pro principibus juxta Ecclesiæ ritus, orari jubeant.

lumnitate, ac felicitate vestrorum Principum, quemadmodum & nos pro Principibus Catholicis quotidie facimus. Æquo libentique animo accipite, quod Potestates sæculares a Vobis petant, ut pro se publicæ preces fiant; atque operam date, ut Ecclesiæ formulæ in illis usurpentur, neque novæ, aut inusitate orationes in Missa recitentur.

Sed Laicæ potestati idipsum forte imperanti non assentiantur.

§. 6. Sin autem, quod Nobis persuadere non possumus, laicalis aliqua Potestas, usu, vel consuetudine aliqua, (quæ abusus revera dici debet), præsumat auctoritatem vestram in hoc minime agnoscere, sed jure suo directe vellit publicas preces indicere, immo & pœnam parere renuentibus statuere audeat; loquiminor & Vos, quemadmodum Osius ad Imperatorem locutus est. Rationes adducite, quas, qui errant, fortasse ignorant. Palam ipsis facite, hanc nullatenus esse rationem exorandi Deum, atque id, quod cupiunt, consequendi: ad Vos confugere eos debere, cum Vos ii sitis, qui licet *ex hominibus assumpti*, tamen estis *pro hominibus constituti in iis, quæ sunt ad Deum*, ut ad Hæbreos Apostolus loquitur: nec, præter Vos, posse aliquem opus hujusmodi suscipere, & hunc sumere sibi honorem; *sed qui vocatur a Deo tamquam Aaron*.

Si qui pervicaces fuerint, de iis ad S. Sedem referant.

§. 7. Quod si dictis non acquiescant, neque a Vobis opportunum judicetur in eos ita procedere, aut Ecclesiasticæ Disciplinæ jura exigerent; Vobis stricte mandamus, ut Nos quamprimum certiores de iis faciatis, opportunis quoque transmissis ad manus nostras documentis: cum Nos parati simus ea omnia facere, quæ clarissimi Prædecessores nostri in ejusmodi occasionibus facere consueverunt: Nolumus enim, ad Supremum Dei Tribunal vocati, de neglectis Sanctuari juribus fontes judicari. Interea Vos Paterno amore complectimur, Vobis Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 23. Martii 1741.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

LXXXIII.

DE DIE NATALI

Beatorum Apostolorum Petri & Pauli per totam Octavam Romæ solemniter celebrando.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dei consilium in statuendo Romæ per BB. Apostolos Ecclesiæ Principatu.

Admirabilis Sapientiæ Dei sublimitas, cujus provida dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiæ Fidelium, quæ Divino comitata adjutorio peregrinatur in Terris, vel amplificandæ, vel exercendæ, vel custodiendæ, alternantibus miro ordine vicibus, inserviant, voluntariam humani Generis cæcitatem, & proclivem in deteriora nequitiam secretiori consilio, & altiori pietate commiserans, cum adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, & ambulantibus in umbra mortis Evangelicæ Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum præparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos prædicatio veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio Mundi partibus, accepta per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, Beatissimus Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad Arcem destinatur Imperii, ut ea capta, in obsequium Fidei subjugata, facilius universus Orbis humilitati Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore, & meritis illi consociatus est, ut Roma tantorum Apostolorum edocta Magisterio, quæ superstitionis studio profanos omnium gentium cultus, atque errores receperat, veritatis amore, sanctæ atque immaculatæ unius Dei Religionis Sedes evaderet.

Quantum debeat Romana Urbe iisdem Beatis Apostolis.

§. 1. Isti enim sunt Romanæ Urbis Patres, verique Conditores, qui eam Regnis Cœlestibus adscribendam melioribus auspiciis, & fortunatioribus initiis, condiderunt; non illi, quorum manibus cognato sanguine pollutis prima mœnium fundamenta locata sunt, e quibus is, qui ei nomen dedit, fraterna cæde fœdatam facinorosis hominibus,

nibus, scelerum impunitate promissa, habitandam concessit. At vero isti e tenebris Idololatriæ ad Fidei lumen evocatam, Evangelica veritate imbutam, Christianis ornatam virtutibus, & ad Cæli sublimitatem erectam, pretioso Sanguine suo consecrarunt, & sacris Corporum suorum Sepulcris adversus furentium hæresum insidias, & frementis infernalis hostis impetus, tanquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegium potestatis a Christo Domino acceptæ ad omnes suos transmittat hæredes, supremi culminis prærogativam quodammodo cum ea communicavit, adeoque ut per Beati Petri Cathedram, Princeps, ac Caput Orbis fieret, & in immensum Religione Divina ejus cresceret dignitas, cujus latius quam dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas, tamen Natalis Apostolorum Petri & Pauli Festivitas, præter illam reverentiam, quam pro toto Terrarum Orbe promeruit, speciali, & propria Romanæ Urbis exultatione veneranda est, ut ubi præcipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyrii eorum sit lætitiæ principatus.

Horum Natale maxima semper solemnitate in Urbe celebratum.

§. 2. Vivit adhuc in mente hominum, & nulla unquam delebit oblivio, vetus memoria, & recordatio, quam merito, & quanto per totum Orbem, sed præcipue in hanc Alma Urbe nostra, fuerit a primis Ecclesiæ seculis celebri cultu, & splendida solemnitate Natalis dies Beatorum Apostolorum celebratus. Siquidem ea die traditum est, Romanos Pontifices Prædecessores Nostros primum in Basilica Beati Petri in Vaticano, deinde in altera Apostoli Pauli Via Ostiensis, Sacrum immortali Deo in honorem Principum Apostolorum fecisse, & Romanum Populum frequentissimo cœtu, & celebrari concursu, utramque Basilicam, sacras Apostolorum Reliquias veneraturum, invisere solitum; immo ad eamdem solemnem diem ex diversis Orbis partibus, innumerabilem populi multitudinem, linguis, moribus, & regionibus discretam, venerationis tamen erga Beatorum Apostolorum cineres, & triunphalem Natali eorum memoriam concordi obsequio sociatam, confluere consuevisse; Episcopos etiam, aliosque Sacros Antistites, sublimes Regiasque Personas, ad eamdem solemnitatem convenire solitos fuisse, supplicesque se, suasque coronas ad pedes Piscatoris, & ad Scenofactoris monumentum, adstantibus Ducibus, & Præfectis militum, prosternere. Hæc igitur, & alia hujusmodi diligenti animi consideratione nobiscum reputantes, vehementer soliciti sumus, ne nos, qui in tantis periculis, & adversitatibus constituti, Sanctorum Apostolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Maiorum pietate, & devii a sanctis eorum Institutis simus, & quibus in accipiendis a Deo per Beatos Apostolos beneficiis, & donis pares sumus, Impares & ingrati in sacra eorum recolenda memoria, & gratiis immortali Deo agendis reperiamur, meritoque illorum destituatur præsidio, quorum negligimus solemnitatem.

Quod etiam in posterum servari Pontifex cupit.

Jubet non modo diem Festivitatis de morte, solemniter transigi.

§. 3. Volentes itaque, cupientesque, Romani Populi erga Beatos Apostolos devotionem, de quorum præsidio hanc Urbem nostram, eorum decoratam corporibus, cœlestibus illustratam doctrinis, & potenti apud Deum patrocinio semper adjutam, maxime confidere decet, quantum in Nobis est, augere, atque amplificare, hac nostra in perpetuum valitura sanctione statuimus, ac decernimus, ut recurrente perordinem Natali die eorumdem Apostolorum, non solum in Basilica Vaticana, ut nunc moris est, in pervigilio ejusdem Festi, Vesperæ solemnes celebrentur, quibus interesse solet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque Romanæ Curiæ Prælatis, qui locum in Capella Pontificia obtinent;) & mane in eadem Basilica solemne Sacrum ab ipso Romano Pontifice peragatur; & secundæ Vesperæ ejusdem venerabilis diei Ecclesiastico Cantu, ac Ritu, a Capitulo, & Clero, præsente etiam S. R. E. Cardinali prædictæ Basilicæ Archipresbytero, aliisque Cardinalibus ad eamdem Vesperarum solemnitatem devotionis causa accedentibus, persolvantur; sed ulterius per totam Octavam singulis diebus in diversis Ecclesiis quippe aliqua Apostolorum memoriam, aut prærogativa insignitis, a Nobis electis, & inferius nominandis, Missa in Pontificalibus, concinente, ac psallente sc. ola Cantorum, aliisque Pontificiæ nostræ Capellæ Ministris inservientibus, ordine, ac modo infra dicendo, rite peragatur, recolaturque memoria illustris triumphi

Sed per totam etiam Octavam celebritatem continuari.

phi

phi eorum Martyrii, quod toto Terrarum Orbi, sed præcipue Romanæ Urbi decus contulit, & dignitatem.

Missam Pontificalem secunda die, in Basilica S. Pauli celebrari.

§. 4. Secunda igitur intra Octavam die, Missarum solemnia in Pontificalibus celebrentur, præsentibus Venerabilibus Fratribus Episcopis Pontificio Throno assistentibus, in Basilica Beati Apostoli Pauli Via Ostiensi, in qua celebris est utriusque Apostoli memoria, sacræque Reliquiæ servantur, & veteri instituto solemnis eadem die Beati Apostoli Pauli commemoratio recolitur, qui si adhuc vivens in Terris, adeo Romanos diligebat, ut sine intermissione memoriam eorum in suis orationibus faceret, vehementerque cuperet eos videre, & ad eos confirmandos aliquid spiritualis gratiæ impertiri; quanto magis sperandum est, quod modo Beatus in Cœlis, pro Alumnis suis Deum orare non cesset, suamque opem humiliter postulantibus afferre non recuset, ut in illa cœlesti confirmentur doctrina, in qua eos ore suo, per quod Christus loquebatur, erudivit.

Tertia die in Ecclesia S. Pudentianæ.

§. 5. Tertia die in Ecclesia Sanctæ Pudentianæ fiet solemne in Pontificalibus Sacrum, intervenientibus dilectis filiis Protonotariis Apostolicæ Sedis ex numero Participantium. Nam perhibent hoc loco fuisse domum Pudentis Senatoris, apud quem, cum primum Romam advenit, hospitatus est Princeps Apostolorum Petrus, qui in eadem domo Verbum Dei Gentibus annunciavit, sacras habuit Synaxes, Sacrum pluries fecit, & Sacramenta Christi administravit; adeo ut in ea jacta sint quodammodo prima Romanæ Ecclesiæ fundamenta, omnium aliarum Ecclesiarum Matris: & Magistræ, quam superbæ inferorum portæ non vincunt.

Quarta die in Ecclesia S. Mariæ in Via Lata.

§. 6. Quarta die in Ecclesia Sanctæ Mariæ in Via Lata Missarum persolvantur solemnia, intervenientibus Dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus. Locus enim iste antiqua est Religione celeberrimus: ibi primum, ut fertur, hospitio exceptus est Apostolus & Magister Gentium Paulus, qui, ut Acta Apostolorum testantur, *mansit biennio toto in suo conducto, & suscipiebat omnes, qui ingrediebantur ad eum, prædicans Regnum Dei, & docens, quæ sunt de Domino Jesu Christo, cum omni fiducia, sine prohibitione.*

Quinta die in Ecclesia S. Petri ad Vincula.

§. 7. Quinta die ad Missarum solemnia in Pontificalibus celebranda convenient dilecti filii Cameræ Apostolicæ Clerici in Ecclesia Sancti Petri ad Vincula, seu titulo Eudoxiæ. Hæc enim prima Ecclesia esse traditur, quæ a Principe Apostolorum fuit Romæ Immortali Deo dedicata; in hac ejusdem Beati Apostoli sacra Vincula servantur, quæ semper summo in honore, ac veneratione apud Fideles omnes fuerunt; pluraque benignissimus Deus miracula per ea efficere, ad laudem, & gloriam Servi sui, dignatus est. Hæc enim sunt felices illi nexus, qui de manicis, & compedibus in coronam mutandi, Apostolum contingentes, martyrem reddiderunt: Felices catenæ, quæ nudatis pene ossibus inhærentes, vivas reliquias de sanguinis sudore, jam attrita carne, rapuerunt: Felicia Vincula, quæ reum suum usque ad Christi Crucem, non tam condemnatura, quam consecratura, miserunt.

Sexta die in Ecclesia S. Petri in Carcere.

§. 8. Sexta autem die in Ecclesia Sancti Petri in Carcere, quo, ut ferunt, Beati Apostoli Petrus, & Paulus per plures menses arctissima custodia ad mortem usque detenti sunt, eorum Custodes Processus, & Martinianus ad fidem conversi, subito ex proxima petra Divina virtute fonte enato, fuerunt a Petro Sacro Baptismo abluti; & ubi in vinculis, & teterrimi carceris fœditate invisentibus se Evangelium Dei prædicare, curare infirmos, sanare ægrotos, & multa alia patrare miracula non desierunt. Missa autem in Pontificalibus in Ecclesia superiori, ob inferioris angustiam, adstantibus dilectis filiis Referendariis Votantibus Signaturæ Justitiæ, celebrabitur.

Septima die in Ecclesia S. Petri in monte Aureo.

§. 9. Septima die Missa in Pontificalibus, assistentibus dilectis filiis Abbreviatoribus Parco Majori, celebrabitur in Ecclesia S. Petri in Monte Aureo, ubi, ut pia traditione fertur, Beatus Apostolus Petrus Cruci affixus, Martyrio coronatus est, capite ad terram verso, & in sublime pedibus elevatis, asserens, se indignum, quod sic crucifigeretur, ut Dominus suus; sed ita e terra Cœlum, quo iter parabat, suspiciens, admirandæ humilitatis virtutem, novique mysterii disciplinam & inter tormenta servavit.

Octava die Cappellam Cardinalitiam haberi in Basilica Lateranensi.

§. 10. Demum octava die, festiva BB. Petri, & Pauli Apostolorum Principum solemnitas in sancta Lateranensi Basilica absolvatur. Ibi enim supra Altare Majus in argenteis Imaginibus, margaritis, lapidibusque pretiosis ornatis, Sacra Apostolorum Capi-

Capita, quæ olim in Ecclesia S. Laurentii ad Sancta Sanctorum servabantur, a fel. rec. Urbano Papa V. Prædecessore Nostro reposita fuerunt. Beata Capita, quæ Sanctarum illarum Animarum sedes, nihil humile, aut mundanum, sed cœlestia solum, ac Divina cogitarunt; quæ non terrenum pulverem, aut humanas sordes sed Divinas revelationes, & Cœlestia Arcana recipere meruerunt; quæ in novissima omnium mortuorum resurrectione, æternis ornanda sertis corporibus, ac animabus suis, supernæ Patriæ beatitudine fruitura, conjungentur. Mane Missarum solemnia in Pontificalibus, præsente Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, eo majori ritu, & solemnitate, qua sacri hujusmodi Cardinalium conventus peragi unquam solent, celebrentur. Vespere autem Sacras Apostolorum Reliquias veneraturi, solemni cultu, & pari animi devotione ad eamdem Basilicam pergant dilecti Filii Nobiles Viri Senator Urbis, & Romanorum Civium, & Cameræ Urbis Conservatores, quorum pietatis exemplo commotus, ad debitas immortali Deo gratias reddendas, pro ineffabili munere ei collato in Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli patrocinio, universus Romanus Populus celebri frequentia, & æmula festinatione accedere contendat.

Et Senatum Romanum vespere ad eadem accedere.

§. 11. Pomeridiano autem tempore aliorum dierum, omnes Confraternitates hujus Almæ Urbis, per Venerabilem Fratrem nostrum S. R. E. Cardinalem Vicarium pro tempore publico edito intimandæ, statis suis quæque diebus, ad eam Ecclesiam, ubi mane Missa in honorem Apostolorum celebrata fuerit, pie, ac devote procedant. Singulis autem Confratribus processionaliter accedentibus septem annos, & totidem quadragenas, & aliis omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere pœnitentibus, & confessis, qui eamdem Ecclesiam, ubi statio erit, religiose visitaverint, de Omnipotentis Dei misericordia confisi, centum dies de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis pœnitentiis, misericorditer in Domino relaxamus.

Singulis diebus supplicationes Confraternitatum ad prædictas Ecclesias haberi.

§. 12. Monemus autem in Domino, & instantius rogamus omnes Christifideles in hac alma Urbe natos, & commorantes, ut pia majorum exempla in veneratione erga Beatos Apostolos laudabili studio æmulantes, in Ecclesiis a Nobis constitutionis devota celebritate convenient, & spirituali lætitia exultantes, laudantesque Deum, qui glorificatur in Sanctis suis, tantam Natalis diei Apostolorum celebrent solemnitatem. Siquidem de præsidio divinitus Nobis, ad exemplum patientiæ, & confirmationem fidei, præparato, in horum excellentia Patrum merito est exultantius gloriandum, quos gratia Dei in tantam altitudinem provexit, ut horum alteri magnum, & mirabile consortium potentiæ suæ tribuerit Divina dignatio; alter vero Vas electionis, & specialis Doctor gentium, superno oraculo, & Cœlesti sententia fuerit designatus. Præterea meminerint sæpe hanc Urbem potenti Apostolorum protectione a Barbarorum incursibus, a cæde, a depopulatione, ab incendiis, a terræmotibus, aliisque innumeris periculis, & calamitatibus liberatam. In mentem revocent innumera illa prodigia, & gratias, quas ad gloriam Servorum suorum, Brandeorum, vel Catenarum contactu, vel sola oratione, aut nominis invocatione, antiquorum fidelium pietas, ac devotio ab Omnipotenti Deo obtinuit. Demum in memoria habeant verba illa Beati Leonis Prædecessoris Nostri ad Romanum Populum ex Beati Petri Cathedra clamantis, & dicentis: *Licet omnem Ecclesiam, quæ in toto est Orbe Terrarum, cunctis oporteat florere virtutibus; vos tamen præcipue inter cæteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa Apostolicæ petræ arce fundatos, & Dominus Noster Jesu Christus cum omnibus redemit, & Beatus Apostolus Petrus præ omnibus erudivit.*

Adhortatio ad cultum exhibendum erga Beatos Apostolos, ob beneficiorum memoriam.

§. 13. Caveant igitur, ne Sanctis suorum Pastorum monitis inobedientes, ne immemores beneficiorum Dei, ne irreligiosi erga Servos ejus Beatos Apostolos, & absimiles majorum pietati inveniantur. Magnum enim periculum est, esse homines, per oblivionem beneficiorum, ingratos Deo, & Servis ejus, nec correptione corrigi, nec de gratiis recordari. Sciant denique, quod Beatos Apostolos, qui apud Deum intercessores sibi esse non curat, suarum culparum severos Judices habebit, & quos conciliatores supernæ miserationis habere contemnit, offensæ maiestatis sentiet ultores.

Interminatio quoque Cœlestis vindictæ metu.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Monitionis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 1. Apr. 1743. Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, Kalendis Aprilis Pontificatus Nostri Anno III.

D. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.
N. Antonellus. J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

LXXXIV. A U D I T O R I B U S

Causarum Sacri Palatii Apostolici conceditur delatio Roccheti etiam in accessu ad Capellas, Functiones &c., & in recessu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Collegium Auditorum Sac. Palatii. PRæclara debitæ erga insigne Dilectorum Filiorum Capellanorum nostrorum Causarum Palatii Apostolici auditorum Collegium existimationis opinio, ab ipsa Adolescentia nostra ex eo potissimum concepta, quod, postquam sedulam utriusque juris studiis operam dedissemus, sub disciplina clar. mem. Alexandri primum Causarum Palatii Apostolici Auditoris, deinde S. R. E. Cardinalis Caprara, per plures annos, præstito apud idem Collegium sacramento, in Causarum controversiarumque ab eorumdem Capellanorum Auditorio decidendarum terminandarumque disquisitione pro virili parte versati fuerimus, magis magisque deinceps apud Nos, crescentibus annis, auctisque muneribus, ita invaluit, ut conspicuam ipsorum Capellanorum muneris dignitatem, eorumque egregiam in administranda justitia sapientiam, & integritatem, ea, qua decebat, veneratione semper perspexerimus. Honoris ab eodem Collegio sibi delati memoria. Porro ad hæc accessit singularis honor, cujus memoria apud Nos adhuc recens perseverat, Nobis, postquam in Advocatorum Consistorialium Collegium ab anno fere cum dimidio adsciti fueramus, a toto Auditorio delatus; cum exortam de Jure Canonico controversiam, a Jurisperitis nunquam agitatam, Nobis, unacum altero hujus Romanæ Curiæ gravissimo Patrono, pro veritate discutiendam dijudicandamque detulit idem Auditorium.

Pontificia in ipsum benevolentiæ significationes. §. 1. In hac vero suprema Sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem divinæ bonitatis abundantiam constituti, quanto in honore Auditorium hujusmodi habeamus, quibus paternæ charitatis studiis ejusdem Capellanos Auditores complectamur, & quanti faciamus, ipsi equidem præ cæteris clarius explicare possunt; Nos vero, ut non obscurum Pontificii de eximia eorumdem jurisprudentia judicii argumentum universis præberemus, causam, seu controversiam inter Venerabilem Fratrem Joannem Macarium Episcopum Cupersanensem ex una, & Hospitale Sancti Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, vertentem, & jamdudum agitatam, una insimul cum iisdem Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, dijudicare voluimus.

Tenor Decreti a Congreg. Cæremoniali edi- ti 22. Nov. 1742. super delatione Roccheti in Urbe. §. 2. Quoniam autem inter cætera Decreta a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Cæremoniis præposita habita die XXII. mensis Novembris anni MDCXLII. proxime elapsi edita, quæ insequenti die XXIII. ejusdem mensis, & anni Nos approbavimus, illud quoque continebatur, quod nulli Prelatorum, cujusvis Ordinis, aut Collegii fuerit, qui Roccheti prærogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia, unacum lemnicis nigris ad Equos proprii Currus appensis, præcipuorum suorum Officiorum ratione, ac præstantia, permissum sit Almæ Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendæ Cameræ Apostolicæ Auditori, ac Thesaurario, nec non utriusque Sacri Palatii Apostolici Præfecto, atque insuper, ob distincti habitus accessionem, Mozzettæ scilicet a san. mem. Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, & Hierosolymitano concessæ,

dum

dum Mantelletto, ac præfata Mozzetta ornati processerint. Prælati autem, qui Roccheti prærogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium actionum, quæ in eodem Palatio cum Roccheto fient, ingressuri; necnon quando primum, in promotione, Sacro Senatui de novo adscriptos, & iterum Cardinalatus insigniis decoratos, eos in suis domibus visitabunt. Quoties quemcumque ex Dominis Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali similiter Roccheto induto in comitatus obsequiis erunt, sive domi fuerint, sive extra; conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica solemni pompa procedentibus, & in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicæ, vel privatæ actionis, in qua Roccheti usus, dignitatis, vel muneris ratione, eis competere potest.

§. 3. Cui sane Decreto, cum, sicut acceperamus, debitam obedientiam præstitissent ipsi quoque Causarum Palatii Apostolici Auditores, qui domo sine Roccheto, juxta dicti Decreti formam, ac tenorem, exeuntes, & ad Pontificium Palatium, vel audientiam nostram postulaturi, vel Sacris in Pontificia Capella peragendis functionibus interfuturi, vel Auditorii sui omnia obituri, accedentes, eodem Rocchetose, vel per Scalas ejusdem Pontificii Palatii, vel in Aula Apostolica, vel in ipso Aulæ Auditorii ingressu sese induerunt, quod pariter Rocchetum, obitis muneribus suis, statim exuentes, domum, quemadmodum inde venerant, sine Roccheto redierunt: Nos quippe quibus notum erat, usum Roccheti memoratis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus a fel. rec. Innocentio Papa X. Prædecessore Nostro concessum fuisse; ejusdem Innocentii Prædecessoris Apostolicas in simili forma brevis Literas die VII. mensis Martii anno MDCXLV. pro concessione hujusmodi expeditas, quarum nulla in prælaudato Congregationis præfatæ Decreto fit mentio, inspicere voluimus, ut ex hisce aliquod rationis monumentum, unacum nostræ Pontificiæ benignitatis testimonio, ipsis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus profuturum deduceremus.

Auditores Sac. Palatii cum aliis parent.

Non obstantibus Literis Innoc. X. eorum favore expeditis.

§. 4. Ac primum quidem serio animadvertimus, Literas pro antedicta Roccheti concessione datas fuisse a prædicto Innocentio, qui, dum in minoribus esset, vigintiquinque annos munus Capellani Auditoris hujusmodi summa cum laude expleverat. Deinde vero easdem Literas tam apertissimis verbis conceptas esse reperimus, ut nihil magis; omnibus enim, & singulis Capellanis Auditoribus tunc, & pro tempore perpetuo existentibus, quod in quibusvis Conciliis etiam Universalibus, Congressibus, Congregationibus, Conventibus, Sessionibus, Processionibus, Pompis, Conciliis, Functionibus, Negotiis, cæterisque Actibus publicis, & privatis, Pontificiis, Imperialibus, Regiis, Cardinalitiis, ac quorumcumque Principum, sive Sacris, sive profanis, vel mixtis, tam in Statu Ecclesiastico, quam extra illum, ubique locorum, & gentium, etiam in Romana Curia, ac in quibusvis Regnis, Provinciis, Regionibus, & Locis, & Transalpinis, & Ultramarinis, ac etiam in sua, & Romani Pontificis pro tempore existentis, ac Imperatoris, Regum, Cardinalium, etiam de Latere Legatorum, Ducum, Principum, & quorumlibet aliorum, quacumque Mundana, & Ecclesiastica Dignitate, etiam specialem, & individuam expressionem requirente, fulgentium, præsentia, conspectibus, & curiis, ac generaliter ubicumque, coram quibuscumque, & quovis tempore, Rocchetum palam deferre, illoque induti publice incedere, & comparare libere, & licite possent, & valerent, plena, & ampla facultas, ac licentia conceditur, atque impertitur.

Pontifex expendit prædictarum Literarum amplitudinem.

§. 5. Præterea usum, & consuetudinem, quoad Rocchetum ab iisdem Capellanis Auditoribus induendum, deferendumque, inquirentes, etsi Nos per quadraginta annorum curriculum in hac Alma Urbe Nostra, antequam ad Pontificiam Dignitatem eveheremur, commorati, nonnullo ex Capellanis Auditoribus, sive ad Romanos Pontifices Prædecessores nostros, sive ad Pontificias Capellas, sive ad ipsum Auditorium tam accedentes, quam inde redeuntes, Roccheto exutos semper vidisse meminimus; a gravissimis tamen Viris docti, interdum alios Roccheto indutos, interdum alios eo exutos ad antedicta Officia persolvenda procedere, ac præsertim in eorumdem ad Auditorium accessu, & reditu, consuevisse; variam nec semper constantem fuisse cognovimus.

Item observantiam eisdem Auditoribus sæpe favorabilem.

§. 6. Eapropter Nos, attentis præmissis, effusa scilicet Innocentii Prædecessoris indulgentia, verborum in concessione hujusmodi adhibitorum amplitudine, & consuetudine atque usu non semper constanti, non immerito ducimus, non obstante memorato di-

Declarat eos præfato Decreto non comprehendi.

dictæ Congreg. Decreto, quod tenore præsentium Apostolica Auctoritate iterum confirmamus, & Apostolicæ firmitatis robore munimus, salvo semper, firmoque remanente ejusdem Congregationis jure), posse declarare, quemadmodum tenore, & auctoritate paribus declaramus, Capellanis Auditoribus præfatis competere, eosque habere facultatem, & licentiam deferendi Rocchetum, sive ad Romani Pontificis pro tempore existentis audientiam, sive Pontificias Capellas, & Functiones, sive ad Auditorium accedentes, & inde discedentes; & quatenus opus sit, ut Amplioribus benevolentiæ nostræ studiis Cappellanos Auditores prædictos prosequamur, non solum laudatas Innocentii Prædecessoris prædicti Literas, ut præmittitur, a Nobis accurate inspectas, & mature expensas, & tenore, & auctoritate paribus confirmamus; verum etiam, quatenus in ipsis Innocentii Prædecessoris prædicti Literis comprehensi non intelligerentur, nec essent expressi casus antedicti, tenore, & auctoritate similibus, de novo, iisdem Capellanis Auditoribus facultatem, ac privilegium utendi, ac deferendi Rocchetum, cum, ut præmittitur, sive ad Romani Pontificis audientiam, sive ad Pontificias Capellas, & Functiones, sive ad Auditorium perrexerint, atque inde discesserint, tribuimus, & elargimur.

Et, quatenus opus usum Roccheti, secundum Literas Innoc. X. eisdem indulget.

Clausulæ, & Decreta pro Indulti firmitate.

§. 7. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari; sicque & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores ac S. R. E. prædictæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quavis præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 8. Non obstantibus præmissis, ac, quatenus opus sit, dictis Innocentii Prædecessoris prædicti Literis, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 10. Apr. 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die x. Aprilis MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pro D. Card. Passionens.
Cajetanus Amatus.

LXXXV.

MATRIMONIORUM

Firmitati consulendo, damnantur, & annullantur pacta inter Conjuges inita de non appellando a sententia lata pro Matrimonii nullitate, confirmatur Constitutio edita super hujusmodi judiciorum forma; Ecclesiasticæ Disciplinæ observantia in Matrimonii celebratione commendatur.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, & Episcopis Regni Poloniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Connubiorum frequentes in Polonia solutiones alias improbatæ.

Nimiam licentiam, ac libertatem, abusumque, in perpetuis indissolubilibusque vinculis Matrimoniorum canonice celebratorum, diuturna etiam animorum concordia stabilium, nulla legitima causa intercedente, nec, si qua esset, juxta canonicas præscriptiones expensas, ac tanta cum facilitate, non sine gravi bonorum offensione, dissol-

dissolvendis, in Ecclesiasticis istius Poloniæ Regni Curiis inductum vigentemque, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die undecima mensis Aprilis anno millesimo septingent. quadrag. primo ad Vos datas deplorantes Nos, & detestantes, atque insimul Fraternitates Vestras rogantes, & in Domino exhortantes ad custodiendas vigilias super Ovibus vestræ curæ commissis, admonueramus, Nos hac in re salutares Leges modumque opportunum serio meditari.

Leges super Matrimoniis occultis a Pontifice editæ.

§. 1. Interea certiores facti, in quamplurimis Christiani Orbis regionibus invectam esse pravam consuetudinem Matrimoniorum Occultorum, vulgo Conscientiæ dictorum, a quibus illa quoque, inter cæteras inde provenientes inordinationes, confusionesque, emanabat, quia occulta hujusmodi Matrimonia, aliis Matrimoniis cum aliis Conjugibus publice celebratis, re ipsa solvebantur, per Encyclicas alias nostras Literas ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos universos die vigesima sexta mensis Augusti ejusdem anni scriptas, ea, ad antedictam pravam consuetudinem penitus abrogandam, præscripsimus, quæ Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis consona, si accurate servarentur, injunctam Nobis solicitudinem imminuerent.

Reformata Judicia Causarum Matrimonialium.

§. 2. Hisce insuper alias pariter nostras sub Plumbo Literas tertio nonas Novembris anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo expetitas addidimus, in quibus typorum arte editis, ac palam propositis, & vulgatis, statuimus, & in causis Matrimonialibus super Validitate, & Nullitate Matrimoniorum servandas mandavimus Leges, ac Regulas, quantum ab hominibus prospici potest, opportunas, ac necessarias, secundum quas Ecclesiastici Judices, neque culpa, & improbitate, neque inscitia, ac ignorantia abrepti, cum disceptationem de validitate, & nullitate Matrimoniorum hujusmodi apud ipsos haberi contigisset, non pro ingenio, sed pro justitia tuto sententiam suam fere possent.

Idoneorum Judicum deputationi consultum.

§. 3. Præterea cum relatum objectumque esset, malum hujusmodi inde evenire, quod Commissiones, quæ quoad secunda in Causis Matrimonialibus edita postulata, & instantias dabantur, ad Viros ad Jus dicendum neque aptos, neque idoneos, sed indicandi prorsus incapaces dirigerentur: Nos non solum per Encyclicas alias Literas universis Antistitibus inscriptas, singulis injunximus, & mandavimus, ut unusquisque cum Capituli Cathedralis Ecclesiæ suæ consilio, eorum Virorum, quos ad grave Judicii hujusmodi ministerium probe, & sapienter obeundum aptos, & idoneos, rebus omnibus consideratis exacteque expensis, in Domino reputassent, indicem confectum, ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem mitterent; verum etiam in memoratis nostris sub Plumbo expeditis Literis addendum curavimus, ne antedictæ Commissiones in secundis instantiis super Causis Matrimonialibus deinceps ad alios dirigerentur, quam ad viciniores Antistites; atque ut tunc dumtaxat, si forte contingeret ita fieri non posse, ad quempiam ex indicatis Viris aptis, & idoneis Commissiones hujusmodi dirigantur.

Præsertim in hujusmodi causis.

Præmissa a Polonis eluduntur, initis pactis pœnalibus de non appellando a sententia super nullitate Matrimonii.

§. 4. Ex præscriptis Apostolicæ providentiæ auctoritatisque nostræ Sanctionibus conceptam fiduciam sustentantes, fore nimirum, ut abusus antedictus, & omnis inordinatio istinc potissimum, quemadmodum alibi, benedicente Domino, evenire gratulabamur, penitus auferretur; ingenti cum Pontificii cordis nostri dolore accepimus, istic novas fraudes adinventas, novaque effugia quæsita, quibus Apostolicæ salutares Ordinationes eluderentur. Horret animus referre non solum Pacta inter Conjuges, Matrimonii dissolutionem contendentes, vicissim conventa, ut alter eorum, post latam ab Ecclesiastico Judice super Matrimonii nullitate sententiam, ab eadem appellare audens, ad quandam certam pecuniæ summam alteri de ipsa sententia acquiescenti solvendam teneatur, verum etiam ab Ecclesiastico Judice, apud quem appellatio instituta fuerit, Appellantem ad omnimodam summæ hujusmodi solutionem damnari.

Neglectus formæ Præscriptæ pro celebratione Matrimonii, Fomes controversiarum super validitate.

§. 5. De hisce autem rebus accuratissime exquisitis plenissime edocti, Nos in ea sumus sententia, inordinationem, confusionemque antedictam in Regno Poloniæ vigente, majorem in partem, ex more modoque, quo Matrimonia per Poloniam contrahuntur, ac celebrantur, omnino exoriri. Sæpe numero enim, ac passim præsentia proprii Parochi, dum Matrimonium per verba de præsenti contrahitur, desideratur, & cuilibet Sacerdotali intereisendi commissio, interdum inscio etiam proprio Parocho, demandantur. Frequentissime etiam super denunciationibus per tres Festos dies

inter

inter Missarum solemnia in Parochiali Ecclesia tam Viri, quam Mulieris, de Matrimonio contrahendo fieri solitis, ac tantopere præscriptis, dispensatur; itaut, nulla intercedente legitima, & urgenti causa, ne una quidem denuntiatio fiat.

Pravi effectus, & scandala inde consequentia.

§. 6. Quamobrem obstructa omni via, qua ad agnitionem perveniri possest, an quolibet Matrimonium cum debita utriusque Contrahentis libertate, & consensu celebretur; intercedat ne inter utrumque Contrahentem impedimentum aliquod, cujus causa deinceps idem Matrimonium jam contractum dissolvi, & irritari debeat; Hinc opportunus datur locus frequentissimis super nullitate Matrimoniorum in facie Ecclesiæ etiam initorum disputationibus: interdum quidem contenditur Matrimonium, sive per vim, sive per metum, & sine alterius Conjugis libero consensu contractum fuisse; interdum vero impedimentum obtenditur, quod, cæteroquin legitimum, ac canonicum, ante reiciri potuisset, quam Matrimonium contraheretur, nisi de industria, deditaque opera occultum esse voluissent; interdum etiam, quod frequentius accidit, inde Matrimonii nullitas arcessitur, quod coram alio Sacerdote, licet de commissione sive Parochi, sive Antistitis Ordinarii, sine tamen debitis consuetisque formis attributa, celebratum fuerit Matrimonium. Nemo sane est, qui non intelligat, præmissa omnia, tamquam perpetuum Diabolicæ nequitiæ fomitem, apertumque sceleri aditum, in causa esse, & ut canonicum appellationis beneficium a Nobis in ultimis nostris Literis tantopere commendatum, quo alter Conjugum, post adjudicatam alteri super Matrimonii nullitate causam; frui potest, per hasce fraudes, & effugia impediatur, & ut frequentiores sint, non sine gravissima bonorum offensione, & scandalo, in Polonia hujusmodi Connubiorum dissolutiones.

Pontifex damnat, & annullat prædicta pacta, inita, sive secunda.

§. 7. Itaque, ut injunctis imbecillitati nostræ Apostolici muneris partibus, quantum cum Domino possumus, satisfacere, & opportunum perniciosissimo huic malo remedium adhibere adnitamur, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, & singula ejusmodi pacta inter Conjuges, pro dissolutione Matrimonii quandocumque facienda, quomodolibet inita; verum etiam ea, quibus sive directe, sive indirecte, appellatio ab Judicis sententia jam lata super Matrimonii nullitate impediatur, etiamsi utraque pacta interposito jurejurando approbata, & confirmata, atque etiamsi ante editas nostras memoratas ultimas Literas quomodolibet conventa, & facta fuissent, nulla, invalida, irrita, nullius roboris, & momenti esse ac fore, & imposterum futura, & habenda esse declaramus, & nunc pro tunc annullamus, invalidamus, irritamusque; itaut nullo unquam pacto, tam in foro interno, quam externo, obligatoria sint & habeantur, sub excommunicationis pœna ipso facto incurrenda, a qua nemo, quicumque pacta hujusmodi celebraverit, præterquam a Nobis, & Romano Pontifice pro tempore existente Successore nostro, nisi in mortis articulo, absolutionem obtinere possit. Præterea eidem excommunicationis pœnæ ipso facto obnoxium esse & fore, eamque incurrere, & incursurum esse pariter declaramus, & nunc pro tunc pronunciamus, quemcumque Judicem, qui pacta antedicta executioni demandanda, & servanda curare, & pronunciare ausus fuerit, ac propterea præfatas ultimas Literas, seu Constitutionem nostram, & quæcumque in iis, sive in ea, contenta, ac præsertim omne, id quoad ordinem seriemque appellationis a deputato Matrimonii Defensore, semper ac ab Judice contra ejusdem Matrimonii nullitatem sententiam pronunciata fuerit, interponendæ, continetur, statuitur, ac præcipitur, quatenus opus sit, iterum innovamus, & confirmamus, denuntiamusque, & Fraternitatibus Vestris easdem nostras Literas iterum proponendas, evulgandasque, in virtute sanctæ Obedientiæ jubemus, perinde ac si de verbo ad verbum iisdem præsentibus expresse, & insertæ fuissent, quemadmodum earumdem tenorem ipsis præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus.

Eorum observantiam prohibet contrahentibus, sub pœna excom. reserv.

Leges a se statutas circa appellationes in causis Matrim. confirmat, & innovat.

Canonum observantiam, quoad celebr. matri. Episcopis inculcat.

§. 8. Quamquam vero quæcumque hactenus gessimus, retulimus, præscripsimus, satis esse intelligimus, ut Fideles istic præsertim Matrimonii sanctitatem cognitam habentes, ad Sacramentum hoc magnum, ea, qua decet, animi reverentia, ac pietate, ineundum accedant, eamdemque sanctitatem, mutuamque animorum concordiam perpetuo inviolatam indissolubilemque servent; tamen nostræ hac in re gravissima Apostolicæ solicitudini haud satis esse ducimus, nisi Fraternitatibus Vestris proponamus præclaras salutaresque Leges, ac Regulas aliarum bene constitutarum Diœcesum, in quibus fere numquam, aut raro lites super contractis Matrimoniis agitan-

tantur, & Sententiæ super eorumdem Matrimoniorum nullitate pronuntiantur.

§. 9. Ac primum omnium, munus, quod ad proprium Parochum jure spectat, interessendi Matrimoniis celebrandis, per se ipse Parochus, nisi legitima gravissimaque de causa impeditus, obire tenetur.

Præsertim assistentiam proprii Parochi.

§. 10. Onus pariter proprio Parocho injunctum est, ut antequam Denunciationes de ineundo Matrimonio publice in Ecclesia inter Missarum solemnia fiant, ipse tum Sponsum, tum Sponsam seorsim caute, &, ut dicitur, ad aurem explorare studeat, an ex voluntate, sponte, ac libenter, & vero cum animi consensu, in matrimonium vicissim conjungantur, necnon ut, quantum fieri potest, inquirere nitatur, ullum ne, & cujus generis impedimentum inter Contrahentes intercedat; aliis ne fidem sponsionemque alter ex Contrahentibus dederit, de consensu ne Parentum Filii, Filiæque familias contrahant: Hæc, aliaque hujusmodi momenta posquam Parochi accuratissime exploraverunt, si aliquod eorumdem momentorum sive deficere, aut nocere posse deprehenderunt, suspensis interea denuntiationibus, illud, quod obstare possit, deferre tenentur ad proprium Antistitem, qui, prout res postulaverit, pro auctoritate, munerisque sui debito, opportune provideat.

Inquisitionem super contrahentium consensu, & impedimentis Matrim.

§. 11. Quod si Parochi nihil, quod Denuntiationibus publice, & de more faciendis obstet, tuto animadverterint, tunc illas per tres festos dies continuos in Ecclesia inter Missarum solemnia, juxta tam Concilii Lateranensis sub fel. rec. Innocentio PP. III. Prædecessore nostro, quam Concilii Trident. præscriptum, proponent, ut impedimentum, si quod prius resciri non potuerat, ab interessentibus Auditoribus indicetur.

Trinam Matrim. Denunciationem.

§. 12. Etsi autem Antistites super ovibus sibi commissis vigilias, ea, quam ante diximus, salutari ratione, custodientes, non ignorant, Matrimonium coram quolibet Sacerdote non Parocho, facta illi copia, dataque licentia, sive a proprio Parocho, sive a Loci Ordinario Antistite; validum esse, auctoritatemque super denuntiationibus dispensandi, atque ut una pro tribus, & ne una quidem, urgente legitima gravissimaque causa Denuntiatio fiat, permittendi, se habere; tamen diligentissime caveant, ne ad libitum hac sua auctoritate, tum super Denuntiationibus dispensandi, tum cuilibet potius Sacerdoti, quam proprio Parocho facultatem, ut in contrahendis Matrimoniis interesse possit, committendi, nisi ubi inelectabilem necessitatem ita exigere animadverterint, utantur. Imo cum, ut præmissum est, commissionem hujusmodi necessario dandam esse perspexerint, eam non statim, sed postquam ex adhibitis diligentiis, acceptisque certis notitiis, sibi tuto constiterit nullum inter Contrahentes interponi impedimentum, impertiuntur.

Mandat Ordinariis ne temere delegent alienum Sacerdotem ad assistendum celebr. Matrim.

§. 13. Quoad dispensationem vero super Denuntiationibus semper præ oculis Concilii Tridentini Decretum de reformatione Matrimonii habentes, apertissime intelligunt facultatem in hujusmodi dispensationibus effrænatam immoderatamque sibi nullatenus inesse, sed facultatem ad prudentiæ rationem, legitimarumque causarum emergentes occasiones dirigendam, eaque caute uti, ita ut hæc in re semper recitent hæc ejusdem Concilii Tridentini verba: *Quod si aliquando probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si tot, nempe tres præcesserint Denuntiationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat, vel saltem Parocho, & duobus, vel tribus Testibus præsentibus, Matrimonium celebretur. Deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur.*

Nec dispensent super denunciationibus, nisi juxta præscriptum Conc. Trid.

§. 14. Hæc, Venerabiles, Fratres, Antistitum gravissimas Episcopalis in Matrimoniis præsertim celebrandis ministerii partes adimplere studentium solicitudo, diligentia, ac ratio agendi, omnes fere Connubiorum dissolutiones e medio tollit: hanc igitur sequamini. Per hanc semitam, non recens apertam, sed semper tuto tritam, & a laudato Concilio Tridentino tantopere commendatam, atque sub præcepto ad suscipiendam frequentandamque universis Antistitibus traditam, dirigite gressus vestros; ut injuncto Vobis oneri etiam hac in parte satisfacere possitis. Vigiles, ac soliciti adnitamini, ut Parochi, Animarumque Christifidelium Rectores, in partem laborum vestrorum Coadjutores vocati, in suis, ea, qua tenentur, vigilantia, sedulitate, & integritate, muneribus exercendis, per se ipsi omnem operam, & curam impendant. Ne patiamini, ut facili humanitate ducti, non autem legitima necessitate coacti, juridicam propriorum Parochorum præsentiam, in contrahendis Matrimoniis necessariam,

Leges Ecclesiasticas ipsi custodiant, & a subditis impleri curent.

ob

ob quolibet leve momentum removentes, cuilibet Sacerdoti in illis interessendi licentiam concedatis. Canonicas Ordinationes, ac Leges super Denunciationibus ante contrahendum Matrimonium faciendis, non sine gravi animi angore, conscientiæque stimulo servandas, & summa cum nonnullorum offensione scandaloque minime prætereundas, Vos ipsi custodite, & ab aliis, quorum interest, re ipsa servari facite.

Contrarias consuetudines rejicit.

§. 15. Nec obtentu, prætextu, aut colore cujuscumque consuetudinis, & usus hactenus quomodolibet invecti, & in vestris Diœcesibus vigentis, ea, quæ ad hæc usque tempora, super Denunciationibus sine legitima causa dispensandi, versa est in fastidium, & tot litium fomitem, facilitate, deinceps abuti, audeatis; perniciosa enim consuetudo, & auctoritatis abusus, non ad normam agendi, sed ad male actorum exprobationem confert.

Adimit Nuntio Apostolico facultatem dispensandi super denunciat. & committendi assistentiam aliis Sacerdotibus.

§. 16. Quam vero Vobis, ad commissiones, & dispensationes hujusmodi præcipitanter effuseque dandas, exemplo, & incitamento fuisse asseritur, nimiam in iisdem tribuendis indulgentiam, qua vere, nec ne, Ordinarius Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis in Polonia pro tempore existens Nuntius, vigore facultatis, ipsi inter ceteras tanquam a Latere Legato concedi solitas, utcumque hac in re competentis, easdem commissiones dispensationesque impertitur; ipsam moderno, & pro tempore existenti in Polonia Nuntio inhibendam mandamus, ut Fraternitates Vestræ, hoc exemplo, & incitamento etiam sublato, exinde sese a Commissionibus Dispensationibusque antedictis abstineant.

Acriora remedia adhibiturum se profitetur.

§. 17. Itaque, Venerabiles Fratres, nolumus Vos ignorare, Nos, tot nostras susceptas solicitudines, tot nostras non omissas adhortationes, tot præscriptas Apostolicæ nostræ providentiæ auctoritatique ordinationes, ex animi nostri, ad majorem Dei gloriam, Animarumque salutem intenti, sententia, minime succedere, nec pristinas in Matrimoniis ineundis dissolvendisque lites, & controversias e medio tolli animadvertentes, suprema auctoritate nostra, ad efficaciora, & asperiora remedia hisce malis curandis apta atque idonea opportune adhibenda, esse usuros: Vobis enim satis

Eaque in promptu esse demonstrat.

superque perspectum est, Nos, justis, ac rationabilibus de causis, quemadmodum, si secus fortasse fiet quam præscripsimus, certe accideret, Judicium Causarum Matrimonialium Poloniæ quoad primam etiam Instantiam reservare posse; & insuper, relicta Episcopis locorum prima, & Metropolitanis secunda Instantia, decernere, (sicut, necessitate tamen coacti, omnino decernemus,) ut in Causis Matrimonialibus Poloniæ, tum prima ab Episcopalibus, tum secunda a Metropolitanis Curiis Sententia, super nullitate Matrimonii pronunciata, executioni minime demandetur, nisi utraque Sententia, cum rationum momentis, prius, in Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Tridentini Interpretum mature exacteque fuerit expensa, ac probata; nec non Matrimonium quodlibet, post utramque sententiam in Curiis vestris latam, vel interea temporis, dum in eadem Congregatione Cardinalium utraque sententia hujusmodi expenditur, vel nullo apud eamdem Congregationem Cardinalium habito recursu, quomodolibet, servatis etiam servandis, exinde contractum, nullum, irritum, nullius roboris, & momenti esse & fore declarare.

Literarum firmitati consulit.

§. 18. Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum Indultorum, vel Privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quomodolibet debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, & formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam vocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed ipsas præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, invio-

Inviolabiliter observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus iis omnibus, quæ in sæpememoratis nostris Literis voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque. Aliter judicari prohibet, irritans &c.

§. 19. Volumus denique, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Transumptis fidem haberi decernit.

§. 20. Cæterum Fraternitates Vestras in partem Pontificiæ solicitudinis nostræ advocantes, rogamus & quibus maximis possumus, Apostolicis exhortationibus excitamus, ut singulos Curiarum vestrarum Ministros, & Officiales, pietatis, probitatis, doctrinæ, prudentiæ, aliarumque Christianarum virtutum laude præstantiores, & diuturna experientia commendatos, semper ea, qua opus est, diligentia exquirere, & seligere studeatis; atque iisdem districte mandetis, ut ministerium suum quisque integerrime obire satagat; nec interea Vos de assidua vigilantia vestra quidquam omittatis; considerantes, & gravissimam Pastorum Principi Jesu Christo de procuratione Gregis Vobis crediti rationem esse reddendam, & æternam mercedem in Cœlis propositam iis, qui legitime certaverint, esse retribuendam. Nos interim ad prosperi successus auspicium, & ad Cœlestium Charismatum copiam promerendam, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem, sub Annulo Piscatoris, die XVIII. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III. Ministrorum delectum, & in officio obeundo vigilantiam Episcopis commendat. Dat. die 18. Maji 1743.

D. Card. Passioneus.

MILITIÆ LXXXVI.

Hierosolymitanæ, & Incolis Insularum ipsius Ditioni subjectarum, plura indulta conceduntur, ad formam Bullæ, quæ dicitur *Cruciatæ*.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

QUoniam inter Militares Ordines, quibus Catholicam Religionem juvari, & ab inimicis strenue defendi gaudemus, Hierosolymitanus insignem retinet locum: Is enim pro Christi gloria, & contra perditissimos Mahumetana labe infectos homines summa contentione pugnans, Christianas Regiones illorum incursionibus totis viribus assidue tuetur: Milites quoque, qui in eum recipiuntur, probata generis Nobilitate pollentes, ut alacrius in armorum exercitatione proficiant, promptioresque, & aptiores ad labores suscipiendos reddantur, domesticis relictis commodis, a nuptiis se abstinent, ac perpetuam vovent castitatem: Propterea Nos, Divinæ gratiæ munere in suprema B. Petri Sede collocati, erga præclarum, & de Ecclesia, ac Sede prædicta optime meritum Ordinem præcipuam Pontificiæ benevolentiæ significationem prodere cupientes, illum non solum peculiarium privilegiorum largitione ornare, sed etiam in ejus necessitatibus, auxiliis prosequi ducimus opportunis. Exordium a laudibus Ordinis Militaris S. Jo. Hierosol.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, Militia Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani ex sui Instituto, bellum adversus communem Christiani nominis Hostem incessanter, non aliquo tantum temporis spatio, nec aliquibus ad id impellentibus controversiis, sed perpetuo, totoque anni tempore gerat, ac in eum finem munitissimas, & bellico apparatu, omnique machinarum genere instructissimas Classes comparet, illasque a Dilectis Filiis Fratribus Militibus dictæ Militiæ rei maritimæ peritissimis directas, Illius onus duplex, Bellum Sacrum, & Infirmorum cura.

pro necessitate temporum huc illuc convertens, Mare Mediterraneum a Barbaris Prædonibus, & Piratis, in Mercatorum, ac iter facientium commodum, & securitatem, longe lateque tutum reddat; prætereaque, ex eodem Instituto, infirmorum curam in Xenodochiis exerceat, ac præmissa omnia, cum magna Christianæ Reipublicæ utilitate, & decore, huc usque laudabiliter adimpleverit, & executa fuerit; & ob id, ac etiam ob subsidia aliquoties Catholicis Principibus arma contra Inimicos Crucis Christi gestantibus data, ingentes, & penes innumeras pecuniarum summas insumpserit; ac communis Ærarii dictæ Militiæ redditibus, qui omnes in prædictorum Operum adimplementum erogantur, ad tam gravia onera supportanda imparibus existentibus, magnam vim æris alieni, certis annuis responsionibus sub certis rationibus persolvendis subjecti, tam Romæ quam Genuæ, & alibi contrahere coacta fuerit; & dudum ultimo Ungarico contra communem hostem prædictum gliscente bello, ex eo quod auxiliares electæ copiæ, experti Nautæ, & tormentorum bellicorum Magistri, tunc per eamdem Militiam in Hungariæ Regnum suppetias missi, pene omnes perierant, plurium annuarum præstationum favore Familiarum illorum qui tunc objerant, in tantæ Calamitatis levamen, distributarum, & insimul annuam summam octo millium scutorum excedentium (quæ aliqua in parte fructu adhuc durant) oneri se subjecerit: Proterea eadem Militia debitorum proprias vires excedentium pondere gravata existente, nec a suis Commendis, quæ Militibus Commendatoribus ejusdem Militiæ ex eis alimoniam percepturis, ac culturam bonorum, ac certorum onerum adimplementum, & præcipua dictæ militiæ munera executuris, & subituris, quorum decedentium, & in bonis habentium spolia ad dictum commune Ærarium spectant, conceduntur, ex quibus jam viginti duo cum dimidio pro quolibet Centenario reddituum illarum, communi Ærario prædicto quotannis persolvuntur, ullum aliud tam urgentibus indigentiis sublevandis aptum subsidium capiendi spe affulgente; bon: mem: Raymundus Despuig, tunc dum viveret, dictæ Militiæ Magnus Magister, alias fel. rec. Clementi PP. XII. Prædecessori Nostro demissas preces pro reportatione omnium Indultorum, ab Apostolica Sede, ob graves, & defensionem, ac propagationem dictæ Religionis importantes rationes, alibi concessorum, pro duarum, prædictæ Militiæ ditioni, & dominio subjectarum, Insularum, nempe Melitæ, & Gotii Incolis, detulerit; dictusque Clemens Prædecessor peculiari nonnullorum S. R. E. Cardinalium Congregationi ad id per eum tunc deputatæ preces hujusmodi remiserit, & Congregatio præfata illas, ac omnia, & singula nomine dicti Raymundi Magni Magistri, ac Consilii prædictæ Militiæ tunc allata mature perpendens, rem tunc differre censuerit.

Quibus sustinendis ingentes sumptus impensi, & æs alienum contractum.

Absque spe levaminis ex redditibus Ipsius Militiæ.

Preces oblatæ Clementi PP. XII.

Item Sanctiss. Domino Nostro.

§. 2. Ac deinde prædicto Clemente Prædecessore ab hac luce sublato, dilectus Filius Nobilis Vir Emanuel Pinto modernus dictæ Militiæ Magnus Magister, qui sicut Nobis innotuit, post varia prædictæ Militiæ munera per eum laudabiliter & summa omnium commendatione gesta, eximiis præ cæteris virtutibus prædictus, suis ita exigentibus meritis, eidem Militiæ Præfectus, ex quo amplissimam Dignitatem assecutus fuit, omnem diligentiam, & curam in promovendo Instituto prædicto viriliter conferre non destitit, præfatum negotium accuratius sibi assumendum ducens; secumque reputans æquiores urgentioresque causas pro elargitione Indultorum respectu supradictæ Militiæ, quam aliorum Christianorum Principum, ratione prædicti Instituti, reperiri; Dilecto Filio Joanni Ludovico de Guerin de Tençin dictæ Militiæ Bajulivo, & alias Triremium Generali Præfecto, nunc apud Nos, & Sedem prædictam pro eadem Militia Oratori, easdem preces, quæ antea optatum effectum minime sortitæ fuerant iterum repetendas, ac Nobis solo Dei nutu ad summi Apostolatus Apicem evectis, ferventius porrigendas commiserit; & prædictus Joannes Ludovicus, qui obegregias, nobilesque animi sui dotes, atque rebus etiam gravioribus gerendis præstantem peritiam, Nobis apprime acceptus & gratus existit, commisso sibi negotio totis viribus incumbens, pro ope, prævia dictorum Indultorum impartitione, eidem Militiæ opportune ferenda, ferventer insteterit: Cumque, sicut exhibita Nobis nuper pro parte dicti Emanuelis Magni Magistri petitio continebat, Militia prædicta, nisi ei aliquod congruum subsidium per Nos, & Sedem prædictam prompte feratur, onera sibi, ut præfertur, incumbentia, & vim Instituti prædicti per eam sufferri solita, non sine gravi Christifidelium incommodo & detrimento, diu sufferre nequeat; Et, sicut eadem petitio subjungebat; si saltem infrascripta privilegia, & Indulta universis Christifidelibus in duabus Insulis prædictis, illarumque adjacentiis commorantibus, ut in-

fra

fra concederentur, & impartirentur, ex hoc profecto Christifideles hujusmodi, spe assecutionis spiritualium bonorum permoti, ad Eleemosynas communi Ærario prædicto conferendas allicerentur, & adducerentur, & eadem Militia subsidia, quibus valeret Institutum prædictum explere, perciperet: Quare pro parte ejusdem Emanuelis Magni Magistri Nobis fuit humiliter supplicatum quatenus felici, & prospero dictæ Militiæ profectui in prosecutione prædictorum piorum operum, aliisque permissis, opportune consulere de benignitate Apostolica dignaremur.

Pontifex postulatis annuens, ad sexennium concedit, ut infra.

§. 3. Nos igitur, qui Viris nobilibus, virtute, & Religione præcellentibus, qui dum pro Christianæ Reipublicæ defensione labores, & pericula subeunt, debitam erga dictam Sedem Apostolicam reverentiam adhibere non omittunt, in eorum indigentiis adjutrices porrigimus manus; &, ne difficultate rei pecuniariæ a proposito commendabilium suarum exercitationum studio retardentur, libenti animo occurrimus; eumdem Emanuelem Magnum Magistrum, ejusdemque militiæ Milites, specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, præsentibus Nostris Apostolicis Literis, ac omnibus, & singulis facultatibus, & indultis, & gratiis in eis contentis, ad sexennium, a die primæ præsentium publicationis, ut infra, faciendæ inchoandum, & non amplius, nec ulterius valituris.

I. Indulgentiam Plenariam in forma Jubilæi &c euntibus infra annum ad expeditionem contra Infideles cum Classe, aut Copiis Militiæ Hierosol.

Item mittentibus propriis expensis unam, aut plures personas. Aut Eleemosinam in hunc finem conferentibus.

§. 4. I. Magno Magistro dictæ Militiæ, expeditionibus contra Turcas, & Infideles assidua cura & diligentia incumbenti, necnon omnibus, & singulis utriusque sexus Christifidelibus in una, & altera Insulis, illarumque adjacentiis, dominio dictæ Militiæ, ut præfertur, subjectis, commorantibus, & ad illas declinantibus, qui intra annum, a die publicationis earumdem præsentium in locis dictarum duarum Insularum, ubi libuerit, faciendæ inchoandum, fidei zelo moti, ad Classes, aut ad quælibet Navigia, a Militia prædicta contra Turcas, & Infideles hujusmodi quomodolibet instructa, seu alias ad Copias per Militiam prædictam collectas, pugnaturi, aut aliud genus servitii, sive Terra, sive Mari gratis facturi accesserint, & in uno, seu pluribus Navigiis, aut ubicumque locorum, juxta Ordinationem a dicta Militia faciendam, per eumdem annum permanserint, vel etiamsi morte præventi integrum annum non expleverint, aut propter infirmitatem, seu aliam supervenientem necessitatem, inde recesserint; vel qui propriis expensis, pro modo facultatum, unam, seu plures personas per dictum integrum annum, ut præfertur, pugnaturas, aut servitium prædictum præstituras miserit; necnon iis, qui nec ibunt, nec mittent, si tamen infra dictum annum aliquam Eleemosinam in causam prædictam tantum, & non in alios etiam pios usus convertendam, juxta facultatem, & qualitatem personarum, ad arbitrium infrascripti Prioris, seu Presbyteri a dicto Magno Magistro, ut infra, nominandi, seu designandi, sponte contulerint; Capitulis quoque Ecclesiarum, Monasteriorum, & Locorum etiam Regularium, & cujusvis Ordinis Mendicantium, tam Masculorum, quam Fœminarum, si pro decem personis eorumdem Capitulorum, & Locorum, præcedente Capitulari, seu Conventuali deliberatione, unam personam pro effectu præmisso etiam miserint, aut pro eadem persona stipendium pro dicto integro anno contribuerint; illis pariter qui, ut præfertur, missi fuerint, si Pauperes extiterint: Præterea que etiam *Clericis*, seu *Presbyteris* sæcularibus, qui a suis Ordinariis; & Regularibus, qui a suis Superioribus respective licentiam habentes, Verbum Dei Militibus, sub vexillo dictæ Militiæ adscriptis, aliisque personis inibi inservientibus prædicaverint, illorumque sacramentales Confessiones audierint, seu Missæ Sacrificium celebraverint, aut alia Ecclesiastica, & pia Ministeria exercuerint, (quibus, sæcularia, vel Regularia Beneficia obtinentibus, beneficiorum hujusmodi, exceptis illis dumtaxat, quæ Curam animarum annexam habeant, servitium per idoneos Vicarios interim præstari concedimus), respective vere pœnitentibus, & confessis, aut si non valeant confiteri, id corde desiderantibus, Plenariam omnium, & singulorum suorum peccatorum Indulgentiam, & Remissionem, quæ proficiscentibus ad recuperationem Terræ Sanctæ, quæque in anno Jubilæi concedi consuevit, quam etiam simili modo lucrari valeant prædicti Fideles omnes, & singuli, qui forsitan non expleto anno ab hac luce migraverint, Apostolica auctoritate, earumdem tenore præsentium, concedimus, & elargimur.

Capitulis quoque Ecclesiarum, & Regularibus, mittentibus, aut contribuentibus, ut supra. Ipsisque ad expedit missis; necnon Divina peragentibus in Castris &c.

II. prædictis omnibus concedit, ut Missas interdicti tempore, celebrari facere possint.

§. 5. II. Omnibus quoque, & singulis Christifidelibus prædictis, ut ipsi dicto anno durante, possint in Ecclesiis, in quibus alia Divina officia interdicto durante quomodolibet celebrare permissum fuerit, vel in privato Oratorio ad Divinum Cultum tantum de-

 pu-

putato, ab Ordinario visitando, & designando, etiam tempore interdicti, cui ipsi causam non dederint, vel per eos non steterit, quominus amoveatur, & illis, qui facultatem ad id ab infrascripto Priore, seu Presbytero deputando alias habuerint, etiam per horam antequam illucescat dies, & per horam post meridiem, in sua, ac Familiarum, & Domesticorum, ac Consanguineorum suorum praesentia, missas, & alia Divina Officia, per se ipsos, si Presbyteri fuerint, vel per alium, celebrari facere, & tempore Interdicti illis interesse, clausis januis, & non pulsatis Campanis, & excommunicatis, ac specialiter Interdictis exclusis; Ita tamen, ut, si privato Oratorio ad praemissa uti voluerint, quoties id fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Christianorum contra infideles, eorumque contra eosdem victoria fundere teneantur; necnon durante hujusmodi interdicto, Eucharistiam, & alia Sacramenta in dictis Ecclesiis, vel Oratorio, praeterquam in die Paschatis, recipere, ipsorumque Christifidelium, tempore interdicti hujusmodi decedentium, Corpora, (nisi forte vinculo excommunicationis innodati decesserint) cum moderata funerali pompa sepeliri valeant.

Et durante interdicto, sacramenta sumere, & Ecclesiast. ea sepultura gaudere.

§. 6. III. Et insuper ut tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, & diebus, quibus esus carnium, ovorum, casei, butyri, & aliorum lacticiniorum prohibitus fuerit, eisdem ovis, caseo, butyro, & aliis lacticiniis, ac etiam, si necessitas, vel infirma Corporis valetudo, ac alia quaecumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tantum diebus majoris Hebdomadae, die Cinerum, seu Feria quarta in capite Jejunii. Vigiliis Natalis Domini Nostri Jesu Christi, Pentecostes, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, Assumptionis Beatae Mariae Virginis, Nativitatis Sancti Joannis Baptistae, & quatuor temporum, uti, & vesci; servata tamen lege Jejunii per unicam comestionem, aliisque contentis in Nostris Literis novissime emanatis, sub Datum Romae die trigesima Mensis Maji Anni MDCCXLI. quibus nullatenus per has praesentes intendimus derogare, respective, libere, & licite omnes Christifideles supradicti, praeter personas tamen Regulares non Militares, possint, & valeant, eadem Apostolica auctoritate concedimus, & indulgemus.

III. Lacticiniis vesci diebus prohibitis. Carnibus quoque, in casu necess. Servata tamen lege Jejunii.

§. 7. IV. Item eisdem Christifidelibus dicto anno durante, in singulis diebus Stationum Almae Urbis nostrae quinque Ecclesias, seu Altaria, aut in illorum defectum quinquies unum & idem Altare Monialibus vero cujusvis Ordinis, & instituti Regularis existentibus, ac Mulieribus, & Puellis in quibusvis Monasteriis, seu Conservatoriis degentibus, si forte Ecclesias non habuerint, Capellas ab earum legitimis Superioribus designandas respective devote visitantibus, & in eis pias ad Deum preces pro supradicta unione, & victoria effundentibus, omnes, & singulas Indulgentias, & peccatorum remissiones, ac poenitentiarium relaxationes, alias Ecclesiis tam intra, quam extra moenia praedictae Urbis, ad quas dictae Stationes fixae existunt, concessas, eadem Apostolica auctoritate misericorditer in Domino concedimus. Quas tam pro se, quam pro Defunctis, pro quibus visitaverint, consequi valeant.

IV. Indulgentia Stationum Urbis, ubique lucrari valeant.

§. 8. V. Et insuper eisdem Christifidelibus, quod ipsi bis, hoc est semel in eorum vita, & semel in articulo mortis, possint sibi eligere Confessarium ex approbatis ab Ordinario Loci, qui eos a quibuscumque peccatis, & Censuris, etiam Sedi Apostolicae reservatis, absolvere libere, & licite valeat.; quod tamen Indultum eligendi Confessarium, & absolvendi a reservatis, non debere locum cum Regularibus utriusque sexus quorumcumque Ordinum, Congregationum, Societatisque, & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, non tamen Militum Militiae hujusmodi, perpetuo declaramus, inhaerentes aliis hujus Sanctae Sedis, & plurium Praedecessorum Nostrorum, praesertim Clementis VIII. & Urbani VIII. circa Bullae Cruciatae, ac similia Indulta, perpetuis futuris declarationibus. Quodque ipsis per eundem Confessarium vota quaelibet simplicia per eos emissa, exceptis Religionis, Castitatis, Ultramarino, & Visitationis Liminum Apostolorum, in alia Pia Opera rite commutari possint, ac valeant, concedimus, & elargimur.

V. Et Confessarium sibi eligere semel in vita, & in artic. mortis cum facultate absolvendi a reserv.

Et commutandi Vota simplicia.

§. 9. VI. Praeterea, ut iidem Christifideles, non tantum semel, sed bis singulo quoque anno, quo harum gratiarum, seu facultatum summarium sumpserint, tam pro se, quam per modum Suffragii pro Animabus in Purgatorio detentis, Indulgentias, Concessiones, Gratias, & Indulta praedicta consequi, eisque infra eumdem annum bis, ut praefertur, uti, & potiri, ac dictorum bonorum spiritualium participes fieri valeant, in Domino pariter concedimus.

VI. Ut accipientes summarium harum gratiarum praemissas Indulgentias & concessiones bis quolibet Anno lucretur.

§. 10.

VII. Facultates quoad absolutionem ab Irregularitate.

§. 10. VII. Ulterius eidem Priori, seu prædicto Presbytero, ut infra, deputato, quod ipse super irregularitate cum his, qui Ecclesiasticis Censuris ligati, Missas, & alia Divina Officia (non tamen in contemptum Clavium) celebraverint, aut alias se Divinis immiscuerint, & super alia qualibet Irregularitate ex delicto proveniente; dummodo tamen irregularitas hujusmodi ex quovis homicidio, sive opere, sive consilio, & prava insinuatione perpetrato, aut simonia, vel apostasia a Fide, aut hæresi, vel a mala Ordinum susceptione, seu ex alio delicto scandalum in populo generante, non provenerit; & dummodo quis in irregularitate hujusmodi per sex Menses non insorduerit, cum retentione Beneficiorum forsitan sub ejusmodi irregularitate receptorum, non tamen Curam Animarum annexam habentium, nec Dignitatum in Cathedralibus, & Collegiatis, neque Canonicatuum in eisdem Cathedralibus Ecclesiis existentium, & fructuum ex eisdem Beneficiis non exceptis perceptorum compositione, in subsidium prædictarum expeditionum impendenda, & infamiæ, ac inhabilitatis exinde provenientis abolitione, & executione Ordinum, non male susceptorum, dispensare.

VIII. Nobiles & qualificatæ personæ Missam ante lucem, & post meridiem celebrari facere possint.

§. 11. VIII. Item quod cum personis nobilibus, & quæ, juxta ipsius Prioris, seu Presbyteri, ut infra, deputandi prædicti, arbitrium, qualificatæ fuerint, ut Missas per horam ante lucem, ac per horam post Meridiem audire, & celebrari facere valeant, indulgere.

IX. Facultas componendi cum Beneficiatis super fructibus restituendis. Compositiones quomodo erogandæ.

§. 12. IX. Quodque illos Clericos, seu Presbyteros, quia ad restitutionem fructuum Beneficiorum simplicium tantum, non tamen personalem residentiam requirentium, neque Curam Animarum annexam habentium, ex omissione recitationis Horarum Canonicarum, tenebuntur, ad congruam compositionem super eisdem fructibus dictæ restitutioni subjectis, erogandam pro medietate Ecclesiis, vel aliis locis, quarum, vel quorum ratione Horas prædictas recitare debent, & pro altera medietate in causam expeditionum hujusmodi, admittere.

X. De injuste acquisitis, seu ablatis.

§. 13. X. Et insuper quod super injuste ablatis, seu acquisitis, quando domini, quibus restitutio facienda esset, post debitam diligentiam pro iisdem inveniendis adhibitam, reperiri non possunt, & præstito per debitores juramento de hujusmodi diligentia per eos facta, competenter componere, ita ut Debitores pro foro Conscientiæ liberari possint, dummodo tamen iidem Debitores in confidentiam, & sub spe hujus compositionis illa non abstulerint, seu acquisierint, & ita ut hujusmodi compositio erogari in subventionem prædictarum expeditionum debeat, libere, & licite possit, & valeat, auctoritate Apostolica facultatem tribuimus, & impartimur.

Commissarius pro executione a M. Magistro deputandus, & a S. Sede confirmandus.

§. 14. Demum ut præsentes Literæ suum plenum sortiantur effectum, & Facultates, Concessiones, Indulta, Elargitiones, & Indulgentiæ, aliaque præmissa, debitæ executioni demandentur, ac ex eis prædicta Militia conveniens, & in causam expeditionum hujusmodi omnino, ut præfertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, & tempore dicti sexennii existens prædictæ Militiæ Magnus Magister, (cui Nos necessarias, & opportunas ad infrascriptam nominationem libere, ut infra, exercendam facultates earundem tenore præsentium tribuimus,) Priorem Conventus Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Militiæ existentis, seu, quatenus ipse Magnus Magister ex rationabilibus causis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictæ Militiæ nominare curabit; Et, si durante prædicto sexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus causis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, seu Presbyteris Conventualibus prædictis iterum nominabit; Nos enim ex nunc personam per eum prima, aut secunda vice, ut præfertur prædictam, & successive Literis Apostolicis sub Annulo Piscatoris in forma Brevis super hujusmodi nominationis confirmatione, toties, quoties nominari contigerit, desuper expediendis, muniendam, in præcipuum Executorem, seu Commissarium earundem præsentium; Itaut ipsa persona hujusmodi dictas præsentes, etiam in vernaculam Linguam convertere, seu in Compendium, convenienti addito proœmio, reducere, illasque, & in eis contenta prædicta, aut compendium hujusmodi, in quibuslibet dictarum duarum Insularum, illarumque adiacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, seu scriptis, aut typis impressis exemplis, publicare, & enunciare, ac Eleemosynas in Causam expeditionum hujusmodi, ut præfertur, contribuenda ad sui arbitrium, juxta opes, & facultates, ac qualitates personarum contribuentium, determinare, & definire: Atque omnia, & singula alia, quæ faciliori, & expeditiori earun-

Ejusdem Commissarii facultates.

dem

dem præsentium conferre visa fuerint, peragere; ac ulterius Depositarium, Ratiocinatorem, aliosque similes Officiales, de consilio tamen, ac consensu Magni Magistri pro tempore designandos, seligere quoque possit, & valeat, eadem Apostolica auctoritate constituimus, & deputamus.

Derogatur contrariis.

§. 15. Non obstantibus Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium concessionum, & facultatum per Nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, necnon dictæ Militiæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, stabilimentis, usibus, & naturis, ac ordinationibus Capitularibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis eidem Militiæ, ejusque Magno Magistro, necnon etiam Conventui, & Fratribus Militibus, ac quibusvis illorum personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatorum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis Clausulis, ac etiam irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, ac alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis; Quibus omnibus, & singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio facienda, & habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores eisdem præsentibus etiam pro plene, & sufficienter expressis habentes illis alias in suo robore permansuris, latissime, & plenissime, ac specialiter, & expresse harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Eleemosynæ in usum expeditionum tantum erogandæ.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, & quæcumque Eleemosynæ in causam expeditionum hujusmodi quandocumque, quomodocumque, ac a quibusvis personis conteribuendæ, in supra expressam tantum impendantur, & non in alios etiam pios usus, sub pœna caducitatis, & cassationis omnium, & singulorum Privilegiorum, ac Concessionum prædictorum, distrahantur, & convertantur.

Fides præstanda transumptis.

§. 17. Præterea etiam volumus, quod earumdem præsentium transumptis, etiam typis impressis, manu alicujus Notarii publici, subscriptis, & Sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra illud, adhibeatur, ac si illæ exhibitæ forent, vel ostensæ.

Sanctio pœnalis.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ concessionis, elargitionis, indulti, impartitionis, constitutionis, deputationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 17. Dec. 1743.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLIII. XVII. Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno IV.

Expedit. per Officium Min. Gratiæ.

LXXXVII.

DECRETA

De Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de jurisdictione Patriarchæ, & Episcoporum ejusdem Nationis; deque Monachorum, & Monialium disciplina, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, & Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum, & omnibus ejusdem Ritus Catholicis Episcopis, eidem Patriarchæ subjectis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis cura de statu omnium Ecclesiarum.

DEmandatam cælitus humilitati Nostræ omnium Ecclesiarum curam subeuntes, sub ipsum initium Pontificatus Nostri, per encyclicas Literas datas die 3. De-

Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos per universum terrarum Orbem regentes Ecclesiam Dei, inter cæteros animi nostri sensus, quos illis manifestos esse voluimus, eosdem etiam omnes hortati sumus, ut quibuscumque in rebus, ad Catholicæ Fidei, disciplinæque conservationem & incrementum pertinentibus, Nostram atque hujus S. Sedis auctoritatem & opem sibi, suisque Ecclesiis necessariam esse contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti sumus, quæ ab Apostolica suprema Potestate Nobis concredita, & ab ea solicitudine, quæ nostrum Pastorale decet officium, inferiorum Ecclesiarum Prælatis afferri maxime convenit. Hæc autem a Nobis universo Episcoporum cœtui publice promissa cum semper huc usque omni cura, & vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires subministrante, effectu complere studuerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus nostris excitati, de suis, suarumque Ecclesiarum rebus ad Nos adierunt, ea omnia præstiterimus quæ tum ad propriam ipsorum, tum ad animarum ipsis subditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere judicavimus; Minime quidem negligendum esse censuimus recursum, quem de rebus non parvi momenti, & alias ad fel. record. Prædecessores Nostros Benedictum XIII. & Clementem XII. & nuper ad Nos ipsos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui, ardenti zelo erga Fidei, & disciplinæ puritatem, atque animarum salutem impulsus, pro quo etiam illustres labores exantlasse, & magna pericula adiisse dignoscitur, complura dubia in suæ, aliarumque Ecclesiarum sibi subjectarum regimine incidentia, & varia postulata de rebus, sua sententia, sibi opportunis, ad hujus Apostolicæ Sedis judicium, more Majorum detulerat; ut suprema Romani Pontificis auctoritate, & omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occasio, & Ecclesiastici regiminis ordo, ac tranquillitas, in iis regionibus, ad Populorum salutem providis legibus assereretur. *Dubia, & postulata a Patriarcha Antiocheno ad S. Sedem referuntur.*

§. 1. Itaque laudabili, justoque illius desiderio obsecundare, ejusdemque iteratis precibus, quantum opportune fieri posset, satisfacere cupientes, totam rerum summam longo intervallo jacentem resumpsimus, eamque per nosmetipsos examinare, atque accurate definire volentes, summo studio, ac diligentia prædita Dubia, & Postulata singulatim perpendimus; adhibitisque in concilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostri S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, ex eo cœtu delectis, qui Propagandæ Fidei negotiis præsunt, tum etiam aliquibus ex Clero Sæculari, & Regulari gravibus Viris, ac Theologica, & Canonica facultate præstantibus, quos omnes coram Nobis semel, bis, tertio de prædictis rebus sententias suas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque sancire statuimus, quæ per has Literas Nostras, Vobis, Venerabiles Fratres per universum Antiochiæ Patriarcharum Orthodoxis Græco-Melchitarum Ecclesiarum Episcopis, tenenda, atque observanda, Apostolica auctoritate declaramus: maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore, ut Paternæ Nostræ erga Vos charitati, ac studiosæ de rebus vestris solicitudini, integra, promptaque, ut par est, obedientia, atque observantia respondeatis. *Pontifex ea expendit cum concilio &c. &, ut infra, decernit.*

§. 2. Porro ex dubiis, & postulatis a prælaudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propositis, aliqua pertinent ad conservationem Rituum, & Morum Ecclesiæ Græcæ, tum universorum in genere, tum eorum in specie, qui ad jejuniorum observantiam, & Sacrosancti Missæ Sacrificii celebrationem attinent; Alia versantur circa Jurisdictionem ejusdem Patriarchæ, & Episcoporum ei subjectorum, quam hinc ab Episcopis Maronitis, hinc vero a Missionariis Latinis perturbari asseritur: Nonnulla denique spectant ad Monachorum disciplinam, eorumque legitimam Superioribus subjectionem; tum etiam ad Religiosarum Fœminarum vivendi Regulam, earumque regimen, & tutelam. *Quæsitorum partitio.*

§. 3. De ritibus igitur, & moribus Ecclesiæ Græcæ illud imprimis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse, aut licere, quovis titulo, & colore, & quacumque auctoritate, aut dignitate, etiamsi Patriarchali, aut Episcopali præfulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorumdem observationem imminuat. Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri, & Sidonis, Viri alioquin Catholici, reique Christianæ propagandæ studiosissimi, factum, alias ab hac Sede Apostolica de anno 1716. improbatum, iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiæ Græcæ consuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuisse, & es- *Nihil innovari jubet circa Ritus Eccl. Græcæ in genere.* *Innovationes ab Archiep. Tyri inductas reprobat.*

Patriarchæ injungit, ut pro receptarum consuetudinum observantia invigilet.

Salva ejusdem, & Episcoporum auctoritate quoad indifferentias.

& esse decernimus: omnesque imposterum, & singulos Ecclesiæ Græcæ Ritus, & mores a Patribus traditos omnino servari mandamus; specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet, ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis, ut plurimum, & scandali occasio) in ipsis introducantur: Permittentes solummodo eidem Patriarchæ, & Episcopis Catholicis in propriis Diœcesibus facultatem corrigendi, atque extirpandi abusus, si quos, aut errore vulgi, aut schismaticorum dolo, sive sæculi vitio inter eos irrepsisse compererint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia admittendi, ac probandi, si quæ ad promovendam Fidelium religionem apta, & proficua prudenter in Domino judicaverint.

De aliquibus Ritibus in specie.

§. 4. Huic autem sanctioni generaliter a Nobis prolatæ consentaneum est, ut illæ consuetudines in specie, quæ aliquam mutationem, aut detrimentum subiisse, feruntur, in pristinum vigorem reducantur, & restituantur.

De disciplina Jejunii perperam.

§. 5. Cum itaque prædictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Episcoporum consessu de anno 1736. in Monte Libano habito, supra enunciati Euthymii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequendum sibi esse duxerit: ignorantes vero: ut asseritur, Apostolicæ Sedis Decreta, quæ ad ipsius petitionem anno 1732. prodierant, (& quorum quidem executionem, ab eodem in accipienda suæ Dignitatis confirmatione in genere promissam, pro illius perspecta vitæ, officique religione, & constanti in hanc Sanctam Sedem observantia, nunquam eum scienter prætermissurum fuisse, in animum inducimus); non solum sibi licere, sed etiam expedire putaverit, receptam Ecclesiæ Græcæ disciplinam circa jejunia immutare: Considerans nempe inopiam complurium suorum subditorum Græco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum Quadragesimalium maxima est penuria; magnam insuper severitatem, ac diuturnitatem abstinentiarum, quæ in Ecclesia Græca observantur; ubi nimirum, præter jejunium Quadragesimæ, quod in tota Ecclesia Paschalibus Resurrectionis Domini Festis Apostolica institutione præmittitur, similis etiam quadraginta dierum abstinentia Natalitiæ Christi solemnitati præcedit, tum alia quatuordecim dierum ante Festum Assumptionis B. Mariæ Virginis observantur; & alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, totidem dies complectens, quot a Feria secunda post Octavam Pentecostes ad eorumdem Apostolorum Festum intercurrunt: Perpendens etiam relaxationem disciplinæ, quæ per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad veterum rigorem revocari: super tribus hujusmodi abstinentiis postremo loco recensitis, quo ad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans; eas coarctaverit singulas ad unum diem immediate præcedentem enunciatas solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. Mariæ Virginis, & Martyrium SS. Apostolorum Petri, & Pauli.

Abstinentiæ a Græcis servari solitæ.

Earum reductio a Patriarcha attentata.

Factum Patriarchæ annullantur: vetus observantia constabilitur.

Confirmantur aliæ abstinentiæ Græcorum per annum.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem, & abstinentiarum relaxationem, & coarctationem, in nimium detrimentum veteris Græcarum Ecclesiarum disciplinæ vergere judicantes; licet alioquin, deficiente auctoritate Apostolicæ Sedis, nullius roboris esse dignoscantur, eam tamen auctoritate Nostra expresse revocamus, & nullum effectum imposterum habere, neque ullatenus executioni mandari; sed omnia inpristinum restitui debere, jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem a Majoribus derivatam, abstinendi etiam qualibet Feria quarta, & sexta per annum ab esu piscium, quæ ab aliis quoque finitimis Populis ejusdem Græci Ritus exacte custoditur, indistincte servari præcipimus.

Facultas Patriarchæ conceditur dispensandi cum singulis universitatibus in casibus particularibus.

§. 7. Et nihilominus Decreta Congregationis Particularis de Propaganda Fide alias die 22. Januarii anni 1732. de ejusmodi rebus edita, & a prædicto Patriarcha, ut asseritur, ignorata, renovantes, ac Paterno animo commiserantes egestatem Fidelium Incolarum Libani, & Anti-Libani, & inopiam ciborum Quadragesimalium, quæ in plerisque locis illius tractus adesse fertur, ob quam sæpe accidit, ut carnibus, & lacticiniis necessario vesci debeant; indulgendo statuimus, ut, illæsa remanente etiam quoad illos generali lege de jejuniis, & abstinentiis, a qua nemini liceat dispensationem in genere concedere, si tamen aliquando vera, & gravis necessitas urgeat dispensandi cum aliquo cœtu, seu Communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam necessitatem persistere cognoverit, & non aliter nec alio modo, hujusmodi dispensationem singulis præfatis Communitatibus concedere possit: Non omissis interim debitis cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui, & oblivioni seu-

sim

sim irrepenti occurri posse, pro suo arbitrio, & prudentia existimaverit.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sacrosancti Missæ Sacrificii, quod unicum in singulos dies super quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum Ecclesiæ Græcæ Patrum præcepto, & consuetudine traditum est, propterea que minime indulgendum censuimus petitioni per eumdem Patriarcham Nobis porrectæ, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati Sacerdotum, & multiplicibus Fidelium Oblationibus, prædictum Ritum antiquitate commendatum immutari permitteremus, & in Ecclesiis Libani, & Anti-Libani plures Missas eodem die super eodem Altari offerendi Sacerdotibus fieret potestas; ac præterea in Feriis Quadragesimæ (quo tempore, exceptis diebus Sabbati, & Dominicæ, nonnisi Præsanctificatorum Missa in Græcis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concederemus. Quibus de rebus veteres Ecclesiæ Græcæ Rubricas omnino servari, earumque executionem Sacerdotibus inculcari mandamus; eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate, qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis, & supellectilibus, quibus alius Sacerdos eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

Unica Missa singulis diebus super quolibet Altari celebranda.

In Quadragesima vero Missa dumtaxat Præsanctificatorum.

Falsa vulgi opinio corrigenda.

§. 9. Permittimus tamen, juxta Decretum latum die 31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis, ut alia Altaria in loco Ecclesiæ apto erigi possint. Si autem Altarium numeros Celebrantium, & Offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem Altari unacum Episcopo, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concelebrare; ita tamen, ut sacris vestibus more Celebrantium induti, unusquisque totam Liturgiam integre recitet, & verba Consecrationis proferat, perinde ac si Sacrosanctum Sacrificium singulatim conficerent.

Plura Altaria in unica Ecclesia erigi permittuntur. Et plures Sacerdotes simul Missam celebrare.

§. 10. Hujusmodi autem Sacrificium singuli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licite valeant applicare. Quod si secundæ, & ulteriores Oblationes pro ejusdem Sacrificii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere Fideles posteriore loco offerentes, de aliis, oblationibus ad eumdem finem acceptis, & nisi iidem Offerentes unica Missæ celebratione se voti compotes fore declarant, sciat se unico Sacrificio plurium voluntati minime satisfacturum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, nunquam a Sacerdotibus, impletum iri declaramus per solam adjectionem Particularum, & commemorationem, quæ in Panis præparatione ante Missæ Sacrificium fieri solet: cum omnino necessaria sit integra concelebratio; nisi de eorumdem Offerentium voluntate aliter fiat.

De applicatione Sacrificii.

Particularum adjectio, cum commem. alicu Missam Sacrificii rationem habere nequit.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Græco-Melchitis in Sacris Mysteriis peragendis una, & eadem cæremoniarum ratio, iidemque Ritus serventur, & ne aliqua sensim in iisdem obrepat difformitas, mandavimus Typis Congregationis de Propaganda Fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiæ, juxta Rubricas remotissima antiquitate firmatas; quod, absoluta editione sacrorum Librorum Ritus Coptici, qui sub prælo sunt, incessanter impleri curabimus.

In Liturgia uniformitas servanda.

§. 12. Quod vero attinet ad prædictorum Venerabilium Fratrum, Patriarchæ Antiocheni, & Episcoporum Græco Melchitarum Jurisdictionem, cujus conservatio magnopere Nobis cordi esse debet; non sine magno animi Nostri dolore accepimus, nonnullos Episcopos Maronitas, prædictorum jura sibi asserentes, in illorum subditos Jurisdictionem sibi neutiquam competentem sæpe, ut asseritur, exercuisse; absolvendo eos, qui Ecclesiasticis Censuris a propriis Pastoribus innodati fuerant, dispensationes Matrimoniales concedendo in gradibus, & circumstantiis a Ritibus Græcis minime permissis; dispensando etiam cum Monachis Græco-Melchitis super Votis Religionis; subditos denique Antiocheni Patriarchæ ad Maroniticum Ritum amplectendum variis artibus attrahendo. Quæ omnia, & singula a dictis Episcopis, ut fertur, peracta, jam per se nulla, & Pontificio, Canonicoque jure damnata, ne, in alienæ Jurisdictioni perturbationem; & simultatum, ac discordiarum fomentum, iterum renovari contingat, suprema quam Jesus Christus Princeps Pastorum Beato Petro Apostolo, Nobisque hujus Successoribus, in Ecclesia Catholica tribuit potestate, omnibus, & singulis Maronitarum Episcopis, ipsique Patriarchæ Nationis Maronitarum, eorumque Successoribus in perpetuum; in virtutem sanctæ obedientiæ, quatenus Nobis exposita veritate nitantur, præcipimus, ut ab hujusmodi imposterum abstineant; inhibentes præterea, ne quocumque prætextu, aut obtentu, rebus spiritualibus Natio-

De Jurisdictione Melchitarum multis modis a Maronitis turbata.

Quibus præcipitur, ut ab hujusmodi abstineant.

Neque Græcos Melchitas ad Rit. Maronitar. attrahant. Item Missionariis Latinis ne prædictorum jurisdictionem perturbent.

nis Græco-Melchitarum, in iis, quæ spectant ad Jurisdictionem, & auctoritatem illius Patriarchæ Episcoporum, & Parochorum, se ingerere audeant, aut eorum subditis transitum a Græco ad Maroniticum Ritum suadere, vel eos, qui sponte transire vellent, nisi forte peculiaris Romani Pontificis licentia intervenerint, acceptare præsumant.

§. 13. Et quoniam intelleximus, sæpedictum Patriarcham Antiochenum, eique subjectos Episcopo, vereri, ne Missionarii Latini, quos in eorumdem adjutorium & levamen, Apostolica Sedes in eas regiones mittere, nec sine gravi incomodo, magnisque sumptibus illic sustentare consuevit, utendo facultatibus sibi concessis, eorum Jurisdictionis præjudicium inferant, & numerum subditorum imminuant, volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitati consulere, ac libero propriæ auctoritatis exercitio prospicere, statuimus primo, & declaramus, licere tantummodo Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiæ Terræ Sanctæ, Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque Sacramenta administrare, in iis locorum & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum; aut alium Antistitem Græci Ritus: Quo casu prædicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, & a jurisdictione Antiocheni Patriarchæ nullatenus ipsi dependeant; sed huic dumtaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere Animarum Græci Ritus in ea Civitate, seu loco existentium, utpote quæ in reliquis eidem Patriarchæ omnino subesse intelligantur. Curet autem Patriarcha pro sui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia suppetat, a quo præfati Græci-Melchitæ Sacramenta Græco Ritu recipere queant.

Soli Minoritæ curam animarum exerceant in absentia Parochi Græci.

Guardianus Terræ Sanctæ Confirmationem Græcis ministret dumtaxat in absentia Episcopi Græci.

§. 14. Sacramentum vero Confirmationis a Patre Guardiano Terræ Sanctæ, in Civitate Hierosolymitana, & in iis locis, ubi Episcopus Græcus Catholicus jure suo, & in propria Diœcesi non resideat, conferri posse *sub conditione*, Græcis a simplici Sacerdote confirmatis, ac sponte ab eodem confirmari petentibus. Ubi vero sit Episcopus Catholicus residens, hujusmodi Sacramentum non conferat, nisi de ejusdem Episcopis consensu; eo autem dissentiente, abstineat.

Græci ad Latinum Ritum non attrahendi.

§. 15. Præterea omnibus, & singulis Melchitis Catholicis Græcum Ritum servantibus, ad Latinum Ritum transire deinceps expresse vetamus. Missionariis vero omnibus districte mandamus, sub pœnis etiam infra exprimendis, aliisque arbitrio Nostro decernendis; ne cuiquam ex illis hujusmodi transitum a Græco ad Latinum Ritum suadere præsumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant.

Latinizantes semel profiteri debeant quo Ritu vivere velint:

§. 16. De iis autem, quos *Latinizantes* appellant, nimirum, qui a Græcis Parentibus progeniti, deficientibus Græcis Sacerdotibus, Latino Ritu a Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque Ritum hactenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damasci inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimum Ritui addicti esse deberent: statuimus, & declaramus, ut coram Persona a Nobis deputanda semel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque imposterum, omni variandi facultate adempta, perseverare teneantur.

Eorum Filii Parentum Ritum sequantur.

§. 17. Filii vero, qui ab hujusmodi Parentibus post emissam ab illis prædictam declarationem nascentur; necnon ii, qui jam nati sunt, sed nondum ad usum rationis pervenerunt; sequantur conditionem Parentum, si Conjuges unum eumdemque Ritum elegerint; sin minus, Patris Ritum sequantur.

Græci Latino Ritu in posterum baptizati. Græcum Ritum servare teneantur.

§. 18. Cæterum si quos imposterum Græcos, necessitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Græci, Baptismum, aut alia Sacramenta a Latino Presbytero recipere eveniat; illi non ideo censendi erunt Latinum Ritum suscepisse; sed, omni dubitatione sublata, Ritum Græcum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et eum quidem, durante prædicta necessitate, in omnibus rebus, quibus possunt, & præcipue in jejuniorum observatione, retineant; in reliquis vero integre resumant, & prosequantur, statim ac Episcopus, aut Parochus Græcus supervenerit.

Dissentiones super præmissis inter Missionarios extinguendæ.

§. 19. Ad præcidendas denique controversias omnes, quæ super hujusmodi quæstionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios, propter diversas eorum sententias, atque doctrinas; utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expresse præcipimus Missionariis cujuscumque Ordinis, & Instituti, etiam Societatis Jesu, ut soliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, & doctrinæ: quod quidem, nostris hisce decretis, aliisque de Ritibus Græcorum in partibus Orientalibus observandis alias a Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, facile consequentur. Curent præterea, ut omnia laudabilia Ecclesiæ Græcæ instituta ab antiqua Patrum traditione derivata; & Apostolica comprobatione firmata, in suo vigore permaneant, atque a Fidelibus istius

Eisdem commendatur conservatio Rituum Ecclesiæ Græcæ.

istius Nationis integre executioni tradantur; neque aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod illorum contemptum, atque imminutionem inducere possit; multoque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere præsumant. Alioquin, præter districtam, quam Deo, Nobis, suisque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum Literarum vigore privationem vocis activæ, & passivæ & inhabilitationem ad quemcumque gradum, & officium in suis respective Ordinibus, Institutis, & Congregationibus, ipso facto incursuros.

Ea innovationes, ac dispensationes super illis inhibentur, sub pœnis &c.

§. 20. Demum, quod attinet ad Regularem Monachorum disciplinam, decernimus, ut Monachi utriusque Congregationis sub invocatione respective Sanctissimi Salvatoris, & Sancti Joannis, observent regulam genuinam Sancti Basilii, eis tradendam a Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis: Abstineantque ab esu carnium in sensu prædictæ Regulæ. Utriusque autem supradictæ Congregationis, sive alterius cujuscumque Instituti Monacos immediate subesse jubemus Episcopis Ordinariis Catholicis, & mediate Patriarchæ pariter Catholico. At in Diœcesibus, in quibus non est Catholicus Antistes, Patriarchæ Catholico immediate subjaceant.

Monachi subjiciuntur Regulæ S. Basilii, & jurisdictioni Ordinariorum.

§. 21. Nullius vero generis Libros, aut folia, sine prævia approbatione, & licentia Episcopi Diœcesani, & Patriarchæ prædictorum edere possint; atque insuper nullum de rebus sacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconsulta Sede Apostolica. Quod si novas Librorum sacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchæ, & Episcoporum Catholicorum, inspicere, ne ulla in re discordent ab Editionibus approbatis.

Præsertim quoad Librorum editiones.

§. 22. Monasterium porro Monialium in Kesruano erectum a Græco-Melchitis, pro Puellis suæ Nationis, & Ritus, ante omnia declaramus eidem Græco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; itaut Puellæ alterius cujuscumque Ritus, & Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchæ, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate.

Monasterium Monialium in Kesruano existens, solis Puellis Græco-Melchitis pateat.

§. 23. Insuper prædictum Monasterium, & Moniales sub protectione Sanctæ Sedis Apostolicæ, & Congregationis de Propaganda Fide recipimus; illius vero, seu illarum regimen, tum spirituale, tum temporale, ad Monacos Congregationis Sancti Joannis de Soairo spectare decernimus, cum immediata subjectione Episcopo Ordinario, & mediata Patriarchæ Græco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam super eo, & illis auctoritatem acquirere debeat, quotiescumque futuris temporibus non adesset Episcopus Orthodoxus illius Sedis: Quatenus vero (quod Deus avertat) neuter esset Catholicus, per id tantum temporis, & donec alteruter Catholicus supervenerit, prædictum Monasterium immediate subiaceat Abbati Generali præfatæ Congregationis Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apostolicæ.

Ejus gubernium ad monacos S. Joannis pertinent, sub jurisdictione Ordinarii, tamquam Sedis Apostolicæ Delegati &c.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium prædicti Monasterii sit Monachus professus dictæ Congregationis Sancti Joannis, quem scientiæ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab ipsius Abbate Generali delectum, & præsentatum, Episcopus Diœcesanus probaverit: Idemque statuimus de Confessario Extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, & quandocumque necessitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confessiones valeat deputare. Facta insuper prædicto Episcopo potestate, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Instituti, & Ritus Latini, vel etiam sæcularem ejusdem Ritus, in Confessarium Extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

Et ejusdem Confessarii Ordinarii, & Extraordinarii.

§. 25. Non aliam vero Regulam a prædictis Monialibus servandam statuimus, quam genuinam illam Sancti Basilii, quam Monachis tradendam, supra significavimus. Cui qui quidem Regulæ, si tam supradicti Monachi, quam mox enunciatæ Moniales, aliquas peculiares Constitutiones addere velint, quæ nec ejusdem Regulæ observantiæ, neque Græcis Ritibus adversentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoscendas, & si opus fuerit corrigendas, Nobisque auctoritate Apostolica confirmandas exhibere teneantur.

Regula similiter S. Basilii a Monialibus servanda.

Cum facultate condendi Constitutiones a S. Sede approbandas.

§. 26. In omnibus hisce Decretis, Venerabiles Fratres, quæ prævio maturo examine, ut supra diximus, auditoque consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, aliorumque præstantium integritate, ac doctrina Virorum, statuenda, edenda, ac Vobis denuncianda esse judicavimus, minime dubita-

Cura Pontificis pro conservanda Ecclesiæ Græcæ disciplina, & Episcoporum auctoritate.

mus, quin agnoscatis, nihil aliud Nobis propositum fuisse, quam ut & Venerabiles Ecclesiæ Græcæ Ritus, ac mores in suo vigore persistant, & debita Vobis a populis obedientia, vestraque simul in eos auctoritas, & Jurisdictio, farta tecta servetur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac judicii æquabilitate proficiscitur; per quam & varias Ecclesiarum Institutiones & consuetudines justa æstimatione pensantes, unum illud ad animarum salutem omnino necessarium in votis habemus; ut scilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico censentur nomine, unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et supremam hujus S. Sedis auctoritatem, qua super alia Divina institutione præeminet, ad promovendam omnium Ecclesiarum utilitatem solummodo interponentes; de cætero Fraternitatibus Vestris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia; & liberum Jurisdictionis vestræ exercitium, ad regendas Oves vestræ fidei commissas, easque per semitas mandatorum Dei ad salutis æternæ metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas. Hinc est, quod & hujusmodi Decreta libenter a Vobis, & cum debita devotione, atque observantia, suspicienda & amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Nostra Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea omnia & singula servetis, & ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactissime observari curetis. Et Apostolicam Benedictionem Fraternitatibus Vestris ex animo impertimur.

Præceptum de observandis præmissis Decretis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 24. Dec. 1743.

LXXXVIII.

CONSTITUTIO

Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, extenditur ad loca Dominii Reipublicæ Lucanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem personalem, & localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Clemens XII. confirmatis Prædecessorum sanctionibus contra Homicidas statuit, ut infra.

Alias fel. rec. Clemens PP. XII. Prædecessor Noster per suas sub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Kal. Februarii anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIV. Pontificatus sui Anno Quinto, ad compescenda, & coercenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda & eliminanda Homicidia, quæ a viris sanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magisque increbescente, sæpissime patrari, non sine gravissimo paterni animi sui dolore ac mœrore, inaudiverat: Constitutionem, quæ incipit: *In Supremo Justitiæ Solio*, promulgavit, in qua, postquam omnes, & singulas Constitutiones a fel. itidem rec. Pio II. Paulo II. Sixto IV. Julio II. Leone X. Julio III. Pio V. Gregorio XIII. Sixto V. Gregorio XIV. Clemente VIII. Innocentio XI. Innocentio XII. ac Benedicto XIII. & quibusvis aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus pariter Nostris, tunc suis, adversus Homicidas saluberrime editas, approbavit, confirmavit, & innovavit, illasque adversus quemcumque non usum, seu contrarium usum, qui quovis modo prætendi, vel allegari potuisset, restituit, & plenarie reintegravit, quas deinceps omnino, & inviolabiliter observari præcipit, & mandavit; inter cætera in eadem Constitutione contenta, hæc præscripta erant, tenoris qui sequitur.

Privilegiatis non suffragari Privilegium Fori in causis homicidii.

§. 1. *Et quoniam experimento compertum est, administrationem, ac rursum recte, & expedite justitiæ, qua Reipublicæ salus præcipue innititur, summopere obturbari, vel ab excessivo numero privilegiatorum, vulgariter* Patentati *nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum concessorum; proinde, salvis, firmisque remanentibus decretis, & resolutionibus, quæ temporibus fel. pariter rec. Urbani PP. VIII. & dictorum Innocentii XI. & Innocentii XII. Prædecessorum, aut alias quandocumque ea super re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujusmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico prædictis (Officialibus, aliisque privilegiatis a Congregatione pro tempore existentium ejusdem S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum, ac Ministris necessariis actu inservientibus Archiepiscopis, Episcopis, ac Ordinariis prædictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro cri-* mi-

Exceptis Official. & Famil. & Privilegiatis a S. Officio, & ab Ordinariis, eorumque Curiis.

mine Homicidii suffragentur; sed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Charactere insigniti, Ecclesiasticæ; & quatenus laici fuerint, seculari jurisdictioni subjaceant: Reservantes Nobis facultatem declarandi, quinam, & quotquot esset debeant veri Familiares dictorum Archiepiscoporum, & Ordinariorum, ac Officiales necessarii, Curiis Ecclesiasticis verum, & actuale servitium præstantes.

Quorum numerus, & qualitates Summo Pontifici præfiniendæ reservantur.

§. 2. Insuper quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quique aliis irreprehensibilis, & ab omni culpa, & macula immunis vitæ, ac virtutum exemplo prælucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suæ vocationis immemores, ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam Homicidiis manus suas cruentare non perhorrescant; Nos perversorum quorumcumque malitiæ obviandum esse, non indulgendum, probe intelligentes; ad istorum quoque frænandam pervicaciam, perpetuo itidem statuimus, quod Clericus primæ Tonsuræ nullum Beneficium Ecclesiasticum obtinens, tametsi conditiones Clericis hujusmodi a Concilio Tridentino præscriptas servaverit, ac servet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato ac præmeditato per eum patratis, privilegio fori, & Canonis, in odium tanti excessus, & ad aliorum terrorem, exuatur, & uti incorrigibilis, omnino sæculari potestati subjiciatur, ab ea tamquam laicus legitimis pœnis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus constitutus, nec pariter Beneficiatus, nec præscripta a Concilio Tridentino servans, tam Cælebs, quam conjugatus, in causis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio Episcopo, seu Ordinario repeti, minusque habitum Clericalem, quem indigne abiecit, reassumere possit post totaliter expiatam admissi delicti pœnam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum, aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardata interim delinquentis assecuratione, facienda etiam per Judicem laicum nomine Ecclesiæ, qui illum pariter Ecclesiæ nomine ad illius dispositionem retinere possit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diversa, ac etiam contraria Juris Canonici, & Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine haud refragante.

Clericos Torsuratos non Beneficiatos, pro duobus Homicidiis, privilegio Fori, & Canonis privandos.

Clericis in Minor. non servantes præscripta Conc. Trid. non gaudent privilegio in causa Homicidii.

Utrum præscripta Conc. Trid. servaverint, ab Ordinario declarandum esse, non retardata assecuratione Ecclesiasticos, æque ac Laicos, Homicidii præmeditati Reos, non gaudere Immunitate Ecclesiastica.

§. 3. Porro cum idem Benedictus Prædecessor, animadvertens Homicidia hujusmodi suo etiam tempore increbescere, nec minus, quam alia facinora in celebri Constitutione d. Greg. XIV. etiam Prædecessoris, quæ incipit Cum alias, *recensita, publicæ quieti officere; pro commissi sibi Apostolici Officii debito, per predictam suam An. Incarn. Domin. MDCCXXV. sexto Idus Junii, cui initium est:* Ex quo Divina, *evulgatam Constitutionem, laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum interficientes, ab Eccl. Immunitatis beneficio excluserit & repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: Nos, ob gliscentem in dies quorumdem Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabuntur, ipsorum Greg. & Bened. Prædecessorum Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inhærentes, & quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Ecclesiastica nequaquam juvari, iterum decernentes; eadem Bened. Prædecessoris Constitutionem laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum, sicut præmittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Ecclesiasticæ excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cujuscumque gradus, & Ordinis existant, in Urbe, ac universa ditione Nobis, & S. Apost. mediate, vel immediate subjecta, Homicidium animo similiter præmeditato ac deliberato patrantes, extendimus quoque, & ampliamus, dummodo tamen causa admissi per eos Homicidii ab illorum Judice Ecclesiastico competente cognoscatur, & ab eo, si rei reperti fuerint, citra pœnam sanguinis, ad præscriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadversione.*

Ab Ecclesiastico tamen Judice Judicandos, & puniendos esse.

§. 4. Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejusdem Benedicti Prædecessoris mentem quoad personas in dicta ejus Constitutione comprehensas, interpretari, & explicare voluerit, sententias, & opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, natu minores vigintiquinque, majoris vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori præbuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Prædecessoris Constitutione comprehensos esse, ac deinceps censeri debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus; ita scilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiæ Sæculari, quoad laicos, ad ejusdem Curiæ Secularis requisitionem, fiat a Curia Ecclesiastica & Clerici ab ipsa Curia Ecclesiastica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, & singulos prædictos tam Laicos,

Homicidium mandantes, &c. etiam minores annis 25. & Ecclesiasticos, non gaudere Immunit.

Item inquisitos & damnatos de homicidio in contumaciam.

tos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, ac ditione prædictis, ex causa, & occasione Homicidii etiam in rixa commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum, inquisiti; & processati, vel in contumaciam banniti, & condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis prædictæ beneficio minimo gaudere.

Ordo servandus in extrahendis Reis a loco immuni.

§. 5. *Utque reorum, ratione Homicidii, ut præfertur, excepti inquisitorum, seu bannitorum, & in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiis, aliisque locis immunibus, atque traditio suo cuique Judici competenti, legitimis modo, & forma a Curia Ecclesiastica fiant, volumus, & ordinamus, ut quotiescumque Judici Ecclesiastico competenti innotuerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processatum, ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac personæ reitate subministrata, vel acquisita suppetant indicia, quæ ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem Judex Ecclesiasticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam a Curia Sæculari requisitus fuerit, ad ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii Sæcularis, & cum interventu personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, devenire teneantur, extractumque ad suos, si tuti, & securi, fuerint, sin minus ad Curiæ Secularis Carceres asportari, ibique sub tuta custodia detineri curet, & faciat; Ubi vero ex processu informativo desuper conficiendo, quoad inquisitum nondum condemnatum, dictus Judex Ecclesiasticus, ex acquisitis, seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus, ab extracto homicidium a præfata Benedicti Prædecessoris, & hac Nostra Constitutionibus exceptum patratum fuisse cognoverit, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto constet, progrediatur, extractumque, si Laicus sit, Ministris, & Officialibus Curiæ Secularibus, si autem Clericus, ejus competenti Judici Ecclesiastico tradere, & consignare possit; ac debeat, exactis tamen, receptisque in actu traditionis, & consignationis hujusmodi, a Judice quidem Sæculari, juramento, & ab Ecclesiastico, promissione in verbo veritatis, de restituendo extractum Ecclesiæ, locove immuni, sub pœna excommunicationis latæ Sententiæ, Nobis, & eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservatæ, quatenus extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites juris, & Ordinationum Apostolicarum ei competunt, præfata elidat, & diluat indicia. Et si illa minime eliserit, seu diluerit, & delinquens repertus fuerit, Judici suo, scilicet Ecclesiastico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris esse censuerit, animadvertere liceat.*

Et in iisdem tradendis Curiæ Ecclesiastico, sive Laicæ.

Quid in extractione, & traditione & banniti, & damnati in contumaciam.

§. 6. *Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex causa Homicidii superius excepti, sive Laico, sive Ecclesiastico agetur, quilibet Judex Ecclesiasticus, ut præfertur, competens, ad illius, Laici nimirum, instante Curia Sæculari, & Clerici, ex Officio, extractionem ab Ecclesia, locove immuni, cum interventu quoque personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, ac traditionem suo respective Judici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat: solamque sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere decernimus, ut dictum Judex Ecclesiasticus ex illorum inspectione dumtaxat agnitio, num istiusmodi Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne? exactis pariter, & receptis, quatenus consignetur, a Judice Sæculari juramento, si delinquens sit Laicus, ab Ecclesiastico vero, si fuerit Clericus, promissione, ipsum, ut supra, restituendi Ecclesiæ, locove immuni, sub antedicta pœna excommunicationis, si extractus in suis similiter defensionibus ei ad præscriptum prædictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus, nullitatem, & injustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit; quod si id præstare nequiverit, & ex eisdem Sententia, & actis rite, & recte gestis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiam exequi, & quando aliquem in pœna irrogata excessum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio a prædicto Judice Ecclesiastico facta in judicio Ecclesiasticæ Immunitatis super consignatione banniti, & in contumaciam damnati, ejusque denegatione, nullatenus deservire, & a nemine allegari possit in alio diverso ac separato judicio, in quo scilicet de præfatæ Sententiæ contumacialis executione postmodum disputari contigeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo Judicis competentis, in cognoscenda & definienda validitate, seu nullitate, justitia, seu injustitia ejusdem Sententiæ contumacialis, ingeratur.*

Decreta Judicis Ecclesiastici super competentia Immunitatis non suffragari in judicio super executione Sententiæ contumacialis.

§. 7.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, & Respublica Lucana Nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem prædictæ Constitutionis Clementis Prædecessoris prædictis superius insertam, ad Dominium, & ditiones eidem Reipublicæ subjectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere, & ampliare de benignitate Apostolica dignaremus: Nos igitur, ipsos Senatum, & Rempublicam specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, & ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus, propulsandum, exterminandumque advigilantes, prædictam Constitutionem pro universa, ut præmittitur, S. R. E. prædictæ ditione a laudato Clemente Prædecessore factam, quoad præinserta in his præsentibus literis respective, ad dominium, & ditiones prædictas ejusdem Reipublicæ Apostolica auctoritate, motu proprio, tenore præsentium extendimus, & ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari præcipimus, & mandamus.

Pontifex præinserta confirmat, & extendit ad Ditionem Reip. Lucanæ.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti alias idem Clem. Præd. voluit, & decrevit, ut in Nostra ditione Ecclesiastica tum extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites Juris, & *Apostolicarum Ordinationum* ei competunt, eluat, & diluat indicia; tum ut sola Sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Judex Ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam *Constitutionum Apostolicarum*, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne; tum denique, si extractus in suis defensionibus, e ad præscriptum prædictarum *Constitutionum Apostolicarum* competentibus, nullitatem, & injustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit: ita pariter in Dominio, & ditionibus prædictis hæc omnia præmissa ad dispositionem Juris, & *Statutorum localium dominii, & ditionum hujusmodi* intelligi debeant.

Cum facultate procedendi juxta statuta localia.

§. 9. Ac insuper volumus, ut donec, & quosque sive per Nos ipsos, sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes, declaratio hujusmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares, & Officiales excepti intelligantur, & habeantur, quos de jure, & juxta consuetudinem loci cujuslibet, usque ad hanc diem pro familiaribus, & Officialibus habitos, & deputatos esse, & haberi, ac deputari solitum est.

Numerum, & qualitates Privilegiatorum interim juxta consuetudines locorum servari mandat.

§. 10. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque semper, & perpetuo firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, atque ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes; aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros; sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Clausulæ pro literarum firmitate.

§. 11. Non obstantibus præmissis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stylis, usibus, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Prædecessorum Nostrorum literis, privilegiis, indultis, & facultatibus quibusvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus & aliis decretis; etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servan-

Cum derogationibus opportunis.

vanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 12. Volumus autem ut lapsis vigintiquinque diebus, postquam præsentes literæ per dominium, & ditiones prædictas per Ordinarios locorum publicatæ fuerint, omnes & singulos in dominio, & ditionibus prædictis existentes perinde arctent, ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatæ fuissent; utque earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 24. Jan. 1744.

D. Card. Passioneus.

Similia Indulta eodem fere exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum; & Rerumpublicarum Ditionibus.

LXXXIX.

DECRETA

Super pluribus Disciplinæ Capitibus, pro Incolis Regni Serviæ, & finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, & Universo Clero, & Populo Regni Serviæ, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Sollicitudo Pontifici pro Fidei, ac Disciplinæ integritate, in Servia, & propinquis locis nonnihil collapsa.

INter omnigenas calamitates, quibus Ecclesiæ Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur; non aliæ magis animum nostrum solicitant, atque urgent, quam quæ sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, & Catholicæ Fidei, disciplinæque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illæ, quas in Serviæ Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum vero novissime, per Venerabilem Fratrem Joannem Baptistam, electum a Nobis, & constitutum Archiepiscopum Scopiæ, distinctius expressæ, ac pene ob oculos nostros expositæ, incredibile Nos dolore effecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, & persecutiones, ab infidelium crudelitate, & schismaticorum odio illatas assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac solicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate constantiam commendare, immo & admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nonnullorum ex illis infracta, & fluctuans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecta inter plerosque Fideles, ex alienigenarum consortio, morum, ac disciplinæ corruptela; præsertim vero turpis Christianæ professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

Commendatur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quæ contra Fidei, & morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur; vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontificii, & Canonici Juris sanctiones, & per Apostolicæ Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Card. negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sæpius emanata; potissimum vero per ea, quæ statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub fel. rec. Prædecessore nostro Clem. XI. ab istius Regni Primate, pro universo Clero, & Populo Albaniæ, & Serviæ, indictum, & celebratum fuit. Ideoque prædictas omnes juris, Ecclesiastici, & Sedis Apostolicæ leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, & observantiam impense commendantes, prædictum Concilium Albanum vestris præcipue rebus, ac temporibus accommodatum, & opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari

præ-

præcipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, Parochi, & Missionarii, & reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud se habeant, atque ad illius normam, suos, & Populorum mores exigere studeant, & conformare.

Relati abusus in specie corrigendi per infrascripta Decreta.

§. 2. Attamen, ut graviores abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quæ ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur; postquam eosdem accurate, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quæ sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpote utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; & nihilominus auctoritate Apostolica exactissime impleri, & custodiri mandamus.

Non licere Fidei Professionem ita occultare, ut Mahumetismus simuletur.

§. 3. Ordientes itaque a negotiis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus & singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiæ Catholicæ communionem retinere cupiunt, districte præcipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum & necesse est aliquando, Christianæ Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelica Præcepta, & Instituta; præsertim vero, quæ protestationem includunt Mahumeticæ sectæ: Ideoque si Circumcisionem susceperint, sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse deberent per labia sua, assumere: Abominanda Infidelium Templa, quæ Moschæas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniorum dies Carnium esu profanare, & hæc eo fine, ut Mahumatani credantur, prorsus devitent. Hæc enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianæ contraria, quæ mendacium in re gravissima continet, & virtualem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

Præsertim in judicio.

§. 4. Multo vero magis, quum a publica potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticæ sectæ se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet, sumentes scutum Fidei, non solum corde credere ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, & ipse negabit eos coram Patre suo.

Et in morte

§. 5. Impius pariter, & illicitus est illorum Serviæ Christianorum abusus, qui, ex hac vita migraturi, cadavera sua Turcarum sepulturis mandari, cum istorum assistentia, & Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minime debent, quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne & ipse eorumdem coram Æterno suo Patre erubescat.

Simulatores a Sacramentis arcendi, & a suffragiis excludendi.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, & Missionariorum erit, serio Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti Fidei injuria, nefarie præsumunt docere & admonere; quod frustra sibi de Christianæ Legis custodia, & zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur, quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei: Itaque ipsis aperte denuncient, quod quisquis metu cujuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, & momentanea retinere, quam æterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in hujusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, &, si impœnitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quæ nullus Ecclesiæ Minister illos admittere præsumat; alioquin a proprio Episcopo Canonicis pœnis, ad præscriptum etiam supradicti Albani Concilii, plectendus erit.

Item Mulieres absque Christianæ Religionis exercitio viventes in Turcarum contubernio.

§. 7. Arcendæ pariter a Sacramentis Ecclesiæ sunt illæ Mulieres, quæ nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admissæ, celantes Christianæ Religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam, eisque a Pastoribus denunciandum est, ne salutis æternæ fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare posse, sibi persuadent.

Harum Filii quando baptizari possint, nec ne.

§. 8. Istarum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitæ periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere prædicti Parochi minime dubitent, admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem præseferunt, & nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendæ voto, ab baptismum a supra-

dictis Matribus offeruntur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quæ suadere possunt, vel eos in Evangelicæ legis, & fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab hujusmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem sequuturos esse; perpensis etiam infantilis ætatis periculis, ob quæ tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiæque Ministros dumtaxat hortamur; ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, & prudentiæ suæ dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omittant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, hujusmodi Ecclesiæ Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, & correptione Domini educare.

Si baptizentur eorum educationi consulendum

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandestinis aut coram Judice contractis.

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supradictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, & nulla esse definimus prætensa Matrimonia, quæ coram solum Turcarum Judice, Caddi dicto, vel etiam absque isto, per solos Sponsos, & non ad prædicti Tridentini Concilii præscriptum contrahuntur. Quique hujusmodi, nullas, & clandestinas nuptias contraxerint & post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinatu versantes (nisi de præterito pœnitentiam agant, & justo Matrimonio in facie Ecclesiæ jungantur, a Sacramentorum participatione arceri præcipimus.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, nisi sit mere civilis.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minime permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, & nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; nunquam tamen illius delicti insontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

Proclamationes servandæ, nisi necessitas contra urgeat.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Trid. Concilio statutas, licet in Servia minime usu firmatæ asserantur; quum tamen in prælaudato Concilio Albano Parochis etiam Serviæ præscribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasionem; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari præcipimus.

Matrimonia non dissolvi per Uxoris fugam, & Nuptias ab ea cum infideli contractas.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, & cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, conjugibus superstitibus, indissolubile, per hujusmodi Mulieris facinus minime dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, mœchatur; & nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

Mulieres nulliter nuptæ cum Infidelibus donec in eorum concubinatu permanserint, Sacramentis arcendæ.

§. 13. Et quidem de hujusmodi Mulierum salute, nisi pœnitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quæ nullo Sacramentalis fidei jure conjunctæ, in illicito concubinatu cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in prædicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiæ Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel prætensa illarum in Christiana Fide perseverantiæ, vel violentiæ in puerili ætate a Turcis illatæ, vel etiam quod unicæ, aut potioris, & justæ Uxoris loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinatu, & fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad eadem indignis ministranda, præbeant facultatem.

Dispensationes non concedendæ simulatoribus Mahumeticæ sectæ.

Nec iis, qui Matrimonium contra Ecclesiæ Ritus contrahere velint.

§. 14. Circa Dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, & Missionarii Serviæ, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos suæ potestatis transiliant. Nullas itaque Dispensationes, concedendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod Mahumeticos simulent ritus: Etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiæ, quæ Christi sponsa est, indignos se faciunt. Præterea nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus Matrimonia juxta Ritum Ecclesiæ Catholicæ, ut supra dictum est, & valide, & sancte celebranda non esse prævidering; Tunc enim non Dispensationes, sed Dissipatione, & incontinentiæ fomenta essent, a quibus fidelis prudensque Minister Christi omnimode abstinere tenetur.

§. 15.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter cæteras ipsis communicatas, non reperiri; dispensandi scilicet super impedimento justitiæ publicæ honestatis, proveniente ex matrimonio rato, quod alias inter alterutram partem, & alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit; sed ante consummationem, vel mortem, vel aliter legitime solutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex sponsalibus oritur; idcirco ab hujusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt.

Declaratio super Dispens. quoad Impediment. just. publ. hon. ex Matrim. rato non consum.

§. 16. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica præscripta. Quod si infra vetitos dies Mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii causa invitaverint, quoniam Ecclesiæ præcepta ad eos, qui foris sunt, minime pertinent; non prohibentur Catholici Serviæ, Christianam modestiam secum ferentes, illis interesse, dummodo fieri possit absque Creatoris injuria, & offensione fidelium, & Ecclesiæ Dei; & nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere jungi debeant, & consentire. Quæ tamen Infidelium consortia, & profana convivia, si quantum poterunt, devitare curaverint, multa sane animarum pericula præcavebunt.

De nuptiarum celebrandarum temporibus, & assistentia nuptiis Infidelium.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem spiritualem; sapientissima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque nec eam, quæ oritur ex Sacramentis Baptismi, & Confirmationis, ultra personas, & gradus ab eodem Concilio præfinita, extendi permittimus; nullam vero spiritualem cognationem aliunde oriri, & in specie ex assistentia matrimonio præstita, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primo tondentur, expresse declaramus. Urget enim ratio prædicti Conciliaris Decreti; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat sæpius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perseveretur, vel quæ cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ea spiritualis cognationis genera, quæ jam in Ecclesia recepta erant; multo majori ratione obtinere debet in aliis hujusmodi speciebus, quæ in Ecclesia Catholica ignotæ, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera gravia, & importabilia, digito autem suo ea non movere. Itaque & istorum scandalum, si quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles observantia, secure contemnendum est.

Cognatio spiritualis non extendatur ultra casus & gradus a Conc. Trid. præfinitos.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus istarum Regionum Ecclesiæ, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, & Magistram, in speculum sibi, & exemplum proponentes, non alio quam Romano Missali, Rituali, ac Cęremoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, ut nihil in hujusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, & tam in Sacrorum celebratione, & Sacramentorum administratione, quam in Benedictionibus, & Exorcismis, non aliis quibuscunque aliunde petitis Ritibus, Cæremoniis, & precationibus, quocumque prætextu, aditum reserari permittant.

Romani Missalis, Ritualis, ac Cęremonialis usus retinendus Rejectis ritibus, & precationibus aliunde petitis.

§. 19. Videant autem, ne forte inanes, aut leves timendi causæ illæ sint, quæ passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione cæremoniis a Rituali Romano præscriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis prætermitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantæque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandа maxime necessarii.

Cęremoniæ Baptismi non omittantur, vel cito suppleantur.

§. 20. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus incussi, communis, & naturalis Aqua, vel etiam ea, quæ pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temere omittatur usus Aquæ ad hunc præcise effectum benedictæ juxta præscriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illæ existunt, Baptismales Fontes, statutis temporibus, & ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

Aqua Baptisterii juxta Ritum Romanum benedicatur, & in Baptismo adhibeatur.

§. 21. Invigilent etiam, pro pastoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes Catholici desint, qui ipsis in Paschatis solemniis Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint: tum ut Lateranensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur: tum ut in communi totius

Communionis in Paschate sumendæ commodum Fidelibus suppetat.

Ecclesiæ de Resurrectione Domini lætitia, hoc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiæ Filii roborentur, ac nutriantur. Quod si propter locorum, & temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quæ a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri possit; tunc, ut eidem præcepto, vel in Quadragesima, vel in solemniis Pentecostes, præviisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Serviæ regionum satisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, & indulgemus.

Dispensatus quoad tempus, pro casibus necessitatis.

Eucharistia Infirmis ministretur.

§. 22. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo desertas, & ruinosas esse istarum Regionum Ecclesias, vel adeo insolescere Infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tuto, ut par est, asservari possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturæ debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurri, & provideri debet. Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Pœnitentiæ Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis; verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspiciant; prædictum Sacramentum Eucharistiæ quamprimum ipsi ministrent, & si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi exstiterit, ad Infirmi domum deferre debent, cum extra summum necessitatis casum, apud infirmos, in Ædibus non Sacris, Missam celebrare non liceat.

Missa extra Ecclesias non celebretur absque extrema necessitate.

Ritus deferendi sacram Eucharistiam.

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad infirmos defert, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus præcipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumsepta, & præcedente uno saltem lumine, Hymnos, & Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devote deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis prævalet, & iniquitas, Sacerdos Stolam semper habeat propriis coopertam vestibus: in sæculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; & nunquam solus procedat, sed uno saltem Fideli, in defectu Clerici, associetur.

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur.

§. 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones devitentur; a quibus profecto impuram originem trahunt superstitiosi quidam ritus, veluti lotiones, quæ incenso Thure, & certarum precum recitatione, quæ a Catholica improbantur Ecclesia, peraguntur. Itaque abstinentes, quantum poterunt, ab omni specie mala, & infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum vero dicteria, & cachinnos, inanesque schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

Relaxationes, & dispensationes non temere, nec levi de causa adhibendæ.

§. 25. In æstimandis autem periculis, quorum interventu in supra enuntiatis rerum generibus Ecclesiasticæ disciplinæ rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum Regionum Fideles, præcipue vero Animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid vere timendum sit, quid contemnendum, examinent; & non in angustia, & metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, & ardore dilectionis, quæ foras mittit timorem, Dei, & Ecclesiæ præcepta observent, & Animarum Curam administrent. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianæ professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint, vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverint timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, & obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesiæ Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis æque mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam, angustamque semitam, Christum Ecclesiæ Caput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur.

Beneficium conservatæ Religionis magni æstimandum.

§. 26. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus conculcari, & extingui permisit; in isto tamen Serviæ Regno veritatis

tatis suæ lumen vigere voluit, quò respicientes homines in angustiis, & tribulationibus constituti, & consolationem acciperent in hac vita, & ad meliorem, ac beatiorem aliam assequendam perducerentur.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, & præcavete, ne per ingrati animi vitium, Divinæ erga vos pietatis fluenta siccentur; & auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, & recte constitutos mores servare contempseritis. Et summa cura cavendum.

§. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesiæ legum puritatem cupimus revocare, quæque vobis omnino exequenda per has Literas nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, & importabilia; videte ne de leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, & molestiam vestra opinione transferatis, & quæ ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum solicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Hæc si abjeceritis, & mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; & profecto levia vobis omnia, & expedita in Christianæ legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis, sed faciet etiam ex tentatione proventum, & momentanea tribulationum vestrarum æterno gloriæ cumulo abunde rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus impertimur. Præceptum, & adhortatio pro præmissorum implemento.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 2. Febr. Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 2. Febr. 1744.

S Æ C U L A R I Z A T I O — XC.

Aliquot Ecclesiarum Germaniæ, aut earumdem redditutum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, & nunquam toleranda edicitur, cum admonitione ad Germanorum Antistites.

Dilecto Filio Nostro Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lambergh nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

UT primum Nobis compertum est, quod ad præsentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam, proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principatibus, qui cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbatias, aut Canonicatus aliasque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent; ut nimirum, per hujusmodi bonorum opulentiam augeretur Principum Sæcularium temporale dominium, Ærarium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori sæculo in Germania duo Metropolites, & Episcopatus sex deleti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, & Protestantes alterna successio constituta est; non omisimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni interesse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur; opem suam conferre valebant, graviter commovere de imminenti Catholicæ Religionis in Germania periculo, de præclaro hæreticæ pravitatis triumpho, summaque rei Ecclesiasticæ calamitate; quæ quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbatiæ, sæculari Principatu cum eis conjuncto, præclarissimis juribus, spectabilibus honorificentiis spoliarentur; aut in profanos usus Ecclesiæ patrimonia converterentur, aut imminuerentur illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot sæculorum memoriam Episcopi Pontifex cum Principibus Catholicis agit, ut eos a pernicioso consilio deterreat.

scopi Catholici integre sancteque servarunt, atque ea bona, quæ Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, & propria commode usurparentur; Curavimus quoque, ut hæc ipsa Principibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nuntiis, qui apud illos sunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorum responsis ad literas Nostras, tum Nunciorum Nostrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexisse non minus gravissimum Catholicæ Religionis damnum, quam luctuosam rerum perturbationem, quæ consequeretur, si ad aliquid prædictorum aditus recludatur: proinde testati sunt, sibi consilia hujusmodi haudquaquam probari.

Principum Responsa accipit pietati, & religioni consentanea.

Profitetur se nullo pacto Iaterum Ecclesiastici juris imminutionem.

§. 1. Jam plane ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, quæ super his ad Nos detulistis; tum etiam hæc ipsa significavimus iis; qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties hac de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Voluntate Nostra omnino constaret, opportunum esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter exponere, quod ad cæteros quoque præclaros Germaniæ Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altissimo, cui rationem de singulis operibus nostris reddituri certe sumus; testamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia & singula Ecclesiarum Germaniæ Principatus, jura, jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbatias, sive ad Canonicatus, sive ad alias qualcumque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permaneant, neque unquam concessuros, aut assensu comprobaturos, adversum hæc quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati simus sanguinem potius nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesiæ iura, ac libertas violentur, & conscientiæ Nostræ macula per ejusmodi assensum afferatur.

Episcopos monet de ipsorum debito, eorumque consilia exquirit.

§. 2. Pietati quidem vestræ, ac telo injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet, sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero obliti effetis jurisjurandi, quo in auspicando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesiæ vestræ jura, prærogativas, fortunasque, sartas tectasque servare. Equidem Nos animo prospicimus, quantum emolumenti hæresi accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus sæculares fieri, sed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis si Principatibus, jurisdictionibus, juribus, honorificentiis (quod Deus avertat) Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quæ haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis sunt, ut eidem multo graviores in posterum augeremur calamitates. At vos, qui loco præsto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis, quæ perniciosa vobis, ac tristissima acciderent, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denudata, impotens, & imbecilla fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum tegendumque ab Hæresi, quæ in propinquis, ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quæ tandem futura sit clarissimi istius Cleri vestri conditio, redditibus ad ipsum pertinentibus imminutis. Cum enim ex selecta totius Germaniæ Nobilitate lis componatur, haud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetur, in illum scilicet, in quo fuit sæculo XVI., cum Hæresis in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, & periculi plena, quæ curam, operam, ac vigilantiam vestram summopere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid factu opus sit, præterea, quæ hactenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

Vanas rationes ab aliquibus jactatas refellit.

§. 3. Imponendus hic esset literis hisce finis; sed Apostolici muneris Nobis impositis, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla insuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiæ Theologos, & Assentatores, qui ad eorum aures insusurrare non dubitarunt, fieri quidem non posse, ut Ecclesiastica bona in sæcularem statum redigantur; posse tamen ea minui; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatum luxum, & scopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastorali animarum cura tradita, ipsemet Episcopus sæculi negotiis, & curis sese immisceat; sæcularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradum, ac dignitatem poscentibus. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, haud prætermisimus sen-

ſententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis oſtendendo, abſurdum non eſſe, ut cum Epiſcopatu una Principatus conjungatur, idque præſertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abuſum, generale aliquid ſtatui debere, quo Eccleſia vetuſtiſſimis, quibus fruitur, juribus exuatur, quove Succeſſoribus in perpetuum adimatur facultas ejuſmodi bonis utendi in Eccleſiæ emolumentum, & juxta laudabilem piamque majorum inſtitutionem.

§. 4. Perſuaſum plane Nobis eſt, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejuſmodi conſiliis occaſionem præbuerunt, aut præbent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania ſit, qui ſæcularis potius Principis, quam Epiſcopi perſonam gerat, quique Principatu, Templique theſauro, ad ſæculi pompam abutatur. Generatim ſane loquimur; eo magis, quod præſentes literas non ad Te unum; ſed ad complures alios tranſmittere decrevimus. Sed libere conſtanterque dicimus, ut ſi in Venerabili Epiſcoporum cœtu, & inter præclaros Germaniæ Præſules in præſens forte exiſteret, qui iſtud vitæ genus ageret, is animæ ſuæ conſulat, talem vivendi rationem corrigat, emendatæque vitæ inſtitutione ſcandalum de medio tollat, atque ita os obſtruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falſis, ſed veri ſpeciem præſeferentibus, blandiuntur Principibus Sæcularibus, ad ea attentanda, a quibus illi hactenus ſe alienos eſſe profitentur. Qui ſæcularem magis Principem, quam Epiſcopum gerit, is certo ſciat, ſe talis ditionis Principem eſſe, eo quod Epiſcopus ſit talis Diœceſis: Principatum autem non idcirco cum Epiſcopatu conjungi, quo negligatur cura animarum, ſed quo ipſi plenius ſatisfiat, & Ovile Jeſu Chriſti ſibi traditum validius ab Hæreſi propugnetur: Animadvertat quoque, pios Inſtitutores, non ad luxum & ſæculi pompam fovendam, elargitos fuiſſe ſumma liberalitate, ac munificentia pingues Eccleſiæ proventus; ſed ut, detractis iis, quæ congruunt quidem cum Epiſcopo, tum Principi Viro, non ad propriæ voluntatis libidinem, ſed ad Sacrorum Canonum regulam; ita ut omnibus conſpicuum ſit, quid inter Principem Sæcularem, & Epiſcoporum Principem interſit, necnon ut iis detractis, quæ ad utriuſque dignitatis gradum, atque onera neceſſaria ſunt; quod reliquum eſt, in ſubſidium pauperum, & Eccleſiæ bonum impendatur. Qui in ſe geſſerit, minime dubitet, quin Altiſſimum benedictionibus ſuis eum largiſſime cumulet, atque una efficiat, ut in Germania graviſſima damna reparentur, quæ ibi ſuperiori memoria illata ſunt. Hortatur Epiſcopos ne hujuſmodi calumniis cauſam præbeant.

§. 5. Hæc, atque alia hujuſmodi, animo quidem & Caritati tuæ præſentia fore non dubitamus, quibus quoque Te opportune uſurum ſperamus, ſi quando occaſio ſe dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, & inconſiderate viverent. Interea te toto animo complectentes, Apoſtolicam Tibi, Dilecte Fili Noſter, Benedictionem peramanter impertimur. Eademque ab illis invicem ſuggeri mandat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die xv. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno IV. Dat. die 15. Febr. 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

Similes Literæ, eodem fere exemplo, ſcriptæ fuerunt ad alios Antiſtites per Germaniam.

CAPITULO CATHEDRALIS XCI.

Eccleſiæ Patavinæ nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Noſtro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Simul, ac Nobis, non humano quidem conſilio, ſed ut profecto reputamus, Dei Numinis admonitis, in mentem venit te dare Antiſtitem Patavinæ Eccleſiæ, cogita- Veteres Capituli Patavini prærogativæ.

gitavimus ejus Cathedrale Canonicorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesia a S. Prosdocimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divinorum numerum adscriptis, Fidentino, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, & Bernardo Maltraverso, nostra pariter ætate a Venerabili Cardinali Gregorio Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, & Octavus Alexander prodierunt ad universum Christi Domini Ovile moderandum, sexdecim præterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchæ, duodetriginta Archiepiscopi, & Episcopi, pluresque Romanæ Curiæ Præsules, multis jampridem Pontificiæ beneficentiæ argumentis ornatum a Decessoribus Nostris Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro III. Innocentio III. Pio II. adeo splendidam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

Cardinalis moderni Episcopi laudes.

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate præes, tuis quoque amplissimis meritis a Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos obversabaris clarus non una Ecclesiasticæ Ditionis Provinciali Præfectura, illustris gesto tot annos summa cum justitiæ, ac sedulitatis laude Romanæ Rotæ magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, qua decorus Romæ inter præstantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicæ administratione sententiis; simul autem singulari præditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianæ virtutis exempla: cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps hæsisti, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti; Statim deinde sacris cæremoniis initiatus, & ad commissas oves progressus Pastorali cura, & agendi suavitate Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximiis celebrent laudibus; idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis solicitudinis vocaverimus. Hæc omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum præcipuis honoribus amplificaremus.

Dignit. & Canonici Patav. creantur Sedis Apost. Notarii.

§. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius postulatum, & plenitudine Nostræ Potestatis, decernimus, & constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, & Canonici Patavinæ istius Ecclesiæ, Notarii sint Sedis Apostolicæ, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem Apostolicæ Sedis Notarii de numero Participantium, sine tamen istorum præjudicio. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Suparo, seu Roccheto, & Cappa magna, per æstatem eodem Suparo, & Superpellicio, sicut Vaticanæ Basilicæ Canonicis est in more. Pileum itidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni præterea Familiæ suæ Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missæ Sacrificium peragunt, Canonem Missæ adhibeant, & Lychneolum. Hæc omnia tamen concedimus, & concessa esse volumus, salva tua, & Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatuum, & Præbendarum Ecclesiæ Patavinæ, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ per dictæ Ecclesiæ Canonicos, & inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quæ jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostræ, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi præfatæ collationi, & dispensationi inducere.

Eorum insignia, & habitus Chorales.

Usus Canonis, & lychneoli.

Præservantur Ordinarii jura, quoad collationes.

Pontificiæ benevolentiæ significationes.

§. 3. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiæ Nostræ certiores facere, iisque reddere has nostras Literas in forma Brevis, quæ in Tabulario servatæ, authentico testimonio fidem faciant Paternæ Benignitatis, benevolentiæque erga se Nostræ, atque incitamentum præbeant obsecrandi Deum Opt. Max. ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiæ Gubernacula difficillimis hisce temporibus moderanda. Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, eisdemque Canonicis patenti cordis singulari studio impertimur.

Dat. die 22. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 22. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV. *J. Vincentius Lucchesinius.*

AN-

ANTIOCHENO LCII.

Patriarchæ Græcorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, & condicionibus opportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico-Græco-Melchitarum Antiocheno Patriarchæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DUM nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Græcorum Ecclesiam, jamdiu a Romana Sede funesto Schismate divulsam, & a Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc tandem Fraternitati Tuæ commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni mœroris propemodum obliti, quo ex illa Schismaticorum Antistitum irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Græci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dypticis tuto adscribi queat. Qua de re maximas habemus, agimusque Deogratias, eoque magis, quod Nobis in suprema Ecclesiæ Cathedra, licet immerito, considentibus, id felicitatis evenerit; ac possimus, Te Præside, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumsessa, deferendæ Orthodoxæ Fidei periculo objiciebatur; contra vero aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Olive se restituant. Magnum igitur tuum meritum est, in Orientalem Græcum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Patriarchæ Fides, Religio, & in S. Sedem observantia commendantur.

Ex eo autem æque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene acta vita prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus palam asserta vera Dei Religione. Quamobrem a Catholicis Orientalis Diæcesis Episcopis in Antiochena Sede locatus fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnasti adversus Catholicæ veritatis hostes, nullis fractus ærumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fideli autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, & eximia obedientiæ laude. Quin etiam, ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhærescere gloriari posses, Sacro ornari Pallio a Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, & grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique prætermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucesceret.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, & si adhuc Pallii donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eo jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus, nuper etiam in Consistorio ab eodem Ablegato Tuo renovatis, annueremus, libentissime Tibi transmittimus Pallium ipsum, desumptum e Corpore Dicti Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodo prius coram eorum altero emiseris Catholicæ Fidei professionem, juxta formulam præscriptam a fel. rec. Urbano VIII. Decessore Nostro, ac solemni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, & Apostolicæ Sedi, adhibita verborum formula Ablegato Tuo consignata, quæ cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissime, & qua par est obedientia observaturum quicquid a Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, & ad homines hujus Ritus Catolicos Episcopos huic Patriarchæ subjectos, data 24. Decemb. Anni proxime elapsi 1743. quæ incipit: *Demandatam cœlitus*; cujus exemplar cum Nostris hisce literis ad Te perveniet. Pallium id transmittitur. Fidei professio, juramentum fidelitatis, & de observandis recentibus Mandatis Apostolicis, eidem præscribitur.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuæ Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe æque Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognatione illecti, atque excitati, ad Pallii usus ad dignitatis decus, & religionis excitamentum.

ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiæ curas, quod hactenus fecisti, pro paterna solicitudine Te adhortamur; plurimam a Nobis gratiam quotidie magis initurus, cujus pro pignore, munusculum ad rerum Sacrarum usum accipies, Ablegato tuo consignatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Dat. die 29. Febr. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XXIX. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

Acta Consistorialia dantur in Appendice.

XCIII.

CONTRA SURRIPIENTES

Vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. AB Augustissimo Eucaristiæ Sacramento, in quo Salvator Noster, & Dominus JESUS CHRISTUS se ipsum nobis, tanquam gratiarum omnium fontem uberrimum, atque pretiosum æternæ gloriæ pignus, amandum, atque fruendum exhibere inneffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genus, omnesque gentes, & populos, & linguas perenne adorationis, & honoris tributum offerre, sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiorum manus arcendas esse, in primisque a Nobis Apostolicæ auctoritatis clypeo, ac districto pœnarum gladio, quantum cum Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Prædecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome Constitutionis Inn. XI. §. 1. Et sane, cum alias Ven. mem. Præd. Noster Innocent. Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXVI. statuerit, ut omnes, & singuli utriusque sexus, qui de execrabili furto Hostiæ consecratæ, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa, legitime, & judicialiter confessi, aut convicti fuerint, quive propria malitia, vel de alterius mandato, Hostiam ejusmodi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel alio transferre, seu asportare præsumpserint, condignis pœnis, & animadversionibus pro facinoris atrocitate plectantur, & pro prima etiam vice Curiæ sæculari tradantur; non obstante minori ætate, dummodo vigelimum annum attigerint; easdem pœnas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor fel. pariter rec. Alexander Papa VIII. æquali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus, prædictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC. in qua etiam illud addidit, ut sub antedictæ Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensæ omnes, & singulæ personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, etiam Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, & Indulgentiis munitæ, & quavis speciali nota, aut individuatione dignæ, nulla prorsus excepta; easque omnes, siquas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas vel per alios quoscumque, aut de alterius mandato, commissi, reas esse constaret, omnibus, & singulis pœnis tum antiquis, tum in dicta Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam, quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, & traditionis brachio sæculari, omnino irremissibiliter obnoxias fuisse & esse, atque in posterum fore, declaravit.

Epitome Constitutionis Alex. VIII.

Confirmatio prædictarum Constitutionum. §. 2. Nos igitur, quibus horrendæ hujusmodi impietatis magis magisque præcavendæ non minor cura pectori insidet, supradictas Prædecessorum nostrorum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum præsentibus insertæ forent, haberi volumus), ante omnes, & singulas dispositiones, ordinatio-

tiones, declarationes, & extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu proprio, & ex certa scientia, & deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione confirmamus, approbamus, & innovamus, easque inviolabiliter, & inconcusse servari volumus, & mandamus.

§. 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentes, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quæ coram Sacro prædictæ Inquisitionis Tribunali agitantur, hæ plerumque exceptiones a Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, & surripientium, sive asportantium, vel respective retinentium intentio ad malum finem directa, minime a Fisco probentur; & propter hujusmodi exceptiones, & deficientes in Fiscos probationes ad easdem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut pœnarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quæ ex prædictarum Innocentii XI. & Alexandri VIII. Constitutionum contextu oriri asseruntur, & super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respective destruendis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffultam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: Idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quæ condignas tantæ impietatis pœnas declinare, vel earum minorationem, & relaxationem prætendere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum a S. Sede specialiter deputatorum sensui, & consilio Nobis alias super hac re insinuato inhærentes, ea quæ sequuntur opportune statuenda, & declaranda censuimus. *Referuntur causæ novarum declarationum.*

§. 4. Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas a Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personæ, in actu Communionis a Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse; tunc satis, & abunde fundatam præsumptionem Fisco suppetere declaramus, pro asserenda earumdem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, & concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perficiendarum onus ad ipsum Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, præsentis declarationis tenore statuimus. *De probatione Consecrationis.*

§. 5. Inutiliter etiam a Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatæ pravæ intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, & juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus præsentis declarationis vigore expresse refundimus, hujusmodi exceptio constabilita fuerit, & justa, aut excusabilis ratio asportationis, aut retentionis Sacramenti, plene comprobetur. Alias etenim Fisco semper assistet valida, & legitima præsumptio de intentionis pravitate, quotiescumque probaverit ipsam Sacræ Hostiæ, vel Particulæ subreptionem, asportationem, aut rationem: absque eo quod, super malo, vel sacrilego fine, speciales probationes debeat cumulare. Itaque neque istam, neque aliam superius memoratam exceptionem, ubi sufficienter, ut supra, probatæ non fuerint, impiis tanti Sacramenti violatoribus ullatenus suffragari volumus, quo minus omnibus, & singulis pœnis, etiam pro prima vice traditionis brachio Sæculari, & quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, & traditionis pariter pro prima vice brachio Sæculari, in præfatis, & antiquioribus Prædecessorum Nostrorum, & juris sanctionibus, contra hujusmodi nunquam satis detestandi facinioris Reos juste, ac sapienter constitutos, subjiciantur, & cum effectu plectantur, & puniantur. *De probatione pravæ intentionis.*

§. 6. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione di- *Clausulæ.*

 gni,

gni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

Decreta. §. 7. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 8. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, & Decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitude, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiamsi, pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus, pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis, & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus. §. 9. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad Valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi: Sicque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Exemptionum auctoritas. §. 10. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio. §. 11. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, declarationis, ampliationis, & extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis au-

autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo tertio; tertio nonas Martii. Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 5. Mart. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Loco ✠ Plumbi.

Publicat. die 12. ejusdem Mensis, & Anni.

REVOCATIO XCIV.

Communicationis Indulgentiarum inter Confratres B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo, & Tertiarios S. Francisci, alias a Clemente XII. concessæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Romanus Pontifex, Pacis, Justitiæque præcipuus Auctor, & Conservator, nonnumquam ad importunorum petentium instantiam ad quasdam concedendas gratias deflectitur, quas postmodum, rationabilibus suadentibus causis, præsertim cum in divini cultus detrimentum cedere comperit, revocat, cassat, & annullat, ac alias ad æquitatis, & justitiæ præfatæ semitas reducit, prout rerum, & temporum, ac personarum, & locorum conditionibus, qualitatibus diligenter pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire.

Communicatio Indulgentiarum a Clem. XII. concessa.

§. 1. Nuper pro parte Dilecti Filii Vincentii a Conceptione Fratris expresse professi, ac Prioris Generalis Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniæ, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Indulgentiis, & Sacriis Reliquiis præpositum exposito, quod alias fel. rec. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster per quasdam suas in simili forma Brevis die XIII. Martii MDCCXXVI. expeditas Literas, instante Dilecto quoque Filio Bonaventura a Ferraria tunc temporis Ministro Generali Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Cappucinorum nuncupatorum, tendentibus etiam in id precibus Dilecti pariter Filii Ludovici Benzoni Prioris Generalis tunc pariter existentis Ordinis Fratrum B. Mariæ de Monte Carmelo, concesserat, ut omnes utriusque sexus Christifideles ubicumque existentes, tam intra, quam extra claustra degentes, etiam conjugati, qui sub Regula Tertii Ordinis ejusdem Sancti Francisci militant, & sub jurisdictione pro tempore existentis Ministri Generalis secundo dicti Ordinis reperiuntur, omnibus & quibuscumque Indulgentiis, & peccatorum remissionibus, ac pœnitentiarum relaxationibus ab hac Sancta Apostolica Sede concessis, & concedendis, & quibus Confratres, & Consorores Confraternitatum sub invocatione Beatæ Mariæ de Monte Carmelo quædam sibi injuncta opera adimplentes gaudent, gaudere possent, & alias, prout in ipsius Clem. Prædecessoris Literis, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur.

Quæstiones exortæ super concessionis intelligentia.

§. 2. Et in eadem expositione subjuncto, quod, occasione promulganti communicationem, seu concessionem Indulgentiarum hujusmodi, multæ, in Hispaniarum præsertim Regnis, obortæ dissensiones, multaque jurgia ex eo excitata fuerant, & in posterum excitari poterant, quippe quia Fratres Cappucini prædicti ab adimplemento priorum operum Confratribus, & Consororibus Confraternitatum B. Mariæ de Monte Carmelo hujusmodi pro assequendis Indulgentiis illis concessis injunctorum proprios Tertiarios absolutos esse divulgabant; ideoque cultus erga Gloriosissimam Dei Genitricem Mariam de Monte Carmelo, ipsiusque celebres Confraternitates, necessario mi-

minui videbatur; ac propterea ad hujusmodi tollenda inconvenientia, ac jurgia deinceps eventura, dissensionesque componendas, præfatus Vincentius Procurator Generalis plurimum desiderabat, ut vel prædictæ Clementis Prædecessoris Literæ revocarentur, vel illæ saltem moderarentur, vel opera pia Confratribus, & Consororibus Confraternitatum B. Mariæ de Monte Carmelo, ad effectum consequendi Indulgentias, & peccatorum remissiones, ac pœnitentiarum relaxationis injuncta, Tertiariis etiam dicti Ordinis S. Francisci injungerentur.

Congreg. Indulgent. consilium pro ejusdem concessionis revocatione.

§. 3. Eadem Cardinalium Congregatio, audito prius Dilecto quoque Filio Sigismundo a Ferraria moderno secundo dicti Ordinis Fratrum Cappucinorum Procuratore Generali, qui prædictarum Literarum potius revocationi, quam novæ cujuscumque oneris piorum operum impositioni adhæret; juribusque ab utraque parte deductis diligenter perpensis; die XIX. Decembris proxime præteriti censuit, Nobis esse supplicandum pro revocatione supradictarum Clementis Prædecessoris Literarum. Nobis propterea dictus Vincentius Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, ut sibi in præmissis opportune providere, &, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Cui Pontifex adhærendo, eam revocat, irritat &c.

§. 4. Nos igitur ipsum Vincentium Procuratorem Generalem specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus, quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. præfatæ Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis Præpositorum consilio, memoratas Clementis Prædecessoris Literas, communicationem Indulgentiarum, Confratribus, & Consororibus B. Mariæ de Monte Carmelo concessarum, & concedendarum, ad favorem Tertiariorum Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Cappucinorum nuncupatorum continentes, cum omnibus, & singulis in dictis literis contentis, & inde secutis quibuscumque, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, revocamus, cassamus, irritamus, & annullamus, viribusve & effectu penitus & omnino vacuamus, ac vacuatas esse volumus & decernimus; Decretumque memoratæ Congregationis Cardinalium die XIX. Decembris proxime præteriti, ut præfertur, editum, & a Nobis die 11. Januarii nuper elapsi, prævia illius relatione per memoratæ Congregationis Cardinalium Secretarium facta, approbatum, auctoritate, & tenore præfatis, quatenus, opus sit, de novo approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus.

Cum clausulis, & Decretis opportunis.

§. 5. Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ac dictorum Ordinum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenore præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis, habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod earumdem Literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 12. Martii. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

F A-

XCV.

FACULTATES

Majoris Pœnitentiarii, & Officii Pœnitentiariæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad futuram rei memoriam.

Exordium. Christianæ Religionis spiritus, & disciplina circa lapsos.

PAstor bonus Christus Dominus ad quærendam Ovem, quæ perierat, a Patre missus, quum ea reperta, atque humeris suis imposita, in Cœlum versus fuerit, Vicarios operis sui, quibus universi gregis pretio magno sibi coempti regimen credidit, exemplis præceptisque suis instructos reliquit, ut & commissas Oves intra moderatæ disciplinæ septa coercere, & continere omni studio satagerent; & si quas forte, amore pravæ libertatis abreptas, procul a via salutis licentius aberare contingeret, eas ad bonam frugem, & ad debita justitiæ officia revocare, offensa potissimum ac proposita venia, misericorditer niterentur. Hæc autem Summi Pastorum Principis documenta præ oculis habentes Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quemadmodum atrociora quædam, & graviora crimina severe notanda, ac districte vindicanda duxerunt, latis contra eorum auctores Censuris, aliisque Ecclesiasticis pœnis, quarum absolutionem, seu relaxationem, pro suprema potestate in universa Ecclesia sibi concessa, suo peculiari judicio reservarunt, ne scilicet impunitas peccandi delinquentium excitaret audaciam, ita, ne contra nimia obtinendæ veniæ difficultas pœnitentes ad desperationem propelleret, opportuna reversis ad cor offerre, atque admovere remedia, memores Christi charitatis, & misericordiæ, nullo unquam tempore prætermiserunt.

Officii Pœnitentiariæ institutum, & utilitas.

§. 1. Ideo, præter alia plura pro variis causarum generibus constituta Romanæ Curiæ Tribunalia, voluerunt imprimis jam inde a vetustissimis usque temporibus extare in ea, & nunquam defecturum perpetuo conservari, instar fontis patentis Domui David in ablutionem peccatoris, Apostolicæ Pœnitentiariæ Officium, ad quod universi Fideles ex omni Christiani Orbis regione pro suis quisque spiritalibus morbis quamlibet occultis, sive per se, sive per arcanas literas, propriis etiam suppressis nominibus, tuto confugere possent, & convenientem vulneribus medicinam, secreta & gratuita curatione (qualis ab omnibus optanda foret) protinus consequerentur. Cujus tam præclari, tamque salutaris instituti ratio Romanis pro tempore Pontificibus magnopere cordi fuit; tantamque ex hujus Officii ministerio in Ecclesiæ administratione utilitatem experti sunt; ut olim eidem Officio non modo causas ad interius pœnitentiæ forum, sed alias etiam complures ad gratiam, & justitiam externi fori pertinentes, expediendas committere non dubitaverint.

S. Pius V. veteris Pœnitentiariæ forma suppressa, novam instituit.

§. 2. Sed sancto, ac salubri consilio Vener. mem. Prædecessor noster Sanctus Pius Papa V. animadvertens hujusmodi negotiorum, atque curarum cumulum, aliorum Tribunalium instituto magis convenientium, Pœnitentiariæ Officium dumtaxat onerare, ac sedulum illud, atque assiduum studium aliis negotiis ad animarum salutem pertinentibus præcipue tribuendum, imminuere posse; quod jam fel. rec. Pius pariter Papa IV. ex parte facere aggressus fuerat, id ulterius promovere, ac perficere magna cum laude decrevit, Anno Pontificatus sui IV. Incarnationis Dominicæ MDLXIX. quarto Kalendas Maii, edita Constitutione, quæ incipit *In omnibus*, veterem Pœnitentiariæ formam suppressit, atque abolevit, novamque de integro excitavit; multisque provide, ac sapienter constitutis circa Majoris Pœnitentiarii, ejusque Officialium electionem, qualitates, certum numerum, functiones, stipendium, & secreti custodiam; eas dumtaxat facultates Officio Pœnitentiariæ concessit, ac deinceps competere voluit, quas novo ejusdem statui magis congruere judicavit.

Inno: XII. facultates plenius ordinavit.

§. 3. Has vero facultates cum a sequentibus Romanis Pontificibus ferme singulis ampliari, aut immutari, aut explicari, qua Literis Apostolicis, qua vivæ vocis oraculis, sæpe contigerit; cumque hujusmodi Literarum, atque oraculorum multiplicitas, & varietas pluribus in rebus non minimas dubitationis causas afferrent; placuit Innocentio XII. pariter Prædecessori nostro unum ex ipsis delectum, unamque summam, & compilationem efformare, quam publicavit per suam Constitutionem, quæ in-

incipit. *Romanus Pontifex*, datam anno Incarnationis Dominicæ MDCXCII. tertio nonas Aprilis.

Causæ edendi præsentem Constitutionem.

§. 4. In qua tamen Constitutione quum idem Innocentius Pontifex Maximus aliqua facultatum capita in aliud tempus ordinanda distulerit, circa quæ nulla in hunc usque diem emanavit provisio; & cum nonnulla de cætero in eadem Constitutione disposita, majori quadam luce indigere, usu & experientia compertum fuerit; & non pauca prætcrea accesserint circa Apostolicæ Pœnitentiariæ facultates sequentium Pontificum decreta; & præsertim Constitutio fel. record. Clementis XII. immediati Prædecessoris Nostri, quæ incipit *Apostolatus Officium*, Anno MDCCXXXII. quarto nonas Octobris edita; idcirco, quod olim Nos ipsi sæpe optavimus, dum in minoribus existentes munus Doctoris Decretorum in eadem Pœnitentiaria exerceremus, ut huic scilicet operi denuo manus admoveretur; id ipsum a pluribus aliis sæpius optatum fuisse cognovimus. Postquam ergo Divinæ Providentiæ, cuius inscrutabilia sunt consilia, ita placitum fuit, ut immerentes Nos, & plane inopinantes ad summum Pontificatum proveheret, statim intelleximus, præfatis justis desideriis a Nobis potissimum esse satisfaciendum.

Incipit dispositiva.

§. 5. Quocirca re diu & mature discussa, multisque desuper consultationibus habitis, & omnes Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, seu Literas quaslibet, atque omnia vivæ vocis oracula ipsius Pœnitentiariæ Officium quomodocumque concernentes, seu concernentia, præ oculis habentes; Salva semper Majoris Pœnitentiarii facultate Romanum Pontificem consulendi in quibusvis particularibus casibus, etiam per præsentes nostras Literas non concessis, immo prohibitis, seu reservatis, & exceptis, itaut ipsi Majori Pœnitentiario de Romani Pontificis speciali mandato, vivæ vocis oraculo desuper sibi facto, procedere asserenti, indubia fides debeat adhiberi, Motu proprio, ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, infrascriptas facultates eidem Pœnitentiariæ, & Majori Pœnitentiario de cætero competere, ac in illa, & ab illo in hunc, qui sequitur, modum exerceri posse, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuimus, atque decernimus.

Major Pœnitentiarius Potest consulere Papam etiam in prohibitis: & ei de V. V. O. asserenti, fides habenda.

I. Facultates absolvendi a peccatis, & censuris.

§. 6. Concedimus itaque Nostro, & pro tempore existenti Majori Pœnitentiario, ut omnes, & singulos cujuscumque qualitatis, dignitatis, & gradus, Ecclesiasticos Sæculares, & cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti Regulares, necnon Laicos quoscumque utriusque sexus, tam præsentes, quam absentes, ab omnibus, & quibuscumque culpis, criminibus, & excessibus, quantumcumque gravibus, & atrocibus, tam publicis, quam occultis, quandocumque, & quomodocumque commissis, & perpetratis, necnon ab omnibus Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque censuris, & pœnis Ecclesiasticis, præmissorum criminum occasione latis, & per illos incursis, etiam in casibus, nedum Ordinariis, & Regularibus Superioribus, sed etiam Nobis, & Sanctæ Sedi specialiter, ac etiam per Literas, quæ die Cœnæ Domini quotannis promulgantur, reservatis; iniuncta semper iisdem pro modo culpæ pœnitentia salutari, & aliis, quæ de jure iniungenda fuerint, absolvere, & absolvi mandare possit, & valeat; Regulares nimirum a culpis, & censuris præmissis in utroque Foro: Ecclesiasticos vero Sæculares, necnon Laicos, a prædictis culpis, & censuris in Foro Conscientiæ tantum; Eosdem vero Ecclesiasticos Sæculares, necnon Laicos, tunc in utroque Foro absolvere, & absolvi mandare possit, quando agitur, de censuris publicis latis a Jure, præsertim Sedi Apostolicæ reservatis, etiam nominatim declaratis, vel si agatur de latis nominatim ab homine, tunc quando Delegati, vel alterius Judicis, a quo latæ fuerunt, Jurisdictio expiraverit: seu quando absolutio per eosdem Judices, aut alios, ad Romanum Pontificem, & ad dictam S. Sedem remissa fuerit; seu quando sic Censura ligati legitime impediuntur, quo minus præsentiam Judicum, vel illorum, qui eos sic ligarunt, aut alium, seu alios, quos de jure deberent, adire possint.

Etiam pro utroque Foro Regulares & interdum quoque Sæculares.

Sed judicato parendum, & satisfaciendum parati.

§. 7. Ita tamen, ut ab eiusmodi Censuris ab homine latis, vel declaratis in utroque Foro, ut præfertur, absoluti, vel qui absolvendi remittentur Judici, coram quo Censurarum causa pendet, in suis congruis casibus respective judicato paruerint, & Parti satisfecerint, vel quamprimum potuerint, pareant, & satisfaciant, alioquin in easdem Censuras reincidant. Renuente vero altera Parte satisfactionem Reo oblatam, & in Sententiis, seu Decretis minime expressam, accipere; possit Major Pœni-

nitentiarius pro sua prudentia convenientem satisfactionem arbitrari, & respective supradicti Judicis conscientiæ remittere, ut ejusmodi pariter arbitretur; illaque per Reum oblata nec per aliam partem irrationabiliter recusata, valeat, adhuc firma remanente hujusmodi oblatione, ad absolutionem procedere, & ab alio procedi mandare.

§. 8. Romam quoque advenientes, ibique Sacra loca visitaturos, ab omnibus per quemcumque Judicem, vel alia quomodocumque, non tamen in Romana Curia nominatim promulgatis, vel si alibi promulgatæ fuerint, in eadem Curia notoriis, Censuris, ad effectum dumtaxat, ut Indulgentias, sacra eadem Urbis loca pie ac religiose invisentibus concessas, libere & licite consequi valeant, absolvere, & absolvi mandare possit; itaut elapso congruo tempore ab ipsa Pœnitentiaria ad effectum prædictæ visitationis præfiniendo iisdem, quibus antea, Censuris teneantur. Eos vero, qui Censuris ab homine nominatim ligati, pro absolutione Romam advenerint, sed pro illa obtinenda fuerint ad proprios Judices remissi, & probabile mortis periculum in itinere pertimescant; poterit Major Pœnitentiarius, ad congruum tempus, ab ipso pro hujusmodi itineris confectione arbitrandum, in Foro conscientiæ tantum absolvere, & absolvi mandare; cum reincidentia, statim ac itineris terminum attigerint.

Absolvendi a Censuris pro lucrandis Indulgentiis in Urbe.

Et pro periculo itineris

§. 9. Hæreticos occultos, qui nemini, & cum nemine suas hæreses communicaverint, possit idem Major Pœnitentiarius in Foro conscientiæ tantum, absque alia abjuratione coram Ordinario, vel Inquisitore facienda, absolvere, vel absolvi mandare, quod pariter ipsi liceat, quando prædicti Hæretici occulti aliquos actus extrinsecos fecerint, ex quibus dignosci potuissent pro hæreticis; dummodo eosdem actus, quamvis de sua natura noscibiles, seu ad notitiam deducibiles, nullus, quem ipsi sciant, aut credant, notaverit, vel adverterit.

Absolvendi ab hæresi occulta.

§. 10. Publicos vero Hæreticos, seu Apostatas a Fide Catholica, in Foro conscientiæ tantum, absolvere, seu absolvi, mandare possit, in iis dumtaxat casibus, in quibus necesse non est complices denunciare; quando nimirum hujusmodi complices, aut mortui sunt, aut in regionibus palam infestis existunt, & in illis degunt; non tamen quando complices in illis Regionibus viverint, in quibus Inquisitionis Sancti Officii auctoritas viget.

Et quando e publica.

§. 11. Principes porro, & alios jus Imperii, etiam Vicario nomine, habentes, ac Dominia, & Respublicas seu Personas illorum, & illarum administrationem habentes, vel habere solitas, necnon Episcopos, & alios Superiores Prælatos, in casibus publicis, qui in præfatis Literis die Cœnæ Domini legi consuetis, continentur, etiamsi Romanus Pontifex propter infirmitatem, vel aliam causam ita fuissent impeditus, ut celeriter consuli non posset, absolvere, & absolvi mandare nullatenus valeat.

Censuræ exceptæ. 1. Censur. publ. Bul. Cœn. quo ad Principes Prælatus &c.

§. 12. Minusque possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiæ tantum, absolvere, vel absolvi mandare S. R. E. Cardinales, aut alios cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, dignitatis, & præeminentiæ fuerint, qui, vivente Romano Pontifice, de alio quopiam in ejus locum post ipsius mortem eligendo vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambitulve, aut pactiones fecerint; vel, Sede Apostolica vacante, in censuras, seu pœnas in Literis fel. rec. Gregorii Papæ XV.; & Urbani VIII. Prædecessorum Nostrorum super electione Romani Pontificis pro tempore facienda, XVII. Kalend. Septemb. Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXI. & V. Kalendas Februarii Anno ejusdem Incarnationis MDCXXV. respective emanatis, contentas, quomodolibet inciderint; præterquam si absolvi peterent, Sede Apostolica adhuc vacante; tunc enim absolvi poterunt modo inferius præscribendo pro tempore vacante ejusdem Sedis.

2. Censur. circa electionem Romani Pontificis.

§. 13. Nec pariter possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiæ tantum, eos cujuscumque qualitatis, status, dignitatis, præeminentiæ, & conditionis fuerint, absolvere, & absolvi mandare, qui Astrologia judiciaria, vel per se, vel per alios, de statu Reipublicæ Christianæ, sive de vita, aut morte Romani Pontificis pro tempore existentis inquirentes, ejusdem Urbani VIII. Pont. Max. Literis, pridie Kal. Aprilis Anno ejusdem Incarnationis MDCXXXI. contra prædita perpetrantes editis, contravenerint.

3. Censur. contra inquirent. per astrol. &c.

§. 14. Nec similiter valeat in casibus publicis, etiam in judicium non deductis, violatæ Immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticæ, ullatenus absolvere, seu absolvi mandare,

4. Censura contra publ. violationem immun. seu libert. Ecclesiast.

II. Facultates dispensandi super Irregulat. &c. in occultis.

§. 15. Super quacumque Irregularitate, & inhabilitate ex quocumque delicto, etiam homicidio voluntario, & ex quocumque defectu proveniente, possit idem Major Pœnitentiarius, in casibus tamen occultis, & in Foro conscientiæ tantum, & prævia in gravioribus casibus matura discussione in Signatura Pœnitentiæ agenda, dispensare, vel dispensari mandare, tam cum Laicis, quam cum Ecclesiasticis Sæcularibus, & Regularibus, cum quibus expediens videbitur, ad hoc ut Ordinibus initiari, vel respective in susceptis, etiam in Sacris, & Presbyteratus Ordinibus ministrare, & ad Superiores ascendere, ac Dignitates, etiam Cathedrales, & Metropolitanas, & quæcumque Beneficia Ecclesiastica, quandocumque ante dispensationem alioquin canonice obtentas, vel obtenta, retinere, necnon ut hujusmodi Beneficia, & Dignitates (exceptis quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo excessu) Ecclesiis Cathedralibus, & Metropolitanis, etiam post delictum assequi valeant.

Etiam cum Hæreticis, & Apostatis a Fide.

§. 16. Item cum Hæreticis, & Apostatis a Fide Catholica, quando hæresis, & apostasia hujusmodi, si de Sæcularibus agitur, nullatenus est propalata, & quando casus gravitas non suadet, Pœnitentes ad Sac. Inquisitionem remittendos esse, super quacumque Irregularitate, Inhabilitate, & Infamia exinde contracta, tam ad Ordines, sive susceptos, sive suscipiendos, quam ad Beneficia, dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

Et in publicis cum homicidis &c. ad effectum; ingrediendi Relig.

§. 17. Cum Homicidis, Bannitis, aliisque criminosis, ut in Religionem recipi, & in ea Professionem emittere licite possint, atque ut etiam qui homicidia voluntaria commiserint, aliquam ex approbatis Religionibus, tanquam Clerici, ingredi, in eaque profiteri valeant, in utroque Foro dispensare, seu dispensari mandare possit; ea tamen lege, quando sic oportere videbitur, ut Fiscum, & Partem prius concordaverint; & insuper cavendo, ne tempore Novitiatus Sacros Ordines suscipiant, aut ad Superiores ascendant; sed id eis minime liceat, nisi post Professionem emissam. Ut autem in iis Ordinibus, quos antea suscepissent, etiam tempore Novitiatus ministrare possint, quoties aliqua rationabilis causa id postulaverit, dispensare & dispensari mandare possit; adjecta tunc clausula: *Ut si forte in Religione non perseveraverint seu ad sæculum redierint, ipso facto suspensi, etiam ab hujusmodi Ordinum antea susceptorum exercitio, remaneant.*

Et cum male promotis, in occultis.

§. 18. Cum male promotis quibuscumque ad Ordines, in casibus tamen occultis, dispensare, vel dispensari mandare valeat; & signanter, accedente legitima causa, dispenset, vel dispensari mandet cum Promotis per saltum, in casibus similiter occultis, ad effectum scilicet, ut omissos Ordines secrete recipiant a quolibet Catholico Antistite Gratiam & communionem cum Sede Apostolica habente, extra tempora, & non servatis Interstitiis, & absque Dimissoriis: non tamen, ut plures Ordines Sacros eodem die recipiant.

Etiam in casu Simon. cum Episc. commissæ.

§. 19. Cum promotis ad Sacros Ordines, qui Simoniacum Episcopis promoventibus commiserint, dispensare & dispensari mandare possit, in occultis dumtaxat, & in Foro conscientiæ tantum, cum clausula *monitis monendis*, & injuncta gravi pœnitentia, ac re præsertim in Signatura discussa.

III. Facultates in Beneficialibus convalidandi titulos. Excepto casu dilatæ Episcop.

§. 20. Titulos Beneficiorum cum occulta inhabilitate, vel alio occulto vitio, etiam in concursu, male obtentorum, convalidare, vel convalidari mandare valeat.

§. 21. Verum a convalidatione Titulorum, & conditione fructuum abstineat quoad illos, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisi, munus Consecrationis infra præfinitum tempus non susceperint.

Et excepto casu Simon. realis scienter contractæ.

§. 22. Cum vero agitur de Simonia reali scienter contracta, & de Beneficiis, super quibus eadem contracta fuit, abstineat a dispensationibus, seu convalidationibus Titulorum, etiam in foro conscientiæ tantum, etiam in casibus occultis; nisi forte prædicta Simonia contracta fuerit ignorantia facti, vel juris, & Orator de illa certior factus, quam primum commode potuerit, dispensationem petierit. Idemque intelligatur de Pensionibus, super quibus Simonia reali scienter contracta, & commissa fuerit.

Condonandi quandoque partem pretii Simon.

§. 23. Abstineat a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam læsam, vel pauperes erogari debet; præter quam si delinquentium paupertas, & qualitas suadeant, aliquam ejus partem ipsi remitti, aut condonari posse; residuo semper in Ecclesiam, vel alios pauperes erogando.

Condonandi, vel componendi quoad fructus male perc. in occultis.

§. 24. A compositione pariter, & condonatione fructuum Beneficialium, & Episcopalium Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo male per-

perceptorum, in casibus non occultis, abstineat. In occultis vero, possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, & ulterioribus, componere, vel etiam condonare; injuncta eisdem Pœnitentibus erogatione eleemosynæ, ipsius Majoris Pœnitentiarii, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandæ. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, & adjacentium Insularum Personis, discrete compositionem concedere, & ea mediante fructus condonare valeat; pecuniis exinde redactis arbitrio Nostro, & Successorum nostrorum pro tempore erogandis. Pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta pro eorum viribus eleemosyna modo supradicto. Porro quæ hic ordinantur, sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, & censeantur ordinata.

IV. Facultates circa onera restituendi super male ablatis incertis.

§. 25. Quoad male ablata, vel retenta, quando domini incerti sunt, & casus occulti, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si, eorum qualitate, & necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum vero pauperibus distribui; vel in pia opera erogari, & quidem, si fieri potest, in locis, ubi illa ablata, extorta, vel usurpata sunt, mandare debet.

Et super muneribus acceptis a Regular.

§. 26. Accipientes munera a Regularibus, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus; ultra valorem decem scutorum monetæ, contra præscriptum a Prædecessoribus Nostris Clemente VIII. & Urbano pariter VIII. in suis Constitutionibus, XIII. Kalendas Julii Anni MDXCIV. & XVI. Kalendas Novembris Anno MDCXL. respective editis, non absolvat, nisi facta restitutione; vel, si eamdem præsenti nequeant adimplere, cum obligatione eamdem, quamprimum potuerunt, faciendi. Qui vero infra prædictum valorem ejusmodi munera acceperint, eos, injuncta arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarii, seu Confessarii per eum eligendi, eleemosyna, quæ in beneficium Religionis, seu Conventus, cui de jure facienda esset restitutio, si caute fieri possit, erogetur, absolvere, seu absolvi mandare possit.

Et super dote, cum non Virgine.

§. 27. Cum Puellis, quæ Virgines non sunt, & subsidia Dotalia petunt, seu jam obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis Locis, vel Dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illas Virginibus tantum dent, seu distribuant; in occultis, & in Foro conscientiæ tantum, quatenus illæ in posterum honeste vivant, facultatem habeat dispensandi. Necnon dispensare possit, in occultis pariter, & in Foro conscientiæ tantum, cum Virginibus; quæ petunt, vel obtinuerunt ingredi, vel jam ingressæ sunt in Conventus, seu Monasteria destinata pro Mulieribus ad bonam frugem traductis, ad effectum ea licite ingrediendi, seu in eis remanendi, ac profitendi, & Officia quæcumque suscipiendi, & exercendi.

Et cum Virgine super ingressu in Monaster. Convertit.

V. Facultas relaxandi juramenta.

§. 28. Juramenta quæcumque, in quibus exploratum sit nullum cujusquam agi præjudicium, facultatem habebat in Foro conscientiæ dumtaxat relaxandi.

Commutandi dispensando Vota simpl. etiam reserv.

§. 29. Vota simplicia quæcumque quomodolibet emissa, tametsi privato juramento confirmata, etiam Religionis, Castitatis, Visitationis Sepulchri Dominici, aut Sacrorum Liminum Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli de Urbe, aut Sepulchri S. Jacobi de Compostella, possit idem Major Pœnitentiarius in alia pietatis opera dispensando commutare; etiam ad effectum contrahendi Matrimonium, cum agitur de voto castitatis, aliisque ex se Matrimonium illicitum reddentibus; item Votorum implementum differre, & ab illorum transgressionibus absolvere, respective dispensando commutari, differri, & absolvi mandare: consideratis causis talium commutationum, dilationum, aut absolutionum, & adjectis clausulis, quas apponere, iisque injunctis, quæ injungere hactenus in hujusmodi casibus Pœnitentiaria laudabiliter consuevit.

Dispensandi commutando Hor. Can.

§. 30. Super recitatione Divini Officii, seu Horarum Canonicarum, propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem, dispensandi, cum commutatione in alias preces, vel orationes, vel alia pia opera earumque seu eorum injunctione, habeat facultatem.

VI. Facultates speciales.

§. 31. Cum Regularibus autem super Irregularitate, tam ex defectu, quam ex quocumque delicto quandocumque perpetrato, quomodolibet contracta, ut eadem Irregularitate, aut quavis inhabilitate, aliisque defectibus quibuscumque non obstantibus, susceptis Ordinibus, & eorum Privilegiis uti, ac in illis, etiam in Altaris ministerio ministrare, & Ordines non susceptos suscipere, ac in iisdem pariter ministrare, necnon quæcumque, quotcumque, & qualicumque, suorum Ordinum, & Congregationum, alioquin canonice obtenta, Officia, Beneficia regularia, munia, præeminentias, dignitates, & prælaturas, etiam majores, & principales, retinere & exer-

G 2

exercere, necnon eadem, seu easdem, ad quæ, seu quas in futurum canonice, & juxta eorumdem Ordinum, & Congregationum regularia Instituta, eligentur, vel aliter assumentur, recipere, assequi, gerere, ac libere, & licet exercere valeant, dispensare, eosque in pristinum, & ad eum, in quo ante præmissa quomodolibet erant, statum, & ad vocem activam, & passivam restituere, reponere, & plenarie reintegrare, & pœnas illis gratiose remittere, & condonare, (non tamen habilitare ad Generalatum, quando agitur de publico natalium defectu); nec non pro majori absolutionum, & dispensationum prædictarum firmitate, quibusvis Constitutionibus, Ordinationibus, Statutis, & Privilegiis quomodolibet obstantibus sufficienter derogare, præfatus Major Pœnitentiarius possit, & valeat.

Etiam in publicis.

§. 32. Volumus tamen, ut in hujusmodi casibus, qui occulti fuerint, in Foro conscientiæ tantum, in publicis vero casibus in utroque Foro, auditis tamen Superioribus, & matura circumspectione semper adhibita, cum iisdem Regularibus, ut præfertur, dispenset, vel dispensari mandet.

Super Apostatis, vel fugitivis.

§. 33. Quoad Apostatas, vel fugitivos Regulares, ad Apostolicam Pœnitentiariam recurrentes, servetur laudabilis ejusdem praxis, ut scilicet Major Pœnitentiarius, audito prius, si in Urbe adsit, Ordinis Superiore, seu Procuratores Generali, injungat Apostatæ, seu fugitivo, intra tempus arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarii taxandum, reditum ad proprium Ordinem: Interim vero, si expediat, a censuris eundem absolvere, vel absolvi mandare possit, cum reincidentia si intra dictum tempus minime redierit, (dilata tamen usque ad actualem reditum dispensatione super Irregularitate, si forte eam insuper contraxisset): & alias præterea pœnas, sive de jure communi, sive ex Statutis Ordinum, propter Apostasiam, seu fugam inflictas, discrete moderari, commutare, vel etiam, juxta peculiares circumstantias, condonare possit. Si vero casus ejusmodi sit, ut, re præsertim in Signatura discussa, censeatur expedire, quod absque reditu ad proprium, transitus eidem ad alium Ordinem concedatur; possit Major Pœnitentiarius istud etiam concedere, adhibitis tamen iis cautionibus, quas ad refrenandam vagandi licentiam necessarias, seu opportunas judicaverit; necnon illa præ oculis habendo, quæ infra circa transitum disponentur. Nemini autem Regulari quacumque de causa permittere valeat, ut in habitu Sæculari, seu Clerici Sæcularis, in perpetuum extra Claustra vivere possit.

Super transitu ab uno ad alium Ordinem.

§. 34. Quoad transitum vero de una ad aliam Religionem, non solum valeat illum concedere a laxiori ad arctiorem, juxta *Cap. Licet de Regular.* verum etiam ad æqualem, & ab arctiori ad laxiorem, ob justas tamen, & graves respective causas ab eodem Majori Pœnitentiario probandas; audito prius Superiore Ordinis, a quo, & cum consensu Superioris Ordinis, ad quem faciendus est transitus. Pro majoris autem transitus firmitate, in his omnibus casibus possit idem Major Pœnitentiarius Statutis & privilegiis Apostolicis quomodolibet obstantibus opportune derogare.

Ordines excepti.

§. 35. Verum abstineat ab hujusmodi transitu concedendo ad alias Religiones, seu Ordines, præter quam ad illas, seu illos, in quibus claustralis, & regularis observantia vigere dignoscatur; quod si de tali claustrali, & regulari observantia ullatenus dubitetur, exquirenda erit authentica Ordinarii attestatio. Abstineat pariter a transitu prædicto concedendo ad Ordines Hospitalares, & Militares, quamvis in istis claustralis, & regularis observantia vigeret, nisi forte ad Ordinem S. Joannis de Deo. Neque item eundem transitum concedat ad Ordinem Sancti Benedicti antiquioris Observantiæ, aut ad alias consimiles Congregationes, cujuscumque Ordinis fuerint.

Super simili transitu Monialium.

§. 36. Concedere itidem possit transitum ab uno Monasterio ad aliud, Monialibus tantum ultra Montes existentibus, legitima concurrente causa, in Signatura discutienda & approbanda, committendo tamen facultatem hujusmodi transitus admittendi, & exequendi, arbitrio Ordinarii, cum clausulis opportunis pro casuum varietate.

Super Cens. defectibus &c. earumdem Monialium.

§. 37. Quo vero ad censuras, seu pœnas, in quas Moniales incurrere, & peccata reservata, quæ ab eisdem committi contigerit, etiam in casibus violatæ clausuræ, qui tamen casus occulti fuerint, vel ubi agatur de aliquo occulto defectu dispensando, possit idem Major Pœnitentiarius præfatis Monialibus Confessarium cum opportunis facultatibus concedere.

Quid super publ. violatione Clausuræ Monial.

§. 38. In casibus vero publicis Clausuræ a Monialibus prædictis, vel ab aliis quibuscum-

cumque personis, ad malum finem violatæ, delinquentes non absolvat, nec absolvi mandet, nisi pro ipsis Episcopi, seu Ordinarii supplicaverint, & casus ad congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositam deducti non fuerint.

VII. Facultates in Matrimoniis contrahendis super impedimentis occultis.

§. 39. In Matrimoniis contrahendis possit idem Major Pœnitentiarius, in Foro conscientiæ tantum, super impedimentis occultis, quæ Matrimonium non dirimunt, dispensare, vel dispensari mandare; itemque super omissione denunciationum, etiam ad effectum contrahendi secreto; in quo serventur, quando agitur de Matrimoniis *Conscientiæ* nuncupatis, Literæ a Nobis datæ ad omnes Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos sub die 17. Novembris anni 1741. per ea verba incipientes: *Satis vobis compertum*. At a dispensationibus concedendis super quocumque impedimento ex quovis gradu, sive consanguinitatis, sive affinitatis ex copula licita, seu ex cognatione spirituali proveniente, etiam in Foro conscientiæ tantum, tametsi impedimentum sit occultum, & periculum scandalorum immineat, in iisdem Matrimoniis contrahendis, abstineat.

Non tamen dirimen. cognat. carnal. vel spirit.

De contract. in quibus dispensare valeat.

§. 40. In contractis vero Matrimoniis, a dispensatione, seu Matrimonii revalidatione in gradibus primo & secundo, seu secundo tantum, consanguinitatis, vel affinitatis ex copula licita, etiam in occultis, pariter abstineat; præterquam si in secundo tantum gradu prædicto impedimentum saltem per decennium duraverit occultum, & Oratores simul publice contraxerint, & convixerint, & uti Conjuges legitimi reputati fuerint. In tertio autem, & quarto gradibus occultis, in contractis possit dispensare; atque etiam in iisdem tertio, & quarto gradibus publicis, possit revalidare Matrimonia, ex causa subreptionis, & obreptionis occultæ Literarum Apostolicarum nulliter contracta; præterquam si falsitas consistat in narratione præcedentis copulæ, quæ antea revera non intercesserat.

Revalidas dispens. Datariæ in casu reticitæ cop.

§. 41. Quod si aliqui Oratores obtinuerint a Nostra Dataria dispensationem super gradu prohibito in primo & secundo, vel in secundo tantum, ac etiam in tertio, vel quarto, cum reticentia copulæ inter eos sequutæ, quam sine honoris detrimento detegere non valeant; & ratione hujusmodi reticentiæ petant dispensationem pro Matrimonio contrahendo, seu revalidationem Matrimonii contracti; possit idem Major Pœnitentiarius, si copula sit adhuc secreta, hujusmodi dispensationem, seu respective revalidationem in Foro conscientiæ tantum concedere; facta, quando agitur de primo & secundo vel secundo tantum gradu, compositione quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam transmittendorum, ad effectum (ut inconcussi moris est) erogandi in eleemosynas; nisi prior gratia expedita fuisset in forma pauperum; quo casu etiam hæc gratia similiter absque ulla compositione expediatur.

Et in casu reticitæ intentionis facilius impetrandi dispens.

§. 42. Si qui vero Oratores, obtenta dispensatione a Dataria super impedimento primi, & secundi, sive secundi dumtaxat gradus Consanguinitatis, seu Affinitatis, cum expressione quidem carnalis copulæ, sed tacita, occulta, & maliciosa intentione in ipsa copula habita ad facilius obtinendam dispensationem, pro revalidatione hujusmodi dispensationis ad dictam Pœnitentiariam recurrant, possit idem Major Pœnitentiarius desuper; absolute dispensare cum miserabilibus personis explicite affirmantibus se, uti tales, & sub illa expressa qualitate, & forma miserabilium, dispensationes a Dataria obtinuisse: Cum iis vero, qui non tamquam pauperes, sed uti ex honestis familiis, sive uti nobiles, sive uti illustres, ab eadem Dataria similiter dispensati fuerint, non dispenset, nisi soluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in eleemosynas, taxa definienda arbitrio ejusdem Majoris Pœnitentiarii, pensatis circumstantiis cujuscumque casus, & respectu habito ad præiudicium. Componendæ, & ad vires supplicantium. Si tamen isti pauperes essent, itaut vere & realiter integram summam taxatam, vel aliquam ejus partem solvere non possent, præfatus Major Pœnitentiarius opportune in hoc casu provideat, facto verbo, si peculiaris difficultas id postulet, cum Sanctissimo.

Super affin. ex copula illicita.

§. 43. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, seu ex actu fornicario proveniente, quotiescumque adsit rationabilis causa, licet periculum revelationis, seu scandalorum non immineret, vel non adesset, in matrimoniis tam contractis, quam contrahendis, in Foro conscientiæ dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

Super imped. criminis.

§. 44. Super occulto impedimento criminis adulterii, si fuerit cum fide data dumtaxat,

taxat, neutro machinante, commissum, possit tam in contrahendis, quam in contractis matrimoniis dispensare. Si vero crimen hujusmodi fuisset, utroque, vel altero machinante, patratum, possit in occultis pariter dispensationem concedere: raro tamen, & quando necessitas postulaverit, ratione alicujus gravis imminentis periculi, quod prudentia Majoris Pœnitentiarii, re præsertim discussa in Congregatione, vel Signatura arbitrandum erit.

Non obstante in prædictis multiplicitate grad. & impedim. Legitimare potest Prolem.

§. 45. Declaramus præterea, quod facultates præfatæ a Nobis Majori Pœnitentiario, & ejusdem Pœnitentiariæ Officio concessæ circa dispensationes Matrimoniales, locum habeant, etiamsi gradus, & impedimenta hujusmodi multiplicia sint, quacumque, & quantacumque multiplicitate; Volentes, in Literis hujusmodi dispensationum matrimonialium, posse Prolem, ubi opus erit, sive suscipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in Foro conscientiæ tantum, legitimam decernere; necnon apponi clausulam: *Nullis &c.*, prout in hujusmodi materiis hactenus ipsa Pœnitentiaria servare consuevit.

Dispensare potest ad petendum deb.

§. 46. Ulterius super casibus quibusvis occulti impedimenti ad petendum licite debitum dispensare, aut dispensari mandare possit, & valeat.

VIII. Dat pro libito facult. Minoribus Pœnit. Ubi Cappucinos non deputat in Confessarios.

§. 47. Facultates Pœnitentiarii minoribus ordinariis trium Basilicarum Urbis, aliisque extraordinariis, quorum deputatio pertinet ad prædictum Majorem Pœnitentiarium, possit idem ad libitum concedere, & restringere. Fratres vero Minores Cappucinos in Confessarios nullatenus in illis Regionibus, in quibus iidem Confessionibus audiendis operam dare non solent.

Declarat Dubia.

§. 48. Dubia omnia in materia peccatorum, seu Forum pœnitentiale alias quomodolibet concernentia, cum consilio Doctorum, & Theologorum suorum, valeat declarare.

Commissio Major. Pœnitentiar. durat etiam cessante Officio.

§. 49. Commissiones vero Majoris Pœnitentiarii non expirent, etiamsi committentes, illis nondum præsentatis, & re integra, desinat quomodocumque Pœnitentiarius existere. Idemque intelligi volumus de illis commissionibus, quas Majori Pœnitentiario absente, vel ex aliqua justa causa impedito, alterius Pro-Pœnitentiarii ad tempus subrogati nomine expeditas, elapso hujusmodi subrogationis termino, præsentari contigerit.

Concedit Indulg. in tactu virgæ &c.

§. 50. Omnibus denique Christifidelibus, qui ex veteri, & laudabili instituto Pœnitentiarium Majorem, munere suo statutis diebus Hebdomadæ Majoris in tribus Basilicis solemni Ritu fungentem, pie reverenterque adierint, seseque pœnitentiali virga tangendos submiserint, centum die de injunctis, eis, seu alia quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxandi perpetuam facultatem eidem Majori Pœnitentiario confirmamus, & quatenus opus sit, de novo concedimus.

Sede Apost. vac. Pro foro conscientiæ, quoad ab. solvendum.

§. 51. Sede Apostolica vacante, quoniam Animarum saluti, quæ omni tempore periclitatur, nunquam non est subveniendum, unde merito Prædecessore Nostri Officium Pœnitentiariæ etiam post obitum Pontificis continuare jusserunt; Volumus, & decernimus, ut Major Pœnitentiarius (cujus facultas dicto tempore non expirat, sed tantummodo non habet exercitium extra Conclave), seu ejus Officiales, facere & expedire valeant quæcumque ad Forum conscientiæ pertinent. Ideo absolvere, seu absolvi mandare in dicto conscientiæ Foro valeant ab iis quoque censuris, a quibus alias vivente Pontifice adempta etiam Majori Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ Officio absolvendi facultas reperitur: Hac tamen lege, quemadmodum fel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa XII. lata constitutione, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, ad consulendum simul animarum Fidelium saluti, & disciplinæ Ecclesiasticæ conservationi, provide cavit; quod nempe in hujusmodi censuris, ad tempus dumtaxat, & cum reincidentia in easdem, servatis alias servandis, absolutio concedatur; itaut qui fuerint absoluti, ad novum Pontificem intra terminum pro Locorum distantia definiendum, recurrere pro eadem causa teneantur; neque liceat Pœnitentiario Majori, ejusque Officialibus, præfixum terminum post Pontificis electionem ampliare, vel prorogare.

Et quoad dispensationem.

§. 52. Præterea concedimus, ut, si quando aliquod gravius Animæ periculum immineat, cui celeriter occurrendum videatur, re in Signatura diligenter examinata, & Majori quoque Pœnitentiario, si in Conclavi degat, pro materiæ gravitate consulto, & approbante, dispensare, aut dispensari mandare pro eodem Foro conscientiæ, valeant; super illis etiam, super quibus alias vivente Pontifice inhibita sit Majori

Pœ-

Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ dispensandi facultas; Ita tamen, ut Oratores, sicuti superius dictum est, ad novum Pontificem post ejus electionem similiter debeant recurrere; aliisque appositis clausulis pro casus natura necessariis, & opportunis.

§. 33. Pro Foro externo, eadem Sede Apostolica vacante, eorum Officium penitus conquiescat; itaut a quibuscumque matrimonialibus, & aliis dispensationibus, & absolutionibus, ac declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtim, vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abstineant. *Pro Foro externo conquiescit.*

§. 34. Attamen concedimus, ut dicta Sede vacante, pro Foro externo facere & expedire valeant, quæ ad Regularium, & præsertim Apostatarum, & fugitivorum remedium, medium, in superioribus facultatibus concessa sunt. Necnon ut Monialibus Confessarios extra ordinem valeant deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones, eligendos. *Præterquam quoad Regulares. Et quoad Moniales pro eligendo Cofess.*

§. 35. Et demum, ut illos, qui in aliquam censuram Sedi Apostolicæ reservatam, etiam ob violatam Ecclesiasticam Libertatem, vel immunitatem publice incurrerint, vel incurrisse declarati fuerint, & vere ac sincere pœnitentes, & novi Pontificis, ad quem post electionem recurrere debebunt, mandaris obtemperare parati, beneficium absolutionis sibi ulterius non differri enixe deprecentur, absolvere, cum reincidentia, quemadmodum in superioribus dictum est, vel absolvi mandare possint. *Et quoad omnes pro absol. ad relaxa Cens. publ.*

§. 36. Decernentes præsentes Literas, etiam ex eo, quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, & Officiales prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa, quantumvis legitima, & juridica, de ullo subreptionis, vel obreptioni, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, jus, in vel controversiam revocari nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & a Mari Pœnitentiario, Regente, cæterisque Pœnitentiariæ Officialibus prædictis, aliisque, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ nuncios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere: irritum quoque, & inane quidquid super omnibus, & singulis præmissis, vel circa ea, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. *X. Clausulæ & Decreta.*

§. 37. Non obstantibus præmissis, & aliis quibuscumque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & dictæ Pœnitentiariæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apostolicis, eiusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Ministris, & quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis, clausulis, & decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specifica, individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, iisdem præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. *Derogationes opportunæ.*

§. 38. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum compillationis, concessionum, prohibitionum, decretorum, statuti, voluntatis, declarationis, confirmationis, derogationis, aliorumque præmissorum infringere, seu ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. *Sanctio.*

Da-

Dat. die 13. Apr. 1744. Datum Romae apud Sanctam Mariam Maiorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprili, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

Visa de Curia.
J. C. Boschi.

L. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 12. ejusdem Mensis, & Anni.

XCVI.

DE POENITENTIARIAE

Apostolicae Officialibus, eorumque muneribus.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium. IN Apostolicae Poenitentiariae Officio, per quod Romanus Pontifex concessam sibi divinitus in B. Petro Apostolorum Principe supremam ligandi, atque solvendi potestatem, maximo Ecclesiae universae fructu, in promovenda Fidelium salute indesinenter exercet, rectissimam undequaque agendi rationem constabilire, eandemque, quantum in Domino possumus, perpetuis etiam futuris temporibus inviolabilem commendare cupientes; postquam per alias Nostras Apostolicas Literas, hac ipsa die datas, quarum initium est: *Pastor bonus*, facultates Nostri Majoris Poenitentiarii, ejusdemque Officii Poenitentiariae constituimus, ampliavimus, commodiusque digessimus; Nostras quoque partes esse judicavimus ad ea similiter recognoscenda, quae Ministros Nostros in eodem Poenitentiariae Officio laborantes respiciunt, ad eorum videlicet numerum, qualitates, electionem, munera, onera, emolumenta, perfectius, stabiliusque ordinanda, mentis Nostrae aciem eo utilius convertere, quo majus intelligimus inesse momentum in optimo delectu, atque ordine Ministrorum, ut rectus ille, atque proficuus concessarum facultatum usus asseratur, ad quem potissimum studia nostra, cogitationesque feruntur.

Confirmatur Constitutio S. Pii V. incipien. In omnibus. §. 1. Quamquam enim recolendae memoriae Praedecessor noster S. Pius Papa V. in ipsa erectione hodiernae Poenitentiariae, quam, vetere suppressa extinctaque, novam ipse constituit, multa & sane praecipua de futuris ejusdem Ministris, seu Officialibus, sapienter decreverit per suam Constitutionem, quae incipit: *In omnibus*, datam XV. Kalendas Junias Anno MDLXIX. quam proinde Nos quoque firmam esse volumus, atque Causae praesentis Constitutionis. decernimus, praeterquam in iis, in quibus eandem praesentibus nostris Literis contigerit adversari; Nonnulla tamen lapsu duorum ferme Saeculorum circa illa immutari debuerunt, variis de causis per alios Romanos Pontifices pariter Praedecessores nostros cognitis & approbatis: Quarum approbationum ne vel memoriam excidere vel fidem vacillare contingat, neve, si ignorentur, eveniat, ut hujusmodi immutationes in exemplum trahantur aliarum forsitan privato arbitrio deinceps inducendarum; idcirco necessarium & oportunum duximus omnia & singula jam prius a Nobis perpensa, atque recognita, & sicubi opus fuit, correcta, seu in melius commutata, Literis Nostris explicare, tradere, atque Apostolica auctoritate sancita, ac roborata, in omnium notitiam, inviolabiliter in posterum servanda, deducere. Motu itaque proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine infrascriptas ordinationes circa Ministros, seu Officiales Apostolicae Nostrae Poenitentiariae, necnon circa ejusdem oeconomicum statum, & regimen constituimus, & in futurum observari decernimus, & mandamus.

Numerus, & genera Officialium Offic. Poenitent. constituentium. §. 2. Numerum quidem, & genera hujusmodi Officialium eodem fere loco retineri volumus, ac primitus fuere a memorato S. Pio constituta; uno dumtaxat & altero, non ad novum genus Officii, sed ad Officialium numerum adjuncto. Itaque hi, & non

& non alii, Officium Pœnitentiariæ constituent: videlicet Major Pœnitentiarius, Regens, Theologus, Datarius, Canonista, Corrector, Sigillator, Procuratores, seu Secretarii tres, & Scriptores ordinarii itidem tres; uno nimirum Procuratore, & Scriptore uno, jam usque a primordiis recentioris Pœnitentiariæ, propter adauctam in dies negotiorum, & supplicantium multitudinem, ultra priorem numerum in prædicta B. Pii Constitutione præfinitum, inductis.

§. 3. Major Pœnitentiarius unus fit ex S. R. E. Cardinalibus, Presbyter, idemque Magister in Theologia, seu Decretorum Doctor; atque a solo Romano Pontifice eligetur per literas, ut hactenus moris fuit, in forma Brevis. Suum autem munus per se ipsum exercere debebit. Sed si ex causa legitima, a Romano Pontifice admissa, absens, seu impeditus fuerit; ipsemet unum alium e S. R. E. Cardinalibus, prædictis qualitatibus insignitum, sibi Pro-Pœnitentiarium subrogabit: qui interim hoc munus pariter per seipsum prosequatur, Literasque, non Pœnitentiarii subrogantis, sed suo proprio nomine jubeat expediri.

Cardinalis Majoris pœnitentiarii a solo Pontifice eligendi, qualitates.

Eidem impedito, vel absenti, facultas tribuitur sibi subrogandi Pro-Pœnitentiarium.

§. 4. Quod si contigerit, ut Major Pœnitentiarius tempore vacantis Pontificiæ Sedis e vita discesserit; tunc a majore numero Cardinalium in Conclavi degentium, vel ante conclavis ingressum in Congregatione generali convenientium, eligendus erit per secreta suffragia alius Cardinalis Pro-Pœnitentiarius ad ejusdem Sedis vacantis tempus; prout evenisse meminimus, Sede vacante per obitum fel. mem. Benedicti Papæ XIII. in personam Venerabilis Fratri Nostri Vincentii Episcopi Prænestini, tunc Tituli S. Honuphrii S. R. E. Presbyteri Cardinalis Petra nuncupati, cum illustri totius Collegii S. R. E. Cardinalium de illius integritate, ac doctrina testimonio, quod deinde judicio suo comprobavit fel. par. record. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster; eandemque electionis formam pro simili eventu Pontificiæ Sedis vacantis distinctius postea constituit, atque in futurum servari mandavit in sua Constitutione, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, datam IV. nonas Octobris Anno MDCCXXXII. in qua plures ordinationes circa res eadem Sede vacante agendas complexus est, cuique subscriptio S. R. E. Cardinalium, ac de eadem servanda juramentum accessit.

Ratio eligendi Card. Pro-Pœnitentiarii evenientem obitu Majoris Pœnitentiarii Sede Apost. Vacante.

§. 5. Præcipuum vero Majoris Pœnitentiarii munus in recto, ac prudenti exercitio facultatum sibi concessarum, atque aliis supradictis Literis nostris comprehensarum, positum est. Sed est quoque ejus muneris, quatuor diebus Majoris Hebdomadæ, Dominica quidem Palmarum in Basilica S. Joan. in Laterano, Feria vero quarta in Basilica S. Mariæ Majoris, & quinta, & sexta Feriis in Basilica S. Petri Vaticana, Fidelium Confessiones in Sede ad id constituta excipere, necnon capita pie sese submittentium Virga Pœnitentiali tangere, Indulgentias eisdem juxta facultatem in prædictis aliis Nostris Literis contentam impertiendo; præsentibus interim, & per sua sedilia dispositis Pœnitentiariæ Officialibus. Præterea tribus anni diebus, quibus maxime ad pœnitentiam Fideles excitantur, videlicet Feria quarta Cinerum (qua die ipse cineres capiti Summi Pontificis, Cardinalium, cæterorumque assistentium inspergit) & mane Feriæ in Parasceve, & diei Commemorationis Fidelium Defunctorum, solemni ritu rem Divinam in Pontificia Capella peragere. Ad hæc Romano Pontifici in supremo vitæ agone constituto, ad spiritualem eidem in tali articulo ferendam opem, assistere.

Præcipua munera a Majori Pœnitentiario obeunda.

§. 6. Ad eumdem pertinet minores Pœnitentiarios Ordinarios a se ipso, & a Congregatione, seu Signatura Pœnitentiariæ prius examinatos & approbatos, alioquin ad Officium minime admittendos, in tribus Urbis Basilicis constituere, & deputare, eisque facultates pro sua prudentia, vel maiores, vel minores concedere, qui postquam admissi fuerint, non poterunt sine ejusdem Majoris Pœnitentiarii licentia ab officio dimitti, seu ab ejusdem exercitio discedere. Idemque intelligi volumus quoad Minores Pœnitentiarios Lauretanos, quorum examen valeat idem in absentia etiam Episcopis in partibus sibi benevisis committere. Quin etiam poterit certum numerum extraordinariorum Pœnitentiariorum pro Basil. S.Petri eligere, atque in ea constituere, ut consuetis anni cuiusque diebus, quibus major esse solet Pœnitentium concursus, eorum audiendis Confessionibus præsto sint. Atque insuper pro recurrentis Anni Sancti tempore suos quoque pro Basilica S. Pauli extra muros Pœnitentiarios designare, aliosque etiam, eodem anno durante, similibus facultatibus munitos, sive in nominatis Basilicis, sive in cæteris tam Sæcularium, quam Regularium Urbis Ecclesiis, prout magis expedire visum fuerit, pro magna Fidelium tunc confluentium copia, ex-

Minores Pœnitentiarii in tribus Basil. Urbis, in Ecclesia Lauretana, ac pro Anni Sancti tempore in Basilica S. Pauli, aliisque Urbis Ecclesiis deputat.

extra ordinem multiplicate. Demum per idem tempus Virum providum ac peritum deputare possit, qui frequens adeat supradictos Pœnitentiarios in quatuor majoribus Basilicis laborantes, ut libellos supplices pro peculiaribus Pœnitentium necessitatibus forte offerendos ab eis, recipiat, eorumque celerem apud Pœnitentiariam expeditionem sedulo curet, & ad Pœnitentiarios prædictos quamprimum referat, aliaque gerat, quæ Major ipse Pœnitentiarius pro recto rerum ordine gerenda mandaverint.

Idem 44. Viros quotannis ad peragenda Exercitia Spiritualia in domo Missionis destinare potest.

§. 7. Ad ejusdem Majoris Pœnitentiarii munus pariter spectabit personas seu Sæculares, seu Regulares, quibus id expedire judicaverit, ad peragenda exercitia Spiritualia in Domo Missionis, prope Curiam Innocentianam sita, destinare; pro jure scilicet, quod idem Major Pœnitentiarius habet, nominandi quolibet anno quadraginta quatuor Viros in dicta Domo per congruum ejusmodi Exercitiorum tempus gratis sustentandos; quem ad finem eidem Domui assignata reperiuntur annua scuta centum monetæ Romanæ, partim ex bonis propriis per memoratum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Prænestinum S. R. E. Cardinalem Petra nuncupatum hodiernum Majorem Pœnitentiarium, laudabili piæ liberalitatis exemplo, in adeo proficuum opus attributis; partim ex superfluis Pœnitentiariæ proventibus, usque ad primam vacationem Officii Sigillatoris; ac post hujusmodi vacationem, ex emolumentis futuri pro tempore Sigillatoris in perpetuum persolvenda; prout statutum fuit per Literas fel. rec. Clementis Papæ XII. Prædecessoris Nostri Motu proprio exaratas sub die 14. Febr. Anni MDCCXXXII. quas quidem Literas cum omnibus ordinationibus, conditionibus, & clausulis in eisdem appositis, approbamus, & confirmamus, ac perpetuis futuris temporibus observari jubemus.

Reliqua autem Majoris Pœnitentiarii munera, atque onera iisdem adnexa cum ex alteris Literis Nostris, in quibus ejusdem, & Pœnitentiariæ Nostræ facultates complexi sumus, tum ex iis, quæ in præsentibus subjicientur, dignosci poterunt.

Assignatio 100. scutorum auri quolibet Mense Majori Pœnitentiario confirmatur.

§. 8. Emolumenta vero ejusdem, quæ varia pro variis fuere temporibus, cum demum per fel. mem. Innocentium Papam XII. atque iterum per similis record. Clementem Papam XI. Prædecessores Nostros, constituta sint scuta auri centum pro quolibet mense; Nos etiam eorum assignationem ratam esse volumus, & quatenus opus sit, eadem de novo concedimus, & attribuimus.

Alia assignatio 200 scutorum monetæ e superfluis Pœnitentiariæ emolumentis in Pauperes pro negotiis Pœnitentiariæ recurrentes erogan. eidem asseritur.

§. 9. Sed præterea per supra memoratum Clementem Papam XII. assignata fuerunt eidem Majori Pœnitentiario e superfluis Pœnitentiariæ emolumentis annua scuta monetæ ducenta, eroganda in Pauperes ad eamdem Pœnitentiariam, seu Majorem Pœnitentiarium, pro negotiis ad Pœnitentiariam spectantibus recurrentes; cum declaratione, quod hujusmodi eleemosynæ inter impensas, & onera Pœnitentiariæ connumerentur; reservata insuper Majori Pœnitentiario facultate adeundi Summum Pontificem in casibus particularibus, in quibus major summa pro hujusmodi eleemosynis requireretur. Quam assignationem, declarationem, ac reservationem, una cum derogatione applicationis prædictorum superfluorum per Innocentium Papam XII. factæ Hospitio Apostolico Pauperum S. Michaelis de Urbe, Motu proprio prædicti Clementis Papæ XII. die 12. Maji Anni MDCCXXXII. roboratas, Nos itidem approbamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, præsentium tenore denuo concedimus, & constituimus.

Qualitates in aliis Officialibus requisitæ.

§. 10. Officialium autem post Majorem Pœnitentiarium superius enumeratorum hæ potissimum qualitates erunt. Regens, Datarius, Theologus, & Decretorum Doctor eligentur Viri eximia doctrina præstantes, casuumque conscientiæ periti. Corrector sit in Decretis, stilo, cæterisque Pœnitentiariæ rebus diligenter versatus, & instructus. Sigillator probatæ fidei, & uti id munus postulat, omnium Officii expeditionum peritus. Procuratores quoque, & Scriptores, vita, moribusque integris ornati, & ad suum quisque officium exercendum idonei. Ad hæc omnes prædicti Officii Pœnitentiariæ Ministri etiam Procuratores, & Scriptores, sint Presbyteri, vel certe in aliquo ex Sacris Ordinibus constituti.

Methodus servanda in electione, & receptione prædictorum Officialium.

§. 11. In electione prædictorum Officialium hæc ratio, & methodus servanda erit. Regens, Theologus, Datarius, Decretorum Doctor, Corrector, & Sigillator, Majoris Pœnitentiarii cura, & sollicitudine delecti, ac Romano Pontifici ab eodem præsentati, ubi Pontificiam confirmationem obtinere meruerint, Literis Patentibus ipsius Majoris Pœnitentiarii, electionis, & confirmationis hujusmodi testibus, cum subscriptione alicujus Secretarii expeditis, ad suum quisque officium admittantur. Ad Procura-

curatorum vero, & Scriptorum officia ab eodem Majori Pœnitentiario non alii eligantur, & recipiantur, quam qui prius, indicto publice Concursu, & mora sex dierum interposita, a Regente, & Correctore super vita, moribus, ætate, scientia, cæterisque requisitis qualitatibus diligenter examinati, & comprobati fuerint; alioquin omnes prædictorum Officiorum concessiones, etiamsi a Romano Pontifice ex aliqua causa aliter factæ fuerint, pro irritis habeantur. Qui autem rite juxta præscriptam formam electi fuerint, suis pariter patentibus Literis a Majori Pœnitentiario muniantur, atque ad exercenda propria munera, singulis inferius designanda, admittantur.

§. 12. Regentis porro munus, quod ex inveterata consuetudine uni ex Pontificiis Capellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus committi solet, in eo situm est, ut negotia universa, ea, qua decet puritate & diligentia, dirigi studeat & expediri; proindeque petitiones, casusque omnes ad Pœnitentiariæ Officium deductos in primis diligenter examinet; quæque perspicua sint, & secundum communem in eodem Officio cursum, absque difficultate expediri consueverunt, eadem expediri jubeat; cum nullius omnino negotii, quantumvis ordinarii, vel clari, expeditionem, & sine prævia ipsius Regentis recognitione, & approbatione Procuratoribus liceat incipere. Quæ vero dubia, vel obscura, vel aliqua difficultate involuta conspexerint, ac Regens ipse ad Majorem Pœnitentiarium referat, ut diligentius examinentur, ac demum in ejus Signatura proposita decidantur. Ut vero primi generis, quæ diximus, explicatiora negotia quam celerrime conficiantur, idem Regens singulis Hebdomadis Procuratoribus apud se convenire jussis, ac precibus recurrentium consideratis, suoque ad singulas conveniente rescripto subnotato, ab iisdem Procuratoribus absque longiori mora expediri mandet. Munus Regentis declaratur.

§. 13. Corrector, ut expeditiones apto & convenienti stylo conscriptæ, sanæ, & integræ emittantur, earum schedulas, sive Minutas, seu Supplicationes a Procuratoribus confectas diligenter recognoscat, examinet, & corrigat, etiam, quoad fieri poterit, antequam Literæ partibus tradendæ scribantur, quo nimirum Literæ ipsæ integræ & mundæ, ac lituris, rasurisque prorsus carentes expediantur. Munus Correctoris.

§. 14. Datarius in calce supplicationum Datam, loci, diei, mensis, & anni, tam Æræ Christianæ, quam Pontificatus, adscribat; vel Romano Pontifice demortuo, notam Sedis vacantis apponat. Munus Datarii.

§. 15. Theologus Consultor, quod quidem munus uni ex Presbyteris Societatis Jesu diuturna nec interrupta successione commendari consuevit, super petitionibus & casibus magis arduis, & implexis, qui ad ipsum a Majori Pœnitentiario, vel Regente, maturius considerandi & examinandi remittentur, adhibito diligenti studio, judicium suum, etiam in scriptis, si hoc ab ipso requiratur, aperiet. Munus Theologi Consultoris.

§. 16. Canonista item Consultor, seu Decretorum Doctor, similiter a Majori Pœnitentiario, vel Regente requisitus, suum pariter consilium super casibus ad se remissis, post accuratum examen, etiam scripto, ubi id ab eo postuletur, proferre debebit. Munus Consultoris Canonistæ.

§. 17. Sigillator Literas eatenus recognoscat, ut manus requisitæ illis appositæ sint, & earum Datæ cum libello supplicationis concordent; deinde ipsas sigillo Pœnitentiariæ obsignet, ac demum obsignatas, & in totum gratis expeditas, Procuratoribus remittant. Insuper memoratus S. Pius Papa V. in sua Constitutione, quæ incipit; *In earum rerum commutatione*, data XIV. Kalendas Junias Anno MDLXIX. in qua vetera Collegia Scriptorum & Procuratorum Literarum Pœnitentiariæ a se ipso suppressa ad Cancellariam Apostolicam sub nova denominatione Scriptorum, & Procuratorum Literarum Apostolicarum Minoris Gratiæ, traduxit, ad eundem Sigillatorem pertinere voluit peculiarem curam omnium expeditionum, quæ per duo prædicta Collegia fierent, atque preventuum Pœnitentiariæ ex hujusmodi expeditionibus percipiendorum exactionem, & administrationem; compillationem quoque, & asservationem Regestorum, tam omnium Supplicationum ad materias Minoris Gratiæ spectantium, quam Literarum Apostolicarum super eis conficiendarum, quemadmodum etiam in altera supracitata Constitutione super nova erectione Officii Pœnitentiariæ edita; eidem Sigillatori aliorum omnium Documentorum & Scripturarum ad ipsam Pœnitentiariam pertinentium custodiam demandavit, ejusdemque fidei & periculo commisit. Quæ licet ex magna parte non jam per se ipsum, sed per Pro-Sigillatorem Munus & Onera Sigillatoris.

exercere, immutata etiam aliquatenus agendi methodo, jampridem ei concessum fuerit, ipsius tamen Sigillatoris erit invigilare, & dare operam, ut omnia quæque per dictum Pro-Sigillatorem exercenda, quæ cujusmodi sint, inferius statuemus, recte ac fideliter ab eodem administrentur.

Munus Procuratorum.

§. 18. Procuratores, seu Secretarii, inter quos materiæ justa portione dividendæ erunt, commissa sibi quisque negotia sedulo diligenterque prosequantur. Libellos supplices, literasque a recurrentibus missas integre percurrant, attenteque perpendant, earumque compendia, cum ita res feret, fideliter conficiant. Cuncta vero ad Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem referant, nihilque penitus responsi scribere aggrediantur, absque alterutrius mandato. Quo recepto, antequam ad expeditionem Literarum partibus tradendarum quoquo modo procedant, Supplicationes seu Minutas super materiis, ubi illis opus erit, per extensum exarare debeant, a Correctore recognoscendas. In expeditionibus autem quibuslibet extendendis, exacta uniformitas sensuum, & clausularum, quoad fieri poterit, a singulis observetur. Quamobrem summopere conducet formulas habere præ manibus suo quamque generis petitionum accommodatas, & a Majori Pœnitentiario, cum consilio sex majorum Officialium superius memoratorum, prius comprobatas; a quibus, nisi ex gravi causa per Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem admissa, nullatenus recedere supradictis Procuratoribus liceat.

Munus Scriptoris.

§. 19. Scriptores demum, æqua scribendarum rerum divisione inter eos facta, charactere puro, claro, & minime deformi, & in iis, in quibus id moris est, Antiquo, sive, ut ajunt, Bullatico, eodem tamen quam maxime intelligibili, demandatas sibi Literas accurate, integreque describant, lituras quaslibet aut rasuras prædiligenter caveant. Iidem in libros seu regesta referant, quæ ipsis dabuntur eo referenda, videlicet Oracula, si qua emanarint Romanorum Pontificum; Decreta, & Instructiones Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ, regimen secretæ Pœnitentiariæ concernentia; resolutiones aliquot exemplares casus alicujus rarioris & implexioris; Supplicationes super dispensationibus, præsertim matrimonialibus, a communi cursu recedentibus, seu pro foro etiam externo de speciali Romani Pontificis mandato concessis; & si quid aliud extraordinarium & singulare, memoriaque dignum, ita conservandum videbitur.

Officiales prædicti Officia sua per se ipsos exercere debent.

Ratio supplendi vices Officialis absentis, vel legitime impediti.

§. 20. Omnes vero Officiales supradicti Officia sua per se ipsos maxima diligentia, & fidelitate exerceant. Soli autem præsentes, & actu exercentes, fructus & emolumenta percipiant; nisi forte aliquis eorum ex justa causa absens, seu legitime impeditus existat. Quod si aliquis ex majoribus Officialibus hujusmodi impedimento detentus, vel absens fuerit, alter Officialis propinquior, juxta Sessionis in Signatura ordinem, suppleat impediti, seu absentis vices, ita exempli gratia subscribendo: *Pro D. Regente N. Datarius:* Si autem aliquis ex Procuratoribus, aut Scriptoribus, legitime, ut supra, impeditus, vel absens fuerit, possit Major Pœnitentiarius, durante legitima absentiæ, vel impedimenti causa, alium aliquem in ejus locum assumere, seu subrogare, præstito solito juramento, & cum iisdem obligationibus, quibus alii Procuratores, & Scriptores titulati obstringuntur.

De Signatura Pœnitentiariæ, Interessentia Officialium, methodoque in ea servanda.

§. 21. In Signatura Pœnitentiariæ, quæ alternis fere Hebdomadis, die per Majorem Pœnitentiarium designanda, haberi solet, interesse debent, ipso Majori Pœnitentiario præsidente, omnes prædicti Officiales, Scriptoribus exceptis. In ea vero, singulis Procuratoribus demandatas sibi petitiones referentibus, casibusque præsertim dubiis reliquorum sex Officialium consultatione discussis, & examinatis, & cum maturo omnium judicio decisis, congruum Rescriptum a Regente propria manu breviter unicuique petitioni subjicietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

Expeditiones omnes secreto, & gratis fiant.

Forma Juramenti ab unoquoque Officialium præstandi, & singulis annis iterandi.

§. 22. Secreto potissimum, & gratis, quæ laus est maxime propria hujus Officii, negotia quæcumque in eo expedienda esse, omnes & singuli prædicti Officiales intelligant. Itaque super rigorosa utriusque capitis observantia sancta jurabunt, juxta præscriptam formulam, quæ est: *Ego N. Regens ab hac hora in antea ero fidelis, & obediens B. Petro, & Domino Nostro Papæ, ejusque Successoribus canonice intrantibus: Officium meum fideliter exercebo, & gratis; ejusque ratione nihil ab aliquibus, etiam sponte oblatum, vel donatum, accipiam, præter quam salarium mihi constitutum: Secreta Sacræ Pœnitentiariæ, & occultos casus, ac personas, de quibus in ea tractabitur, nunquam cuiquam extra Officium revelabo, & ita juro ad Sacrosancta Dei Evangelia.*

Quod

Pœnæ, quibus subjiciuntur Officiales juramento contravenientes.

Quod juramentum unusquisque, cum primum ad suum munus exercendum admittetur, in manibus Majoris Pœnitentiarii præstare debebit; atque insuper omnes, singulis annis, in prima cujusque anni Signatura iterabunt. Qui autem juratum secretum violaverint, non levius punientur, quam Presbyteri Confessiones peccatorum prodentes. Qui vero, contra alteram juramenti partem, aliquid vel minimum a partibus, aut aliis, sive celerioris expeditionis, sive extraordinarii laboris in procurando, aut scribendo, aut recognoscendo, aut examinando, sive alio quocumque titulo, aut colore, acceperint, officio suo privati ipso facto censeantur, & excommunicationis sententia innodati, cujus nequeant absolutionem ab alio, quam a Romano Pontifice, extra mortis articulum, obtinere. At si hujusmodi crimen admisisse convicti fuerint, præter censuras & pœnas contra talia admittentes superius, aut alias quomodocumque propositas, non solum officiorum suorum privationem incurrant, sed ad futura etiam inhabiles, & infames reputentur, prout Nos illos ipso facto privatos, inhabiles, & infames harum etiam tenore declaramus.

Indicuntur Pœnæ Officialibus dolosis.

§. 23. Caveant præterea, ne Officiorum suorum exercitio cum fraude, aut dolo, aut alius generis captione se gerant, neve ipsi partibus quicquam dolose, & fraudolenter suggerant, quo facilius optata impetrare possint. Sed petitiones dumtaxat justas, rationabiles, & honestas proponant. Quod si dolum, aut fraudem fecisse convicti fuerint, eodem modo, ac de accipientibus munera superius constituimus, ultra pœnas alias talibus indictas; privationem Officiorum, inhabilitatem, & infamiam pariter incurrant.

De perpetuitate Officiorum ad vitam illa obtinentium, & de modis eorum vacationis.

Prohibetur eorumdem Officiorum venditio, & quævis dispositio obtinentium voluntatem.

§. 24. Officia omnia memorata perpetua sint, durante obtinentium vita; neque, secluso casu legitimæ privationis, cujus occasionem, & causam perpetuo abesse vehementer optamus, & in Domino confidimus, aliter vacare censeantur, quam per liberam puramque ipsorum dimissionem, vel per promotionem ad Cardinalatum, aut Episcopatum residendi onus afferentem, vel per translationem ad aliud ejusdem Pœnitentiariæ officium. Omnium vero prædictorum Officiorum in ipso Pœnitentiariæ Officio constitutorum venditionem, aut quamvis aliam dispositionem ad tacitam, vel expressam ea dimittentium voluntatem, districte prohibemus. Sed illa omnia probis, & peritis Viris, gratis omnino, & sine ulla dimittentium, aut aliorum quorumcumque gratia, & acceptione concedantur. Quod si secus factum fuerit; quæcumque concessiones de illis pro tempore factæ, irritæ sint, ac nullius roboris, vel momenti.

Emolumenta singulis Officialibus constituta.

§. 25. Cum autem æquum non sit, Officiales hosce haud mediocriter laboraturos, congruis honorariis destitui; emolumenta iisdem a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus iamdiu constituta omnino salva, ac firma esse volumus, & mandamus. Singulis proinde Officialibus prædictis pendantur in singulos menses auri scuta, Regenti quidem vigintiquinque, Datario vero, & Correctori, ac Sigillatori quindecim, addito eidem Sigillatori proventu e qualibet Bulla per Collegia Minoris Gratiæ expediri solita, inferius explicando; Theologo autem, & Canonistæ decem; Procuratorum cuique duodecim, & unicuique Scriptori sex. Tribuantur præterea omnibus charta, attramentum, cera, capsula, cordulæ, aliaque id genus hactenus subministrari consueta.

Officialis de Mandato Pontificis absens sua emolumenta percipit; Substituto aliter consulitur.

Vacante Procuratoris vel Scriptoris Officio, proventus vacantis reliquis accrescunt.

§. 26. Si quando eveniat, ut aliquis e sex Majoribus Officialibus absens a Curia de mandato Romani Pontificis in Sedis Apostolicæ obsequio alibi occupetur, pergat, ut moris fuit, sua emolumenta percipere. Interim vero Major Pœnitentiarius, facto verbo cum ipso Pontifice, alium aliquem ei substituere poterit, servatis debitis formis, & conditionibus; atque huic ita substituto conveniens aliquod emolumentum a Pœnitentiariæ proventibus assignare. Simili autem Substituto Procuratoris, vel Scriptoris quavis ex causa legitime impediti, per emolumentum obveniat, ac titulato ipsi Procuratori, sive Scriptori. Cum vero aliquod vel Procuratoris, vel Scriptoris officium per aliquod tempus vacare contigerit, reliquis, quibus interea labor accrescit, æquum est, ut simul pro rata parte proventus vacantis accrescant.

Major Pœnitentiarius potest interdum Scriptores extraordinarios assumere.

§. 27. Extraordinarios porro Scriptores liceat Majori Pœnitentiario, pro excedente nonnunquam expeditionum multiplicitate assumere; dummodo supradictis qualitatibus, quas pro Ordinariis requiri decrevimus, minime careant, ac juramento ipsis Ordinariis præscriptum præstent. E re tamen Pœnitentiariæ erit, ne hujusmodi nimis multi admittantur, utque convenientia demandatis laboribus subsidia, quæ prudenti ejusdem Majoris Pœnitentiarii arbitrio taxanda relinquimus, eisdem persolvantur.

§. 28.

Qualitates, onera, & emolumentum Cappellani pœnitentiariæ, a Majori Pœnitentiario deputandi.

§. 28. Post recensitos demum Officiales, ordinationesque circa eorumdem singulos hucusque statuta, mentio facienda est de Ministro illo, qui Pœnitentiariæ Cappellanus nuncupari solitus, in ejusdem ministerium ferius adscitus est. Is itidem aut Presbyter, aut in Sacro aliquo Ordine constitutus, a Majori Pœnitentiario eligi, atque Aulæ, in qua Signatura Pœnitentiariæ habetur, Janitorem agere, ideoque & cæteris impositum juramentum præstare debebit. Dies etiam, & horas tam Signaturæ ipsius, quam aliarum Pœnitentiariæ functionum, a Majori Pœnitentiario præfinitis, datis ad singulos Officiales schedulis, indicet, & curam indicendorum concursuum pro electionibus Procuratorum, & Scriptorum exercebit. Quod quidem Nos munus, adnexumque eidem emolumentum scutorum auri trium in singulos menses, auctoritate Nostra comprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, de novo erigimus, concedimus, & constituimus.

Perceptio emolumentorum Pœnitentiariæ expedition. Colleg. Min. Gratiæ a S. Pio V. statuta confirmatur.

Sigillator ab administratione dictor. emolumentor. non absolvitur; potest tamen eam per Pro-Sigillatorem exercere.

§. 29. Ad œconomicum nunc Pœnitentiariæ statum curam Nostram intendentes, in primis, quod sæpedictus San. Pius Papa V. decrevit in supracitata Constitutione, quæ incipit, *In earum rerum commutatione*, ut scilicet emolumenta ejusdem Officii Pœnitentiariæ, inter Majorem Pœnitentiarium, ejusque Officiales, juxta præscriptam formam distribuenda, ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ perciperentur: id ipsum cum limitatione inferius danda, adprobamus, & confirmamus supramemoratum Pœnitentiariæ Sigillatorem ab onere administrandi hujusmodi emolumenta, quod ipsi potissimum in eadem Constitutione impositum fuit, minime liberantes; non obstante quacumque in contrarium consuetudine antehac introducta, & per quantumvis longum temporis spatium servata, vel etiam Prædecessorum Nostrorum auctoritate, aut expressa, seu etiam scripta dispositione comprobata. Cui Sigillatori nihilominus permittimus, ut, sicuti deinceps in morem inductum fuit, hujusmodi munus possit per alium, idest Pro-Sigillatorem, modo tamen, & forma inferius exprimendis, exercere.

Qualitates & munera Pro-Sigillatoris.

§. 30. Pro-Sigillator igitur a Majoris Pœnitentiario eligitur, Vir celebs, & prima saltem Tonsura insignitus, ætate matura, morum probitate scientiaque ad suum obeundum munus necessaria præditus, quique bona in Urbe habeat, vel idoneam cautionem, seu fidejussionem exhibeat, ut si quod ejus culpa damnum Pœnitentiariæ obvenerit, haud desit unde resarciri queat. Duplex porro erit hujusmodi Pro-Sigillatoris munus, alterum nempe Exactoris, & administratoris Proventuum Pœnitentiariæ; & alterum Registratoris non unius generis rerum, quæ infra exprimentur: Eaque munera, sub Sigillatoris directione, & cum ea, qua par est, fide & diligentia exercebit, sequenti ratione.

Ejusdem onera.

§. 31. In omnibus expeditionibus, quæ per prædicta Collegia Scriptorum, & Procuratorum Minoris Gratiæ fiunt, tam Supplicationes a Procuratoribus confectas, quam Bullas desuper exaratas capiet, illas quidem in Cancellaria, has vero in Bullaria post subjectum Plumbum. Deinde, cum utrasque Domui suæ inter sese accurate contulerit, Supplicationes apud se retinebit, Archivio inde inserendis; omnes vero Bullas in particulari libro *a Taxis* nuncupato, sub sui quamque Procuratoris nomine adnotari, tum easdem in Regesto quamcitissime, ne expeditiones retardentur, describi, atque ita registratas ad exemplum de more conferri curabit; & proprio nomine singulis Bullis subscripto, eas tradet supradictorum Collegiorum Depositario, cui ab Expeditoribus emolumenta legitime taxata persolventur. Post hæc idem Pro-Sigillator, cujusque mensis dimidio, rationes, seu computa habebit cum unoquoque Minoris Gratiæ Procuratore, super Bullis ejusdem Procuratoris cura in proximo superiori Mense expeditis; ad hoc, ut quilibet Procurator prædicto Depositario suum dirigat mandatum solvendi portionem ad Pœnitentiariam spectantem, juxta Taxas a Prædecessoribus Nostris adprobatas.

Ratio exigendi, deponendi, & solvendi pecunias Pœnitentiariæ.

§. 32. Depositarius autem hujusmodi solutionem in hunc modum explebit: Diriget nempe mandatum, seu Ordinem ad Provisores Montis pietatis (in quo quidem Monte tota summa Pœnitentiariæ debita deponenda erit,) ut ii eandem summam Pro-Sigillatori solvant, ad effectum, in ipso semper Ordinis contextu exprimendum, ut hic eum ipsam ibidem relinquat ad creditum Pœnitentiariæ, & ad dispositionem Majoris Pœnitentiarii. Quem quidem Ordinem Pro-Sigillator re ipsa transferet ad dictum creditum, & dispositionem, alioquin de damno tenebitur. Postea Major Pœnitentiarius sua mandata, seu Ordines conficiet de summis ex prædicto Deposito solvendis,

tam

tam pro honorario Officialium, seu Ministrorum, quam pro aliis quibuscumque ejusdem Pœnitentiariæ oneribus, & expensis. Hunc enim modum exigendi, deponendi, & solvendi præscriptum a fel. rec. Clemente Papa XII. Prædecessore Nostro per suum Chirographum editum die 11. Februarii anni MDCCXXXIV. Nos quoque adprobamus, & confirmamus, atque in posterum inconcusse servari volumus, & mandamus.

§. 33. Neque hic omittendum ducimus, quod, deductis a prædicta summa ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ redigenda, atque in Monte pietatis deponenda, emolumentis, atque honorariis prædicto Nostro pro tempore Majori Pœnitentiario, atque Officialibus, cæterisque Ministris Pœnitentiariæ persolvendis, aliisque expensis, & oneribus in eadem Pœnitentiaria occurrentibus, & prudenti Majoris Pœnitentiarii arbitrio determinandis, quidquid reliquum ex dicta summa erit, id totum & integrum cedere omnino debet Hospitio pauperum Invalidorum S. Michaelis de Urbe, juxta applicationem eidem Hospitio factam per fel. rec. Innocentium Papam XII. data Constitutione sub die 3. Kalendas Junii Anni MDCXCIII. quam applicationem ab aliis Prædecessoribus Nostris confirmatam, Nos quoque firmam, & ratam esse volumus, & mandamus & quatenus opus sit, iterum auctoritate Nostra statuimus, & innovamus. Applicatio superfluorum pœnitentiariæ ab Innoc. XII. facta Hospitio Pauperum Invalidorum innovatur.

§. 34. Ad reliqua vero supradicti Pro Sigillatoris Officia redeuntes, statuimus, ut ultra prædictam summam ipsi Pœnitentiariæ Officio assignatam & debitam, ex iisdem expeditionibus Minoris Gratiæ exigat, nomine peculiari Sigillatoris, & pro ipso Sigillatore, obolos octos e qualibet Bulla. Ex quo Sigillatoris speciali proventu detrahet quolibet mense scuta monetæ vigintiduo, pro mercede persolvenda Registratoribus, seu Revisoribus, sub ipso Pro-Sigillatore laborantibus, qui esse quatuor solent, Ordinarii duo, totidemque adjuncti: Et primis quidem duobus, a Majori Pœnitentiario deputatis, solventur in singulos menses scuta duodecim; reliqua decem relinquentur ipsimet Pro-Sigillatori, qua Registrator etiam est, ut superius innuimus, ad hoc, ut pro suo libito de duobus aliis adjunctis provideat. Pro-Sigillator a qualibet Bulla Min. Gr. ob 8. Sigillatori exigat, ex quibus in mensem sc. 22. sibi, & duobus Registratorib Ord. detrahat.

§. 35. Præter Regesta vero supradicta, seu Libros ad expeditiones Minoris Gratiæ pertinentes, idem Pro-Sigillator Regestum, seu Regesta alia servabit, in quæ referentur Suprema Romanorum Pontificum, aliaque Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ Decreta, necnon omnia quæcumque instrumenta, vel Documenta, statum Œconomicum Pœnitentiariæ concernentia. Literæ item patentes Majoris Pœnitentiarii de Officialium, aliorumque Ministrorum electione; denique alia quælibet ad publicum Pœnitentiariæ regimen, & statum spectantia; veluti Bullæ Institutionis, Reformationis, Facultatum, Officialium, aliorumque hujusmodi, Brevia item electionis Majoris Pœnitentiarii, Chirographa, atque alia his similia. Quorum omnium sua sub cura, & cum periculo suo conservandorum, ne quid lapsu temporis pereat, neglectumve jaceat, authenticum Inventarium, ac Regestum conficere tenentur; cui quidquid postea additum, statutum, concessum, seu vetitum erit, id totum qualecumque quamprimum adscribatur: & sic deinceps hæc omnia in futurorum Pro-Sigillatorum fidem, cum eisdem conditionibus & periculis, deponantur. Regesta a Pro-Sigillatore conficienda, & servanda.

§. 36. Jam vero emolumenta Pro-Sigillatoris erunt, primo annua scuta monetæ quadraginta, eidem solvenda a Pœnitentiaria, intuitu Domus conducendæ pro servandis Regestis, seu Libris supradictis. Item consuetæ olei pro alendis luminibus in singulos menses mensuræ. Tum supradicta menstrua pensio, eidem, tamquam Registratori, a Sigillatore de propriis proventibus persolvenda. Demum varia quædam ipsi obvenientia e Minoris Gratiæ expeditionibus, sive illarum occasione, quæ in summam certam redigi nequeunt; in quibus tamen percipiendis non ei licebit excedere mensuram per legitimas taxas, & per probatum Curiæ stylum pro singulis actibus, seu corrigendi, seu sumpta, ut vocant, tradendi seu a iis, siqui sunt, præscriptam, & definitam. Prædictis autem emolumentis futuri quilibet Pro-Sigillatores contenti esse debebunt, quibuscumque in contrarium non obstantibus. Emolumenta tam certa, quam incerta Pro-Sigillatoris.

§. 37. Archivium porro Pœnitentiariæ, quod prædecessorum nostrorum providentia in Apostolicis nostris Ædibus Vaticanis collatum reperitur, cujusque præcipuam curam, inhærentes sæpememoratis dispositionibus S. Pii Papæ V. inter munera Sigillatoris superius ennumeravimus, ita ipsius Sigillatoris studio, & vigilantia administrabitur, ut ea quidem, quæ vel ad expeditiones Minoris Gratiæ, vel ad publicum Pœnitentiariæ statum, & regimen pertinent, quæque a Pro-Sigillatore, ut supra, asservari, Cura, & administratio Archivi.

vari, seu respective describi, & regestari debere decrevimus, possit eidem Pro-Sigillatori in Archivio prædicto disponenda, & conservanda committere. Hic autem demandatum sibi munus, ea qua par est, diligentia & fide implere teneatur.

De Secretiori Archivio.

§. 38. Quæ vero negotia per Pœnitentiariam ipsam, juxta facultates suas ordinarias, vel etiam virtutem specialium Oraculorum Romani Pontifices, in particularibus quibusdam casibus concessorum, per ejusdem Pœnitentiariæ Procuratores, seu Secretarios expediri solent; eorum omnium quæcumque conservari monumenta oportebit, veluti Supplicationes, & alia quæ in superius dictis circa Scriptorum munera attigimus, ea omnia in altera parte ejusdem Archivi, sed in Armario, seu Armariis clausis, & obseratis seposita, conserventur & custodiantur, sub cura solius Sigillatoris. Qui tamen in hoc uti poterit opera, & auxilio Procuratorum Pœnitentiariæ, quorum etiam alicui dictorum Armariorum clavem dare poterit retinendam. Sedulo autem curare debebit, ut, eorum omnium, quæ in hac secretiori Archivi parte custodientur, suum quoque Inventarium, ac Regestum conficiatur; cui similiter, quæ supervenerint, adscribantur.

Sigillator, & Procuratores pro perquisitionibus in Secretiori Archivio omnem laborem gratis impendant.

§. 39. Sed illud inviolate servari statuimus, aut præcipimus, ut si quando contigerit, etiam ad partium, vel aliorum quorumvis instantiam, aliquid in prædicta Archivi secreta parte, vel ad sumpta, seu duplicata conficienda, vel alia quavis de causa requiri, & inveniri oportere, tunc istum omnem laborem Sigillator, seu Procurator, gratis omnino impendere debeant; nihilque aut ratione itineris, vel laboris quantumvis extraordinarii, in quærendo, describendo, aut alio quocumque titulo, possint a partibus, vel aliis accipere; etiamsi agatur de materiis ad forum externum mixtim, vel separatim pertinentibus; Sacrosanctum enim hoc esse volumus, & inviolabile, ut nihil penitus, quod, per Officiales Pœnitentiariæ Nostræ Apostolicæ faciendum est, aliter quam gratis fiat.

Cedente, vel decedente quopiam Officiali. Librorum, & Scriptorum Pœnitentiariæ recuperatio Sigillatoris curæ committitur.

§. 40. Ac ne quid desiderari possit, quod ad Archivi ejusdem perfectionem, utilliumque scriptorum conservationem conducat, opportune commendamus, atque monemus, ut quotiescumque evenerit cujuspiam Officialis Pœnitentiariæ, vel obitus, vel officii dimissio, tunc Sigillatori prædicto cura sit, vel per se aliquem ex Procuratoribus, seu Secretariis, Libros, & scripta recuperare, si qua ille penes se habuerit, vel Pœnitentiariæ propria, vel de rebus ejus secretis agentia; ac parum utilibus igni traditis, cætera vel Archivio committere, si eo loco digna sint, vel Successori, alterive Officiali utenda concedere.

De visitatione Archivi.

§. 41. Et quia publicæ rei vehementer interest hujusmodi Archivorum bonus status & conservatio; ideo volumus, ut quotannis vel Major Pœnitentiarius ipse per se, vel Sigillator, prædictum Archivium visitet, & sedulo recognoscat tam partem obseratis Armariis compositam, adhibita etiam quoad hanc partem alteram Pro-Sigillatori commissam; visitando insuper Scripturas, Libros, Regesta, aliaque nedum Archivio illata, sed adhuc penes eundem Pro-Sigillatorem retenta, cujus visitationis relatio postea Majori Pœnitentiario, si ipse per se non visitaverit, fieri quamprimum debeat.

Pontificis adhortatio.

§. 42. Depulsa igitur e Pœnitentiariæ Nostræ saluberrimo Officio confusione qualibet, aut minus ordinata permixtione functionum, ipsiusque Officii nitore, ac puritate adversus cujusque labis periculum diligentius circummunitis, omnes, & singulos in eadem Pœnitentiaria laborantes hortamur in Domino, & enixe monemus, ut pro se quisque piam castamque mentem ad impositum sibi munus obeundum pro Dei æterni gloria, & Christifidelium salute acriter intendant, & pro virili parte conentur, ut cuncta prospera, & hoc tanto officio digna succedant, Sedesque Apostolica pro bene gestis condigne laudis præconio in singulis Christiani Orbis partibus plenius celebretur.

Clausulæ, decreta præservativa.

§. 43. Decernentes præsentes Literas, etiam ex eo quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, aliique Officiales, & Ministri prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, & juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari, nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & a Majori Pœniten-

tia-

riario, Regente, cæterisque Pœnitentiariæ Officialibus, & Ministris prædictis, aliisque, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, quidquid secus super omnibus, & singulis præmissis, vel circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 44. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, necnon duabus præmissis S. Pii Papæ V. Prædecessoris Nostri, & aliis quibuscumque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & dictæ Pœnitentiariæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apostolicis ejusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Ministris, & quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, & decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, iisdem præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus. Derogationes.

§. 45. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum ordinationum, concessionum, assignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, decretorum, statuti, voluntatis, approbationum, confirmationum, derogationum, aliorumque præmissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio pœnalis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 13. Apr. 1744.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.
Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 27. ejusdem Mensis, & Anni.

CONTRA XCVII.

Non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes; aut Sacramentales Confessiones excipientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Sacerdos in æternum Christus Dominus, dum ipsa nocte, in qua tradebatur, Apostolis a se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, & ministrandi potestatem concessit: mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul e- Exordium a Dignitate Sacerdotii novæ Legis.

xemplo præceptoque suo constituit, & sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, & propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, & Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, & umbræ deserviebant Cœlestium, omnibus quidem adoptionis suæ filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii reipsa ad sublimem fungendum honorem assumerentur, quam qui a Deo vocati, atque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effictum, manu arripientes, præter eos, qui ex designata Tribu, & familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur; quanto magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo præstantiori novæ Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, & dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare præsumpserint; quum præsertim ea nulliter, & irrite celebrantes, puram ipsam Panis, & Vini substantiam publicis adorationis actibus, atque receptis Latriæ protestationibus impie prosequantur, & quantum in ipsis est, in idem Idololatriæ crimen fideles Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces vero illi, qui absque legitima auctoritate, in Pœnitentiæ Tribunalibus, tamquam Judices animarum, sedere audeant, eamque sibi falso asserere facultatem, emundandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam æterni fœderis Sponsor Dei Filius nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promisit, severioribus profecto pœnis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanæ conculcent, & sanguinem Testamenti, a quo virtus illius omnis promanat, pollutum ducant, confitentibus vero fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Quod per solam Ordinationem confertur.

Paulus IV. & Sixtus V. omnes Sacerdotalia munia sibi falso arrogantes a S. Inquisitione Curiæ Sæculari tradi mandarunt.

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera execrantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri Paulus IV. Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, & Sacramentum Pœnitentiæ ministrare præsumpserint, a Judicibus Sanctæ Inquisitionis tradi deberent Curiæ Sæculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhærens fel. rec. Clemens Papa VIII. etiam Prædecessor Noster, ne circa pœnam hujusmodi delinquentibus irrogandam ullus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentesimi primi, distinctius constituit, ut omnes, & singuli, qui ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a prædictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tamquam Ecclesiæ misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, & ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerunt, rite degradati, statim Curiæ Sæculari tradantur, per Judices Sæculares debitis pœnis plectendi.

Clem. VIII. Idem statuit, etiam si Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset prævia degradatione.

Urb. VIII. extendit præmissas Constitutiones, ut defectus ætatis minime suffragaretur.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Prædecessor Noster Urb. Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est, *Apostolatus Officium*, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, & ampliavit, ut quicumque se præfatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos privilegio ætatis minoris annis vigintiquinque, nullatenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictæ Constitutionis Clementinæ, statim Curiæ Sæculari, condignis pœnis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, & singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari præcipimus, earum omnium tenores, ac si præsentibus de verbo ad verbum insertæ forent, pro plene, & sufficienter expressis habentes.

Pontifex confirmat præfatas Constitutiones.

Enumerat exceptiones quandoque a Reis opponi solitas.

§. 3. Quia vero propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, ab hujusmodi criminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum prætextu, pœnarum ut supra juste indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; & signanter contra probationes a Fisco adstructas opponi solere, quod aut Testes cumulaverint in sua quamlibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus induentem, alter eundem ad Altare progredientem, alius vero u-

nam,

nam, alius aliam Missæ partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusa fuerit promotio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta prætensum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt. Ad elevandam vero delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam expleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta assertum sensum prædictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas pœnas in eisdem propositas; vel denique, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

Ad tollenda frivola effugia statuit,

I. Quod depositiones Testium singulares, si non ad pœnam, sint sufficientes ad torturam.

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, & accurate perpensa, atque etiam audito consilio Ven. Fratr. Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, statuimus primo, & declaramus, quod licet delictum celebrationis Missæ non satis plene probatum dici possit, ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Sæculari, quando Testes inducti in suis quisque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per hujusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

II. Fisci intentionem probari ex relatione Ordinarii.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in hujusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eumdem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro ejusdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem devenerit. Verum ubi, hoc peracto, ex hujusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constet, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium prætendat, suam promotionem ad prædictum Ordinem concludenter ostendere.

Et onus probandi contrarium, Reo incumbere.

III. Ampliat pœnas Constitutionum Apostolicarum contra Celebrantes unius tantum Missæ partem. Dummodo Elevationem peregerint.

§. 6. Sub dispositione vero præsentis Nostræ, necnon præmissorum omnium Constitutionum comprehendi decernimus omnes & singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, & ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missæ partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerunt, dummodo elevationem Hostiæ, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint, quamvis de prolatione formæ consecrationis non constet: cum ex hujusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, & delinquentis audacia, & crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriæ, quod per actus adorationis a Celebrante non promoto erga puram Panis, & Vini substantiam exhibitos, admittitur, & in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem pœnam deveniatur, arbitrio, & prudentia Judicis Ecclesiastici præfiniendam.

Præmissas exceptiones tam seorsum quam conjunctim sumptas non suffragari decernit.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quæ ab hujusmodi Reis, eorumque Defensoribus, in ipsorum excusationem prætendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Sæculari; vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem, & traditionem pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantæ impietatis pœnis a jure, seu alias statutis, & comminatis, cum effectu puniantur, & afficiantur.

Quidquid contra non promotos Celebrantes statutum fuit, contra non promotos Confessiones audientes statuimus.

§. 8. Easdem declarationes, & ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, & pertinere decernimus, qui cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, & absolutionem pœnitentibus impertiri præsumant; quos pariter eidem pœnis traditionis brachio Sæculari, seu respective degradationis, & traditionis pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, subjici debere præcipimus; non obstantibus præmissis exceptionibus, si quas ab hujusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem ad-

 duci

duci contingat? Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandæ pœnæ, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem pœnam, pro suo arbitrio & prudentia, delinquenti valeat irrogare.

Excipitur casus non prolatæ absolutionis formæ.

Clausulæ præservativæ.

§. 9. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore, quandocumque spectabit, indelebiliter, & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 10. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, & alios ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus jactæ.

§. 12. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi; sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos con-

cer-

cernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

§. 13. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publicis subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Transumptis fidem præstari sancitur.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio Pœnalis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, duodecimo Kalendas Maji. Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 20. Apr. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 7. Maji ejusdem Anni.

XCVIII.

CONFIRMATIO UNIONIS

Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuaniæ, quam Russiæ, seu Poloniæ, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptycki Archiepiscopo Metropolitano totius Russiæ; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandritæ, Archimandritis, Abbatibus, & Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Inter plures jucunditatis fructus a Nobis abunde perceptos, dum illustrium aliquot Prædecessorum Nostrorum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocre profecto gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenæ, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, una cum Ven. Fratribus Nostris prædictam Congregationem constituentibus, tractavimus, atque discussimus. Pontificis cura in examinandis propagandæ Fidei negotiis.

§. 1. Et quidem præclara Nationis Ruthenæ merita Nobis comperta sunt ex sacris historiis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MCXLVI. Prælatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviæ habuisse, quo se opponerent schismati per Michaelem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitas Apostolicæ Sedi obedientiam præstitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papæ IV. in Concilio generali Lugdunensi I. professa fuit: Illustrem porro Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Consilio Florentino plurimum adlaborasse pro fausta unione inter Occidentalem, & Orientalem Ecclesiam stabilienda: Denique Michaelem III. Kioviensem Metropolitam, consentientibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Bræstiæ Concilium coegisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenæ cum Sede Apostolica Unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Præ- Nationis Ruthenæ laudes a temporibus Clementis VIII. in unione Catholica persistentis.

decef-

deceſſorem Noſtrum, cui datum fuit prædictam Nationem ad Eccleſiæ Romanæ communionem recipere, ejuſque Unionem per literas Apoſtolicas confirmare.

Elogium Ordinis Monachorum S. Baſilii Magni Ruthen.

§. 2. Eximiis hiſce totius Nationis promeritis jungenda ſunt ea, quæ peculiaria ſunt Ordinis Monachorum S. Baſilii, quorum ſpectabilis cœtus eſt apud ipſam Ruthenorum Nationem, quæque potiſſimum concernunt ea, quæ in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, & conſtituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolita, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. miſſis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam & propagandam, quam ſi Monachos Baſilianos, quorum unicus apud Ruthenos eſt Monaſticus Ordo, ſibi conjungeret; inſigne ipſorum Monaſterium acquiſivit ſub invocatione Sanctiſs. Trinitatis Vilnæ conſtitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus vero Succeſſor Joſeph Velaminus, pluribus ejuſdem Ordinis Monaſteriis, quæ antea ſegregata degebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quam de nomine ſupradicti Monaſterii *Congregationem SS. Trinitatis Unitorum*, nuncupavit: cumque bene noſſet hujuſmodi Unionem, ſeu Congregationem, minime Canonicam eſſe; aut haberi poſſe, abſque auctoritate & beneplacito Sedis Apoſtolicæ, ad hanc ipſam debitum habuit recurſum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. ſub Pontificatu fel. record. Urbani Papæ VIII. cum præcedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiſcopus Polocen. Joſaphat Monachus S. Baſilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adſcripſit, glorioſum pertuliſſet martyrium, ſibi a ſchiſmaticis in odium Catholicæ Fidei, & Unitatis illatum.

Quorum Congregatio SS. Trinitatis extat a temporibus Urbani VIII.

Reliqua Monaſteria in Congregationem unienda decernuntur in Concilio Zamociæ.

§. 3. Monaſteriorum Unione, ut præfertur, in unicam Congregationem ſic conſtituta, & cohærenter ad obtentam Apoſtolicam Confirmationem, prædicta omnia Monaſteria ſub unius Proto-Archimandritæ directione, & regimine unita fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius ſtabiliendam, & ampliandam, opportuna deinceps conceſſa quoque fuerit facultas uniendi ipſi alia Monaſteria, quæ ſe ad eandem adjungere optaſſent; nonnulla tamen ejuſdem Ordinis Monaſteria in Diœceſibus Uladimirienſi, Luceorienſi, Chelmenſi, Leopolienſi, & Premislienſi adhuc reliqua erant, quæ & omnino ſeparata ab ea Congregatione, & ſingula ſeorſim ſine ulla unione vivebant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. mem. Clementis Papæ XI. coacta in Civitate Zamoſciæ Synodo Nationali Ruthena, præſidente in ea bon.mem. Hieronymo Archiepiſcopo Edeſſæ, tunc in Regno Poloniæ Sedis Apoſtolicæ Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, prædicta quoque Monaſteria in unam Congregationem uniri debere; eaque de re habendum eſſe poſt certum tempus Capitulum Generale ſub præſidentia Metropolitani, & cum aſſiſtentia Proto-Archimandritæ Congregationis SS. Trinitatis, in quo omnia ordinarentur; & conſtituerentur, quæ ad deliberatam Unionem pertinerent; cum ſatis compertum haberetur, Eccleſiaſticæ Diſciplinæ ſummopere profuturum, ſi omnia Monaſteria, quæ Superioribus Generalibus non ſubſunt, neque Viſitatores ordinarios habent, in unum Corpus ſeu in unam Congregationem redigerentur.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Reſolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuiſſe dici poteſt, dum is, prævio conſilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a ſecretis operam dabamus, tum alterius, Propagandæ Fidei negotiis præpoſitæ, Synodum Zamoſcianam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per ſuas Literas ſpeciales in forma Brevis pariter fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopolis Capitulum Generale, præſidente Archiepiſcopo Metropolitano, & adſtante prædicto Congregationis Sanctiſſimæ Trinitatis Proto-Archimandrita; ac Monaſteriorum Unio peracta fuit; & totus Ordo S. Baſilii Ruthenorum diſtinctus remanſit in binas Congregationes; cum præter veterem Congregationem Provinciæ Lithuanæ, SS. Trinitatis nuncupatam, nova hæc efformata fuerit Provinciæ Ruſſiæ, ſeu Poloniæ, ſub invocatione Patrocinii Beatiſſimæ Virginis.

Ex duabus Congregationibus unicam conflari ſtatuitur, ſub opportunis legibus.

§. 5. Delata ad Nos rerum geſtarum ſerie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardin. negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum ſub die 5. Maji Anni 1742. facile conjecimus, non levis momenti diſſenſiones inter veterem, & novam Congregationem oriri poſſe, niſi opportunis remediis eiſdem occurreretur; cum ea jam quæſtio excitata eſſet, utrum ſcilicet nova Congregatio Polonica proprio & diſtincto Proto-Archimandritæ ſubeſſe deberet, an vero alteri Congregationi Lithua-

Lithuanicæ unienda, & illius Proto-Archimandritæ, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basiliani, subjicienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quod ex omnibus utriusque Provinciæ Monasteriis unica efformaretur Congregatio, & cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritæ: Huic vero Capitulo præsideret Metropolitanus Russiæ, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum aliaque plura constituta fuerunt, quæ legi possunt in Decretis sub prædicta die emanatis. Atque inter cætera, supradicto Apostolicæ Sedis in Regno Poloniæ Nuntio commendatum fuit, ut inter duas præfatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritæ constitui curaret, cujus Alternativæ initium a Provincia Lithuanica desumeretur.

Quod etiam perficitur in Capit. Gen. Dubni habito anno 1741.

§. 6. Cumque prædictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnensi, de mense Majo Anni 1743., Metropolitano Russiæ in eo præsidente, atque interveniente Episcopo Zenopolitano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constabilita fuit unica Congregatio, ex duabus præfatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandritæ; supradicta etiam Alternativa proposita & stabilita fuit, & secundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is ex Lithuaniæ Provincia; electi pariter fuerant Officiales inferiores, Consultores nimirum, & Secretarii, æquali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliæque plures Constitutiones & Resolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novæ Congregationis ex duabus Provinciis compositæ.

Confirmatio Apostolica hujusmodi Unionis electionis Proto-Archim. aliorumque ibidem statutorum.

§. 7. Cum autem pro supradictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos vero cum consilio Vener. Fratrum Nostrorum negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Nobis procedendum esse censuerimus; convocatis eisdem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744. omnibusque in eadem Congregatione perpensis, quæ ad prædictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutam inter eas Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prorsus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per præsentes nostras Apostolicas Literas approbamus & confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, & respective peractas; quæ omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternæ charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

Nonnullæ quæstiones judicio Sanctæ Sedis reservatæ.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativæ, aliorumque præmissorum, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quas in prædicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter judicio Nostro remisit.

De Titulo Congregationis, & duarum Provinciarum Lituaniæ, & Poloniæ.

§. 9. Prima occurrit ea, quæ pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositæ, cum Provincia Lithuaniæ pro conservatione Tituli *SS. Trinitatis Unitorum*, Provincia vero Poloniæ pro nova denominatione *Divinæ Providentiæ*, suum respective desiderium significaverint. Nos vero considerantes, Provinciam Lithuaniæ suum jampridem obtinere Titulum *Sanctissimæ Trinitatis*, sicuti Poloniæ Provincia alium habet *Protectionis Beatissimæ Virginis*; duplicis autem generis actus ab eisdem Provinciis exerceri posse alios nimirum universo Ordini communes, alios vero proprios singularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur sub Titulo *Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum*: in actibus vero peculiaribus Provinciæ Lithaniæ addatur Titulus *Sanctiss. Trinitatis Unitorum*; atque in iis, qui proprii sint Provinciæ Poloniæ, adjungatur alius *Protectionis Beatissimæ Virg. Mariæ*; & ita utrique Provinciæ suus præcedens Titulus conservetur.

Monasterium Lublinense, Provinciæ Poloniæ adjicitur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provincia Lithuaniæ Monasterium Lublinense cessit Provinciæ Poloniæ cum aliquibus conditionibus, & signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debeat, quousque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monasteria, quæ intra fines Provinciæ Poloniæ constituta esse dicuntur, & quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniæ, prædictæ Provinciæ Poloniæ debeant assignari. Verum in præsenti rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, præterquam supradictam cessionem Monasterii Lublinensis a Nobis approbari. Circa reliqua vero, ulteriores opportunæ facti Informationes a vobis exhibendæ erunt, ut super aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium No-

De pertinentia aliorum Monasteriorum resolutio differtur.

Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quæ Nobis communicatæ fuerunt, de eorum possessione apud Provinciam Lithuaniæ minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuanis. Hæc nimirum facta dilucidanda sunt, recognoscendæ fundationes, explicandæ causæ, propter quas Provincia Poloniæ eorum cessionem nunc sibi deberi contendit; quæ omnia, si libet, intra breve tempus, & absque magna impensa perfici possunt; concordando scilicet factum coram Nostro Nuntio apud Poloniæ Regnum residente, vel coram illius Auditore, seu alio Ministro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quæ coram ipso utrinque deducentur, quibus peractis; minime cunctabimus opportunam resolutionem proferre.

Hospitium in Urbe ad universum Ordinem pertinere decernitur, pro habitatione Procur. Generalis.

§. 11. Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe residere debet, necnon Alumnatus, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro constat. Urbanum Papam VIII. de Anno 1641., instante ipsa Congregatione de Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, & Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum S. Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguam pro Hospitio fundando comparasse, ibique Ædes exstruxisse pro Procuratore Generali, cujus etiam sustentationi annuum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin primæva supradictæ Ecclesiæ concessio, sicut etiam Hospitium, atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctis. Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum vero nuper etiam Monasteria Poloniæ in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quæ ex duabus Provinciis, Lithuana, & Polona componitur; cumque, juxta leges alternativæ inter ipsas constitutæ, Procurator Generalis modo ex Provincia Lithuana, modo vero ex Provincia Polona eligi debeat; æquitatis ratio postulat, ut in prædicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polona assumetur; quandoquidem Procurator Generalis, sive ex Lithuana, sive ex Polona Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, & Congregationis ex utrisque Provinciis compositæ.

De sumptibus in Ædes Hospitii erogatis.

§. 12. Quia vero pro eisdem Ædificiis in eum statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum æris alieni contractum, quod adhuc exsolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; & nullam quidem expensi rationem habendam esse judicamus, vel quia id ex priorum largitionibus collectum extit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia Lithuana; quod autem reliquum est æris alieni, postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero mediate ab altera solvendum esse decernimus.

Alumnatus in Collegiis Pontificis ad utramque Provinciam spectare.

§. 13. Quo vero ad Alumnatus: cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Græco de Urbe ad Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assignari reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earundem Alumnos æqualiter dividantur.

De jure passivo Abbatum ad munus Proto-Archimandritæ resolutio differtur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciæ renunciarunt proprio iuri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandritæ; id quod locum dedit hujusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus professus, nullo canonico defectu notatus; & viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicæ Sedis judicio, utrum id, quod in præsenti actum fuit, semper deinceps servari debeat, quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eamdem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem, cujus illustre specimen Abbates hac occasione præbuerunt. Opportunum quoque censemus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium eiusdem regimini præsidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum recte imperari, qui bene obedire didicerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a iurisdictione Proto-Archimandritæ exempti esse, & Metropolitano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac quæstione sententiam proferra

Exclusis interim Monachis non professis.

ferra

ferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius præjudicium exoritur. Ubi enim abbates immediatæ Metropolitani jurisdictioni subjiciantur, æquum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandritæ; ubi vero iidem jurisdictioni Proto-Archimandritæ subesse jubeantur, nimis profecto durum videretur, easdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum præsertim in præcedentibus Decretis reperiamus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, & Metropolitanum.

§. 15. Hic igitur occasio se offert disserendi de eo, quod paulo ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitano, vel potius Proto-Archimandritæ, immediate subjecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, & statutum fuisse, quod Proto-Archimandrita omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat; sed ubi Monasteria Abbatialia sint, jurisdictionem exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subjecti esse debent Metropolitano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperiatur, onus sit Proto-Archimandritæ omnia referre ad Metropolitanum. An vero præcedentia Abbatibus competat super ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, in judicio Apostolicæ Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspicimus. *Capituli Gener. decreta circa subjectionem Abbatum eidem Proto-Archim. vel potius Metropolitano.*

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur quæstio; altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem, vel Proto Archimandritæ, vel Metropolitano; altera circa eorundem Abbatum præcedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea, quæ minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita præcedat Abbates; cum minime ferendum sit, in hujusmodi actibus Monasticis, Religionis ipsi Religionis suæ Capitis anteire; extra vero actus Monasticos, solitum servari præcipimus; itaut, si extra prædictos actus, usus invaluit, quod Abbas præcedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem præcedentia pertineat: si vero de præterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem præcedat idipsum deinceps servetur. Nec enim absonum Vobis videri debet, quod unus alterum præcedeat in aliquibus circumstantiis, in aliis vero idem alteri præcedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspicimus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quum aliqui sint Episcopali, & Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos præcedunt; Vicarius autem repræsentans personam Cardinalis Archipresbyteri, qui Basilicæ Caput est, quamvis idem simplex Prælatus sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, & in omnibus actibus Capitularibus, prædictos Canonicos Episcopos præcedit; extra Chorum vero, & extra actus Capitulares, infra eosdem incedit, & sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnumquam reperitur Episcopali gradu præfulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos: non vero supra Decanum, quamvis hic plerumque Clericus existat: quia nimirum id est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, & extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulæ Advocato, in omnibus decedit. *Proto-Arch. præcedat Abbates in Actibus Monasticis. In reliquis serventur solitum. Exempla promiscuæ præcedentiæ.*

§. 17. Ad aliam propositam quæstionem nunc redeuntes, quæ circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitano adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitani supra Monachos admissam fuisse; veruntamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, & Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitani in Monachos exemptos præanniuntur; ex quo procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitano, sed Proto-Archimandritæ immediate subesse debere. Visum est, rectum gubernandæ Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitano, non autem a Proto-Archimandrita immediate penderet; quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam reipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile & celeriter emendari poterit, si illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita vero, ubi controversiæ in Monasteriis exortæ Metropolitani judicio, & sententiæ reserventur. *Jurisdictio Proto Arch. in Abbates utilior recto regimini Ordinis. Ex consentaneis Disciplinæ Ecclesiæ Occid., & Concil. Trid. Decretis.*

§. 18. Inspectis præterea Ecclesiæ Occidentalis Canonibus, eisdem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis, Metropoliticæ in ea Monachorum Mona-

nasteria, quæ in Diœcesibus Episcoporum Suffraganeorum sita reperiuntur: quandoquidem Monasteria, quæ non habent privilegium exemptionis, & immediatæ subjectionis Sedi Apostolicæ, non quidem Metropolitani, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse jubentur. Sacrum vero Tridentinum Concilium adeo solicitum fuit, ne Metropolitani Jurisdictionem exercerent in Suffraganeorum Diœcesibus, ut præter peculiaris ipsorum Diœcesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesias Cathedrales atque Diœceses ab ipsi visitari permiserit, quam ubi id a Concilio Provinciali eisdem mandatum fuerit.

Canones Ecclesiæ Orientalis Metropolitano non suffragantur.

§. 19. Neque omissa fuit accurata in Orientalis Ecclesiæ leges disquisitio; & quamvis, juxta earundem præscriptum, agnoverimus, Monasteria, & Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchæ autem competere jus Stauropegii, nimirum figendæ Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo sequebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum peculiarem Diœcesim, in alicuius Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchæ immediate subjectum, atque ab Episcoporum localium jurisdictione omnino exemptum remaneret; Attamen huiusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus; quinimo sicubi tale quidpiam ab eis attentatum fuit, id veluti alieni juris usurpationem habitum fuisse conspeximus. Illud vero potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supradictam Synodum Zamosciæ habitam studiose quidem curasse, ut Monasteria Ordinis S. Basilii Provinciæ Poloniæ in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decrevisse, ut illi subesset, cui eundem subjici debere Apostolica Sedes judicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini præscriptum.

Neque Synodi Zamoscien. decreta.

Fundamenta juris a Metropolitano prætensi: ob quæ resolutio differtur.

§. 20. Hæc nimirum in causa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropoliticum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Ecclesiæ Occidentalis, & Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis inspexerimus Decreta quædam Congregationis de Propaganda Fide, & quasdam Nobis Literas Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri in quibus Metropolitani jura tam in Monachos, quam in Abbates intacta reservantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus prædicta jura Metropolitani admittuntur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in Causa *Kioven. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, & resoluta die 12. Septembris Anni 1739., necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quæ comprobatum, & admissum fuit jus Metropolitani Russiæ, qui per suos Delegatos visitari jusserat, quam etiam condemnaverat Abbatem cujusdam Monasterii extra propriam Diœcesim constituti: utpote quod vel in Diœcesi Luceorin., vel in Uladimiriensi situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quæque ad Metropolitanum attinet non minus Dignitate, quam virtutibus insignem, caute, & ad rectissimam justitiæ normam procedere volentes, non adhuc proinde hujusmodi quæstionem, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitano, vel Proto-Archimandritæ immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censemus; quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, præstabitur statim ac, vel ipsi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

Firma interim manente jurisdict. Proto-Arch. in Monachos, & bona Monasterior. Metropolitani vero in personas Abbatum.

§. 21. Interim vero decernimus, ut in Monasteriis Abbatialibus Proto-Archimandrita omne jus habeat in bona Monasterii; atque in personas Monachorum, Metropolitanus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque de Anno 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religioni, & Proto-Archimandritæ reliquisse, reservatis sibi aliis rebus, quas propriæ Ordinariæ Jurisdictioni competere asseruit. Inter hæc autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quæ ab ipso sunt, atque Abbates similiter ea, quæ ipsorum intentioni favere possunt, majori, qua poterunt, celeritate Nobis indicare curabunt, statuimus, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum personas obtinet, possessione perseveret.

Juramentum Proto-Arch. præsentium dispositionem complectatur.

§. 22 Ad reliqua nunc percurrenda, quæ a Vobis in Congressibus Vestris disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiæ præstare debeat in manibus Metropolitani tum suo, tum totius Religionis no-

nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, *secundum omnia Jura, Constitutiones, & Decreta a Sancta Sede Apostolica lata*; post hujusmodi verba, etiam hæc alia per Vos addenda esse præcipimus, nempe: *Et juxta præscripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri &c.* quibus idem proto-Archimandrita, & Religio manifeste obligetur ad observantiam, & executionem eorum omnium, quæ in hisce Nostris literis continentur.

§. 23. Vita functo Proto-Achimandrita, decrevistis, quod primus Consultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, *reget cum scitu Metropolitani Religionem*, deindeque ea subjungitis, quæ intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque præmissarum vocum: *reget cum scitu Metropolitani Religionem*; alias hasce substituetis: *reget Religionem, certiorato prius de obitu Proto-Archimandritæ Metropolitano, eique servato debito honore, & reverentia.* De regimine Ordinis defuncto Proto-Arch.

§. 24. Illud vero pro recta Monasteriorum utriusque Provinciæ Lithuanicæ, & Polonicæ disciplina sapienter constituistis, ut Orientalis Ecclesiæ usus, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, & Cæremoniæ in eisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quod olim, quum ad Kioviensem Metropolim evectus fuisset de anno 1613. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Græco de Urbe educatus, institit coram fel. record. Paulo Papa V. Prædecessore Nostro, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctæ Sedis nuper adjunctis impositam esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiæ Latinæ Ritus amplecterentur. Cum autem Nos elapso proxime anno 1743. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, cæterosque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchæ subjectos, in qua plura disponuntur circa abstinentias & jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiæ; volumus, ut istius quoque mentionem faciatis, & prædicto Decreto hujusmodi verba addatis: *juxta Epistolam Decretalem SS. Domini Nostri &c.* quæ fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta pœna privationis vocis activæ & passivæ, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiæ Orientalis usus, consuetudines, Jejunia, Ritus, & Cæremonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque justa & urgente causa, concedere audeant. Disciplina Ecclesiæ Orientalis a Monachis inconcusse servanda, sub pœnis &c. Jurandæ quoque observantia Decretalis SS. D. N., superius positæ n. 86.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quod ad Procuratorem Generalem attinet, optime in Vestris Constitutionibus decrevistis, ut alternis vicibus ex Lithuanica, & Polonica Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio magis perspicua reddatur, nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quæ sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in posterum eligatur in Capitulo Generali, & in ejus electione servetur alternativa; itaut, quoties Proto-Archimandrita est ex Provincia Lithuaniæ, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provinciæ Poloniæ, & e contra;* Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegistis ex Provincia Lithuanica, minime electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quod, pro currenti quadriennio, Proto-Archimandrita cum Consultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Professum Provinciæ Poloniæ. Alternativa in electione Procuratoris Generalis distinctius præscribitur.

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciæ minime a Vobis neglectam fuisse cognoscimus, quum eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo vero ad Proto-Archimandritam, statuistis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquod Monasterium per Visitationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevistis, ut idem Proto-Archimandrita per ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem a se delegandum. Quæ quidem Lex Proto-Archimandritæ dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in prædictis casibus per alium visitare teneatur, nimium profecto videtur illius dignitati præjudicium inferre. Proindeque supradictam Resolutionem ita corrigetis; ut, ubi in casibus supra expressis Visitationi Proto-Archimandritæ locus sit, possit idem sive per se, sive per alium visitare. Proto-Arch. etiam per se ipsum Monasteria visitare possit.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisistis, quorum suffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, & Secretarii eligi debent. Verum nisi in hu- Votantium numerus pro Capit. Gen. præfinitur.

K 2. jusmo-

iusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem sint ex Provincia Lithuanica, quot erunt ex alia Provincia Polonica; sive, uno verbo, nisi inter utriusque Provinciæ Vocales æqualitas constituatur; nunquam recte subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritæ, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super huiusmodi Votantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritæ, suffragium ferre debeant, præter Metropolitanum Capitulo præsidentem, Consultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati & electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione, addito eisdem Proto-Archimandritæ, qui iam electus fuerit, suffragio.

Eorum delectus rationem statuere, committitur Episcopo Zenopolitano.

§. 28. Quia vero delectus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tanta rerum, & locorum distantia, nequaquam recte haberi, seu definiri posse videtur; Idcirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenopolitano, de cujus zelo & prudentia plurimum in Domino confidimus, ut una cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, & Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad huiusmodi Vocalium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

Metropolitani Russiæ laudes.

§. 29. Huic autem Epistolæ Nostræ finem imponere nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Russiæ Metropolitanum, cujus eximia virtus, atque ardens Religionis Catholicæ studium, sinceraque devotio erga Apostolicam Sedem, & sæpe alias, & in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est, ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse judicemus gravioris momenti negotium, quod hic subiungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniæ esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possint: In huiusmodi rerum statu, Canonicæ Leges præcipiunt, plurium Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commode congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, & opportunas impertimur) ut simul cum Proto-Archimandrita, & Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniæ, ejusdemque Provinciæ Consultorio, ad huiusmodi tenuiorem Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sane proficuum opus ipsius cura, ut confidimus, recte perficiendum, ubi ad Apostolicam Sedem ipsius relatio deferetur, auctoritate Nostra comprobare, & confirmare non dubitavimus.

Fidem committitur Monasteriorum ad paupertatem redact. cum consilio &c.

Provincia Poloniæ obedientiam præstitit Proto-Archiman sub conditione.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandritæ in supramemorato Capitulo iam sequutam, ab utraque Provincia acceptam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, qua Monachi Provinciæ Lithuaniæ ipsam acceptarunt, ab ea qua usi sunt Monachi Provinciæ Poloniæ. Siquidem illi absolutam obedientiam, & subjectionem Proto-Archimandritæ jurarunt; hi vero huiusmodi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus cum expositis ad approbandum Sanctæ Sedi Apostolicæ Constitutionibus approbabitur, neque munus suum exerceat in Provincia Polona, non promulgata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

Pontifex id improbat, & absolutam obedientiam imperat, comminatis canonicis pœnis &c.

§. 31. Et sane Apostolicæ Sedis dignitati convenientius, fortasse a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capituli, & promptam ante omnia exigendo Provinciæ Poloniæ obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuaniæ electo Proto-Archimandritæ præstiterat. Verum quum illud Nobis minime suadere possimus, cunctationem huiusmodi originem ducere ex defectu debitæ observantiæ erga Sanctam hanc Sedem, in qua colenda, & observanda insignes semper se præbuerunt Polonæ Nationis Alumni; libenti animo adducti sumus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserant, excusatione dignam Nobiscum reputaremus: Omnique morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, easdemque coram Nobis haberi voluimus; minimeque obstantibus reliquis negotiis, & perturbationibus, quibus plus æquo undique obruimur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutionem exposuimus, quas, cum prædictæ Congregationis consilio, maxime opportunas, & necessarias esse iudicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causæ sublatæ sint, minime du-

dubitamus, quin Provincia Poloniæ id ipsum sequatur, quod iam Lithuania Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret, non sine magno profecto animi nostri dolore ad ea Nobis deveniendum esset acriora juris remedia, quæ ab Ecclesiasticis quidem legibus contra inobedientes districte constituta sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse speravimus contra Religiosos Viros adeo conspicui Ordinis sectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis studio diligimus, ob præclara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, jam usque a temporibus Prædecessorum Nostrorum Clem. III., Innoc. IV., & Gregorii XI. eximia & nunquam interitura monumenta extiterunt.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide Præfectus est Venerabilis Frater noster Vincentius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petra Episcopus Prænestinus, cujus adeo illustre nomen ubique est, ob multa & proficua Opera ab ipso conscripta, & publicis Typis vulgata. Horum vero negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis itidem Frater Noster Petrus Aloysius S. R. E. Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta esse volumus, ut intelligeretis, quam bene rebus Vestris consultum sit, per hujusmodi laudabilium Fratrum Nostrorum industriam, atque peritiam; quorum profecto operam in iis, quæ agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quum pro reliquis pendentium adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostri instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere prætermissuri non sint, ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quos Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Cardinales Congregat. Præfectum, & Causæ Relatorem, commendat.

Ac ulteriores providentias promittit.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, die 11. Maji MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 11. Maji 1744.

DECLARANTUR — IC.

Quæstiones circa jejunii leges a Summo Pontefice instauratas, propositæ.

Venerabili Fratri, Archiepiscopo Compostellæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium

SI Fraternitas Tua secum reputabit quot gravissimis & maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc præsertim difficillimo tempore, prorsus Nos teneat imposita tenuitati nostræ solicitudo omnium Ecclesiarum, non sane mirabitur tamdiu sibi procrastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superioris Anni MDCCXLI. xxx. Maii, & xxii. Augusti, quibus intra legitimos fines coercimus invalescentem Ecclesiastici ieiunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispanam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter operam nostram præsto habet.

§. I. Quamquam igitur, dum prænuntiatas Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate complectimur adeo observantissimos Romanæ Sedis Hispanos, tantique facimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipsi quæstiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent.

Pontifex non disceptantium quæstionibus, sed disciplinæ relaxationi obviam ire intendit. Propositis tamen Dubiis respondet.

I. *Utrum, quæ in antedictis nostris literis in forma Brevis de unica comestione, & de*

& de epulis non permiscendis, praescribuntur, sub gravi etiam praecepto prohibeantur?

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adjectis conditionibus, videlicet unicae in diem comestionis, & non permiscendarum epularum. Eos vero, qui hujusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

II. *An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectiuncula, ea quantitate carnis vesci, quae jejunantibus permittitur?*

Respondemus: non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti potione, quibus utuntur homines jejunantes rectae, meticulosae conscientiae.

III. *An qui jejunii tempore vesci carnibus permittuntur, & unica comessatione uti debent, horam jejunantibus praescriptam servare opus cum habeant?*

Edicimus, observandam iis esse.

IV. *Quaenam sint epulae licitae, quae vetantur cum interdictis conjungi?*

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permissum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdictas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicuntur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova & lacticinia.

V. *An praeceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?*

Affirmatur complecti.

VI. *Utrum haec lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatae edere possunt ova, & lacticinia?*

Rescribimus: Nihil in praenunciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatae Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem stricte, & considerate perpendant, ex cujusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excusatione sese solutos esse arbitrentur praescriptis ibi legibus.

VII. *Utrum memorata duo praecepta urgeant extra Quadragesimam?*

Respondetur; urgere extra Quadragesimam utrumque praeceptum; illud scilicet unicae comestionis, cum reliquis legibus in secundo, & tertio ad haec postulata responso expressis; & alterum non permiscendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto postulato definitum est.

Observantia n. Sedi Apost. exhibitam commendat.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris saepius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Qua quidem in re laudavimus, consilium tuum interrogandae supremae Romanae Sedis, ut libero, & non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuendas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tum, nisi e Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendidissima gloria tantum nomen, & incorruptae Fidei fructum Hispania sibi peperit.

Certam normam demonstrat ad coercendam opinandi licentiam.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, & Inquisitoris geris praecipuum munus) ne in expendendis Apostolicae Sedis Constitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti solicitudine, nullus fiat differendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quae facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; praesertim cum Constitutiones ipsae Apostolicae scopum, quo tendunt, aperte demonstrent, & illuc prompte dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de praesenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exsolvissent. Patebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jejunii fines praetergressi, & non parum obliti illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus infensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis quaestionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissimae undique circumstant curae, non parum temporis occupassent: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul praecaventes, quomodo in hujusmodi quaestionibus firmare gressus vestros in promptu sit.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, praeci-

puae

quæ benevolentiæ nostræ pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die VIII. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 8. Julii 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

DE INDULTIS APOSTOLICIS

Eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium. Pontificis cura in praecavendo abusu Indultorum Apostolorum.

APostolica Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, & promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiæ permittatur: unde in sensus a mente, & voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimentum, & ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro eo, quam Dei nutu suscepimus, sanctissimarum Ecclesiæ Legum custodia, & flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad æternæ beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magisque constabilire satagimus, nullam prætermittentes occasionem intemeratæ disciplinæ observantiam Catholicis omnibus præscribendi & commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, & tutam ipsorum formam usumque præfinire, juxta nostram & Prædecessorum nostrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem & voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

Praesertim quoad facultatem eligendi Confessarium.

§. 1. Sane hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christifidelibus, per universalis Jubilæi Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellant *Cruciatæ*, vel certis Universitatibus, aut Sodalium seu Confratrum cœtibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones audiendas, qui eos a culpis, criminibus, & censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosius in usu Indultorum hujus generis erratur, quo gravius in iisdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Pœnitentiæ, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessarii, valida ac legitima administratio, ejusdemque respective susceptio.

Innocentius XII. damnat falsas opiniones super hoc indultas.

§. 2. Et quidem fel. rec. Predecessor Noster Innocentius Papa XII. ex delatis ad se nonnullorum Episcoporum Regni Portugalliæ tunc temporis existentium, & aliorum timoratæ conscientiæ Virorum, querelis, intelligens opinionem quandam revixisse, cœteroquin per Apostolicas Pauli V., Urbani VIII., & Clementis X. Romanorum Pontificum Prædecessorum suorum Constitutiones, necnon per plura Congregationum S. R. E. Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum, Decreta, dudum damnatam, ac reprobatam; qua opinione freti plerique illarum partium Fideles, Privilegia, & Indulta circa prædictam Confessarii electionem a Sancta Sede concessa & elargita in Literis Apostolicis pro Cruciata Sancta emanatis, quas Bullam Cruciatæ vocant, ita intelligenda esse existimabant, ut facultas in Bulla hujusmodi Christifidelibus attributa, confitendi peccata sua cuilibet Confessario per quemcumque Ordinarium ad Confessiones audiendas approbato, & recipiendi ab eo absolutionem, ut præfertur, a quibusvis peccatis atque censuris in prædicta Bulla non exceptis, locum haberet, & habere censeretur, etiamsi Ordinarius præfatus non esset Ordinarius illius loci, in quo Confessiones prædictas excipi contingeret; Hujusmodi opinionem, in Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Episcoporum & Re-

& Regularium consultationibus præpositi erant, quam aliorum adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, de ipsius mandato ex integro examinatam, iterum censuit proscribendam atque damnandam, sicuti reipsa proscripsit, & damnavit, per Apostolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum sicut*, die 19. Aprilis anni 1700. Pontificatus sui anno IX. editas; decernens & declarans, prædictam Bullam Cruciatæ, quoad approbationem Confessariorum, nihil novi juris induxisse, nullumque privilegium continere contra formam Concilii Tridentini, & prædictarum Constitutionum Apostolicarum; adeout Confessarii tam Sæculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a Pœnitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confessiones electi, nullatenus Confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, & Episcopi Diœcesani loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessarios eligunt, vel ad excipiendas Confessiones requirunt; nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, & Diœcesium obtentam, etiamsi Pœnitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbarent, subditi forent: Subindeque statuit Confessiones aliter in posterum factas & respective auditas, nullas, irritas, & invalidas fore, & Sacerdotibus, qui illas audire præsumpserint, suspensionis pœnam ipso facto incurrendam indixit: Opinionem autem quamcumque contrariam, tanquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam damnavit, & reprobavit: eamque potissimum, de qua supra diximus, ullo modo doceri, sustineri, aut ad praxim deduci, prohibuit, sub pœna excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrendæ; prout latius in supradictis Literis continetur.

Mandans Confessarium electum in vim Bullæ Cruciatæ, ab Ordinario Loci approbatum esse debere.

Sub pœna nullitatis absolutionis, aliisque.

§. 3. Has Literas Innocentii Prædecessoris prædicti post aliquot annos sua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, & innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII. die decima tertia Maji anni millesimi septingentesimi vigesimi tertii, Pontificatus sui Anno secundo, editis similibus in forma Brevis Literis incipien. *Apostolici Ministerii*, quibus plura complexus est ad Ecclesiasticam disciplinam in Hispaniarum Regnis servandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus personarum, non posse Sacramentum Pœnitentiæ administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente, nullatenus suffragante: Necnon Sacerdotibus prædictis tam Sæcularibus, quam Regularibus, ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati alias fuerint ab Episcopo, qui aliquando loci, in quo Confessiones audiendæ sunt, Ordinarius fuerit, sed talis non amplius existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatui renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperiatur, sed necessariam omnino esse illis, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diœcesi exerceat, approbationem, hanc tamen sufficere etiam tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu præcedens licentia sive approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempore præfinito elapso, expiraverit.

Innoc. XIII. idem declarat, quoad Confessarios, quorum approbatio limitata sit, vel expiraverit.

§. 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. præfatas Innocentii XIII. Literas, suis aliis Apostolicis Literis incipien. *In supremo Militantis Ecclesiæ Solio*, die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vigesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, & per omnia perpetuo approbasset, confirmasset, atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quæ de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII. quam a XIII. decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

Bened. XIII. prædicta omnia confirmat.

§. 5. Quia vero iidem Prædecessores Nostri Innocentius XII. & XIII. in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatæ concessum tantummodo nominatim expresserunt, & ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim dumtaxat sunt indicata; Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius, atque distinctius declaratum fuerit, quænam Privilegia, seu Indulta sub præfatas regulas cadent, & cadere debeant, idem fortasse reprobatarum, ut supra, opinionum offendiculum,

Causæ præsentis declarationis.

‑culum, ut olim in prædictæ Bullæ Cruciatæ, sic etiam in aliorum ejusdem generis Indultorum interpretatione & usu, subesse facile posset; Et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujusmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat superseminare, atque ut Fidelium conscientiæ securius dirigantur; non modo relata superius Prædecessorum nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, & innovamus, verum etiam eadem auctoritate, & simili motu, scientia, & potestatis plenitudine statuimus, & declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, & usum Indulti Bullæ Cruciatæ obtinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, & obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, & usum Indulti prædicti Bullæ Cruciatæ, a præfatis Prædecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones & sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Christifidelibus, sive alicui Regioni, aut loco, Universitati, aut Cœtui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque, & ubicumque concessa vel concedenda.

Pontifex expresse comprehendit omnia, & singula hujusmodi Indulta.

§. 6. Insuper decernimus, & declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sentiendum esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus & singulis personis, quæ sub eorumdem Indultorum concessione comprehensæ reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Sæcularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Sæculari, sive a Regulari Pœnitente ad audiendas eorum respective Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Diœcesano & Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus & deputatus existat; quæcumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Prædecessores prædicti declararunt non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio Regulari Prælato obtenta foret, minime suffragante. Æquum est etiam, & rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Prædecessores Nostri Romani Pontifices, ut præmissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis inhærentes, præfatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus & singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concesso utentibus, accipiendam, & servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Sæculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, & Ordinum Militarium, etiam Militiæ Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, & expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, & absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, & respective auditas seu impertitas, irritas fore & invalidas declaramus; & contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanatæ toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quam ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per præsentes clarius exposuimus, penitus adversantem.

Et omnes, & singulas personas in Indultis comprehensas.

§. 7. Postremo illud monendum existimamus; nihil hic a Nobis statui, aut pronunciari super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendi, & quænam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, & perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatæ pertinet, plurium Prædecessorum Nostrorum declarationibus, eamdem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, seque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentiendum, eorumdem Prædecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, & contrariam quamcumque opinionem uti falsam, & perniciosam, & interdicimus, & reprobamus.

Quæ quales sint, id ex Indultorum tenore colligendum relinquit.

Exclusis ab Indulto Cruciatæ Regularibus, quoad electionem Confessarii.

Clausulæ Præservativæ. §. 8. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni; illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur. §. 9. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur. §. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis, & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ. §. 11. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Transumptis fidem præstari sancitur. §. 12. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 13.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio Pœnalis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti, Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 5. Aug. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. ejusdem Mensis, & Anni.

M A R O N I T A R U M CI.

Patriarchæ Antiocheno a Summo Pontifice electo, & a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito, transmittitur Pallium, aliaque mandata & facultates committuntur.

Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchæ Antiocheno Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Literas Fraternitatis Tuæ libenter accepimus, jucundissimæque Nobis acciderunt: Habent enim luculentam significationem religionis, obedientiæ, obstrictique Apostolicæ Sedi obsequentissimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam spem, cum ista Patriarchali Cathedra te collocavimus, fore ut restitutam providentia Nostra tranquillitatem Ecclesiæ vestræ ipse foveas, & nunquam domesticis discordiis perturbari permittas. Pontifex collaudat Patriarchæ religionem, & obedientiam.

§. 1. Cum iisdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum istic gestarum pro hujusmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuisse vestræ omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali ministerio donatum, quod verecunde susceperis, & sedulo obiturum spondes. Comperimus simul, quidquid Nostris ad Vos literis in forma Brevis continebatur, sancte, accurateque Vos servaturos, non sine obstricti devinctique Nobis animi significatione, quod vere paterna solicitudine schismatis periculum istinc amovere studuimus. Quamobrem adjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchæ electionem, novamque auctoritate Nostra canonice substituimus. Qua quidem in re amavimus multaque laude prosequuti sumus utriusque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui ea se statim abdicarunt, ne cunctando, minus ipsorum obedientia splendesceret. Egimus itaque æterno Ecclesiæ Pastori immortales gratias, quod vestræ Gentis misertus, nostra voce imperavit ventis, & mari, & facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorrescere cœperant ingentes fluctus. Gaudet de extinctione Schismatis, & præstito mandatis Apostolicis obsequio.

§. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Præside, quotidie magis invalituram pro certo reputamus; Ne vero ulla se offerat perturbandæ occasio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, & confirmamus decretum vestri Antistitum Conventus, qua provide assignata est Venerabili Fratri Ignatio Archiepiscopo Tyri, Diœcesis Ageltonensis cum omni sua ditione, cui Episcopali jure moderetur. Confirmat Ecclesiæ Ageltonensis provisionem.

§. 3. Ecclesiasticum Pallium e Corpore Divi Petri desumptum Tibi demisse petenti libenter indulsimus, illudque, præmissis jurejurando, cæterisque cæremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiscopo Arcæ, retinebis autem veluti pignus amoris erga Te nostri, tuæque erga Nos, Romanamque Sedem fidelitatis. Pallium Patriarchæ transmittit.

Eidem conceditur, ut Benedictionem & Indulg. Plen. Populo semel elargiatur.

§. 4. Præterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque, solemni ritu semel benedicere: iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentes interfuerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, Apostolica auctoritate nostra, largiri possis & valeas.

Reliquæ dissensiones oblivioni tradi cupit.

§. 5. Qui abs te constitutus est rerum tuarum Curator Dilectus Filius Josephus Simonius Assemanus Prælatus, Noster Domesticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quæque ad res vestras sacras salutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum est, ut ad ea, quæ de turbato dudum istic rerum Ecclesiasticarum statu, ac de immodestia quandoque inter dissidentes altercatione commemoras, pauca respondeamus. Nos utique moleste tulimus quicquid acerbitatis in hujusmodi negotio patratum fuit, & non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque vestram Gentem. Ad rem autem componendam pro Nostra paterna solicitudine præsto fuimus, ignemque restinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utriusque partis decus in tuto fuit.

Alia munera largitur.

§. 6. Habes undique nostræ erga fidissimos Romanæ Sedi Maronitas benevolentiæ documentum. Te vero Nobis dilectum esse inde quoque comperies, quod Ecclesiastico quopiam munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea voluimus ad Te deferri, quæ Decessori tuo destinata fuerant. His omnibus addimus Apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Dat. die 11. Aug. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

CII.

MARONITARUM

Antistites ob duplicem Patriarchæ electionem antea dissidentes, quod, præstita Mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem redierint, collaudantur &c.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, & Episcopis Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Vetus inter S. Sedem, & Maron-Nationem concordia commemoratur.

Item providentia Pont. ad collendum schisma recens conflatum.

EXimii erga Apostolicam Sedem obsequii, exhibitæque obedientiæ plura semper documenta dederunt Maronitarum Antistites, vestrique omnium Ordinum Cives veræ tenaces Religionis. Quamobrem Pontifici Maximo præcipuo in amore fuistis, & non unum retulistis ab hoc Sanctissima Divi Petri Cathedra beneficientiæ, studii, & amoris argumentum, Hujusmodi vestigiis Nos quoque institisse, non sane Vobis incompertum fuit in commota istic dudum duplicis Patriarchalis electionis procella, qua Ecclesia Vestra, funestis hisce discordiis non antea exagitata, præceps itura videbatur. Suprema siquidem Nostra auctoritate illam dissipavimus, cognitaque causa, quam ex Ecclesiasticis legibus ad Nos detuleratis, legitimum Vobis Patriarcham constituimus Venerabilem Fratrem Simonem Evodium: confirmavimus quoque recentem Libaniticam Synodum, pluraque sacræ disciplinæ, Ecclesiisque vestris salutaria decrevimus, quæ nostris Literis in forma Brevis, expressa ad Vos attulit Dilectus Filius Jacobus a Luca Franciscanæ Observantium Familiæ Alumnus.

Antistitum aliorumque obedientia commendatur.

§. 1. Id omnes gratum, debitaque obedientia acceptum Vos habuisse, & accuratissime observaturos, e vestris literis, atque ex authenticis actis ad Nos transmissis libenter cognovimus, lætamurque, hac obsequentissima omnium vestrum voluntate, Vos Majorem exemplum sequutos, vicem Nobis reddidisse benevolentiæ, solicitudinis, benignitatis, qua utique Gentem vestram complectimur.

§. 2.

§. 2. Sacro præterea Pallio donavimus ipsum Patriarcham Vestrum Simonem Evodium, annuentes vestris precibus, quas & illic per Procuratorem suum Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum Prælatum Nostrum Domesticum Nobis exhibuit. Facultatem simul ei contulimus impertiendi per se, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, Dilecto Clero, & Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque solemni ritu semel Benedictionem; iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentes interfuerint, ut plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam eadem Apostolica auctoritate Nostra largiri possit ac valeat. Cæteras præterea indulgentias jampridem Nationi Vestræ legitima auctoritate concessas nominatim confirmavimus. *Patriarchæ conceditur Pallium, aliaque gratiæ, & facilitates.*

§. 3. Habetis igitur paternæ caritatis Nostræ perpetuum monumentum; cui decus ac celebritatem addit, quod hæc omnia in Consistorio palam peregimus, plura ibi de vestra in Apostolicam Sedem observantia honorifice loquuti. Vestrum modo sit, beneficium Nostrum tueri, positis animorum discordiis, Catholicaque Religione, quod hactenus accurate fecistis, integerrime custodita. Quod ut alacrius peragatis, Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, Vestrisque Gregibus peramanter impertimur. *Alia omnia in Consistorio expleta. Adhortatio ad pacis & religionis studium.*

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCLIV. Pontificatus nostri Anno IV. *Dat. die 11. Aug. 1744.*

J. Vincentius Lucchesinius.

De his omnibus Acta Consistorialia dantur in Appendice.

DE APPLICATIONE

Missæ Parochialis pro populo, Conventualis vero pro Benefactoribus Ecclesiæ. Item de Divinæ Psalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque locorum Ordinariis per Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Cum semper oblatas Nobis occasiones Apostolica scripta dirigendi ad Fraternitates Vestras libenter amplectimur, ut sinceræ Nostræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero majori animi alacritate idipsum præstamus, quum ad excitandum Fraternitatum Vestrarum zelum pro conservatione rectæ disciplinæ in Clero regimini Vestro commisso, præsentibus rerum aut temporum conditionibus commovemur. Nec enim impositum imbecillitati Nostræ omnium Ecclesiarum solicitudinis onus aliter sustinere Nos posse confidimus, quam si Divini Cultus augmentum, atque exactam Ecclesiasticarum Sanctionum in singulis Diœcesibus custodiam, religiosæ vigilantium Pastorum curæ, identidem inculcando, commendemus. *Pontifex Pastorales sollicitudines cum Episcopis libenter communicat.*

§. 1. Hujus porro Epistolæ ad Vos scribendæ occasionem Nobis atque argumentum in primis præbet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit, applicandi Missam Parochialem pro populo ipsorum curæ commisso, tum etiam applicatio Missæ Conventualis, quæ pro Benefactoribus in genere facienda est ab iis, qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis; tum denique debitum psallendi, quo tenentur Canonici prædictarum Ecclesiarum Choro assistentes. Cujus quidem argumenti minime nova, sed a Scriptoribus frequenter habita tractatio est; cumque ea res in hujus Almæ Urbis Nostræ Congregationibus, & potissimum in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cujus Secretarii munere olim in minoribus constituti multos annos perfuncti sumus, multoties discussa, ac definita fuerit; quamvis earumdem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, & sibi *De applicatione Miss. Paroch. & Conv. &c. plura decreta edita a Cong. Conc.*

& sibi consona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Prædecessorum Nostrorum approbationem & confirmationem meruerint; minime tamen mirandum esset, eorum notitiam ad singulos quosque Vestrum non adhuc pervenisse.

Quibus inhærendo, præsentes literæ publicantur.

Quapropter non modo opportunum, verum etiam necessarium duximus, Encyclicam hanc Epistolam ad Vos scribere, per quam, sublata demum diversarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum varietate, constans hujus Apostolicæ Sedis sententia prædictis de rebus cuilibet innotescat; & Fraternitatibus Vestris quædam veluti norma, ac regula suppetat, juxtam quam Synodales, aliasque Vestras circa præmissa Constitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum publicationem Vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero exequutionem, dum, juxta ea, quæ in præsentibus tenenda atque servanda præscribimus, omni, qua decet, solicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum Vobis erit, ne Statutorum Vestrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recursus ad hujus Nostræ Curiæ Tribunalia forsitan habendi; utpote quos omnino rejiciendos esse præcipimus, ac jubemus: Quamobrem has ipsas Literas Nostras in singulorum Tribunalium Regestis asservari volumus, atque ad earum præscriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones, quam de Vestris decretis, quæ ipsis præsentibus inhærentes edituri estis, judicia, exigi & conferri mandamus.

Appellatione remota, exequendæ.

Applicatio Missæ Parochi pro Populo, Concilii Trid. & Sedis Apost. decretis sancita.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus, Sacrosanctum Missæ Sacrificium a Pastoribus animarum applicari debere pro populo ipsorum curæ commisso, id veluti ex Divino præcepto descendens, a Sacra Tridentina Synodo diserte exprimitur *sess. 23. cap. 1. de Reform.* per hæc notabilia verba: *Cum præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas dignoscere, pro his Sacrificium offerre*: Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, & frivolas interpretationes hujusmodi obligationem a Sancta Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderint; quum tamen relata Concilii verba satis clara & perspicua sint, quumque prædicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative præposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missæ celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione eleemosynam percipere posse; quodque magis interest, quum hæc intelligentia a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, & confirmata; nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi, necnon illius promptam executionem in Vestris respective Diœcesibus omni studio procurare debeatis.

Sed variis effugiis declinari solita.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius innuimus, in minoribus adhuc degentes, munus Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures annos obivimus, aliosque non paucos partim in Anconitanæ Cathedralis, partim in Metropolitanæ Bononiensis, Patriæ nostræ dilectissimæ, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transegimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia; per quæ nonnulli prædictæ obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde opportune a Nobis est occurrendum.

Etiam Vicarii amovibiles, & temporarii, ac Regulares ad id tenentur.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eandem curam exercendam eligant ac deputent, uti videre est *in sess. 6. c. 2. sess. 7. c. 5. & 7. sess. 21. c. 6. sess. 25. c. 16.* non raro autem eveniat, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad implenda hujusmodi Ecclesiæ onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente *sess. 24. cap. 18. de Reform.*; nonnulli ex hujusmodi Vicariis nituntur se ipsos a prædicta obligatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali cura penes alium seu alios residente, ipsi actualem dumtaxat exerceant; vel quod ipsi sint ad nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujusmodi curæ sint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, qui a prædicta applicatione Missæ pro Populo nonnunquam alienos se ostendunt. Itaque mens Nostra, & sententia est, sicuti etiam pluries a prælaudatis Congregationibus indicatum fuit ac definitum, quod omnes & singuli, qui actu Animarum curam exercent, & non solum Parochi, aut Vicarii Sæculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno verbo, omnes & singuli, de quibus supra dictum est, atque alii quicum-

cumque etiam specifica & individua mentione digni, æque teneantur Missam Parochialem applicare pro populo, ut præfertur, ipsorum curæ commisso.

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi obligationis implementum, allegare solent, congruos sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere; alii denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus, quod immemorabile affirmant, unquam in usu fuisse. Nos autem ad præcedentes prædictæ Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem & confirmationem extendimus; &, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore præsentium decernimus, & declaramus, quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum curam habentes, congruis præfinitis redditibus destituantur, & quamvis antiqua seu etiam immemorabili consuetudine in ipsorum Diœcesibus, seu Parochis obtinuerit, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

Non obstante defectu Congruæ, aut quorumdam contraria consuetudine.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes, Missæ Sacrificium pro Populo sibi commisso applicare debere, non ideo statuere volumus, eosdem aut quotidie, aut quotiescumque celebraverint, ad prædictam applicationem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Synodus *sess.* 23. *cap.* 14. præcipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem diebus Dominicis, & Festis solemnibus, Missarum sacra faciant, *si autem curam habuerint animarum, tam frequenter ut suo muneri satisfaciant, Missas celebrent*; in pluribus autem Sinodalibus Episcoporum Constitutionibus novimus provide constitutos, ac designatos esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in præsenti suscepimus decernendum, quando nimirum iidem pro populo celebrare & applicare teneantur; & quamvis compertum habeamus id, quod alias a Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie pro populo celebrare & applicare debere, eum vero qui uberioribus hujusmodi redditibus non gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum præstare teneri; quum tamen pariter Nobis perspectæ sint tum controversiæ super hoc ipso exortæ; nimirum ad quam summam pertingere debeant Ecclesiæ Parochialis proventus, ut pingues, & uberes appellari possint; quoniam pingues minime habendi sunt redditus, etiam copiosi, quibus tamen multiplicia & gravia sint onera adnexa; tum etiam multorum querelæ adversus hujusmodi decretum, tamquam plus æquo rigidum, excitatæ, Nobis innotescant; Idcirco opportunum censemus Fraternitatibus Vestris declarare, Nobis abunde satisfactum fore, Vobisque proinde satis esse posse, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Missæ pro populo celebrent atque applicent in Dominicis aliisque per annum diebus Festis de Præcepto, quam prædicti Dominici, aliique Festi dies, ii sint, in quibus, juxta præceptum Concilii Tridentini *sess.* 5. *cap.* 2. *&* *sess.* 24. *cap.* 4. quibus animarum curæ præpositus populum sibi commissum salutaribus verbis pascere debet, docendo ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem; iidem sint dies, de quibus eadem Sancta Synodus statuit, *ut moneat Episcopus Populum diligenter, teneri unumquemque Parochiæ suæ interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum Verbum Dei*; & quibus Parochi Subditos suos in Doctrina Christiana erudire debent, juxta id quod a prædicto Concilio in cit. *Cap.* 5. Episcopis præcipitur, ut nempe *saltem Dominicis, & aliis festivis diebus Pueros in singulis Parochiis, Fidei rudimenta, & obedientiam erga Deum & Parentes, diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri* curent.

Diebus tamen Festis de præcepto duntaxat.

§. 7. Et quia in nonnullis Diœcesibus numerum dierum Festorum de præcepto, de Apostolica nostra auctoritate & consensu, eatenus est imminutus, ut nempe in aliquibus Festis Christifideles & Missam audire & ab operibus servilibus abstinere debeant; in aliis vero populo permissum sit opera servilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Missæ Sacrificium; Nos, ut obortæ jam dubitationes circa onus applicationis Missæ Parochialis in hujusmodi diebus Festis, penitus eliminentur, statuimus & declaramus, quod etiam iisdem Festis diebus, quibus populus Missæ interesse debet, & servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes Missam pro populo celebrare & applicare teneantur.

Comprehensis illis, quibus tenetur Populus Missam audire.

§. 8. Quia vero propria nonnunquam experientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos adeo pauperes, ut ferme ex eleemosynis, quas a Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt, vivere cogantur; eos vero qui, Ecclesia Parochiali vacante, ad ani-

Facultas conceditur dispensandi Parochos pauperes ab applicatione pro Populo diebus Festis.

animarum curam exercendam, sub Vicarii, seu Œconomi nomine deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, & pauca incerta emolumenta eisdem obvenientia, ægre ad eorum vitæ necessaria sufficiant; quod iis quoque non raro evenire solet, qui in aliquibus Ecclesiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio sunt addicti; proindeque cum istis severe nimis agi videretur, si diebus festis, quibus potissimum hujusmodi occasio se offert, eisdem vetitum esset eleemosynam pro applicatione Missæ recipere: Idcirco Nos tam istorum, quam illorum inopiam summopere miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum est, omnes & singuli prædicti teneantur diebus festis Missam pro populo celebrare & applicare; attamen, quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, adhoc ut, etiam diebus festis hujusmodi, eleemosynam ab aliquo pio offerente recipere, & pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, libere & licite possint & valeant; dummodo ad necessariam populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro populo applicent, quot in diebus Festis, infra eamdem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

Modo in Eccl. Paroch. celebrent, & totidem Missas pro Pop. applicent.

Vicarii temporanei congrua reditibus adhunc effectum providendi.

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive Œconomos Ecclesiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio *cit. sess.* 24. *cap.* 18., cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi & constituendi, *cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portioni assignatione*; vestrum erit, Vener. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesiæ fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua hujusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum præbeatur, pro onere celebrandi & applicandi Missam pro populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructum ad commodum Cameræ Nostræ Apostolicæ exiguntur, opportuna Thesaurario Nostro Generali mandata dirigimus, quæ is denunciare non prætermittitur peculiaribus dictorum locorum Collectoribus, cum quibus Episcopi Ecclesiasticæ Nostræ Ditionis, cæterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Cameram prædictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

Eaque de re cum Collectoribus Cam. Ap. agendum.

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovib. servanda Constitutio S. Pii. V.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, Animarum curam administrant, quæ apud alios habitu residet, ratione alicujus Ecclesiæ Parochialis, ipsorum Ecclesiis, seu Monasteriis, Collegiis, aut Locis piis olim unitæ: quamvis a recol. mem. Prædecessore Nostro S. Pio Papa V. præfinita fuerit certa pars fructuum hujusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, quæ incipit: *Ad exequendum*, data Kalen. Novem. Anni MDLXVII. distincte statuitur; nihilominus ubi præscripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis prædictis assignata reperiatur, vel etiam ubi ea, quæ ad normam prædictæ Constitutionis eisdem fuerit attributa, minime sufficiens a vobis reputetur, propter temporum circumstantias, & signanter pro implendo onere celebrandi & applicandi Missam pro populo diebus Festis de præcepto; utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess.* 7. *cap.* 7. dum illorum arbitrio permisit, juxta temporum atque injunctorum onerum rationem, congruam prædictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fraternitatibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes & opportunas facultates impertimur, quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quæ salubriter a Vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

11. Missa Conventualis in Eccl. Colleg. Cathedr. &c. quotidie celebranda, & pro Benefact. in genere applicanda.

§. 11. Hæc igitur circa Missam Parochialem statuenda, & Fraternitatibus Vestris judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quæ pertinent ad Missam Conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum sanctiones, quibus præcipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis, tum Horæ Canonicæ debitis modo & forma recitentur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quæ adeo claræ sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re perspicue pariter & per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Venerabil. Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Inter-

Interpretum repetitis vicibus emanatæ, quas omnes Apostolica Auctoritate Nostra confirmamus & approbamus, earum executionem Vobis enixe inculcantes: ut scilicet Missa Conventualis, quæ singulis diebus canitur a Clero prædictarum Ecclesiarum, pro earumdem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro populo sibi commisso, singulis saltem diebus Festis de præcepto, applicari debere superius declaravimus.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorundam opinionem eliminetis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem invectam esse novimus: quod nempe dum Missa Conventualis pro certo aliquo Ecclesiæ Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur & applicatur, satis impletum censeatur debitum applicationis Missæ Conventualis. Etenim hujusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiæ, cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sive Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent, & Missam Conventualem suis respective vicibus celebrant. Nec suffragatur applicatio pro certo Benefactore.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant supradictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliquæ interdum preces fiunt, vel anniversaria statis diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut impositæ obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quæ a Lege Ecclesiastica multoties præscripta fuit; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eandemque pro illis in genere applicando. Nec pariter alterius generis preces, vel stata anniversaria Sacrificia.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesiæ seculis, verum etiam temporibus haud longe a nostra ætate remotis, (quod Vos ex Historia Ecclesiæ didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium & singulorum, quorum liberalitate unaquæque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptycis, sic enim vocabantur, ideo consignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missæ Sacrificium offerretur; quam ob causam etiam prædictus Catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Præsules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerrentes ne verbum quidem ea de re fecissent. Sacrorum hujusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deserere fas est usum & disciplinam orandi pro iis, & Sacrificium Missæ pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit. Ratio & origo hujusmodi obligationis.

§. 15. Quemadmodum vero, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est varias excusatione afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro populo diebus festis de præcepto; ita pariter usuvenit, quoad applicationem quotidianam Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illæ, sic etiam hæ posteriores, provide e medio sublatæ fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Nostra approbamus, & confirmamus. Cujus declinandæ plures causæ frustra afferuntur.

§. 16. Nulli siquidem obtentu contrariæ consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab hujusmodi onere eximi posse sibi persuaserunt. Verum jam pluries responsum fuit, hujusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quæ potius abusus & corruptela dicenda est, nemini suffragari. Statuitur contrariam consuetudinem etiam immemorabilem non suffragari.

§. 17. Alii a Missa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo, quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur, vel ratione proprii Canonicatus, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod insimul cum Canonicali præbenda obtinent; vel quia, præter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exerceant, dum Missam Conventualem canunt diebus festis de præcepto, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eamdem pro Ecclesiæ Benefactoribus specialiter offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis prædictis, ut Missam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiæ Be- Peculiarem Celebrantis obligationem per aliam implendam.

nefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Missam applicare tenentur, alterum substituant, qui ipsorum loco Missam hujusmodi celebret, applicetque.

I. eemosynam, quatenus opus desumendam ex massa distributionum.

§. 18. Aliarum pariter exceptio fuit, quod Missa Conventualis non semper a Canonicis, aut Dignitatibus celebretur, sed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus æquum videtur pro missæ celebratione omni eleemosyna carere, quæ unde desumi valeat, ignorantur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea desumatur ex Massa distributionum.

Ilis deficientibus oportuna, pauperibus dispensatio concedatur.

§. 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem hujusmodi distributionum, quæ, ob detractam eleemosynam quotidianam pro Missa Conventuali, ad nihilum fere redactæ, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiæ præstandi. Tridentina quidem Synodus *sess.* 24. *cap.* 15. opportunas rationes ostendit, quibus Canonicalium Præbendarum inopiæ valeat provideri. Si vero designatam a Concilio viam, ut fere evenire solet, nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cuius erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica a Prædecessoribus Nostris eidem impartita, & a Nobis etiam præsentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad Festos tantummodo dies reducere.

De secunda & tertia Missa Conventuali.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis iniunctum reperitur, ut quotidie Missa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternitatibus Vestris custodiam commendamus, præscribitur, ut certis diebus non una, sed binæ, atque etiam aliquando tres Missæ Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, & applicandam esse; nunc expendendum superest, an earumdem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestræ respective subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures, ut præfertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicent.

Congreg. Concil. Responsa.

§. 21. Huiusmodi quæstio aliquibus ex Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictæ Congregationum Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Jamque ante illius propositionem compertum fuerat, alias ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenta Canonicatuum, & Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

Pontifex absolvit ab applicat. secundæ, & tertiæ Missæ, nisi aliud usu receptum.

§. 22. Verum quum hanc definiendæ quæstioni regulam apud prædictam Congregationem non admodum veteri, observantia firmatam probe non admocumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper judicio Nostro remittendam esse censuerit; Nos ita judicamus, idque Vobis tenendum indicimus: laudandos nempe, & confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Missam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent; Ubi vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundæ, tertiæque Missæ Conventualis applicationem celebrantibus relinquendam esse, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Ecclesiæ Benefactorum in genere non obliviscantur.

§. 23. Huic demum Epistolæ nostræ finem imponentes, Fraternitates Vestras enixe hortamur, ut maximam curam & vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum Choris, præter devotam celebrationem, debitamque applicationem Missæ Conventualis, Horæ Canonicæ non præpopere, sed exacte, pausa nempe interposita, & maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

III Commendat exactam in Choro psalendi rationem.

Declarat, etiam Canonicos ubique teneri ad psallendum.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, & Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum Choro præsentes assistunt, licet ipsi sibi silentium imperent, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adiungant. In huiusce vero opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratæ consuetudines, statuta peculiaria, aut etiam prætensa Ecclesiarum suarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina *sess.* 84. *cap.* 12. loquens de Dignitatibus, & Canonicis, qui Choro interesse debent, unum ex eorum officiis esse dicat, *in Choro ad psallendum instituto, Hymnis & Canticis Dei*

no-

nomen reverenter, *distincte*, *devoteque laudare*; quumque pauca omnino sint Capitula, in quibus eo modo a Canonicis in Choro assistitur, ideoque receptæ in universa Ecclesia disciplinæ paucos illos adversari dignoscatur; quum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi præposita, examinata sit, quin statim explosa fuerit, & improbata; quamvis præsumptis consuetudinibus aliisque fundamentis, & rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium hujus Nostræ Urbis super hoc instantibus; quum denique idem judicium prolatum reperiatur a pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, & confirmatis; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accommodent. Equidem minime Nobis compertum est, quo peculiari titulo suffulti persuasum habeant unius vel alterius Ecclesiæ Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in Choro assistentiam, absque Divinæ Psalmodiæ Cantu. Verum, nisi illis præsto sit Apostolicum non præsumptum, vel abrogatum, sed legitimum, ac vigens Privilegium sive Indultum, jure ac merito verendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Præbendarum, ac distributionum fructus minime suos faciant, & consequenter ne ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi sit, si in hujusmodi re, quæ tanti est momenti, utpote quæ ad ipsius Dei cultum proxime spectat, abusus & corruptelas, quas arguendo & increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio nostro fovisse & confirmasse inveniamur. Interea Fraternitatibus Vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimur. Nec suffragari præsumpta privilegia, aut consuetudines.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam majorem die XIX. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 19. Aug. 1744.

C O M M E N D A R U M

Militiæ SS. Mauritii, & Lazari faciliori erectioni consulitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

FRuctuosa Militarium Equestrium Ordinum instituta frequenter experti non minus Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quam universi per Christianum Orbem Reges, & Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicæ virtutis opera ab hujusmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam & communem Catholicæ Ecclesiæ utilitatem sæpe patrata, in id certatim curas & studia sua contulerunt, ut pluribus honoribus, prærogativis, privilegiis, ac beneficiis eosdem Ordines, eorumque Professores pro varia temporum opportunitate cumulando, & jugi ipsorum stabilitati, & splendidiori dignitati, & assiduis incrementis consulerent. Quorum Nos vestigiis libenti animo inhærentes, non prætermittimus oblatas quasque occasiones arripere, quibus, per Auctoritatis Nostræ favorem, prædictorum Ordinum utilitates & commoda augeri posse intelligimus. Proœmium. Pius V concedit, Beneficia de jure laic. in Commendas Militiæ S. Lazari erigi posse.

§. 1. Dudum enim felic. rec. S. Pius Papa V. Prædecessor Noster per suam perpetuo valituram Constitutionem, quæ incipit, *Sicut bonus Agricola*, super reformatione Militiæ Hospitalis S. Lazari Hierosolymitani, editam sub datum Romæ apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDLXVII. septimo Kalendas Februarii Pontificatus sui Anno Primo, inter cætera, quæ pro tempore existenti Magno Militiæ prædictæ asseruit privilegia, id etiam perpetuo eidem licere concessit, ut ipse videlicet pro tempore existens Magnus Magister, quæcumque, quotcumque, & qualiacumque simplicia dumtaxat Beneficia Ecclesiastica, de Jurepatronatus Laicorum ex fundatione & dotatione existentia, & personale servitium in Cathedralibus & Collegiatis non requirentia, (accedente tamen consensu Patronorum, de quorum juribus eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus, per publica documenta, non

autem per alias probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, & Auditore Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ, vocatis interesse habentibus, legitime constaret, & sine præjudicio ea obtinentium, ipsisque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ipsorum Hospitalis & Militiæ perpetuo erigere & instituere, dictæque suæ Militiæ perpetuo incorporare, applicare, & appropriare, ac illarum Fundatoribus, & Dotatoribus Jus Patronatus, & præsentandi dicto Magistro & Conventui ejusdem Militiæ, vel eorum Deputato, personas idoneas ad Præceptorias, Domos, Cappellas, seu Ecclesias, & Hospitalia hujusmodi pro tempore vacantia, perpetuo præservare, seu etiam reservare, & concedere, & sic a Patronis præsentatos, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, minime requisito Ordinariorum Locorum, & quorumvis aliorum consensu, in illis instituere, ac alias illa conferre, & de eis providere posset: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas personas ab Ordinario approbandas, etiamsi dicti Ordinis forent, in eisdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, & institutionis Præceptoriarum, Commendarum, Cappellarum, aut Ecclesiarum pro tempore sic erectarum, & illarum incorporationis, applicationis, & appropriationis, necnon Jurispatronatus ad illas reservationis, aut concessionis hujusmodi, si citra Montes hujusmodi Beneficia consisterent, infra quatuor, si vero ultra Montes, infra sex menses, a die quo factæ fuissent, a Sede Apostolica impetrari deberet, alias illæ, & inde sequuta quæcumque, nulla, & irrita, nulliusque roboris, vel momenti existerent, ac Beneficia hujusmodi in eorum pristinam naturam restituta esse censerentur, & ab eadem Sede impetrari possent.

Militia Sancti Mauritii a Greg. XIII. instituta.

§. 2. Postmodum vero Anno Domini MDLXXII. piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. etiam Prædecessor Noster, per quasdam ejus Literas incipien. *Christiani Populi*, datas sexto-decimo Kal. Octobris Pontificatus sui Anno Primo, aliam sub invocatione S. Mauritii Martyris, & sub Regula Cisterciensi, per universum Christianum Orbem Militiam erexit, cujus suprema Sedes, & Militum Conventus in Sabaudia perpetuo esset, ac in ipsa Militia unum Magistratum Magnum vocandum, supremam ejusdem Militiæ S. Mauritii dignitatem, pro uno Magistro, qui illius caput existeret: certis modo, & forma tunc expressis, Apostolica auctoritate perpetuo instituit, Magistratumque prædictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudiæ Duci, ejusque Successoribus omnium Sabaudiæ Ducibus, certis itidem tunc expressis facultatibus attributis, eadem Apostolica auctoritate concessit, & assignavit.

Ab eodem unitur Militiæ S. Lazari,

§. 3. Cui quidem Militiæ S. Mauritii a se ita erectæ, & constitutæ idem deinceps Gregorius Prædecessor, rationabilibus causis, & præcognitis Ecclesiæ Dei & Christianæ Reipublicæ utilitatibus adductus, per alias suas posteriores Literas incipientes, *Pro commissa*, idibus Novembris ejusdem Anni editas, supradictam Militiam Hospitalis S. Lazari jampridem Magistri regimine destitutam, cum illius Magistratu, ac omnibus, & quibuscumque illius Prioratibus, Præceptoriis, Hospitalibus, & aliis Beneficiis Regularibus eorumque membris, fructibus, & Bonis, juribus, & actionibus universis, necnon Ecclesiis, Cappellis, terminis, & pertinentiis quibuscumque ad eandem spectantibus, quæcumque, quotcumque, qualiacumque, & ubicumque essent, salvis tamen, & exceptis quibusdam, dicta Apostolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, & incorporavit; itaut utraque Militia sic, ut præfertur, unita, in posterum Militia Sanctorum Mauritii, & Lazari nuncuparetur, ac præfatus Emmanuel Philibertus, & pro tempore existens Sabaudiæ Dux, Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari Magister perpetuo esset, & appellaretur.

Clem. VIII. confirmat unionem, cum communicatione Privilegiorum.

§. 4. Demum rec. mem. Clemens Papa VIII. similiter Prædecessor Noster Anno Domini MDCIII. per suas sub Annulo Piscatoris die nona Septembris expeditas Literas, incipientes, *Decet Romanum Pontificem*, Unionem de Militia S. Lazari Militiæ S. Mauritii hujusmodi a dicto Gregorio Prædecessore, ut præfertur, factam, pari quoque Apostolica Auctoritate confirmavit, & eatenus ampliavit, ut nedum una alteri particulariter, vel accessorie, sed ambæ invicem æque principaliter, cum suis respective privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, prærogativis, præeminentiis, facultatibus, jurisdictionibus, honoribus favoribus, indulgentiis, indultis, concessionibus, & gratiis quibuscumque perpetuo unitæ censerentur, ac ipsarum pro tempore existens Magnus Magister, earumque Conventus Priores, Præce-

pto-

ptores, Milites, Fratres, & Personæ, tum etiam Ecclesiæ, Domus, Hospitalia, Prioratus, Præceptoriæ, Loca, Membra, Res, & Bona, illis omnibus & singulis privilegiis, indultis, concessionibus, aliisque præmissis, eorumque usufructu, commodo, & possessione uti, frui, potiri, & gaudere possent, & deberent æque pariter, absque ulla prorsus differentia & distinctione, in omnibus & per omnia, perinde ac si ab exordio institutionis Hospitalis, & Militiæ S. Lazari, etiam dicta Militia S. Mauritii instituta, & ambæ invicem, ac æque principaliter, & conformi regula, observantia, disciplina, eisdemque legibus, & institutis unitæ, ac privilegia, exemptiones, Indulta, & alia præmissa utrique Militiæ specifice, nominatim, conjunctim, indistincte, & expresse concessa & elargita fuissent: prout in singulis Pii, Gregorii, & Clem. Prædecessorum prædictorum memoratis Literis latius, & uberius continetur.

§. 5. Nuper vero pro parte Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emmanuelis Sardiniæ Regis Illustris, ac Sabaudiæ Ducis, & prædictæ Militia Sanctorum Mauritii & Lazari Magni Magistri, Nobis significatum est, supradictam facultatem Magno Magistro hujusmodi a S. Pio V. Prædecessore prædicto attributam, ut scilicet Beneficia Ecclesiastica simplicia de Jurepatronatus Laicorum, ut præfertur, existentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas aut Ecclesias dictæ Militiæ, juxta formam in laudatis ejusdem S. Pii Prædecessoris Literis præscriptam, erigere valeat, nunquam fere ad effectum perduci, & inanem ut plurimum, atque frustraneam manere: Idque ea potissimum de causa, quod ad conficiendas in Romana Curia probationes super juribus eorundem Patronorum Laicorum, erectionibus hujusmodi consentientium, (quæ scilicet jura eisdem Patronis ex fundatione, & donatione competere, & quidem per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis in Urbe Vicario, & Auditore Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ, vocatis interesse habentibus, secundum prædictam S. Pii Prædecessoris ordinationem, legitime constare debet), adeo graves expensæ ob locorum distantiam plerumque subeundæ essent, præsertim in casibus, in quibus oppositores insurgere, & lites desuper in eadem Urbe nostra contestare contigeret; ut per hoc hujusmodi Patronorum animos a voluntate & proposito novas Commendas ejusdem Militiæ de Beneficiis hujusmodi erigendi, retrahi & alienari dignoscatur. Proptereaque ex parte ejusdem Caroli Emmanuelis Regis, ac Sabaudiæ Ducis, & militiæ prædictæ Magni Magistri, Nobis humiliter supplicatum fuit, ut ejusdem Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari commodis & incrementis uberius consulere vellemus, eaque de causa statuere, ut in posterum publica hujusmodi documenta pro verificatione Jurispatronatus, & ad docendum illud ex fundatione, & dotatione competere Patronis Laicis, qui erectioni simplicium Beneficiorum Ecclesiasticorum hujusmodi in Commendas prædictæ Militiæ consentire voluerint, de cætero in partibus coram Nostro & Sedis Apostolicæ Nuncio apud ipsum Carolum Emmanuelem Regem, seu pro tempore existentem prædictæ Militiæ Magnum Magistrum, commorante, vel alio, seu aliis, ut infra, proferri, & ab illis respective recipi valeant & admitti, aliaque circa Apostolicam erectionum hujusmodi confirmationem distinctius constituere de benignitate Apostolica dignaremur.

Difficultas erigendi Commendas juxta formam a S. Pio præscriptam.

Summarium precum Pontifici exhibitarum.

§. 6. Nos igitur rationabilibus ejusdem Caroli Emmanuelis Regis Sabaudiæ Ducis, & Militiæ prædictæ Magni Magistri votis obsecundare, ac ipsius Militiæ utilitates promovere cupientes, dictamque concessionem Magno Magistro prædictæ Militiæ S. Lazari a S. Pio V. Prædecessore, ut præfertur, factam, super facultate erigendi hujusmodi Simplicia Beneficia Ecclesiastica de Jurepatronatus Laicorum existentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ejusdem Militiæ, accedente Patronorum consensu, & alias juxta formam, continentiam, tenorem prædictæ Constitutionis dicti S. Pii Prædecessoris ac sub eisdem clausulis, cautelis, limitationibus, & obligationibus in eadem Constitutione contentis & expressis, quas præsentibus Nostris Literis pro appositis & repetitis haberi & censeri volumus præter quam in iis, quæ præsentibus adversari conspiciantur, pari Apostolica auctoritate approbantes, & confirmantes; necnon, attentis unione, annexione, & incorporatione utriusque Militiæ prædictæ, per eosdem Gregorium, & Clementem Prædecessores, ut præfertur, factis, hujusmodi concessionem, & facultatem etiam quoad Militiam S. Mauritii, quatenus opus sit, specialiter, & expresse extendentes, & ampliantes; supplicationibus prædictis inclinati, quibuscumque Patronis Laicis; quæcumque, quotcumque, & qua-

Pontifex præfatam concessionem, unionem, & Privil. communicat. confirmat.

Indulget probationes in partibus expleri, coram Nuntio Apost. sive &c.

qualiacumque Simplicia Beneficia Ecclesiastica de eorum respective Jurepatronatus laicali ex fundatione & dotatione existentia, & personale servitium in Cathedralibus, & Collegiatis Ecclesiis, non requirentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictæ Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari, per dictum Carolum Emmanuelem Regem, & pro tempore existentem Sabaudiæ Ducem, & Magnum Magistrum ejusdem Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari, in vim facultatis prædictæ erigi & institui cupientibus & proponentibus, aut erectioni & institutioni hujusmodi consentire volentibus, ut ipsi in posterum de eorum juribus, eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram Sedis Apostolicæ Nuncio apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Carolum Emmanuelem Sardiniæ Regem prædictum, ejusdemque in Ducatu Sabaudiæ & Magno Militiæ prædictæ Magistratu Successores, pro tempore commorante, eoque absente, coram pro tempore existente Archiepiscopo Taurinen., ambobus vero deficientibus, coram viciniore Episcopo, ad præmissorum effectum, docere & constare facere libere & licite possint & valeant, dicta Apostolica auctoritate, earumdem tenore præsentium, perpetuo concedimus & indulgemus; eisdemque pro tempore existentibus Sedis Apostolicæ Nuntio, & Taurinen. Archiepiscopo, & Episcopo viciniori, quos Romani Pontificis in Urbe Vicario in Spiritualibus Generali, & Auditori Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ prædictis, quoad hoc subrogamus, per easdem præsentes committimus & mandamus, quatenus idem Nuntius, eoque non existente, Archiepiscopus prædictus, ambobus autem deficientibus, ipse vicinior Episcopus, documenta, & probationes hujusmodi respective recipiant, & admittant; Eisque ad præmissorum effectum examinatis, atque recognitis, vocatisque coram se, & auditis omnibus interesse habentibus, super existentia, & qualitate Jurispatronatus hujusmodi, ejusdemque competentia, opportuna decreta, seu sententias interponant; de quibus omnibus ab eisdem gestis, ac de tota serie rei peractæ, quilibet eorum intra quatuor ad summum menses Apostolicam Sedem certiorare teneatur.

Et erectiones Commendarum confirmari per Literas in forma Brevis, sive per Decretum.

§. 7. Ubi vero supradictæ Militiæ Magnus pro tempore Magister ad requisitas Commendarum, Præceptoriarum, seu Ecclesiarum, aut Cappellarum, erectiones, earumque Militiæ prædictæ incorporationes, & applicationes, necnon, juxta hujusmodi Judicium a Nobis, ut præfertur, delegatorum & deputatorum, decreta, sive sententias, ad jurium patronatus, & præsentandi præservationes, seu etiam reservationes, & concessiones devenerit; volumus, ut infra quatuor Menses, si Beneficia hujusmodi citra Montes constiterint, si vero ultra Montes, infra sex Menses a die quo illæ factæ fuerint, præmissorum omnium confirmatio a Sede Apostolica obtineri debeat; quam quidem confirmationem per Literas Apostolicas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Vener. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositorum, vel aliorum Concilii Tridentini Apostolica auctoritate Interpretum, expediri posse concedimus & indulgemus: Utque ea demum obtenta, sequutoque illorum, qui Beneficia hujusmodi contineant, cessu vel decessu, tunc, & non antea, supradictæ Militiæ Magnus Magister, ad Commendarum, seu Præceptoriarum, Cappellarum, & Ecclesiarum hujusmodi collationes, & provisiones, atque eorum, qui a Patronis prædictis præsentatis, fuerint, in eisdem institutiones, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, valeat devenire.

Clausulæ solitæ.

§. 8. Decernentes easdem præsentes, & in eis contenta hujusmodi, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus eas quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut concedi nullo unquam tempore posse, nec sub quibusvis similium vel dissimilium gratiarum revocationibus, limitationibus, modificationibus, suspensionibus, aut aliis contrariis dispositionibus, etiam a Nobis, vel quibuscumque aliis Romanis Pontificibus successoribus Nostris pro tempore manatis comprehendi, sed semper & omnino ab illis excepta, & quoties illæ emanabunt, toties in pristinum & validissimum statum restituta, reposita, & plenario reintegrata, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data per prædictum Carolum Emmanuelem, & pro tempore existentem Ducem & Magnum Magistrum eligenda, concessa, validaque, & efficacia fore & esse, ac suos plenarios & integros effectus sortiri, & perpetuo obtinere.

§. 9.

§. 9. Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, & Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuntios in quavis causa, & instantia judicari, & definiri debere, irritumque & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Decretum irritans.

§. 10. Non obstantibus prædicta ejusdem Pii Prædecessoris, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon utriusque Militiæ prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, quibusvis Conventibus, & Militibus, & Personis utriusque Militiæ hujusmodi sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie etiam iteratis vicibus concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, etiamsi de illis, ac totis eorum tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum insererentur, præsentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Derogationes.

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Innovationis, concessionis, & ampliationis, derogationis, Statuti, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnat. Dominicæ MDCCXLIX. x. Kal. Septemb. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 23. Aug. 1749.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

Visa de Curia.
J. C. Boschi.

L. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.

U T I N C I V I T A T E CV.

Senogalliensi tempore Nundinarum diebus Festis de Præcepto a servilibus Operibus abstineatur: Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas, Privilegia confirmantur, & ampliantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

PAternæ charitatis officium, quo Christifideles omnes in Domino complectimur, eorumque felicitati procurandæ spirituali in primis, ac deinde temporali etiam; quantum in Nobis est, studemus, Nos admonet ac stimulat, ut diligentiori studio ac cura ad ea intendamus animum, quæ ad Subditarum in temporalibus Nobis, ac Sedi Apostolicæ Civitatum publicum, & privatum commodum, communemque utilitatem pertinent. Æquitatis enim ratio, & justitiæ rectitudo postulat, ut qui sub temporali S. R. E. dominio positi ac degentes, superna dispensatione pravitatis Nostræ regimini, & gubernio temporali concrediti sunt, & a Nostra Pastorali solicitudine bona non solum, quæ ad salutem animarum, sed etiam, quæ ad subsidium, & opem hujus mortalis vitæ sustentandæ inserviunt, certa ac firma fiducia sibi pollicentur, justa expectatione sua, ac spe in Nobis reposita minime defraudentur; sed abundantius etiam, quam sperant, optata sua, sine ullo tamen spirituali animarum suarum detrimento, consequantur, ut votorum suorum compotes facti, in uberi rerum necessariarum copia, omnium bonorum Largitori humiles gratiarum actiones lætanter persolvant. Proœmium.

§. 1.

Causæ edendæ Constitutionis.

§. 1. Jamdudum, & ab immemorabili tempore in Civitate nostra Senogalliensi celebres Nundinæ per octo dies ante Festum S. Mariæ Magdalenæ, & quatuor subsequentes, magno hominum concursu ex remotis & longinquis Europæ, atque Asiæ partibus ad eas confluentium peragi, consueverunt. Cum autem intra illorum dierum spatium dies festi unius, aut alterius Dominicæ mensis Julii, & S. Jacobi Apostoli, & S. Annæ incidere soleant, non sine animi nostri dolore accepimus, quod his diebus, in quibus Christifidelis in operibus pietatis, ac religionis se exercere debent, aliqui pravi homines, Dei, & Catholicæ Ecclesiæ præceptorum immemores, & turpi lucro, animarum suarum salute posthabita, inhiantes, per integrum festorum dierum tempus in operibus servilibus, & commerciis obeundis, negotiisque temporalibus tractandis, non sine bonorum scandalo, imo Gentium, & Judæorum admiratione, occupati sunt.

Dies Festos tempore Nundinarum servari præcipitur.

§. 2. Nos igitur ex commisso Nobis Pastoralis solicitudinis munere, tam pernicioso abusui, & gravi malo opportunum remedium afferre, & detestandam hanc abominationem e medio dilectæ Nobis Civitatis Nostræ auferre cupientes; Volentesque etiam indemnitati, & perpetuitati, iurium & privilegiorum ejusdem Civitatis, ejusque, ac totius temporalis Status nostri commodo, atque utilitati, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere: Motu proprio, ex certa scientia, & plenitudine potestatis, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione decernimus ac constituimus, & Apostolica nostra auctoritate mandamus ac jubemus, ut tempore Nundinarum, quas in posterum in præfata nostra Civitate de more haberi volumus, festi dies pie sancteque, perinde ac reliquo totius anni cursu, a Christifidelibus colantur, Officinæ, ac Tabernæ claudantur, nullaque publice exerceantur commercia, stipulenturque contractus, neque alia omnia fiant, quæ in cæteris anni festis diebus a Christifidelibus peragi prohibentur, eo potissimum tempore, quo in majori Ecclesia Sacra Missarum solemnia fieri, & Vesperarum Divina Officia celebrari, & prædicatio verbi Dei haberi consuevit: mane scilicet ab hora decimatertia usque ad meridiem, post meridiem vero ab hora vicesima prima diei usque ad occasum Solis; & per totum dictum temporis spatium omnes Christifideles ab operibus servilibus, ad quæ peragenda nulla necessitas cogit, omnino abstineant, sed ab omni terrena cura, & temporali solicitudine liberi & vacui, ad Ecclesiam pergant; ibi Sacrosanctæ Missæ Sacrificio pia animi attentione ingentia Dei beneficia recolentes intersint; quin etiam exhortamur in Domino, ut in precibus quoque, Divinisque laudibus persolvendis, audiendoque verbo Dei frequentes sint, & per totum festum diem, quoad fieri potest, se exerceant in iis officiis, quæ Christianam pietatem continent, & comitantur. Si qui autem temerario ausu, Dei, & Ecclesiæ præcepta contemnentes, hanc nostram Constitutionem transgredi tentaverint; Volumus, ut omnibus, & singulis subjiciantur pœnis, accensuris alias a Nobis, nostrisque Prædecessoribus contra inobservantes, temerantesque dies festos statutis, ac determinatis, quas, quatenus opus sit, contra eosdem delinquentes rursus sancimus, constituimus, ac determinamus.

Nedum abstinendo a servilibus operibus,

Sed Christianæ pietatis exercitiis vacando.

Pœnæ contra inobedientes

Ne detrimentum ex hoc irrogetur, tempus Nundinarum ad alios quinque dies prorogatur.

§. 3. Deinde vero ne ex hac Constitutione, & provisione nostra aliquod temporale damnum Civitati prædictæ, aliisque ditionis nostræ, & Status Ecclesiastici populis præjuditium, vel detrimentum publico commercio ejusque libertati oriatur, præfatarum Nundinarum tempus ad alios quinque dies, præter solitos & consuetos, producimus, ac prolongamus, in hunc modum videlicet: Ut Nundinæ prædictæ in Civitate nostra Senogalliensi de more celebrentur per octo dies ante festum S. Mariæ Magdalenæ, & insuper per novem dies subsequentes, usque ad initium sequentis mensis Augusti: & ulterius ad pleniorem præmissorum effectum, & hujus voluntatis, provisionis, ac determinationis nostræ executionem, omnia & singula jura, privilegia, indulta, statuta, consuetudines, sententias, ac rescripta quomodocumque a Nobis, nostrisque Prædecessoribus, præsertim Urbano VIII. & Innocentio X. quorum tenores hisce nostris præsentibus Literis de verbo ad verbum pro insertis, & expressis haberi volumus, contra quoscumque emanata, & a præfata Civitate nostra Senogalliensi obtenta atque impetrata, super jure privative celebrandi præfato tempore Nundinas prædictas, tenore præsentium, non ad ullius petitionis instantiam, sed motu proprio, scientia, & potestate pari, confirmamus ac roboramus, eisque perpetuæ & inviolabilis firmitatis robur, & Apostolicæ confirmationis munimen adjicimus.

Confirmantur privileg. Nundinarum.

Cum extensione ad dies adjectos.

§. 4. Denique, ut commerciorum per dictum Nundinarum tempus celebritas inter no-

nostros Subditos, & exteros Mercatores, qui ex diversis, & dissitis regionibus terra, marique cum variis mercibus, ad victum, & communem vitæ usum utilibus & necessariis adveniunt, navium numero, jumentorumque multitudine, Mercatorum frequentia, hominumque concursu, copia & ubertate mercium in dies magis magisque augeatur, omnes gratias, immunitates, ac privilegia, liberum ac tutum commeatum, accessum, ac recessum, & promissam sub fide publica securitatem omnibus & singulis ad dictas Nundinas in Civitate nostra Senogalliensi peragendas accedentibus, ibique commorantibus, eo modo ac forma, qua durante dictarum Nundinarum tempore gaudere ac perfrui consueverunt, de Apostolica benignitate per supradictum a Nobis constitutum temporis spatium confirmamus, ac de novo indulgemus, atque impertimur.

§. 5. Decernentes sic, & non aliter in præfatis omnibus, & singulis censeri, ac per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac nostram Cameram Apostolicam, ejusque Officiales quomodocumque nuncupatos, & eiusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos; præsertim Status Nostri Urbini, & quosvis alios quacumque auctoritate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; & irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Decretum irritans.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Legibus Imperialibus, & Municipalibus, & quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ac recolendæ memoriæ Pii Papæ IV. etiam Prædecessoris Nostri Constitutione de gratiis qualecumque interesse Cameræ Apostolicæ concernentibus in eadem Camera præsentandis, & registrandis, itaut præsentes Literæ, etiamsi in eadem Camera nullo unquam tempore præsententur & registrentur, nihilominus valeant, plenamque roboris firmitatem obtineant: necnon quibuscumque, & quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis quibusvis personis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, & innovatis: Quibus omnibus, & singulis, eorum omnium & singulorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Clausulæ derogatoriæ.

§. 7. Cæterum, quia nimis difficile foret præsentes Nostras originales Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum transumptis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Fides præstanda transumptis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, Statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntati infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum. Sanctio Pœnalis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, IX. Kal. Septemb. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 24. Aug. 1744.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.
Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 3. Septembris ejusdem Anni.

CVI.

CONFIRMATIO

Privilegiorum, Indultorum, & Jurium Collegii Advocatorum Consistorialium, & de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus & Ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

1. Procemium.

Romana Curia pluribus pro vario munere Ordinibus composita.

Inter quos extat illustre Advocatorum Consistor. Collegium.

Gravissimis exercendis muneribus addictum.

INter conspicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima constat atque conflatur, & quorum aliqui pro gerendo universæ Ecclesiæ Catholicæ regimine per inscrutabilem Divini consilii altitudinem humilitati Nostræ concredito, alii pro temporali Nostro, seu verius Beatorum Apostolorum, Patrimonio administrando, consilium atque operam suam Nobis assidue præstant; alii vero Ecclesiarum, sive Universitatum, aut privatorum controversiis, quæ ad Nostram hanc Urbem & Curiam undique deferuntur, cognoscendis, atque dijudicandis; alii denique in concertantium juribus & causis sustinendis, defensandis, agendis, scientiam suam atque labores impendunt; provide Prædecessorum Nostrorum cura a remotissimis usque temporibus extare voluit illustre Advocatorum Consistorialium Collegium, ex præclaris compositum virtute ac doctrina Viris, quibus, propter scientiæ præstantiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum cœtu delectis, & singulare jus, ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice, in Supremo Justitiæ Solio, adstantibus Venerabilibus Fratribus suis S. R. E. Cardinalibus, solemniter considente; in Sacro nimirum Consistorio, in quo pleræque olim gravioris momenti causæ, ad Apostolicæ Sedis judicium ex omni parte delatæ, discutiebantur; & plures adhuc vel examinantur, vel, si illæ extra Consistorium agitatæ ac discussæ jam fuerint, in ipso tamen Consistorio definiuntur ac terminantur. Quod quidem Advocatorum prædictorum Collegium, singularesque personæ vertentibus annis eidem adscriptæ, industriam atque operam suam præfatis Prædecessoribus Nostris ita probarunt, ut & gravissimorum munerum, quæ ad retinendam sanctiorum judiciorum religionem, ad Apostolicæ Sedis jura tuenda & conservanda, ad calamitosorum salutem & defensionem, ac promovenda Juris & bonarum artium scientiam pertinerent, proprium sibi, atque, ut vocant, privativum exercitium adjudicari; necnon amplissimis gratiis, privilegiis, atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentia cumulari, & cohonestari meruerint.

Et amplissimis privilegiis cumulatum.

Quæ tamen ex variis relatis causis interturbata fuere.

§. 1. Quum autem hujusmodi Privilegia eximiis ipsorum meritis elargita; alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur; nonnulla vero, licet longissimi temporis usura, optimo jure eisdem acquisita esse dignoscantur, attamen propter remotissimam fortasse concessionum vetustatem, incertis videantur principiis & originibus innixa; aliorum denique usum & quasi possessionem contrariis nonnunquam actibus interturbari & labefactari contingerit; optandum profecto videbatur, ut unica aliquando eorumdem collectione peracta; eademque inviolabili Apostolicæ auctoritatis robore munita, & ipsius Collegii splendori ac dignitati, & jurium ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati consuleretur. Nos itaque, qui concessum Nobis olim a fel. rec. Prædecessore nostro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eundemque primum Nobis in Romana Curia honoris gradum fuisse, & validum ad studia laboresque Nostros in Apostolicæ Sedis obsequia collocandos incitamentum, aptissimamque ad superiora munera & præmia adipiscenda occasionem extitisse, non sine jucunditate & grati animi sensu nobiscum recolimus, & palam profitemur: cum jam eidem Collegio peculiaria quædam Indulta & Privilegia per alias Nostras Literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris expeditas benigne concesserimus; ut illustre ac perenne extaret Nostræ erga prædictum Collegium existimationis & benevolentiæ argumentum, eadem Indulta, & Privilegia tam a Nobis, ut præfertur, tributa, quam alia, quorum concessionem diversis Prædecessorum Nostrorum Literis consignatæ reperiuntur, vel quæ ex inveterata consuetudine ipsi Collegio competere dignoscuntur, in unum veluti corpus redigere, eaque omnia Apostolica Nostra auctoritate firmata & roborata, atque etiam, sicubi opus fuit, decla-

Pontifex, qui in dicto Collegio locum obtinuit, Privilegia præfata in unum colligere, asserere, & augere statuit.

declarata & ampliata, præsentibus Nostris Literis perpetuo valituris comprehendere constituimus. Igitur dilectos Filios modernos Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatos, eorumque Collegium prædictum amplioris gratiæ favore prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis & pœnis a Jure, vel ab Homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, eorum singulares personas harum serie absolventes & absolutas fore censentes, Motu proprio, non ad Collegii, & Advocatorum prædictorum, vel aliorum pro ipsis Nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de Nostra mera liberalitate, & ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia infrascripta privilegia, indulta, jura, facultates, honores, munera, præeminentias, & prærogativas ipsi Collegio earundem tenore præsentium in perpetuum asserimus, approbamus, confirmamus, & innovamus, eaque novo Apostolicæ Nostræ Auctoritatis robore communimus, simulque, ut infra, decernimus, statuimus, declaramus, atque sancimus.

Ideo omnia Privilegia, Jura &c. in amplissima forma confirmat, & ut infra statuit.

II. Generalia circa Collegii statum.

§. 2. Atque in primis duodenarium ipsorum Advocatorum numerum a Prædecessore Nostro Sixto Papa IV. in suis hac de re posteriore loco expeditis Literis præfinitum, iis modo & forma, quibus ad hæc usque tempora servatum fuit, firmum perpetuo, & stabilem esse volumus; ita scilicet, ut septem ex iis, qui juxta admissionis ordinem in Collegio antiquiores erunt, Seniorum atque Participantium nomine & juribus fruantur; reliqui vero quinque, Juniores & Supranumerum nuncupari & haberi pergant. Si qui vero ex Pontificia dispensatione, justis suadentibus causis, alicui ex duodecim Advocatis Coadiutores cum futura successione deputati fuerint, hi quidem, prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quæ reliqui de numero possunt; sed durante Coadjutoris munere, & quousque successioni locus factus non fuerit, tam voce, quam emolumentis in Collegio careant.

Quod ex duodecim Viris constet.

§. 3. Porro in hujusmodi duodenario Advocatorum Consistorialium numero Civitas nostra Bononiensis, immemorabilis possessionis jure, obtinuit & gaudet, ut uni semper ex ipsius Civibus locus sit, propter eximiam fortasse celebritatem ipsius Bononien. Civitatis & universitatis, in qua bonas artes atque scientias omnes, ac genuinam potissimum solidamque juris prudentiam, sæculo duodecimo ex diuturna obscuritate, in qua præcedentium temporum barbarie misere jacuerat, in lucem tamdem feliciter revocatam, proprias veluti fuisse sedes, indeque cum ad reliquas scholas, tum ad Tribunalia dimanasse, omnium consensu perhibetur. Alius vero locus hujusmodi a fel. rec. Pio Papa IV. per Apostolicas Literas datas anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo, octavo Idus Julii, perpetuo assignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanen. quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipso Mediolanensium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici præsentatis, seu nominatis. Idem rec. mem. Clemens Papa VIII. & Paulus Papa V. alium locum in prædicto Collegio uni Civi Ferrariensi saltem ex privilegio effecto seu creato, itidem perpetuo assignarunt, ac pro tempore concedi voluerunt, quam sane concessionem cumulavit piæ mem. Urbanus Papa VIII. per suas etiam in forma Brevis expeditas Literas datas die decima septima Decembris anni millesimi sexcentesimi vigesimi quinti, dum Civitati nostræ tunc suæ Ferrariensi per easdem Literas indulsit, ut huiusmodi locus nonnisi Civibus Ferrariensibus vere originariis, quorum nominatio ad Magistratum Ferrariæ spectaret, pro tempore concedi, & assignari deberet. Aliumque pariter locum in prædicto Collegio ex Apostolica concessione fel. rec. Innocentii Papæ XII. Cives Neapolitani obtinere dignoscuntur, quibus prædictus Innocentius per suas Literas in simili forma Brevis sub datum die decimaquarta Novem. anni millesimi sexcentesimi nonagesimi septimi desuper expeditas indulsit, ut occurrente pro tempore prædicti loci sic eis, ut præfertur, concessi vacatione, ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriusque Doctores Romano Pontifici pro tempore existenti nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujusmodi Advocati Consistorialis munus præeligeret & assumeret: prout in singulis eorumdem Pii, Urbani, & Innocentii Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum memoratis Literis latius, & uberius continetur.

Inter quos veteri Civitatis Bononiæ prærogativa, uni ex ejus Civibus semper locus sit.

Alter locus Civi Mediolanensi assignandus.

Alter Civi Ferrariensi.

Alter Civi Neapolitano.

§. 4. Quæ quidem omnia prædictis Civitatibus, Collegiis, seu Universitatibus, vel a Prædecessoribus nostris, ut præfertur, expresse concessa, vel antiquæ consuetudinis jure acquisita, Indulta, & Privilegia, ut scilicet ex eisdem unus pro tempore jux-

Reliquis, ex Romanæ Curiæ Advocatis Civibus Romanis, vel alterius Civitatis ditionis Ecclesiasticæ assumantur.

iuxta præscriptas respective formas electus, in prædictum Advocatorum Consistorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio & Advocatis competentia, servatis servandis admittatur, approbamus, & confirmamus, &c, quatenus opus sit, innovamus, & tanquam ex integro præsentium tenore concedimus & indulgemus.

Modus electionis ad Loca vacantia, nec ut præfertur effecta.

§. 5. Volentes, ut reliqui, ad explendum duodenarium prædictum Advocatorum Consistorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanæ Curiæ cœtu eligantur, qui vel Almæ Urbis nostræ, vel alterius Civitatis Apostolicæ Sedis Ditioni in temporalibus subjectæ, Cives existant, ac necessariis probitatis, doctrinæ, experientiæ, natalium, aliisque requisitis dotibus & qualitatibus prædìti sint: Ita tamen, ut quandocumque locus aliquis vocaverit in prædicto Collegio, qui Civibus alicuius ex prædictis Civitatibus addictus non sit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris provisum non fuerit, ipsi Advocati Consistoriales collegialiter congregati, pro ipsorum fide, & notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanæ, ut præfertur, vel alterius Civitatis Ecclesiasticæ Ditionis, Cives existant, quousque in illustre ipsorum Collegium adscribi dignos censuerint, Romano Pontifici pro tempore existenti exhibeant, qui pro suo arbitrio unum ex illis in Aulæ suæ Consistorialis Advocatum eliget ac deputabit; Atque ita in posterum servari mandamus, non obstante fel. record. Prædecessoris Nostri Clementis Papæ XII. Decreto, edito in Consistorio secreto dici vigesimæ secundæ Januarii anno millesimo septingentesimo trigesimo primo, in quo aliam pro huiusmodi Advocatorum delectu formam præscripsit; cujus Decreti tenorem pro præsentibus inserto, ac de verbo ad verbum expresso habentes, eidem in hac parte, motu scientia & potestatis plenitudine paribus, expresse derogamus, illudque, ac si nunquam emanasset, cassamus, irritamus, & annullamus, ac pro cassato, irrito, & annullato in posterum haberi volumus, & jubemus.

Quando collatum munus vacet.

§. 6. Collatum vero semel Advocati Consistorialis Officium, excepto casu spontaneæ dimissionis, aut juridicæ privationis, nullatenus vacare intelligatur, nisi per promotionem ad Auditoratum Causarum Sacri Palatii, aut Episcopatum cum residentiæ onere eidem adnexo, aut Cardinalatus dignitatem.

Jus Antianitatis inter ipsos, a quo tempore computari debeat.

§. 7. Electis autem, juxta formam a Nobis supra præscriptam, Advocatis Consistorialibus, quamvis minime liceat propria hujusmodi Officii munera exercere, nisi post expletas omnes functiones, quæ in eorum admissionibus de more peragendæ sunt, quæque fortasse, sicut etiam pro electis Causarum Sacri Palatii, Auditoribus, novam atque meliorem normam, Deo fovente, a Nobis accipient; Antianitatis tamen jura eisdem acquiri statuimus ab eo die, quo nostram, seu nostrorum pro tempore successorum de eorumdem electione schedula, Motus proprii nuncupatam, in Collegio præsentaverint. Coadjutores vero eandem antianitatem desument ab eo die, quo, post prædictas omnes functiones expletas, antianitatem prædictam sibi ab ipsorum Collegio assignari petierint, & obtinuerint, per decretum ejusdem Collegii, Apostolicis deinde Literis in forma Brevis expeditis, si Nobis, & Successoribus nostris placuerit, approbandum & confirmandum. Quæ omnia in eum finem expresse disposita sunt, ut liquido appareat quibusnam in occurrentibus optionis casibus debeatur locus inter septem Seniores, seu Participantes, & cui parites totius Collegii Decanatus pro tempore sit deferendus.

Decanatus a quibus optari possit.

§. 8. Quod quidem Decanatus officium, Nos inhærendo decretis alias ab ipso Collegio conditis, neque a Junioribus, aut Coadjutoribus ullo modo, neque a Senioribus absentibus obtineri volumus; sed nec ab iis, qui vel Episcopali charactere insigniti, vel alias inter Curiæ nostræ Prælatos adscripti reperiantur; sed ad eum deferri debere statuimus, qui inter Seniores in Romana Curia præsentes, & non Prælatos, antiquior esse dignoscatur. Eveniente autem casu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia præsentes, vel Episcopatu, vel Prælatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo muneribusque fruetur; donec in septenarium Participantium numerum subingrediatur aliquis non Prælatus, ad quem Decanatus hujusmodi Officium jure deferatur.

III.

Privilegior. & jurium series.

§. 9. Ex privilegiis vero seu prærogativis, quibus huiusmodi Advocatorum Consistorialium nobilis Ordo, ex concessione Predecessorum Nostrorum, & veteri consuetudine fruitur, nostraque demum voluntate in posterum gaudere debebit, alia pertinent ad ipsius

ipsius Ordinis decora & ornamenta; alia vero ad exercitium non unius generis munerum, quae eidem Collegio privative sunt demandata. Cum enim praedicti Aulae nostrae Consistorialis Advocati veri sint, & indubitati nostri, & Romani pro tempore Pontificis Familiares, & continui Commensales, neque porro ad instar aliorum familiarium hujusmodi, sed pariformiter & aeque principaliter cum aliis Familiaribus & Commensalibus praedictis habeantur, & haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana nostra & Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in ejusdem Romani Pontificis iter agentis comitatu, quemadmodum in associandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Latere missis, necnon occasione obviam eundi Imperatoribus, Regibus, & Principibus Viris ad Curam venientibus, una cum reliquis Pontificiae Aulae Praelatis, & Familiaribus incedunt; non solum reliquis omnibus Romanae, vel alterius Curiae Causarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus, atque Causidicis, omnibusque tam Romanae, quam alterius cujuscumque Universitatis Licentiatis, Doctoribus, Antecessoribus, atque Magistris, etiam antiquioribus honoris & dignitatis praerogativa praecellunt; sed reliquis etiam tum Clericis, tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, & quocumque officio, seu dignitate praestantibus, aliorumque Principum Familiaribus, antecedunt; & tam in Cappellis, quam in Consistoriis, & Pontificalibus aliisque Supplicationibus, seu Processionibus, Equitatibus, ceterisque publicis Functionibus, locum habere debent, immediate post Cubicularios nostros utriusque Aulae tam secretae, quam honoris nuncupatae, nimirum supra ipsos intimi Sacelli nostri Capellanos secretos, aliosque inferioris Ordinis; prout jam de expresso mandato nostro, omni sublata dubitandi occasione, in usu positum est; & nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus observari, praesentium tenore mandamus atque statuimus. Easdemque Capellas, & Functiones omnes praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eisdem locum habentibus, per Cursores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, & Ceras benedictas, Agnus Dei appellatas, in pari quantitate & qualitate cum reliquis Familiaribus nostris, ipsis distribui, necnon eosdem ad audiendas praedicationes verbi Dei, quae statis temporibus in Palatio nostro habentur, una cum Praelatis Romanae Curiae, aliisque Familiaribus nostris, quemadmodum consueverunt, admitti volumus & jubemus.

Quod Ordinis decus. Advocati C. sunt veri Papae Familiares.

Quem locum tenere debent in Functionibus.

§. 10. Sessionis vero locum, quem in Capellis, quae in Basilica nostra Vaticana celebrantur, hactenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontificii Solii gradu, infra Almae Urbis nostrae Conservatores, idem in posterum in praedictis, aliisque Capellis, quae pro loci amplitudine eodem ritu disponi poterunt, eisdem assignari decernimus. Ubi vero Capellae in Pontificiis nostrarum Aedium Sacellis habeantur, seu in aliis Ecclesiis & locis eodem ordine disponantur, quo in praedictis Aedium nostrarum Sacellis ordinari consueverunt; firmam eisdem & ratam esse volumus concessionem sedilis, seu scamni ad ipsorum usum, ante scamnum, seu sedile pro nostris ad honorem Cubiculariis apponi solitum, de nostro expresso mandato semel politi & assignati, ac deinde per alias nostras in forma Brevis Literas die quinta Martii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas in perpetuum attributi, itaut ab ejusdem scamni, seu sedilis usu & possessione a nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi vero pro deferenda Umbella seu Baldacchino in supplicationibus Pontificiis, necessarius forte numerus non adsit dilectorum Filiorum utriusque Signaturae nostrae Referendariorum, quibus hujusmodi honorem privative concessum esse dignoscitur, hujusmodi numerum, praesente Pontifice, ab ipsius Cubiculariis secretis, vel, his etiam deficientibus, ab aliis ejusdem Cubiculariis, honoris nuncupatis; eodem vero Pontifice absente, ab Advocatis Consistorialibus suppleri debere decernimus.

Nem in Capellis pontificiis.

Jus deferendi Baldachinum in Processionibus Pontificiis certis in casibus.

§. 11. In Conciliis autem tam Generalibus, quam Provincialibus, aliisque, in quibus eosdem Aulae Nostrae Consistorialis Advocatos, seu tamquam praesentis forte Pontificis Familiares Romanam Curiam sequentes, seu tamquam de Legati Apostolicae Sedis comitatu, vel etiam tamquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more positum esse dignoscitur, locum & sessionem habere contingat; easdem omnino praeeminentias, ac praerogativas tam respectu Officialium Romanae Curiae, quam aliorum quorumlibet, eisdem competere volumus, quas in Palatio Nostro, atque in Romana Curia, & Urbe obtinere solent.

Ipsorum praeeminentiae in Conciliis.

§. 12. Habitus porro formam eisdem usitata Advocati praedicti in posterum etiam perpetuo retineant, tam in Pontificalibus, aliisque sollemnioribus Functionibus, Ca-

Vari habitus delatio juxta varietatem functionum eisdem confirmatur cum privativa.

pel-

pellis, Consistoriis, Processionibus, Equitationibus, quam in ipsorum actibus Collegialibus; laneam scilicet talarem Cappam, coloris violacei, rubris undequaque futuris fulcitam, & Holoserico rubro subsutam, cum Capputio ab anteriori parte rotundo, a tergo vero prolixiori, Holoserico pariter rubro intrinsecus, eodem vero etiam extrinsecus æstivo tempore, hyemali autem armellinis pellibus respective absuto, eoque vel aperto, vel clauso pro functionum diversitate gestando. Habeant etiam Pluvialis usum in die Coronationis Romani Pontificis, & in altera die, qua novus Pontifex Constantinianæ Lateranensis Basilicæ possessionem solemniter capit; ut scilicet, dum ad decantandum laudes, faustaque omnia novo Pontifici de Cœlo adpræcanda, præcinente supradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die vero Possessionis altero ejusdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apostolicis procedunt, Pluvialibus transversis induantur; itaut pars aperta Pluvialis remaneat supra humerum dextrum, circa collutum autem supra Pluviale Capputium de more deferant: Extra vero prædictas Functiones usualem gestationem Vestis Talaris nigri coloris, cum simili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Prædecessore Nostro per speciale Decretum sub die vigesima septima Novembris anni millesimi sexcentesimi quinquagesimi quinti eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative concessam, approbamus & confirmamus; ita scilicet, ut nemini liceat similibus Vestibus & Insigniis uti, ipsisque electis Auditoribus Causarum Sacri Palatii Capellanis Nostris vitium sit hujusmodi Habitum assumere, nisi de licentia Collegii prædicti Advocatorum Consistorialium, juxta antiquam observantiam, ab eodem Collegio per supplicem libellum expresse petenda & respective concedenda; quemadmodum Nos omnibus & singulis, & specialiter Auditoribus electis præfatis, non obstante quacumque consuetudine in contrarium forsan inducta, per hæc Apostolica scripta vetamus atque interdicimus.

Et habitus Viatorii usus conceditur.

§. 13. Utque præterea ex Alma Urbe Nostra alio proficiscentibus prædictis Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatis debitus honor ab hominibus habeatur; quod jam vivæ vocis oraculo eisdem concessimus, ut scilicet habitu viatorio ad formam habitus per Prælatos & Familiares Nostros extra Urbem gestare solitis, servato tamen nigro colore, Advocati prædicti uti possint & valeant, præsentium quoque tenore expresse concedimus & indulgemus.

IV. Quoad munerum exercitium. Præcipuum Officium est Causas Consistor. pertractare.

§. 14. Præcipua vero & propria eorum Collegii munera ea sunt, quæ circa Consistorium, & actus atque negotia in eo gerenda atque tractanda, versantur; Quæ quidem ita ipsorum Advocatorum Consistorialium propria sunt, ut ad ipsas functiones pro hujusmodi Advocati munere in Consistorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanæ Curiæ Prælatos adscripti reperiuntur, nisi Prælationis habitu deposito, habitum Advocati Consistorialis in eum finem induere consentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti causa in Consistorio secreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii quam Advocati Consistoriales prædicti ad deducenda Partium jura sunt admittendi. Et quoniam inter majores causas, quæ a Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum suorum consilio definiunt, Beatificationes Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationes merito recensentur, congruum propterea visum est, ut prærogativa scribendi in jure in hujusmodi Causis Collegio Advocatorum Consistorialium reservaretur; quamvis, habita ratione plurium Officiorum, quæ illis incumbunt, opportune quoque statutum sit, a Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præposita, duodecim alios e celebrioribus Romanæ Curiæ Causarum Advocatis ad hunc effectum approbari & deputari, ad hoc ut Causarum hujusmodi Postulatores earum Patrocinium alicui ex illis, pro ipsorum libitu, servatis servandis valeant demandare.

In Causis Beatificat. & Canoniz. scribere in jure.

Et Easdem causas in Consistorio perorare.

§. 15. Ad ipsos tamen Aulæ Consistorialis Advocatos privative spectat publicas in Consistorio instantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc est in Consistoriis publicis, quæ in traditione Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, seu in receptione Legati Sedis Apostolicæ ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad præstandam obedientiam Sedi Apostolicæ missis celebrantur, Orationes habere super meritis ac virtutibus prædictorum Servorum Dei, & Beatorum, instando apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis, aut Canonizationis Causæ committantur, seu alterius promoveantur, aut respective expediantur; quemadmodum, abrogato veteri more minus decenter inducto, decla-

man-

mandi scilicet de rebus profanis, & plerumque de atrocioribus criminibus confictis & imaginariis, per Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri Decretum sub die vigesima septima Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi editum, subsequuta deinde circa methodum in hujusmodi Orationibus servandam peculiari institutione, firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quæ in duo, aut ad summum in tria Consistoria singulæ dividi consueverunt, quæque non solum a Senioribus & Participantibus, sed etiam a Junioribus & a Coadjutoribus per turnum, servato antianitatis ordine, & a Coadjutoribus prædictis tam ex propria, quam ex Coadjuti persona, haberi solent, decem scuta auri in Auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex maleficiorum proventibus, expedito Mandato a Notario Charitatis, eoque a Gubernatore Almæ Urbis Nostræ subscripto, persolvi debere.

§. 16. In iis pariter publicis Consistoriis, quæ pro alicujus Beati Canonizatione coguntur, ad Advocatum pertinet Consistorialis Aulæ; vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei fuse integreque enarrare, atque Instantias Ecclesiarum, Principum, & Populorum pro ejusdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici repræsentare. Idemque paratus esse debet prædicta omnia, si opus sit, in sequenti Consistorio semipublico strictim referre. Deinde in die solemni Canonizationis in Vaticana Basilica peragendæ, iterum pro definitivæ sententiæ prolatione coram Summo Pontifice publice instare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea gesserit, ex emolumentis, quæ occasione Canonizationis, Advocatorum prædictorum Collegio debentur, triginta scuta monetæ percipiet, a Postulatore autem Causæ, eidem dono dabitur Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati. Ac relationes in publicis Consistoriis; instantias vero in solemnis Canonizationum proponere.

§. 17. Quotiescumque demum Summo Pontifici in Consistorio sedenti supplicandum fuerit, sive ii, quorum res agitur, in Curia præsentes sint, sive absentes, dummodo non sint Imperatoriæ, Regiæ, aut Cardinalitiæ dignitatis, & in ipso Consistorio personaliter constituti, id nonnisi alicujus Advocati Consistorialis voce & opera peragendum erit. Ipsique S. R. E. Cardinales, ubi suæ Dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Consistorialem a Collegio de ipsorum assensu deputandum, præsentibus earumdem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, instantiam suam Consistorio proponi facere debent: Qua de causa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum antea depositi, eidem Collegio præstandi sunt, iique inter Participantes æquis portionibus dividendi. Omnes instantiæ, & supplicationes in Consistorio nonnisi eorum medio proponi debent.

§. 18. Similiter Patriarchæ, Archiepiscopi, & nonnulli ex Episcopis, qui, vel ex Ecclesiarum suarum juribus, vel ex personali concessione, honore Pallii decorantur, illud in Consistorio secreto per interpositam Advocati Consistorialis personam postulabunt. Ideoque si Patriarcha, Archiepiscopus, sive Episcopus, ut supra, Pallio donandus, in Romana Curia præsens existat, in Consistorio prædicto coram Pontifice se sistet, medius inter Advocatum pro eo perorantem a dextris, & Magistrum Cæremoniarum a sinistris; si vero Prælatus extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magister vero Cæremoniarum sinistrum, Advocatus autem Consistorialis medium locum tenebit; atque hic pro supradicti Pallii concessione demissas Pontifici preces exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in Partibus Infidelium existente, vel cui ad istantiam, & juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositæ de Pastore provisum fuerit, Advocatus prædictus decem Ducatos auri de Camera, qui præcedenter depositi esse debent, pro hujusmodi petitione percipiet. Ad has vero petitiones in Consistorio proponendas soli admittentur septem Advocati seniores seu Participantes, per turnum, exclusis Junioribus & Coadjutoribus, nisi ex persona alicuius ex Senioribus prædictis ad postulandum accesserint. Preces pro concessione Pallii ipsi exhibere debent.

§. 19. Alterum vero Officiorum genus, quod eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative incumbit, ad hujusce Almæ Urbis Nostræ Archigymnasii & Studii Generalis regimen spectat; Cujus Gymnasii Rectoratus cum olim uni ex Prælatis Romanæ Curiæ ad ejus vitam concedi & assignari soleret, a Sixto Papa V. Prædecessore Nostro per ejus Litteras Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo octuagesimo septimo, decimo Kalendas Septembris sub Plumbo datas, pluribus ex causis animum ipsius moventibus, necnon in compensationem certæ pecuniarum summæ prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio in eo finem persolutæ, eidem Advocatorum Consistorialium Collegio cum omnibus & singulis illius Officii juribus, redditibus, & emolumentis, necnon cum quibusvis honoribus, oneribus, jurisdictionibus, fa- V. Advocatorum Consistorialium jura, quoad regimen Archigymnasii Urbis cujus Rectoratus eorum Colleg. alias unitum fuit.

facultatibus, & privilegiis supradicto Rectori Prælato alias competentibus, perpetuo unitum, annexum & incorporatum fuit.

Idque a Pontifice confirmatur, cum facultate deputandi Rectorem pro tempore &c.

§. 20. Quam proinde unionem & perpetuam annexionem & incorporationem Officii Rectoratus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gymnasium, ejusque Ecclesiam, Scholas, & Bibliothecam regendi, asservandi, & gubernandi, unumque ex proprio Collegio in singulos annos Studiorum Rectorem, atque alterum Bibliothecarium, tum etiam Bibliothecæ prædictæ Custodes, aliosque Gymnasii prædicti Officiales, & Ministros, respective eligendi & deputandi, salvo eorum iure, quibus vel oneroso, vel alio legitimo titulo nonnullorum Officialium huiusmodi deputatio competere dignoscatur; necnon ejusdem Bibliothecæ libros permutandi; statuta quoque, ordinationes, & provisiones pro Gymnasii prædicti meliori regimine & utilitate condendi, faciendi, & publicandi, atque illa seu illas, toties quoties eisdem, seu eorum majori parti expedire videbitur, mutandi & innovandi, sicuti per Prædecessores Nostros Sixtum V., Clementem VIII., & Alexandrum VII. Romanos Pontifices eisdem alias concessæ fuerunt, approbamus & confirmamus, & quatenus opus sit, de novo concedimus & indulgemus.

Eorumdem Jura in electione Lectorum, & Artium Professorum.

§. 21. In eligendis autem per concursum, quoties ita Nobis, & Successoribus Nostris placuerit, tam Juris Canonici, & Cæsarei in Archigymnasio prædicto Antecessoribus, quam aliorum, Theologiæ, Linguæ Sanctæ, aliorumque, necnon rationalis & experimentalis Philosophiæ, Medicinæ, & cæterarum artium & facultatum, quæ in Archigymnasio hujusmodi publice traduntur, & explicantur, Professoribus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium examini coram Venerabili Fratre Nostro Annibale Episcopo Portuensi S. R. E. Cardinali Camerario, & ejusdem Archigymnasii, atque Universitatis Studii generalis Cancellario, S. Clementis nuncupato, ejusque in Officio Camerariatus hujusmodi Successoribus, habendo, Advocati prædicti collegialiter semper assistant; & pro eorum, qui examinati fuerint, electione, una cum Camerario prædicto, qui tamen duplicis suffragii jure gaudere debeat, iidem Advocati Consistoriales suffragium ferant. Et quidem examen eorum, qui ad obtinendas Cathedras in Decretis, seu in jure civili scientiam & peritiam suam profitentur, ab ipsis Advocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad aliarum vero scientiarum, sive facultatum, aut Linguarum Lectores Candidatos experiendos atque probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tempore deputato, cum prædicti S. R. E. Cardinalis Camerarii participatione, & assensu alii assumentur Assessores in scientiis, facultatibus, & Linguis hujusmodi præstantes, juxta quorum consilium atque sententiam tam Camerarius, quam Advocati prædicti in suffragiis ferendis super concurrentium peritia judicia sua dirigere valeant. Ac denique totius examinis, sive concursus, & suffragiorum latorum relatio, Nobis, seu Romano pro tempore Pontifici fiet, ut vacanti Cathedræ, sive Lecturæ, de persona habili & idonea auctoritate Apostolica provideatur.

VI. Facultas privativa doctorandi in Urbe in utroque vel altero Jure.

§. 22. Firmamque præterea, & ratam perpetuo esse volumus privativam facultatem Candidatos in utroque seu alterutro Jure Canonico & Cæsareo experiendi, probandi, eosdemque Doctores in utroque seu alterutro Jure prædictis in Romana Curia & Urbe creandi, eisque Doctoratus hujusmodi insignia conferendi, supradicto Advocatorum Consistorialium Collegio tum antiquæ consuetudinis, & possessionis jure competentem, tum etiam expressis Prædecessorum Nostrorum Indultis & Privilegiis multoties concessam & attributam, præsertim vero a fel. record. Sixto Papa IV., Julio Papa III., Sixto Papa V., & Clemente Papa VIII., prout in eorum Literis decima octava Septembris anni millesimi quadragentesimi octuagesimi tertii, sexta Februarii anni millesimi quigentesimi quinquagesimi secundi, tertia Septemb. anni millesimi quingentesimi octuagesimi septimi, & duodecima Sept. anni millesimi sexcentesimi primi, respective datis plenius disponitur & continetur. Asserta vero Privilegia, Indulta, Licentias, & Facultates, quorum prætextu aliæ personæ, seu Collegia cujuscumque status, gradus, conditionis, & præeminentiæ, id sibi licere con-

Revocantia quibusvis prætensis privilegiis aliis Personis, vel Collegiis concessis.

tendunt, licet alias prædictis aliisque Prædecessoribus nostris declarata, moderata, seu respective revocata, annullata, & viribus vacuata fuerint; Nos etiam, quacumque auctoritate, & potestate, & quibuscumque ex causis, etiam ex titulo oneroso, & sub quibusvis verborum formulis, expressionibus, clausulis, & Decretis, etiam per Nos, & Prædecessores Nostros, Sedemque Apostolicam, eadem prædictis concessa forent, & quantumvis longæ & immemorabilis consuetudinis usu ab eisdem sive personis,

nis, sive Collegiis possessa & obtenta fuerint, præsentium pariter tenore, quatenus opus sit, revocamus, annullamus, & viribus perpetuo vacuamus.

Lis inter Protonotarios Apostolicos & Advocatos Consistoriales super jure Doctorandi in utroque Jure, in Rota pendens, extinguitur.

§. 23. Et nihilominus attendentes, quod inter Dilectos Filios Collegium Nostrorum & Sedis Apostolicæ Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum, de numero Participantium, ex una, prædictumque Collegium Nostræ Consistorialis aulæ Advocatorum, ex alia parte, lis, & Causa super facultate promovendi ad gradum Doctoratus in utroque, vel alterutro Jure, tam in Urbe ejusque Districtu, quam extra illam & illum, in Causarum Palatii Nostri Apostolici Auditorio, coram certo illius Auditore introducta, adhuc pendet indecisa: Nos, qui jura, rationes, & exceptiones utriusque Partis, tam voce nostris auribus insinuata, quam scripto deducta, per Nosipsos accurate examinavimus, & matura consideratione perpendimus; Volentes ab utroque Collegio tam Notariorum, quam Advocatorum hujusmodi, quorum singulares personæ familiares Nostri existunt, omnes & quascumque super hac re lites, & controversias penitus e medio tollere, eorumque respective jura, facultates, & privilegia certis, congruisque limitibus præfinire; Motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, prædictam, ac quamcumque aliam, si qua sit, litem & causam, in prædicto auditorio, vel alio quovis Tribunali, coram quocumque Judice, & in quacumque instantia, inter utrumque Collegium hujusmodi super præmissis pendentem (illius respective statum, merita, & alia quæcumque, etiam de necessitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriusque Collegii prædicti concessiones, indulta, privilegia, & Literas Apostolicas, eorumque totales, & integros tenores satis Nobis cognitos, & perspectos, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes), harum serie ad Nos avocamus, penitusque & omnino supprimimus, & extinguimus, perpetuumque desuper silentium imponimus, atque os occludimus. Eisdem vero Notariis de numero prædicto nullatenus licuisse, aut licere statuimus & declaramus, obtentu & vigore Literarum fel. rec. Sixti Papæ V. Prædecessoris nostri incipien. *Laudabilis* super eorum privilegiis editarum, sub datum videlicet Nonis Februarii Pontificatus sui Anno primo, vel quarumvis aliarum Literarum Apostolicarum sub quacumque forma eidem Collegio concessarum, examinationem cujusquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque Jure suscipere cupientis, ad Partes, & extra Urbem committere, nec sub aliena fide, & relationibus examinationis hujusmodi, absentem quemquam, cum clausula, ac si esset præsens, prout sæpius hactenus factum fuisse intelligimus, ad hujusmodi doctoratus gradum in eadem Urbe promovere; sed tantummodo Notarios Nostros prædictos, eorumque Collegium quatuor personas singulis annis, easque in Urbe prædicta vere, & realiter præsentes, prævio rigoroso examine, personaliter, & collegialiter per ipsosmet Notarios faciendo, & non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici a rec. mem. Urb. Papa VIII. etiam Prædecessore Nostro eidem Collegio concessi, per suas Literas datas sub Annulo Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentesimi vigesimi noni, ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, libere, & licite posse præsenti nostræ declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, & non aliter intelligendas, & interpretandas fuisse, atque imposterum intelligi, & interpretari debere eorumdem Sixti, & Urbani Prædecessorum Literas prædictas, quas pro majori Cautela, & quatenus opus sit, eatenus limitamus, revocamus, & abolemus, quatenus præsentibus nostris Literis in aliquo adversentur, easdem in omnibus, & per omnia ad viam, & terminos earundem præsentium reducentes; Ne in re, quæ tanti momenti est, pro recto ac felici Sanctæ Ecclesiæ & Reipublicæ gubernio, vel periculum immineat, quod sub aliena fide, & relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur indocti, & qui, si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter & collegialiter adhibitam subiissent, minus idonei forsan reperti fuissent; Vel id quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet prædicto Notariorum Nostrorum Collegio, cui de vere, & realiter præsentibus in eadem Urbe, non nisi quatuor singulis annis, diligenti præmisso examine, juxta memoratum Urbani Prædecessoris indultum, ad gradum prædictum promovere concessum fuit; id ipsum in numero indefinito permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, & in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

Definitur non licuisse, neque licere Protonotariis Doctoratus gradum concedere postulantibus absentibus.

Sed quatuor tantum Personas in Urbe præsentes ad gradum hujusmodi singulis annis promovere juxta Urbani VIII. Indultum.

Promotiones tamen absentium ab ipsis jam factæ revalidantur.

§. 24. Ad consulendum tamen indemnitati eorum, qui hactenus a Dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis prædictis extra Urbem, & in absentia, contra præsentis

nostræ declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque, vel alterutro Jure susceperint; omnes & singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas auctoritate nostra perpetuo revalidamus & quascumque promotionum hujusmodi nullitates, ex potestatis dumtaxat defectu provenientes, earumdem præsentium tenore sanamus; easdemque promotiones, & gradus hactenus ita collatos, & respective susceptos, ad omnes effectus, ad quos de cætero valere censebantur, eisdem sic, ut præfertur, promotis imposterum etiam suffragari debere statuimus.

Utque ipsi Protonotarii singulis annis imposterum valeant in Urbe non quatuor, sed sex Personas in utroque Jure doctorare indulgetur.

§. 25. Quia vero illustre, & perantiquum eorumdem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis, & familiaritatis obsequia, quæ Nobis, & Apostolicæ Sedi incessanter impendit, aliaque illius, & Notariorum prædictorum merita speciali benevolentia prosequimur, volentes aliquam propensæ nostræ erga illud voluntatis significationem exhibere, eisdem Notariis de numero prædicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem, & potestatem per easdem præsentes tribuimus & impertimur, ut ipsi de cætero in perpetuum singulis annis, non quatuor dumtaxat personas, easque familiares, & pauperes, prout in dictis Urbani Prædecessoris Literis præscriptum reperitur, sed vigore præsentium, sex quidem personas, etiamsi non familiares, nec pauperes, (dummodo tamen in Urbe præsentes existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad prædictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint, & valeant; Ita quod sic per eos pro tempore promoti, & laureati omnibus & singulis favoribus, honoribus, gratiis, & privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiæ Urbis Laureati de jure, usu, privilegio, consuetudine, alias quomodolibet utuntur, fruuntur, & gaudent, pariformiter, & æque principaliter uti, frui potiri & gaudere possint & debeant, ac ad omnes & quoscumque effectus, etiam Ecclesias Cathedrales assequendi, ab omnibus ubique censeri, haberi, & reputari, ac si in prædicto Archigymnasio vere promoti & laureati fuissent: Ampliantes & extendentes quoad hæc utrasque Sixti, & Urbani Prædecessorum Literas prædictas, de cætero in suo robore permansuras.

Servatis tamen servandis: quod, numerus uno anno non completus nequeat subsequenti anno reintegrari. Promotionum rogitus intra mensem ad Archivium Urbanum deferatur.

§. 26. Volumus autem, quod iidem Notarii, eorumque Collegium prædictum in promotione, & creatione dictorum sex, alterius, vel utriusque Juris Doctorum, omnia & singula ad præscriptum dictarum Urbani Prædecessoris, & Nostrarum præsentium servanda & adimplenda, omnino servare & adimplere teneantur; Et quod numerus dictorum sex, & non ultra, quavis de Causa uno anno non completus, non possit, nec valeat subsequentibus annis compleri vel reintegrari; quodque nota rogitus promotionum, cum nominibus, & cognominibus, ac Patria promotorum, intra Mensem ex tunc proximum, a die cujuslibet promotionis computandum, ad Archivium Urbanum, ad instar aliorum rogituum, per Secretarium Collegii hujusmodi, vel per ipsos promotos, & laureatos, deferri omnino debeat; Et tunc solum, videlicet, postquam nota prædicta ad Archivium Urbanum delata fuerit, & non antea, talis promotus pro Doctore, se gerere, & pro legitime laureato, & promoto ad quoscumque Juris effectus haberi possit: Alias promotus ipse pro Doctore publice, vel privatim se gerens, pœnam falsi ipso facto & jure incurrat.

Omnes promotiones ab aliis & aliter in Urbe faciendæ irritantur.

§. 27. Omnes vero alias promotiones, & creationes Doctorum in utroque, seu altero Jurium, atque Insignium Doctoralium traditiones ab aliis, quam Advocatis Consistorialibus prædictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipsos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, præter, vel contra præscriptam formam, & ultra præfinitum numerum, in Romana Curia & Urbe prædicta imposterum factas vel faciendas cum omnibus inde secutis & sequendis quibuscumque, irritas & inanes, nulliusque roboris vel momenti esse & fore, ac pro nullis & infectis haberi, & censeri, neminique ad quoscumque effectus ullo unquam tempore suffragari debere, ipsosque ab aliis, quam Advocatis prædictis, etiam per eosdem Notarios de numero prædicto, ultra sex præfatos, ad gradum Doctoratus hujusmodi nulliter & attentate promotos vel assumptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apostolica auctoritate statuimus, atque decernimus.

Ad Officia & Beneficia Urbis & Curiæ Romanæ Doctoratus gradum exqui-

§. 28. Præterea supradictos Nostræ Consistorialis Aulæ Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus, & gratiis prosequi, & tam prædicti Archigymnasii Almæ Urbis Nostræ splendori & dignitati, quam feliciori, atque utiliori Romanæ Curiæ statui, & regimini plenius consulere & providere volentes, simulque dignum rationi-

que

que consonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, aliaque munia, & Officia dictæ Curiæ, quæ in eadem Curia, & in Romana Urbe consistunt, & in ea exercentur, & quæ Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent, aut quomodolibet requirunt, pro tempore assumi, & promoveri desiderant, eorum doctrinæ & idoneitatis, in prædicto Archigymnasio publicum præbeant experimentum; Apostolica Auctoritate prædicta, motuque, scientia, & potestatis plenitudine paribus, statuimus atque sancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis præsentium ad hujusmodi Doctoratus gradum in quacumque publica & approbata tam Status Ecclesiastici, quam extera Universitate Studii generalis, legitime promoti extiterint, ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, & Dignitates, etiam Ecclesiasticas dictæ Urbis, necnon ad facultatem scribendi tam in jure, quam in facto, & patrocinandi ut Procuratores in causis coram prædicto Rotæ Romanæ Auditorio, dummodo cætera necessaria requisita illis alias respective suffragentur, admitti, illasque & illos seu illa recipere, retinere, & exercere libere & licite possint & valeant, nec ob id eumdem Doctoratus gradum in dicto Archigymnasio iterato suscipere cogantur. Contra vero ii, qui ante diem publicationis earumdem præsentium Literarum nondum Doctoralem gradum, ut præfertur, suscepisse comperti fuerint, ad aliquam ex Dignitatibus, vel aliquod ex Beneficiis Ecclesiasticis in Basilicis, aut Collegiatis, vel aliis Ecclesiis ejusdem Urbis consistentibus, pro quibus assequendis, obtinendis vel retinendis ex Sacrorum Canonum, aut Generalium Conciliorum, vel Constitutionum Apostolicarum, seu aliarum Sanctionum dispositione, vel etiam ex lege fundationis, gradus, & qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, & Lecturas publicas Urbis, & Curiæ prædictarum, necnon ad facultatem patrocinandi tanquam Procuratores in causis coram eodem Rotæ Auditorio, aut respondendi de jure, seu scribendi pro Advocati munere coram quocumque Judice, seu Tribunali: ac demum ad quodcumque munus, vel officium Urbis, & Curiæ prædictarum in ipsa urbe exercendum, quod de jure pariter, vel statuto, aut ex aliqua Apostolica Constitutione & Ordinatione, vel etiam ex longa & inveterata consuetudine gradum & qualitatem Doctoralem hujusmodi exigat, vel requirat, non possint, nec valeant recipi, vel admitti, illasque ac illos & illa respective obtinere vel exercere; etiamsi Prælaturæ, & Judicaturæ prædictæ ejusdem Rotæ, Cameræ, & Cancellariæ Apostolicæ, Signaturæ Nostræ, Populi Romani, vel cujusvis Collegii etiam privilegiati, & privilegiatissimi, ac specialem & specialissimam, ac specificam, & individuam mentionem & expressionem requirentis existant; nisi ante admissionem & receptionem hujusmodi, vel, quoad prædicta Beneficia & Dignitates Ecclesiasticas, infra tempus a jure, vel Constitutionibus, & Canonicis Sanctionibus prædictis, aut in fundatione respective præfixum, Doctoratus gradum in ipso publico Urbis Nostræ Archigymnasio susceperint: Decernentes, & eadem Auctoritate statuentes, quod gradus Doctoratus hujusmodi post earumdem præsentium publicationem in alia quavis Studii generalis Universitate tam extera, quam Status Nostri Ecclesiastici, quantumvis publica, approbata, celebri; & famosa, ac specialissima mentione digna, datus & receptus, ipsis graduatis ad quemcumque alium, non autem unquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Prælaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera, & Officia prædicta in Curia & Urbe Nostra, suffragari de reliquo valeat; immo pro effectu præmissorum Doctoratus gradus alibi datus, & receptus, habeatur, & haberi debeat, ac si nullo modo datus, ac receptus fuisset.

[Margin: tentia, admittuntur Doctores in extera Universitate jam nunc promoti.]

[Margin: Sed excluduntur qui in posterum in Archigymnasio Urbis promoti non fuerint.]

§. 29. Ab hac tamen generali lege illos dumtaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii Nostri Apostolici nominari, & Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, præsentari, seu alias juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi & deputari contingat: Ut scilicet, si illi, qui ad prædicta officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respective Universitate aut Collegio, quibus Indulta hujusmodi seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisse dignoscantur, hujusmodi gradus ab iis, ut præfertur, susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos præsentaverint, necnon Pontificis judicio, qui eosdem ad prædicta

[Margin: Exceptis his qui destinantur ad Officia alicui Civitati, vel Nationi affecta.]

Officia elegerit & deputaverit, satis eisdem suffragari censeatur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendis; absque eo quod ad iteratam prædicti gradus susceptionem in dicto Sapientiæ Archigymnasio compelli possint.

§. 30. Ut igitur ordinatio & Statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, Venerabilibus Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostien., & Velitern. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Ruffo, & Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio Nostro Nereo S. Eustachii prædictæ S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis, Signaturæ nostræ Justitiæ Præfecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; & dilectis præterea Filiis Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de numero Participantium, & Capellanorum Nostrorum, Causarum Sac. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Cameræ Nostræ Apostolicæ, & Signaturæ Justitiæ Referendariorum Votantium, atque Abbreviatorum de Parco Majori, ipsorumque Aulæ Nostræ Consistoriali Advocatorum, & Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respective Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, & aliarum Ecclesiarum dictæ Urbis, aliisque Superioribus & Personis præsentibus, & futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, & pro tempore spectabit, per hæc eadem scripta committimus & injungimus, quatenus ordinationi & statuto prædictis humiliter intendentes, præmissa observari & adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, & Beneficia prædicta, qui Doctoratus gradum in prædicto Archigymnasio non susceperit, extra casus a Nobis, ut supra, exceptos, admittant seu recipiant, neque contra ordinationis & statuti Nostri hujusmodi seriem, dispositionem, & tenorem, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari ullo unquam tempore permittant.

VII. Collegio Advocatorum Consistorialium perpetuo asseruntur infrascripta Officia. Promotoris Fidei.

Advocati Pauperum Advocati Fisci, & Cameræ Apostolicæ. Advocati Fabricæ Basilicæ S. Petri. Advocati S. P. Q. R. Et Commissarii Conclavis, Sede vacante.

§. 31. Quæcumque demum Romanæ Curiæ munera prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio, tam expressis prædecessorum Nostrorum concessionibus, quam longæ consuetudinis usu privative, ut præfertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia & singula ita supradicto Collegio addicta & acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque munus Promotoris Fidei; de quo decretum adest Urbani VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi, in favorem ipsius Collegii hactenus inviolabiliter observatum; & quo Nos ipsi, dum, in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfuncti fuimus; neque Officium Advocati Pauperum; aut aliud Advocati Fisci & Cameræ Nostræ Apostolicæ: quæ olim Seniori de Collegio prædicto pro tempore incumbebant, deinde vero arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricæ Basilicæ Apostolorum Principis; aut illud Advocati Senatus, & Populi Almæ Urbis Nostræ; vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante; alteri cuiquam personæ, præterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulæ Nostræ Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si quæ forte circa aliquod ex præmissis muneribus allegari possit, minime obstante, concedi debeat aut assignari.

Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci deinceps differantur.

§. 32. Volumus tamen, prædicta Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci, quæ duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri & exerceri consueverant, sed a recol. mem. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI. justis & rationabilibus de Causis ab invicem disjuncta & separata fuerunt, per ejus Literas perpetuo valituras die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim conferri, & a duobus respective Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, & obtineat de præsenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus moderni Fidei Promotoris, Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem a fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XII. concessam, & ultra ipsius personam nullatenus extendendam. Proindeque assignationem portionis panis, & vini, necnon scutorum trecentorum monetæ Romanæ, quæ deinde laudatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma Literas datas die trigesima Aprilis anni millesimi septingentesimi decimi quarti, ex salariis & emolumentis Advocati Fisci detracta, una cum hujusmodi portione panis, vini, prædicto Fisci Advocato ex Palatio Apostolico antea dari solita, Promotori Fi-

Fidei pro tempore existenti de cætero persolvi mandavit, auctoritate prædicta & harum serie approbamus, confirmamus, & innovamus, atque in posterum, quum casus evenerit demandatæ separationis reipsa iterum exequendæ, perpetuo servari mandamus.

§. 33. Præterea districte præcipimus, ut quicumque ex prædictis Advocatis ad munus Advocati Fisci & Cameræ Apostolicæ, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abstineant a suscipiendo Patrocinio aliarum Causarum, quæ ad Officium sibi respective commissum minime pertineant; quacumque pariter in contrarium consuetudine minime obstante. *Advocatus Fisci, & Advocatus Pauperum abstineant a Patrocinio Causarum ad eorum Officium non pertinentium.*

§. 34. Ut autem tot tantisque publicis gravissimisque muneribus assiduam operam impendere Advocati prædicti commode valeant, & spirituali simul eorundem consolationi per Apostolicæ benignitatis favorem consultum sit, quod jam per alias Nostras in forma Brevis Literas sub die vigesima octava Februarii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas, eisdem elargiti fuimus, id etiam præsentium tenore, & auctoritate prædicta confirmamus & innovamus, ut scilicet eisdem Advocatis Consistorialibus eorumque Coadiutoribus nunc & pro tempore quandocumque existentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe Nostra, Oratorio ad hoc decenter muro extructo & ornato, seu extruendo & ornando, ab omnibus Domesticis usibus libero, per dilectum Filium Nostrum in eadem Urbe ejusque Districtu Vicarium in spiritalibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, & quoad alia extra eamdem Urbem, per Ordinarium Loci respective, prius visitando & approbando, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in Domo huiusmodi celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per se ipsos, si Sacerdotes fuerint celebrare, seu per quemcumque Sacerdotem approbatum Secularem, vel de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium præiudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi aliisque solemnioribus Anni festis diebus exceptis, in sua, ac quatenus conjugati existant, in eorum respective Uxorum, necnon in eorundem Filiorum, Consanguineorum, & affinium secum insimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiæ præsentia, celebrari facere libere & licite possint, ita tamen ut Uxores, & nati, ac Consanguinei & Affines supradicti prædictam unicam Missam ipsis quidem Advocatis præsentibus audire tantummodo, numquam vero celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum servitiis non necessariis ibidem Missæ interessentes, ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus Festis de præcepto liberi minime censeantur. Utque hujusmodi gratia ii dumtaxat ex Advocatis Consistorialibus fruantur, qui super illa Apostolicas in forma Brevis Literas ad uniuscujusque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint, & non alias. *VIII. Licentia celebrari faciendi in Oratorio privato.*

§. 35. Præterea omnia & singula supra expressa, atque alia Collegio Advocatorum huiusmodi concessa Privilegia & Indulta, necnon eiusdem Collegii laudabiles stylos, usus, & consuetudines, ordinationes quoque, Constitutiones, atque Statuta pro ipsius Collegii felici regimine & gubernio facta & condita, licita tamen & honesta, ac Sacris Canonibus & Concilii Tridentini Decretis, Constitutionibus Apostolicis, & præsentium tenori ac dispositioni minime contraria, Apostolica auctoritate earumdem tenore præsentium perpetuo confirmamus & approbamus, illisque plenariæ & inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adiicimus; ac omnes & singulos tam juris, quam facti, necnon solemnitatum quarumcumque quomodolibet omissarum, aliosque defectus, si qui forsan intervenerint in eisdem, supplemus; illaque omnia auctoritate, & tenore prædictis innovamus, & de novo concedimus, ac ab omnibus & singulis personis, ad quas pro tempore spectat & spectabit in futurum, inviolabiliter perpetuo servari volumus, & mandamus. Utque supradicta eorum Statuta, Constitutiones, Ordinationes, stylos, usus, & consuetudines pro rerum tempore & personarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, cassare, mutare, alterare, & alia illorum loco facere, condere, edere, & servare libere & licite valeant, quæ postquam facta, condita, & edita fuerint, dummodo, ut præmittitur, licita & honesta, Sacrisque Canonibus & Decretis dicti Concilii, Constitutionibus Apostolicis, ac præsentium tenori contraria non existant, eo ipso dicta auctoritate confirmata sint, ac ab omnibus & singulis, quos ea concernunt, in futurum sub *IX. Collegii Statuta, styli, & omnia alia Privileg. confirmantur.* *Cum facultate condendi Statuta.*

po-

Et deputandi ac movendi Collegii Officiales atque Ministros. poenis in eis contentis observari debeant; Insuper ut ipsorum Collegii Secretarium, aliosque Officiales & Ministros pro suo arbitrio eligere & deputare, amovere, dimittere, & mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur, eisdem auctoritate & tenore præsentium, etiam perpetuo concedimus & indulgemus, plenamque, liberam, & omnimodam facultatem & auctoritatem impertimur, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante.

X. Clausulæ præservativæ. §. 36. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica & individua mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, neque Causæ, propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; Sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, ac dicto Collegio & Advocatis pro tempore existentibus in omnibus & per omnia etiam perpetuo suffragari, ipsumque Collegium ad verificationem seu justificationem præmissorum, vel partis eorum, minime teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere, sed easdem, & in eis contenta quæcumque, ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse servari.

Aliter dictari prohibetur. §. 37. Sicque & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia ac potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Deputatio Judicum Executorum. §. 38. Quocirca eisdem Vener. Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostiensi, & Veliterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, & Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis respective nuncupatis; necnon dilecto Filio Magistro Flavio Chisio Causarum Curiæ Cameræ Nostræ Apostolicæ Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujusmodi Successoribus, per hæc Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alios, seu alium, auctoritate nostra, prædictis Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatis, eorumque Collegio, in præmissis omnibus & singulis, efficacis defensionis præsidio assistant, faciantque eos, & eorum singulos, quoties pro ipsorum parte super hoc fuerint requisiti, omnibus & singulis præfatis pacifice frui & gaudere, non permittentes eos, & eorum aliquem, per quoscumque desuper quomodolibet indebite molestari, inquietari, aut impediri: Contradictores quoslibet & rebelles cujuscumque status, gradus, ordines, dignitatis, vel preæminentiæ fuerint, per Censuras Ecclesiasticas, & pecuniarias poenas, aliaque opportuna juris & facti remedia, appellatione postposita, compescendo.

Contrariis plenissime derogatur. §. 39. Non obstantibus Nostra & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, necnon præmissis omnibus, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus; necnon quibusvis Almæ Urbis Nostræ, Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Universitatum, necnon prædicti Advocatorum Consistorialium Collegii, & Gymnasii, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis

teris Apostolicis quibusvis personis, & eisdem Urbi, necnon dilectis Filiis Populo Romano, aliisque Civitatibus, & locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Universitatibus, aliisque quibuslibet specifica & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, & decretis etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 40. Volumus insuper & eadem auctoritate prædicta mandamus, ipsas præsentes, seu earum transumpta in locis solitis Almæ Urbis Nostræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

Publicat præsentis Constitutionis in Urbe, tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 41. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Transumptis fidem præstari jubetur. Sanctio pœnalis.

§. 42. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrarum constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, 4. Kalen. Septemb. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 29. Aug. 1744.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi. J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Public. die 26. Septembris ejusdem Anni.

DE RITIBUS CVII.

Cæremoniis, Usibus, & Consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi Indiarum Orientalium observandis, seu vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Prædecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur opportunæ Declarationes, & Responsiones.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Omnium solicitudinum, quæ demandatum Nobis, Divino prorsus consilio, nulloque merito nostro, supremi universalisque Pastoris munus gravissimum præter modum, formidandumque constituunt, potissima sane, quæque magis animum nostrum exstimulat, Nosque perpetuo trepidantes, & anxios habet, ea est, ut concreditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatumque servemus; ideoque omne studium nostrum operamque in id conferamus, ut late diffluentes super faciem Terræ Cœlestis doctrinæ latices nullo aut corruptelæ luto, aut erroris inficiantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla forte Gentilitatis superstitione

Proœmium. Pontificis studium pro tuenda Fidei & disciplinæ puritate, & Ecclesiæ concordia.

obum-

obumbretur; atque ut ii, quos e potestate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis vectibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque evexit æternæ salutis, & hæreditatis, corde credentes ad justitiam, operibusque quod credunt comprobantes, & mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna se membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardenter, & sint perfecti in eodem sensu, & in eadem sententias. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli unquam labori parcere decrevimus, quam non solum ad propagandam in omnem Terram Fidei, & salutis scientiam, sed etiam ad unitatem spiritus, & doctrinæ inter Fideles ubique fovendam & confirmandam, vel sicubi opus esset, reconciliandam & stabiliendam, opitulante Deo, proficuum & necessarium fore deprehenderemus.

Refert dissensiones super observantia variorum Rituum in Missionibus Indiarum obortus.

§. 1. Verum quum eam ob causam ad extremas usque Orbis Terræ Plagas mentis nostræ obtutus dirigeremus, eosque peculiariter figeremus in novella illa germina Christianitatis, quæ Divina irrorante gratia, in novis Ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum, atque curarum materiem allatum iri verebamur, dum animo recenseremus quantum, & quam diu Apostolica Prædecessorum Nostrorum desudasset industria, ut ex recens coalescentibus prædictorum Regnorum Ecclesiis, vanarum observationum, rituumque a Christiana Religione abhorrentium zizania radicitus evellerent, atque importunas controversias inter sacros ipsos Regionum illarum Operarios in re tam gravi exortas, &, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, componerent, atque eliminarent. Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, suaviterque inflectit; potissimum vero quum delatis ad Nos argumentis filialis obedientiæ, qua plerique illarum Partium Missionarii suprema hujus Apostolicæ Sedis Decreta se excipere professi sunt, Nobis expositum fuit, ad omnes demum iis de rebus controversias sedandas, ac prædictarum Ecclesiarum statum componendum, atque firmandum, nil aliud jam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quæ ex parte aliquorum Operariorum hujusmodi Nobis proponebantur, congruæ resolutiones, & responsiones Apostolica auctoritate prodirent; magnam in spem erecti sumus, fore, ut, sublatis per opportuna rescripta propositis dubitationibus, ac finitivis demum nostris & hujus Apostolicæ Sedis mandatis atque præceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diuturnis molestisque dissensionibus, quæ Prædicationis Evangelicæ in prædictis Regnis olim disseminatæ fructum late inficientes, ipsasque novarum Ecclesiarum soboles vehementi discordiarum turbine agitantes, eo rem adduxerant, ut tot Verbi Dei præcones eximii sine causa adhuc laborasse, largosque sudores, & sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

Quas per præsentium publicationem extinguendas esse non sine causa confidit.

Appulsus bo. mem. Card. de Tournon, Commiss. Apostol. ad Indias Orientales.

§. 2. Ut enim multa prætereamus, quæ retroactis temporibus hac in re acciderunt; grandiores, quas innuimus, controversiæ hoc ipso ineunte sæculo eruperunt, seu potius renovatæ fuerunt, quum a fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI. missus, ad Oram Coromandeli appulit bo: mem: Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum potestate Legati a Latere in Indiis Orientalibus Commissarius, & Visitator Apostolicus, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Tournonius nuncupatus. Is enim, eo cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis cæremoniis, quæ ab aliquibus Missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis vero tamquam Christianæ pietatis spiritui minime conformes rejiciebantur, unde discordiarum, & funestissimarum disputationum semina, exploratis, ea, qua par erat diligentia, factis, & circumstantiis, e re Christiana esse, suique Officii partes exigere judicavit, plures hujusmodi cæremonias gravi interdicto proscribere, atque damnare; latoque Edicto, seu Decreto, certam Missionariis normam præscribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti servarent, ut Divini Verbi semen, præcisis lolio, & vepribus, altas agere radices, & felicissime posset propagari. Quod quidem a se editum Decretum a Missionum illarum Provincialibus, & Superioribus, sub pœna Excommunicationis latæ sententiæ, a cæteris vero Subditis Missionariis, sub pœna suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ, inviolabiliter observari & executioni mandari præcepit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejusmodi est, videlicet.

Ejusdem judicium; & Decretum super Ritibus Malabaricis.

Tenor Decreti ab eo editi Pudicherii die 23. Junii 1704.

§. 3. *Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha*

cha Antiochenus, Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papæ XI. Prælatus Domesticus, ejusque Pontificio Solio Assistens, necnon Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem Consultor, ac in Indiis Orientalibus, & Sinarum Imperio, finitimisque Insulis Commissarius, & Visitator Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apostolici Visitatoris munere nobis, licet tanto oneri imparibus, injuncto, ea sane est præcipua, cum nos huc missos esse consideramus ad expurgandum Dominicum agrum a zizaniis novella Christi germina suffocantibus, & de alienis peccatis rationem esse reddituros, qui æternam Dei ultionem pro nostris nunquam satis expiandis jure formidamus: Quamobrem statim atque ad has Indiarum oras appulimus, mentis nostræ oculos per vastissimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Missionum necessitates undique inquirere curavimus, ut iisdem pro viribus de opportuno remedio prospiceremus. Et quidem merito inter primas nostræ sollicitudini occurrerunt novæ Domini vineæ in Regnis Madurensi, & Maissur, recentiusque Carnatensi, iisdem fere legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jesu Operariis Lusitanis, & Gallis plantatæ, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium persecutiones, ac inter tot vitæ asperitates virentes germinant Evangelii palmites, assiduis Missionariorum sudoribus irrigati. Illuc sane fuissemus, non minus laboris, quam gaudii in Christo Jesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, & Sanct. Sedem Apostolicam obsequium a Patribus Venantio Bouchet Carnatensis Missionis Superiore, & Carolo Michaele Bartoldo Madurense Missionario, viris doctrina, & propagandæ Fidei zelo præstantibus, opportune suppeditavit. Enim vero cum ab illis, in moribus, lingua, & Religione istarum Regionum ex longa in his vitæ consuetudine apprime versatis, plura certius cognoverimus, quæ eosdem palmites enerves reddant, & fructu vacuos, utpote qui Gentilium vanitatibus magis inhæreant, quam viti, quæ est Christus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii nostri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oretenus ac in scriptis fuse auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, spiritualique Christianorum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, & sanctificata in Spiritu Sancto, ad præsens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

Proœmium.

Referuntur causæ edendi Decretum hujusmodi, in quo statuit, ut infra.

Et a Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cujuscumque sexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur & signanter saliva, sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sacris cæremoniis Divinæ erga nos bonitatis mysteria, sancte, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ Universalis Romanæ Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diversas rationes, & circumstantias, minime obstante.

I. De Baptismo. Quod in eo administrando non omittantur Sacramentalia.

Item præcipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophyti hactenus appellari consueverant, antequam essent per Baptismum Divinæ Gratiæ renati. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis prætextu liceat, Crucis, Sanctorum, & rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis latinæ significationi liquido, & adamussim respondeant.

Quod Baptizando imponatur nomen alicujus Sancti.

Et generaliter nomina rerum Sacrarum non depraventur.

Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria sæpe sæpius diu protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deferant sacro fonte abluendos.

Quod collatio Baptismi Infantibus non protrahatur.

Præterea cum moris hujus regionis sit, ut Infantes sex, vel septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de præsenti contrahant per impositionem Tally, seu aureæ tesseræ nuptialis, uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri per-

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem.

permittant, nec Sponsos sic conjunctos cohabitare sinant, donec completa legitima aetate, & explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiae, juxta formam a Sacro Concil. Trid. praescriptam, verum, & Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impiae illius Religionis Sectatores Tally praeseferet imaginem, licet informem, Pulleyaris, *sive* Pullajaris *Idoli nuptialibus caeremoniis praepositi, cumque dedeceat Christianas mulieres talem effigiem collo deferre in signum matrimonii, districte prohibemus, ne in posterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; & ne uxores innuptae videantur, poterunt uti alio Tally Sanctissimae Crucis, vel D. N. J., vel C. vel Beatiss. Virg. vel alia quavis religiosa imagine ornato: Et cum superstitione non careat funiculus centum & octo filis compositus, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt; probibemus etiam dictorum Filorum numerum, & unctionem.*

Prohibetur Malieribus usus Tally ad instar Gentilium.

Caeremoniae etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculatae, ut tutius remedium aptari non posset, quam eos omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, & difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero ut faciliori conversionum viae, & Neophytorum commodo, quantum fieri potest in Domino indulgeamus, Missionariis, & praecipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis caeremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendant, & Gentilium superstitionem redoleat; & signanter praeter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Aresciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi praescripta qualitas, varietur; Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, & probibitum intelligatur; fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt alieni.

Nuptiarum Ritus ab omni superstitione expurgentur.

Fructus vulgo Cocco, non frangatur ad capienda auspicia.

Nullus rite, & sufficienter dispositus arceatur a Sacramento poenitentiae, ad peccatorum remissionem, tanquam instrumento divinae Misericordiae, a Christo Domino instituto, & signanter mulieres menstruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum haec Sacramentalis vera animae purificatio, & non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus; quibus praeterea non licet nec per se ipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Christianae Virginis honestatem prima vice dicto morbo laboranti, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, ac inverecunde publicare, iisque, Ethnicorum more & ritu, in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi celebritates & ritus orthodoxis puellis penitus interdicimus, & abolemus; Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit Virginei pudoris legibus hujusmodi obscaena consuetudo, quae a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita labefactata puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

III. Mulieres non arceantur a Sacramentis ex causa menstruae purgationis.

Damnatur festiva gratulatio super prima purgatione Puellis contingente.

Ferre pariter non possumus, quod a Medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitatis officia denegentur, quae Medici Gentiles, nobiles etiam generis, seu Castae, pro corporis salute praestare non dedignantur Infirmis etiam abjectae, & infimae conditionis, vulgo dictis Pareas. *Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini e Christianis aegrotis, quamtumvis* Pareas, *& villoris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in infirmitate copia Confessarii; & ne ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitae temporalis periculo, aeternae consulere cogantur, iisdem Missionariis praecipimus, ut Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultius domos, ubi aegrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitae discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumque praxim huic Christianae pietatis officio contrariam.*

IV. Quod Pareis omne praestetur spirituale subsidium etiam in ipsorum domibus.

Non sine maximo animi nostri moerore accepimus etiam, Christianos tympanorum pulsatores, Tibicines, aut alterius cujuscumque musici instrumenti sonatores ad Idolorum festi-

V. Christiani Tibicines, aliique artis Musicae Professores operam non praestent in Idolorum Pagodis, & festivitatibus.

festivitates, & *sacrificia accersiri*, *ad ludendum*, & *interdum etiam cogi*, *ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contractæ per hujusmodi artis exercitium*, *nec facile esse Missionariis eos ab hoc detestabili abusu avertere*: *Quocirca considerantes*, *quam gravem rationem essemus Deo reddituri*, *si hujusmodi Christifideles a Dæmoniorum honore & cultu pro viribus non revocaremus*, *illis prohibemus*, *ne imposterum audeant*, *nec in Pagodis*, *nec extra*, *tum occasione Sacrificiorum*, *tum quarumcumque solemnitatum superstitioso cultu imbutarum*, *sonare*, *aut canere*, *sub pœna excommunicationis latæ sententiæ*, *cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire*; *Ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de præfata prohibitione*, *verum etiam illam omnino executioni demandare*, & *contrafacientes ab Ecclesia expellere*, *donec ex corde resipiscant*, & *publicis pœnitentiæ signis patratum scandalum emendaverint*.

Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Gregorii Papæ XV. incipientem: Romanæ Sedis Antistes: *ad petitionem Patrum Societatis Jesu editam*, *qua indigenis Christifidelibus lavacra*, *non alia occasione & fine*, *quam corporis reficiendi*, & *a naturalibus sordibus mundandi*, *ab Apostolica Sede permittuntur*, *interdictis tempore*, & *modo*, *quibus a Gentilibus adhiberi solent*, *æque afficere Evangelicos Operarios*, *quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa & fine*, *etiam ad effectum*, *ut existimentur Sanias*, *seu Brachmanes*, *præ cæteris debiti hujusmodi ablutionibus*, *illis uti*, *præsertim statutis eorum horis*, & *ante*, *vel immediate post quamcumque sacram functionem*. VI Quod Constit. Greg. XV. circa lavacra, & ablutiones comprehendat etiam Missionarios.

Cineres itidem ex Vaccæ stercore confectos, & *impiam Gentilium pœnitentiam a Rutren institutam redolentes*, *benedicere*, *eosque fronti Sacro Chrismate delinitæ impingere*, *sive alia quæcumque signa albi*, *vel rubei coloris*, *quibus Indi superstitiosissimi in fronte*, *vel in pectore*, *aut in alia quavis corporis parte utuntur*, *deferre prohibemus*; *Mandantes*, *ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo*, *piique ritus Cineres benedicendi*, *illisque Christianorum caput Cruce signandi*, *ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam*, *religiose serventur*, *tempore*, *ac modo ab Ecclesia præscripto*, *scilicet feria quarta Cinerum*, & *non alias*. VII. Prohibetur usus Cinerum, præter modum, & tempus ab Ecclesia receptum, & omnia signa superstitiosa damnantur.

Et demum, *quia*, *ex librorum de falsa religione*, & *de rebus obscœnis superstitiosisque tractantium lectura*, *venenum ut plurimum serpere solet ad cor Fidelium*, *quo non minus Fidei puritas offenditur*, *quam mores corrumpuntur*, *magnopere commendantes zelum*, *ac studium Missionariorum*, *qui libros sacram Ecclesiæ Catholicæ doctrinam*, *rerumque Sacrarum monumenta continentes*, *pro Indorum Christifidelium eruditione*, *in linguam Malabaricam*, *seu Tamulicam transtulere*, *vel novos pro illorum commodo*, & *institutione composuerunt*; *iisdem Christifidelibus expresse interdicimus fabulosos Gentilium libros*, *eosque legere*, & *retinere prohibemus*, *sub pœna excommunicationis latæ sententiæ*, *nisi prius habita licentia Parochi*, *seu Missionarii curam animarum exercentis*, *quorum prudentiæ committimus facultatem super hoc dispensandi*, & *libros* (*si qui forte sunt*) *noxia superstitione vacuos*: & *nihil contra bonos mores tractantes*, *pro Christianorum usu seligendi*, *eorumque lecturam permittendi*. VIII. Quid servandum sit circa librorum Gentilium usum.

Ea igitur universa, & *singula auctoritate Apostolica*, & *tenore prædictis damnamus*, *ac districtiori*, *quo possumus*, *modo prohibemus*. *Mandantes Patri Provinciali Provinciæ Malabaricæ*, *cæterisque Superioribus Societatis Jesu in Indiis Orientalibus*, *ut hoc nostrum Decretum notificent singulis Missionariis*, *sive aliis quibuscumque curam animarum exercentibus sibi subjectis*, *illudque perpetuo*, & *inviolabiliter exequi faciant*, *sub pœna excommunicationis latæ sententiæ quoad Provinciales*, & *Superiores*, & *suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ quoad Subditos contrafacientes*, *seu aliter permittentes*. *Atque ita decernimus*, & *mandamus in omnibus*, *donec aliud fuerit ab Apostolica Sede*, *vel a Nobis ejusdem auctoritate provisum*, *inviolabiliter servari*, *non obstantibus quibuscumque*. Mandat hoc Decretum publicari, & observari, donec aliud fuerit a S. Sede provisum, sub pœnis &c.

Et ne his, *quæ expresse præcepta*, *vel prohibita a nobis fuere*, *tacitum quis deducere valeat*, *in reliquis practicari solitis in istis Missionibus*, *nostrum assensum*, *seu approbationem*, (*cum plura forsan reformatione digna nostram cognitionem effugerint*, & *alia maturius examen postulantia indecisa remanserint*), *hanc interpretationem omnino rejicimus*, & *menti nostræ esse contrariam declaramus*. *Volumus autem justis de causis*, *ut hoc nostrum Decretum afficiat*, & *pro publicato habeatur post illius traditionem a nostro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallo-* Declarat, quod per Decretum hujusmodi non intendit approbare alia, si quæ sint, reformatione digna. Præscribit publicationis formam, ejusdemque servare effectum.

 rum

rum Societatis Jesu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctæ obedientiæ onus injungimus, quatuor similia exemplaria transmittendi ad Patrem Provincialem Provinciæ Malabaricæ, ac ad Patres Superiores Missionum Madurensis, & Maissur, & Carnatensis, quibus post bimestre, & reliquis Missionariis post trimestre a die consignationis faciendæ dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, & notificato pariter habeatur.

Dat. 23. Junii, & publicat. 8. Julii 1704.

Datum Pudicherii in Sancta Visitatione Apostolica hac die 23. Junii 1704, & publicatum die 8. Julii ejusdem anni 1704. per traditionem factam coram Illustrissimo, & Reverendissimo Domino per me Cancellarium infrascriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis Orientalibus Superiori, præsentibus RR. Patribus Francisco Laines, Superiore Missionis Madurensis, ac Venantio Bouchet Superiore Missionis Carnatensis.

Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus Visitator Apostolicus.
Andreas Candela Sacræ Visitationis Apostolicæ Cancellarius.

Relatum Decretum confirmatur a Clem. XI. Pont. Max. cum clausula donec &c.

§. 4. Quoniam autem de re maxima, eaque gravissima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Literis suis totam rei gestæ seriem Apostolicæ Sedi exactissime renunciavit, latumque ab se Decretum supremo illius judicio subjecit. Quibus ad Urbem allatis Literis, idem Prædecessor Noster Clemens Papa XI. supradictum Vicarii Apostolici Decretum rite perpensum, atque etiam in Congregatione Sancti Officii diligenti examini subjectum, in omnibus servandum, & exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.* Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet.

Tenor resolutionis in Congreg. S. Officii die 7. Jan. 1706.

§. 5. *Feria v. die vij. Januarii 1706. In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Vaticano, coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis & Reverendissimis Dominis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.*

Commendat zelum, & prudentiam Cardinalis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus observari debeat, donec aliter &c. Mandat reassumi omnia Ritus Malabaricos, etiam nondum expresse damnatos, ad Apostolicam Sedem delata.

Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato tenore Decreti editi Pudicherii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commissario, & Visitatore Apostolico in Imperio Sinarum & aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon literarum inde scriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad præfatos Eminentissimos, & Reverendissimo Dominos Cardinales, ac die 11. ejusdem mensis ad R. P. D. Assessorem, diserte super iisdem de more loquutus fuit. Auditis deinde Votis præfatorum Dominorum Cardinalium, dixit, rescribendum esse Domino Patriarchæ, commendando illius prudentiam, ac zelum, & quod exacte observari debeant ea omnia, quæ in decreto supradicto fuerunt ab ipso præscripta, donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.

Jussit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Consultorem Joannem Damascenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium reassumantur ea omnia, quæ circa nonnullos ritus, ut asseritur, superstitiosos Christianis Malabaris in Indiis Orientalibus a quibusdam Missionariis, ut prætenditur, permissos, jampridem ad eamdem Apostolicam Sedem delata fuerunt a Fratre Francisco Maria Turonensi Ordinis Minorum ejusdem Sancti Francisci Capuccinorum Missionario illarum partium, ad hoc, ut idem Pater Consultor de iis, quæ sive a fan. mem. Georgio XV. in suis literis die xxxj. Januarii 1623. in forma Brevis desuper expeditis, sive ab eodem Domino Patriarcha in suo Decreto prædicto expresse damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, super quo discuti, ac decerni valeat, quid sit agendum.

Quæstionem de Pareas separatim examinari jubet.

Quo vero ad quæstionem de quibusdam Ignobilibus, ac infimæ sortis hominibus, qui eisdem Regionibus vocantur Pareas, & a Nobilibus tamquam infames, & damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod separatim examinari debeat.

Falsus rumor per Indias spargitur de revocatione Decreti Card. Tournon.

§. 6. Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde spes erat proventuros, fructus frustratus est falsus rumor, qui paucos post annos per Indias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Prædecessorem, & relatum Patriarchæ Decretum revocavisse, & non-

& nonnullas ex iis cæremoniis adprobasse, quas ille tamquam superstitiosas, minimeque ferendas proscripserat. Cui falso rumori cursum intercepturus laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifesta redderet animi sui sensa, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha prædicto editorum omne penitus effugium adimeret, quo a præstanda eisdem Decretis debita obedientia se subtrahere quoquo modo possunt, die prima Septembris Anni MDCCXII. extrahi ex Tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod prædicta die VII. Januarii Anni MDCCVI. emanaverat, & superius transcriptum est, illudque Episcopo Meliapurensi transmitti jussit, ut ex eo, & is probe nosceret, & aliis etiam Episcopis, & Missionariis earum Regionum palam faceret, quid eo usque de Patriarchæ Antiocheni Decreto Apostolica Sedes judicasset. Ac ne ullo modo Pontificiæ mentis Oraculum in dubium posset revocari, Decreti exemplo jungendas alligandasque voluit Literas Apostolicas in forma Brevis, ut sequitur.

Cui se opponit Clemens XI. & præmissæ resolutionis exemplum in Indias mittit.

§. 7. *Venerabilis Frater &c. Non sine gravi animi nostri molestia istis in partibus evulgatum fuisse audivimus, quod præscripta in quodam Decreto die 23. Junii 1704. Pudicherii edito a bon. mem. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinensis Imperii oras transmigraturus accessit, a Nobis rescissa, & abrogata, simul ceremoniæ, & Ritus, qui eodem Decreto superstitionis labe infecti declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permissi fuerint. Cum autem maxime cupiamus, ut in re tanti momenti non modo Fraternitati tuæ, verum etiam, te curante, cæteris istarum Partium Antistitibus, ac Missionariis aperte vetitas innotescat; Tibi conjuncta folia a Notario Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis subscripta, ac ejusdem Inquisitionis signo roborata, mittenda duximus, ex quibus abunde, ac luculenter intelliges, quænam ejusmodi in rebus hactenus fuerit, & adhuc sit nostra mens, donec a Nobis, & Apostolica Sede aliter decernatur. Quod superest, Pastorum Principem enixe rogamus, ut in arduis Pastoralis Officii curis cœlesti ope sua tibi jugiter adesse velit. Et Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. Septembris Anni 1712. Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

Epistola in forma Brevis ab eo scripta Episcopo Meliapuren. die 17. Sep. 1712.

Cum qua eidem transmittit exempla authentica confirmationis Decreti Cardinalis prædicti.

§. 8. Quoniam autem unus, & alter annus elapsus jam erat, necdum constiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiasque Literas Meliapurensi Episcopos redditus fuisse, idcirco Congregatio S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositorum novum Decreti Literarumque exemplum Episcopo Claudiopolitano in Cucichensi Provincia Apostolico Vicario die XXIV. Julii Anni MDCCXIV. transmitti curavit ipsisque Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores Literæ deperiissent, aliave de causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores hæ saltem Meliapurensi Episcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificiis mandatis obedientiam præstare, aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudiopolitanus Episcopus Apostolicæ Sedis judicium, nulla interposita mora, executioni mandaret.

Congregatio de Propaganda Fide ad Episc. Claudiop. similiter scribit pro relati Decreti publicatione.

§. 9. Cum tamen Patriarchæ Antiocheni Visitatoris & Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerit*; haud difficilem se præbuit Clemens XI. audiendis Missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque temporibus, Romam venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe petebant, ut censurarum, quæ in eo Decreta continebantur, suspensionem, unaque simul moderationem aut ipsiusmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, audiis iam non semel Missionariis prædictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctæque Universalis Inquisitionis Consultoribus munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quæ ex utraque Parte afferebantur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem plenissime referremus. Hinc productis, ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, jurisque non exiguæ molis voluminibus, proditisque antiquis, & recentibus documentis, quibus vetitas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere: exhibitisque ex alia, quæ Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hausimus causæ totius cogitationem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut possemus jam de ea exacte referre.

Clem. XI. ad instantiam Missionariorum totam Rituum causam reassumit, Ejusque summam; & relationem confici mandat a P. P. D. de Lambertinis, nunc Summo Pontifice feliciter Regnante.

§. 10

Innoc. XIII. deputat Congregat. Particularem.

§. 10. Verum Clemente XI. vita functo, ejus Successor fel. pariter rec. Innocentius Papa XIII. huic causæ cognoscendæ peculiarem Congregationem ex lectissimis conflatam Viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaque præstantibus, (quos inter Nos etiam, etsi prædictis qualitatibus minime præditi, adscripti fuimus) deputavit. Qui selecti Viri sæpius, per duos & amplius annos, inter se convenientes, communicatis consiliis, longa rerum indagine, & exquisita adhibita diligentia, articulatim rem totam discusserunt, Partibus, tam voce, quam scripto iterum, & sæpius auditis. Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XIII. e vivis sublato, ad Petri Cathedram evectus est san. mem. Benedictus Papa XIII. qui eorum omnium, quæ in hac causa gesta fuerant, certior apprime factus, nec minori flagrans desiderio eam ad optatum finem perducendi, supradictam Congregationem pro ejusdem causæ recto expeditoque cursu ab Innocentio Decessore institutam confirmavit, atque inceptum examen prosequi jussit; eaque multo post examini finem imposuit.

Cujus deputatio a Bened. XIII. confirmatur.
Eaque examini finem imponit.

Resolutio capta a Bened. XIII.

§. 11. His ita peractis, idem prælaudatus Pontifex Benedictus XIII. causa ad se avocata, Apostolicas Literas in forma Brevis anno MDCCXXVII. exeunte, ad universos Episcopos, & Missionarios Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis dedit, quibus prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii Decretum confirmavit, observandumque præcepit. Literæ sunt hujusmodi, videlicet:

Ejus Epistola in forma Brevis ad Episcopos, & Missionarios dictorum Regnorum data die 12. Dec. 1727.

§. 12. *Venerabilibus Fratribus, ad dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.*

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Ad aures nostras pervenit, vocationem Gentium, Ecclesiæque incrementa; propter subortas inter Operarios Evangelicæ Messis controversias, magnis istbic difficultatibus laborare. Quæ quidem eo graviorem nobis dolorem attulerunt, quo remedia salubriter alias adhibita diutius a nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolum Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum potestate Legati de latere Apostolicum Visitatorem, deinde hujus S. R. E. Cardinalem, pleraque ad gliscentes lites componendas, explicandasque difficultates sapienter præscripta fuerant, decreto condito Pudicherii in Sacra Visitatione Apostolica die xxiii. mensis Junii Anni MDCCIV. die vero octava Julii ejusdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquiescentibus, de mente fel. rec. Clementis XI. Prædec. Nostri diversa opinantibus, & evulgantibus, idem Prædec. Noster, datis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Maliapurensem literis die xvii. mensis Septemb. Anni MDCCXII. suam de servandis Decretis mentem opportune declaravit. Ut igitur nostræ quoque solicitudinis partes ad controversias avertendas, & salutem gentium concordibus studiis facilius a Vobis procurandam adhibeamus; præsertim ne quis ex silentio nostro detractum aliquid esse suspicetur mandatis, & declarationibus antedictis; laudati Antecessoris nostri vestigiis inhærentes, decreta ejusdem Patriarchæ Antiocheni nostra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, & observantiam similiter mandamus, & requirimus. Decretum quoque de Sacramentis administrandis moribundis hominibus infimæ conditionis, quos Pareas *appellant, ulteriori dilatione remota, pariter servari, & impleri præcipimus. Vestrum autem erit, ut mandata per Antecessorem nostrum, & per nos ipsos Apostolica auctoritate, tenore præsentium, in omnibus confirmata, impigre, & obsequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate suscepistis, rite, unanimiter, studioseque perficiatis. Ac Vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Refert Decretum Cardinalis de Tournon, & confirmationem Clementis Papæ XI

Eaque de novo confirmat

Decretum quoque circa Pareas confirmat, & observari jubet.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die xii. Decemb. MDCCXXVII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Supplicatur Clem. XII. pro revisione Causæ in Congregat. S. Officii.

§. 13. Tantum vero abfuit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, huic novæ ejusdem Decreti confirmationi acquiescerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Prædecessori Nostro Clementi Papæ XII. in Benedicti locum subrogato declaraverint, se nihil de nova confirmatione audivisse, neque aliquid, quod ad eam spectaret, Episcopis, & Missionariis Indiarum fuisse legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo postulaverint, ut, non obstante Benedicti XIII. dispositione, dignaretur hanc eandem causam denuo Sancti Officii Congregationis examini & cognitioni subjicere: & quamquam,

quam, aliis earum Partium Missionariis causam finitam esse, & in rem judicatam abiisse reputantibus, seu excipientibus, non deessent, qui postulatis haud annuendum esse crederent, iisque adversarentur, attamen idem Pontifex Clemens XII. supremum tandem acerrimis perniciosisque dissidiis finem fieri peroptans, supradictorum preces admittendas existimavit, declaravitque in causa posse procedi. Quare totius materiæ instaurata disceptatione, per duos fere annos continuata, documentis certis & necessariis ex utraque parte productis: factaque præsertim Decreti impugnatoribus amplissima facultate afferendi quidquid in controversum quemque Articulum deducendum, allegandumque e re sua judicarent: post plures Congregationes habitas in Conventu S. Mariæ supra Minervam a S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquisitoribus per universam Christianam Rempublicam deputatis, ii tandem, quid ipsorum judicio in controversis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum esset, aperuerunt; eorumque resolutiones probavit, confirmavitque prælaudatus Clemens Papa XII. illasque inserendas decrevit Apostolicis literis in forma Brevis, quibus Madurensibus, Mayssurensibus, & Carnatensibus Episcopis, ac Missionariis, Apostolica auctoritate mandavit, injunxitque, ut lata abs se decreta tum religiose ipsi observarent, tum ab aliis omnibus summa fide, ac diligentia observari curarent. Literæ in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

Eaque conceditur, & a prædicta Congregat. Patribus auditis, perficitur.

Clemens XII. confirmat resolutiones a Congregat. captas.

§. 14. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.*

Tenor Literarum pro hujusmodi Confirmatione editarum die 24 Aug. 1734.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Compertum, exploratumque Vobis esse non ambigimus, Carolum Thomam bon. mem. tunc Patriarcham Antiochenum cum potestate Legati a latere Apostolicum Commissarium & Visitatorem; deinde hujus S. R. E. Cardinalem de Tournon, a Prædecessore nostro fel. rec. Clem. XI. ad Sinas anno 1703. missum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus & urgentibus Missionum in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi saluberrime dirigendarum necessitatibus opportune prospiceret, condidisse die 23. mensis Junii Anni 1704. Decreta nonnulla, quæ die 8. mensis Julii ejusdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, & Dilectis Filiis, Episcopis, & sacris Indiarum Orientalium Operariis, quibusdam in iisdem Decretis contentis minime acquiescentes, reclamassent, laudatus Prædecessor noster Clemens XI. Literis in forma Brevis ad Episcopum Meliapurensem die 17. mensis Septembris anni 1612. datis, earumdem Decretorum obedientiam, & observantiam tamdiu requisivit, ac mandavit, donec Apostolica hæc Sedes Causæ momentis fideliter relatis, & accuratius inspectis, quas novisset Justitiæ magis consentaneas, & propagandæ Christianæ Fidei magis idoneas providentiæ suæ vias, ac rationes iniret. Benedictus etiam XII. fel. rec. itidem Prædecessor noster provide Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque vestigiis inhærens, Literis quoque in forma Brevis die 12. mensis Decembris anni 1727. datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore similiter munivit. Nos vero, qui plane immerentes ipsis Summis Pontificibus in Apostolica servitute successimus, nihil optamus impensius, quam ut Sacrosancta Jesu Christi Fides amplius in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut si qua forte magnis ejusdem incrementis, & propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis nostris obsecundante) penitus auferantur. Itaque postquam necessaria, & certiora habuimus documenta, Theologorum, ac præsertim Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragia exquisivimus, quæque iidem Venerabiles Fratres nostri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis consulere decreverunt, ex sequentibus Dubiis hic insertis plene vos dignoscetis.

Prolatio Decreti a Cardinali de Tournon Pudicherii facta, ejusque Confirmationes referuntur.

Clemens XII. finalem Causæ resolutionem cum voto Congr. S. Officii edere intendit.

„ Dubia pro Missionibus Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi exorta occasione
„ Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomæ Maillart de Tournon Patriarchæ Antio-
„ cheni, postea S. R. E. Cardinalis, editi Ponticherii die 23. Junii 1704. proposita in
„ Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu S. Mariæ supra Miner-
„ vam, coram Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generali-
„ bus

Dubia in Congregat. proposita.

„ bus Inquisitoribus, præsentibus DD. Consultoribus, infrascriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam prout infra, videlicet.

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

I. Dub. super precepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptismo.

DUBIUM PRIMUM. *An, & quomodo Decretum Clar. mem. Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis:* „ Districte prohibemus, ne in baptizandis tam Pueris, quam Adultis cujuscumque sexus, & conditionis omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur, & signanter Saliva, Sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesia recepit, & ob recondita in iis Sacris Cæremoniis Divinæ erga nos bonitatis Mysteria, sancte, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ, & Universalis Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto ob diversas rationes, & circumstantiis, minime obstante.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon: sed consulendum Sanctissimo, quod Missionariis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis Dispensationem concedat ad Decennium duraturam omittendi in collatione Baptismi Salivam, & occulte utendi insufflationibus, in casibus tamen particularibus, & in quibus gravis & proportionata necessitas urgeat, super qua conscientia Missionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, & anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inserviendum pro Sacramentalibus Cæremoniis in Baptismo, utpote omnino incapaces Baptismi; eisque Missionariis injungendum, ut debitam instructionem, aliasque omnes possibiles diligentias adhibeant, ut aversio Populorum a Saliva, & Insufflatione amoveatur, & de instructione, aliisque diligentiis adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.

Monitum ad Missionarios

„ Insuper monendos esse Missionarios super gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem pro obtinenda facultate dispensandi, & male se gessisse Episcopos concedendo hujusmodi Dispensationem, consulta Apostolica Sede.

II. Dub. super impositione nominis alicujus Sancti in Baptismo.

SECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Item præcipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem, semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis Nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophyti hactenus appellari consueverunt, antequam per Baptismum essent Divinæ Gratiæ renati.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Moderandum esse Decretum, deleto verbo, *Præcipimus*; Cum clausula; *Curent quantum fieri potest*; firma remanente Interdictione, quoad nomina Idolorum, & falsæ Religionis Pœnitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

III. Dub. super translatione nominum rerum sacrarum in aliud idioma.

TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis prætextu SS. Crucis, Sanctorum, & rerum sacrarum nomina per translata immutare, nec ex alio Idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis, latinæ significationi liquido & adamussim respondeant.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod servetur Decretum Eminentissimi de Tournon, & declaretur, non habere locum in vocibus, & nominibus jam ab Institutione Missionis communiter receptis, quæ tamen per hanc declarationem nec approbantur, neque reprobantur.

IV. Dub. super Baptismo Infantium non protrahendo.

QUARTUM DUBIUM, *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria, sæpe sæpius diu protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut sacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deferant Sacro Fonte abluendos.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

V. Dub. super Matrimoniis impuberum.

QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Præterea cum moris hujusmodi Regionis sit, ut In-

„ Infantes sex vel septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, & Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de præsenti contrahant per impositionem Taly, seu aureæ Tesseræ Nuptialis Uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cohabitare finant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam a Concilio Tridentino præscriptam, verum, & canonicum Matrimonium contraxerint.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Exequendum esse Decretum Eminentissimi de Tournon; cum declaratione tamen, servandam esse formam pro Matrimoniis a Sac. Concilio Tridentino præscriptam in locis, in quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo sess. 24. de Reform. Matrim. publicatum est, & imposterum publicabitur, neque ejus observantia sit impossibilis; & Missionarii curent, quantum fieri potest, ut in omnibus locis Missionum Concilii Decretum publicetur.

Resolutio.

Feria 4. die 13. Maji 1733.

SEXTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et quoniam apud Peritiores impiæ illius Religionis Sectatores; Taly præfefert Imaginem, licet informem Pulleyaris, seu Pyllejaris Idoli nuptialibus Cæremoniis præpositi; Cumque dedeceat Christianas Mulieres talem effigiem collo deferre in signum Matrimonii; districte prohibemus, ne imposterum audeant Taly cum hac effigie collo appendere; & ne Uxores innuptæ videantur, poterunt uti alio Taly, vel Sanctissimæ Crucis, vel Sanctiss. Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religiosa Imagine ornato.

VI. Dub. super prohibitione Mulieris facta deferendi Taly in signum Matrimonii contracti.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon, quamvis Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem dicti Taly.

Resolutio.

SEPTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et cum superstitione non careat Funiculus centum & octo filis compositus, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Taly appendunt, prohibemus etiam dictorum filiorum numerum, & unctionem.

VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi 108. filorum, cui dictum Taly appenditur.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon.

Resolutio.

OCTAVUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Cæremoniæ etiam Nuptiales juxta harum Regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non possit, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, & difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero, ut faciliori conversionum viæ, & Neophitorum commodo, quantum fieri potest, in Domino indulgeamus, Missionariis, & præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis Cæremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, & Gentilium superstitionem redoleat, & signanter, præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Arelciomata omnino auferatur, ferculorum numeris, non minus ac sibi præscripta qualitas, varietur: Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, & prohibitum intelligatur.

VIII. Dub. super superstitiosis Nuptiarum Ritibus abolendis.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Resolutio.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

NONUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis vel infortunii auspicia Gentiles temere deducunt, vel omnino a Christianorum Nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupat.

EMINENTISSIMI DIXERUNT, Dilata.

Vide infr. post Dub XI.

DECIMUM DUBIUM, *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte*

X Dub. super admissio-

ne Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purgationis. Resolutio. *parte, quæ est tenoris sequentis*. „ Nullus rite, & sufficienter dispositus arceatur a Sacramento Pœnitentiæ, & signanter Mulieres menstruali morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium; Cum hæc Sacramentalis vera Animæ purificatio, & non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus, quibus præterea non liceat, nec per seipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis Mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dictæ purificationis tempore.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XI. Dub. super festivis gratulationibus pro prima Puellarum purgatione abolendis. UNDECIMUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*. „ Dedecet etiam Christianæ Virginis honestati prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, & inverecunde publicare, iisque Ethnicorum more & ritu in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi solemnitates & ritus Orthodoxis Puellis interdicimus, & abolemus, Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit virginei pudoris legibus ejusmodi obscæna consuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactata Puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

Resolutio. EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

Dub. XI. dilati resolutio. Nonum Dubium supradicta die 22. Julii propositum, sed non resolutum. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*: „ Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XII. Dub. super spirituali assistentia Pareis præstanda. DECIMUMSECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*. „ Ferre pariter non possumus, quod a Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Castæ, pro Corporis salute præstare non dedignantur Infirmis, licet abjectæ & infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, aut, quantum in ipsis erit, meminisse ne Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, & vilioris, si adesfent, generis hominibus, desideranda relinquatur in Infirmitate copia Confessarii: & ne, ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitæ corporalis periculo, æternæ consulere cogantur; iisdem Missionariis præcipimus, ne deferendos expectent, sed consultius Domos, ubi ægrotant, pro viribus petant ad eos invisendos, ac piis sermonibus, & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque Personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumque praxim huic Christianæ pietatis officio contrariam.

Resolutio. EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon: Præterea monendos Missionarios, quod neque ad Baptismum admittant Indos, qui in ea sunt opinione, Pareas a Deo esse reprobatos, & ideo nullam posse sperare salutem nisi eam opinionem deposuerunt.

XIII. Dub. super prohibitione, ne Tibicines Christiani &c. inserviant in sacrificiis & Templis Gentilium. DECIMUM TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis*. „ Non sine maximo animi nostri mœrore accepimus, etiam, Christianos Tympanorum pulsatores, Tibicines, vel alterius cujuscumque Musici Instrumenti Sonatores ad Idolorum Festivitates & Sacrificia accersiri, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga Publicum ab ipsis contractæ per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis, eos ab hoc detestabili abusu avertere; Quocirca considerantes,

„ quam

„ quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si hujusmodi Christifideles a Dæmoniorum honore & cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum, tum quarumcumque Solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub pœna Excommunicationis latæ Sententiæ; cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire; ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de prædicta prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, & publicis pœnitentiæ signis patratum scandalum emandaverint.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon. Resolutio.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Greg. Papæ XV., incipien. *Romanæ Sedis Antistites*; ad petitionem PP. Societatis Jesu editam, qua indigenis Christifidelibus lavacra non alia occasione, & fide, quam corporis reficiendi, & a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus a Gentilibus adhiberi solent, æque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa, & fine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præsertim statutis eorum horis, & ante, vel immediate post quamcumque Sacram functionem. XIV. Dub. super lavacris & ablutionibus tam Christifidelium quam Missionariorum.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum, Eminentissimi Cardinalis de Tournon. Resolutio.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

DECIMUM QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum Cardinalis de Tournon, sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Cineres itidem ex Vaccæ stercore confectos, & impiam Gentilium Pœnitentiam a Rutren institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate delinitæ impingere, sive quæcumque alia signa albi, vel rubri coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus, mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi ad humanæ infirmitatis memoriam recollendam, religiose serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia præscripto, scilicet Feria 4. Cinerum, & non alias. XV. Dub. super prohibitione deliniendi frontem cineribus, & aliis signis.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon, servata in omnibus Constitutione Gregorii XV. edita die 31. Januarii 1623., quæ incipit: *Romanæ Sedis Antistites*. Resolutio.

PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod fiat Decretum, quod imponatur Missionariis, cujuscumque Ordinis, etiam Societatis Jesu, in Partibus Infidelium degentibus, ne audeant permittere Ritus, vel Consuetudines proprias Gentilium, nec illos, aut illas proprio arbitrio vertere in Ritus, vel Consuetudines Christianæ Religionis, inconsulta S. Sede; & Missionarii meminerint præceptionis Alexandri VII. in sua Const. incip. *Sacrosancta* 46. sequentibus verbis expressis. Ne ob Instructionis defectum, qui Sacro Baptismate initiantur, immaculatam Christi legem profanis ac gentilitiis Institutis ex ignorantia fædent, ac Idololatriam cum Orthodoxa Fide confundant, ut sæpe inibi evenire nunciatum est; caveant ii, qui iisdem instruendis incumbunt, ne imposterum ullus ad Baptismum admittatur, qui gentilitios mores prorsus non exuerit, & in fide non sit sufficienter instructus. Decretum generale, ne Gentilium Ritus admittantur, aut in Christianos usus vertantur inconsulta S. Sede. Et servetur Constitutio 46. Alex. VII.

DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit, in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et demum quia ex librorum de falsa Religione, & de rebus obscænis, & superstitiosis tractantium lectura, venenum, ut plurimum serpere solet ad Cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros Sacram Ecclesiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Christifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Talunicam transtulere, vel novos pro illorum commodo, & institutione composuerunt, iisdem Christifidelibus expresse interdicimus fabulosos Gentilium libros, eosque legere, & retinere prohibemus, sub pœna Excommunica- XVI. Dub. super prohibitione librorum Gentilium.

„ tionis latæ Sententiæ, nisi prius habita licentia Parochi, seu Missionarii Curam Animarum exercentis, quorum prudentiæ committimus facultatem super hoc dispensandi, & libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos, & nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Pontifex Clemens XII. resolutiones hujusmodi confirmat. Earumque observantiam, & executionem injungit.

Quibus dubiis, & eorum resolutionibus Nobis per Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damiatæ, Congregationis Sancti Officii Assessorem, relatis. Resolutiones ipsas plene approbantes, cuncta ea, quæ juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt, respective confirmavimus, moderavimus, declaravimus, & in nonnullis remisimus: Quocirca, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus & mandamus, ut pro singulari vestra in Nos atque hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per hasce nostras Literas ab Apostolicæ Auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præscripta sunt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus servanda studiosissime curetis: Obsecrantes Vos Domino per viscera misericordiæ Dei nostri, ut Controversiis jam semotis, & omnino evulsis, alacres atque animi nostri sensibus concordes, studia & labores vestros in Animarum salutem, quæ præstantissimus vestræ vocationis est finis, pro viribus conferatis Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxxv. Augusti MDCCXXXIV. Pontificatus nostri anno quinto.

Partes acquiescunt. Relatum Breve publicatur, & a Missionariis subscribitur.

§. 15. Post diutinam accuratamque factorum atque rationum in utramque Partem disceptationem, post tam solemne denique causæ judicium, in magnam spem venerat Apostolica Sedes, non secus ac Romæ litigiis finis erat impositus, ita & in Indiis tandem aliquando a discordiis abusibusque cessarum iri; cum præsertim ii, qui Decretum impugnaverant, sive illius æquitate cognita, seu moderationibus, declarationibus, & relaxationibus jam impetratis satis sibi factum existimantes, non solum æquo animo illud recepissent, sed fidem quoque suam obligassent, se omnino operam daturos, ut quæcumque in Literis Apostolicis essent præscripta, integre executioni mandarentur. Huc accedebat, quod Apostolicæ Sedi non fama solum, sed certis gravissimisque testimoniis allatum erat, publicatas jam fuisse Pontificias Literas, & subscriptas ab omnibus Missionariis, & mutuum inter Partes perfectæ communionis, atque concordiæ vinculum redintegratum, quod multis annis, non sine ingenti Missionum damno, inter illas fuerat interruptum.

Sed non ab omnibus observatur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum gaudium statim evanuit; tristissimus siquidem nuntius quam citissime Sedi Apostolicæ allatus est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis Turnonii Decretum impugnaverant, non obstantibus Clementis XII. Literis Apostolicis solemni formula ab iis acceptatis, publicatisque, damnatos tamen ritus ac cæremonias juxta earumdem Literarum præscriptum minime aboleri posse causantes, tantum sibi licentiæ sumere, ut eos easque adhuc usu permittere & retinere non dubitarent. Cumque de tamdiu dilata ab iis obedientia in dies fama increbesceret, præfatus Clemens Papa XII., ut debitum Pontificiis mandatis obsequium, & observantiam vindicaret, certamque redderet in posterum eorum, quæ in prædictis Pontificiis Literis mandabantur, executionem, alteris in simili forma Brevis datis die xiii. Maii anni MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Regionum Episcopis, & Missionariis præceptum iteravit, gravioribus etiam pœnis impositis, ut nedum exactissime servarent, quæ in suis præmissis Literis mandabantur, sublata cuilibet secus interpretandi facultate, verum ad id illico se adstringerent solemni jurejurando interposito, juxta formulas respective eisdem præscriptas. Literæ in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

Quid consilii ceperit Clemens XII.

Altera ejusdem Epistola in forma Brevis ad Episcopos & Missionarios data die 13. Maji 1739.

§. 17. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium cum mentione superioris Epistolæ ad eosdem conscriptæ.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget, in id præcipue & tota sollicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt partem Ministerii hujus, & in lu-

lucem Gentium sunt missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filiale obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, sacrosque Ecclesiæ ritus & ipsi intemerate retineant, & alios edoceant, ut quos locorum immensa spatia a Petri Sede longe disjungunt, eos tamen Fides eadem in unitate spiritus, & doctrinæ conglutinet. Alias itaque per similes Literas nostras sub datum 24. Aug. 1734. incipientes, Compertum exploratumque. *Fraternitates Vestras, omnesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requisivimus, & declaravimus, quam impense exoptaremus, ut qui in Regnis istis Christi fidei veritatem agnoscentes, convertuntur, superstitiosos Gentilium ritus omnino abjicerent, atque aversarentur, ne habeantur & ipsi ad instar eorum, qui:* Cum Dominum colerent, Diis quoque serviebant juxta consuetudines Gentium: *utque in re tanti momenti nulla esset offendiculi occasio, auditis Theologorum, ac præsertim Venerabil. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, juxta dubia tunc proposita, provide statuimus, & a Missionariis observanda præscripsimus; Quorum omnium in Nos observantia, ac studium amplificandæ Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare satagant, nec ullus erit, qui detestabili indulgentia aliter fieri posse cogitet, & veluti infideles filii*, Peccare eos faciant peccatum magnum: *Sane etsi hisce mediis muneri Nostro satisfecisse, ac sine solicitudine esse suaderetur; attamen rei momentum, a qua Fidei puritas atque integritas pendent, nunquam hanc in nobis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii opportuniora semper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Vestris, & Missionariis omnibus, quibus prædictas Nostras Literas direximus, sive Sæculares, sive Regulares cujuscumque Religionis, Congregationis, Instituti, Societatis etiam Jesu, fuerint, demandamus & præcipimus, ut omnia & singula, quæ in dictis nostris Literis continentur, integre, exacte, ac inviolabiliter observetis, atque ab eis, quorum cura ad vos spectat, remota penitus quavis aliter interpretandi potestate, adamussim observari faciatis, in virtute sanctæ obedientiæ, sub pœna suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, & respective excommunicationis latæ Sententiæ, a qua nemo Vestrum a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, excepto tantum mortis articulo, absolvi possitis, & quoad Regulares insuper privationis vocis activæ, & passivæ, etiam ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ. Itidem sub iisdem pœnis, & censuris, pari auctoritate præcipimus & mandamus, ut omnes & singuli, qui ab hac Sancta Sede, sive ab eorum respective Superioribus, ad ista Regna sacris obeundis Missionibus missi eritis, statim ac de hisce Literis nostris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum præstetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quæ provide a Nobis in iisdem Literis constituta fuerint, neque illis ulla in parte quovis sub prætextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus suscepturi erunt mandamus, ac præcipimus sub iisdem omnibus censuris, & pœnis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, nisi antea & ipsi juramentum prædictum præstiterint, quin nec tanquam Presbyteri Sæculares ab Ordinariis Locorum deputati, seu veluti simplices Religiosi, vel quovis alio titulo & nomine, Christifidelium Confessiones excipere, Conciones habere, aut Sacramenta ministrare, sed omni prorsus careant potestate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis, aut vestræ respective Religioni, Ordini, Congregationi, & Societati, etiam Jesu, specialiter, aut generaliter a nobis, & a Prædecessoribus nostris quacumque ex causa concessis. Juramenta prædicta sæculares Missionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apostolicis Vicariis præstare demandamus, & Vicarios vero ipsos & Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto juxta formam per Nos præscriptam, & infra denotandam, ac propria manu subsignare tencamini, sub iisdem Censuris, & pœnis. Hoc etiam juramentum præstandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, quo in manibus Episcoporum solemnem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum juramentorum subsignata exemplaria, relicta isthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Episcopos, & Superiores Regulares respective transmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatisque Fidei vestræ monumenta. Ne vero tam Literarum nostrarum sub prædicta die 24. Augusti 1734. quam præsentium ultus*

Illius observantia, & executio ipsis demandatur sub censur. & aliis pœnis.

Sub quibus præcipitur eisdem, ut juramentum præstent de implendis omnibus in ea contentis.

Nullus in posterum.

Quocumque titulo Missionis exercitio se immisceat nisi juramentum hujusmodi emiserit.

Idem servetur ab Episcopis.

Cum onere remittendi ad Cong. de Prop. Fide exempla juramenti præstiti ab eisdem subscripta.

Injungitur Episcopis & aliis, tam præsentis, quam præcedentis Epistolæ publicatio, & transmissio.

ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates vestras, ac in Domino obtestamur, ut quo primum illas atque præsentes receperitis, statim publicare faciatis, ac ad singulos Missionarios, sive Sæculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respective Jurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum præcipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus, Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto pœnam suspensionis ab exercitio Pontificalium, & interdicti ab ingressu Ecclesiæ; Regulares autem Excommunicationis latæ sententiæ, privationis Officiorum, & vocis activæ, & passivæ.

Formula Juramenti a Missionariis præstandi.

Formula autem juramenti, sicut præmittitur, a Missionariis præstandi, est, quæ sequitur, videlicet. „ Ego N. Ordinis N. seu Societatis Jesu Missionarius ad Regnum „ N. vel ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede Apostolica, vel a meis „ Superioribus juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas missus, vel destina„ tus, parendo præcepto Sanctissimi Domini Nostri Papæ Clementis XII. per Lite„ ras Apostolicas in forma Brevis datas die 13. Maji anno 1739. injuncto omnibus „ Missionariis in dictis Missionibus, præstandi juramentum fideliter servandi disposi„ tionem Apostolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apostolicarum „ in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domini Nostri die 24 Augusti 1743. incipien. „ *Compertum, exploratumque*: mihi per integram ejusdem Brevis lecturam optime „ noto; promitto, me plene & fideliter pariturum, illudque exacte, integre, abso„ lute, & inviolabiliter observaturum, & absque ulla tergiversatione adimpleturum, „ necnon ad formam dicti Brevis instructurum Christianos mihi commissos tam in „ Concionibus, quam in privatis instructionibus, ac præsertim Cathecumenos, ante„ quam baptizentur, & nisi promittant observantiam dicti Brevis, ejusque disposi„ tionum, & prohibitionum, me ipsos non baptizaturum, prout quoque curaturum „ omni studio, quo potero, ac omni diligentia, ut sublatis Gentium cæremoniis, il„ li a Christianis suscipiantur & retineantur ritus, quos Catholica Ecclesia pie præ„ scripsit. Si autem (quod Deus avertat) in toto, vel in parte contravenerim, „ toties pœnis a Sanctissimo Domino Nostro impositis in Decreto, seu Literis Apo„ stolicis, ut supra, super præstatione hujus juramenti, mihi pariter per integram „ lecturam notis, me subjectum agnosco, & declaro. Ita tactis SS. Evangeliis pro„ mitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc SS. Dei Evangelia.

„ Ego N. manu propria.

Formula Juramenti ab Episcopis præstandi.

Formula vero juramenti, ut supra, præstandi ab Episcopis, est, quæ sequitur, videlicet: „ Ego N. Episcopus Civitatis N. memor juramenti a me præstiti in actu „ meæ solemnis Consecrationis, quo Romano Pontifici fidem, subjectionem, & obe„ dientiam promisi, tum insuper eorum, quæ provide sanxit Clemens XII. Pontifex „ Maximus circa ritus Malabaricos in Literis Apostolicis in forma Brevis, Episco„ pis, & Missionariis usque sub die 24. Augusti 1734. transmissis, parendo manda„ tis Sanctitatis suæ per alias similes Literas die 13. Maji anno 1739. injunctis, ut „ in argumentum meæ erga Apostolicam Sedem obedientiæ non minus, quam filialis „ obsequii, me jurisjurandi Religione obstringam, juro, & promitto, me plene, & „ fideliter easdem Literas Apostolicas sub dicta die 24. Augusti 1734. executurum, „ atque ea, quæ in illis præscripta sunt, exacte, integre, absolute, ac inviolabili„ ter observaturum, curaturum pariter, quantum in me erit, ut ii omnes, qui „ mea in Diœcesi Missionarii, & Sacerdotes sunt, vel futuri erunt, illas eodem „ prorsus modo in omnibus servent, atque exequantur, & contra inobedientes, si „ qui fuerint, me processurum ad formam Brevis sub die 13. Maji anno 1739., ut „ tandem sublatis Gentium cæremoniis, illi a Christianis recipiantur ritus, quos „ Catholica Ecclesia pie præscripsit, ac jugiter servat. Utque de hac mea voluntate, „ juramento, filialique obsequio erga Romanum Pontificem, ejusque mandata peren„ ne existat monumentum, propria manu me subscribo.

Ego N. Episcopus. N.

Adhortatio pro omnium executione.

Cæterum etsi magna Nobis spes sit, Fraternitates Vestras, & Missionarios omnes, nostras voces, & monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper sollicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxæ Religionis puritati, integritatique, quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unicam rem, maximam utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectuntur Fidem superstitiosos aversentur ritus; eosque tantum suscipiant, & retineant, quos Catholica Ec-

clesia

clesta pie præscripsit; ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternæ Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse dijudicemur; & Vobis interim in auspicium bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. *Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno IX.*

Idem Clemens XII. ad Episc. peculiariter scribit sub eadem data.

§. 18. Hasce Clementis XII. Literas aliæ subsecutæ sunt prænominatis earum Regionum Episcopis peculiariter inscriptæ, quibus idem Pontifex & conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque notitiam de præstita Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, & eorumdem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia sua præeuntes, cæterorum obedientiam solicite promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est.

Tenor Epistolæ in simili forma Brevis.

§. 19. *Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Conqueritur de certo exitu primæ Epistolæ, & debita responsa exquirit.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Moleste Nos, imo graviter ferre, usque adhuc certam denunciationem minime accepisse, qui tandem exitus contigerit Nostris Literis, quas die 24. Augusti 1734. Vobis, & Missionariis istic commorantibus dedimus. Sane taciturnitas hæc curarum, & angustiæ nostro paterno erga vos amori causa est, tum & maxime quia, incertæ licet, sparsæ hic sunt voces, easdem Nostras Literas, & Decreta in publicum ab omnibus minime posita fuisse, nec exacte, prout oportet, adimpleri, quin non deesse aliquos, qui diversa opinantes, ac loquentes, adducunt discipulos post se. Quare primum Fraternitates Vestras ex animo requirimus, ut quomodo isthic res se habeat, quamprimum renuncietis, ne longior tarditas acerbiorem Nobis afferat molestiam; deinde firma spe ducimus, zelo Dei vos impellente, in doctrina sana nobiscum exsurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui se addixerunt, ut sedulo caveant, ac diligenter prospiciant, ne culpa eorum: Gentes istæ sint timentes Dominum, sed nihilominus & Idolis suis servientes. *Hac de causa alteras misimus Literas Fraternitatibus Vestris, atque Missionariis, quibus gravioribus sub pœnis demandamus, ut nostræ voluntatis sensibus & Decretis obediant, & opere compleant. Ne vero, ut hactenus unus alterum incuset, & Nos, qui licet præsentes isthic spiritu, corpore tamen absentes, suspensos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ab unoquoque ex Missionariis propria manu subsignandum, expetere duximus, quo quisque profiteatur Nostris jussionibus promptam atque exactam præstare obedientiam, prout latius in iisdem Literis continetur. Hoc etsi tuto Nobis polliceamur pro omnium pietate, & religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatum Vestrarum exempli auctoritas, quoties idem Jurisjurandi sacramentum, in certum erga S. Sedem, & in Nos obsequii vestri testimonium, præstitisse, atque Nobis misisse vos intelligant, prout in Domino etiam atque etiam obtestamur. Porro hanc unam esse detegendæ veritatis viam, unum præsidium ad obstruendum os loquentium iniqua, vosmet facile cognoscere non dubitamus: quare Pontificiam voluntatem, ceteroquin in vos propensam, magis magisque Vobis devincietis, si industriæ, cogitationi, studio denique vestro vim addatis exemplo; nec sane veremur, quin eam reverentiam, quam suscipientes Episcopale munus, huic S. Sedi, & Apostolicis mandatis spopondistis, hac tamen opportuna occasione explicaturi luculentius eritis, ut quos, ad Juramentum proferendum, vos adire obstringimus, ex facto etiam vestro obedire præceptis Nostris arctius impellantur; ac Vobis, Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris Nostri pignus, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.*

Significat superioris Epistolæ sensum, & Episcoporum zelum excitat pro omnium demandatorum implemento.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13. *Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno IX.*

Superiores Generales Missionariorum onerat de præmissarum Literarum transmissione, publicatione, & implemento.

§. 20. Neque vero his, quamvis adeo enucleate præscriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII. Superiores quoque Generales Missionariorum in Orientalibus Indis degentium, eorum præsertim, qui, ut Apostolicæ Sedi relatum erat, detrectabant

bant adhuc obſequentis animi erga ejuſdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adſtrinxit, eoſque ſub pœnis ſuſpenſionis a Divinis, privationis vocis activæ & paſſivæ, aliiſque gravioribus arbitrio ſuo reſervatis, Apoſtolicæ etiam Sedis indignationis, formali præcepto, eoque juridice indicto, adegit ad tranſmittenda ſuis reſpective Religioſis exempla Apoſtolicarum Literarum a ſe tunc editarum, atque ad earum publicationem, & exactam, integram, inviolabilemque obſervantiam pro viribus præcipiendam; ea lege addita, ut ſi aliquis eſſet e Miſſionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, ſolemni ſtatim præcepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis Miſſionibus, e Provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium conſtituit, intra quem Superiores Generales prædicti tenerentur certis authenticiſque documentis Sedis Apoſtolicæ plenam atque integram Decretorum Literarumque obſervantiam indubitate probare, atque præſertim exempla jurisjurandi, ut præfertur, præſtandi, propria uniuſcujuſque Miſſionarii manu, cujuſcumque fuerit Inſtituti, ſubſcripta exhibere.

Ac de juramenti præſtiti exemplis infra triennium Sanctæ Sedi repræſentandis.

§. 21. His ita conſtitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Epiſcopi, & Miſſionarii Apoſtolici Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis, nominatimque, qui pridem contra Cardinalis Tournonii Decretum ſteterant, fide data, ſacramentoque interpoſito, exactam, integram, abſolutam, inviolabilem obſervantiam Literarum, quarum ſuperius exemplum inſertum eſt, quoque incipit, *Compertum exploratumque*, promiſerunt, ſecundum formulas aliis in Literis Pontificiis expreſſas, quæ pariter enunciatæ jam ſunt, quæque incipiunt, *Concredita Nobis Dominici Gregis*. Utque ſuum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctæque Sedi fidele obſequium, & ſubmiſſionem certo probarent argumento, ad manus noſtras exempla reddi curarunt ſolemnis jurisjurandi, quod ſinguli præſtiterunt.

Epiſcopi, & Miſſionarii obtemperant, & juramenta ſubſcripta exhibentur SS Dom. Noſtro.

§. 22. Hunc igitur fructum ex prudenti conſtantique, quam hactenus recenſuimus, Prædeceſſorum Noſtrorum agendi ratione Nobis colligere datum eſt; neque jam temere videmur hanc animo ſpem concepiſſe, ut quæcumque dubia ſuper executione eorum, quæ ab iiſdem Prædeceſſoribus præſcripta memoravimus, adhuc reliqua ſunt, reſolutis, ut infra, propoſitis quæſtionibus, penitus ſubmoveantur: omneſque demum inter ſacros iſtarum Regionum Operarios diſſenſiones, & controverſiæ compoſitæ conticeſcant; atque Apoſtolica mandata & Decreta, quæ gravi præmiſſa ponderatione, ac de conſilio Venerabilium Fratrum Noſtrorum in tota Republica Chriſtiana in negotiis Fidei Generalium Inquiſitorum ſpecialiter deputatorum, aliorumque Virorum pietate ad doctrina præſtantium, harum ſerie edituri ſumus, pari obedientiæ alacritate ab omnibus iſtarum Partium Miſſionariis excipiantur, ac debitæ executioni demandentur.

Qui reliqua adhuc dubia cum conſilio Congregat. S. Officii definire ſtatuit.

§. 23. Nonnulli ſiquidem, poſtquam Literis profeſſi ſunt ſervatas ab ſe fuiſſe Apoſtolicas Literas *Compertum exploratumque*, ſeque accuſatos idcirco perperam fuiſſe tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi anguſtias ſe eſſe conjectos, ob jurisjurandi religionem, ob excommunicationis periculum, aliaſque graviſſimas pœnas, quibus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu obligati ſunt atque obnoxii; communi illorum omnium nomine qui in pari muneris & periculi ſocietate verſantur, ad ſublevandas ſuas, ut ajunt, oneratas trepidanteſque conſcientias, atque ad plurimorum Chriſtianorum ſalutem, qui recenter converſi perſecutionum procellis aſſidue conflictantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

Miſſionariorum poſtulata.

§. 24. Primum illud eſt, ut onere ſubleventur (quod quidem onus graviſſimum, intolerandumque appellant) tot juramentorum, cenſurarumque, quibus inextricabilibus veluti laqueis eorum conſcientiæ vinciuntur, quibuſque fit, ut propriæ amittendæ ſalutis periculo expoſiti, de aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur.

I. Super tollendis cenſuris, & juramento.

§. 25. Alterum, ut diſpenſatio alias conceſſa ſuper inſufflationum, atque ſalivæ ritu, in Sacramento Baptiſmatis miniſtrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege ſit hujuſmodi ritus inductus, in quo diſpenſatio locum habere non poſſit: imo, ut ea concedatur neceſſarium eſſe ajunt, ad conſervandam propagandamque diſſeminatam jam ac diffuſam Fidem in vaſtiſſimis illis Regionibus, quarum Incolæ ingenito veluti

II. Ut prorogetur diſpenſatio ſuper omiſſione Sacramentalium in Baptiſmo conferendo.

luti horrore, seu potius inveterato & communi præjudicio, ita salivam aversantur, ut de eo evellendo prope jam sit ab eis desperatum.

III. Ut detur explicatio Articuli de assistentia Pareis præbenda.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plena tradatur interpretatio præcepti a Cardinali Tournonio Missionariis gravissime injuncti, atque ab Apostolica Sede confirmati, eisque inculcati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo *Pereas*, minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, eos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis officiis defungantur. Nam, sine aliqua præfati Decreti declaratione, perniciem ei, qui Christianæ Religioni nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, Gentiliumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evaturam. Itaque eorundem Parearum saluti providendum esse rentur, non adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe ut afferunt, exitio Missionibus foret, se alia ratione; atque ea potissimum, quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Literas promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam declarationis, quam ipsis suus Missionum Procurator significaverat.

Juxta prætensum vivæ vocis oraculum Clemens XII. Quod tamen Oraculum nunquam emanatum declaratur.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de huiusmodi vocali declaratione, quæ Clementi Papæ XII. Prædecessori nostro tribuebatur, & cujus etiam exemplum monumentumque in Actis, & Tabulario Sanctæ Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve hujusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam inventum sit, longa licet atque exactissima indagine investigatum; cum etiam Administri, quorum custodiæ mandandum fuerat, ea de re per Nosmetipsos interrogati, nihil hujusmodi a se visum, nihil auditum fuisse, & numquam ad se pervenisse prædictam declarationem, propterea que & in actis, & in Archivio desiderari, constanter & indubitate affirmaverint: cum denique ipsius Nostri Prædecessoris ea de re mentem atque sententiam, in Apostolicis ejus Literis supra relatis luce ipsa clarius expressam, exploratamque haberemus; totum hoc gravissimum & inveteratum negotium, cum approbatione & consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquisitorum, ut supra, deputatorum, tandem dijudicare ac definire deliberavimus. Auditisque propterea tum eorundem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad trutinam revocatis, & coram Nobis multum diuque perpensis atque discussis moderationibus illis, quas postularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem Decretorum toties enunciatorum integram absolutamque observantiam existimarunt, in hunc, qui sequitur, modum, statuimus, atque decrevimus.

Et Pontifex eo non attento, circa relatas.

I. Juramentum præstari & servari jubet & censuras confirmat.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes impositam Jurisjurandi legem esse veluti saluberrimum antidotum extinguendo gliscentium litium, discordiarumque veneno, aptissimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique pro libito in re tam gravi & periculosa, frænum existere; Censuras quoque a prædicto Clemente XII. Prædecessore Nostro in enunciatis Literis, incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad solos dumtaxat pertinere Apostolicæ legis præceptorumque violatores, easdemque in hujusmodi tantum refractarios, quorum animos neque Ecclesiasticæ mansuetudinis officia, neque paternæ admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo modo possent, justissimam pœnam esse & fore reputantes; non solum inopportunum censuimus, Jusjurandum aliqua in parte remittere, aut moderari Censuras, quod primo fuit ab illis propositum; verum etiam, de prædicto consilio & assensu, ac de plenitudine Potestatis a Deo Nobis concreditæ, illud, illasque probamus, confirmamus, & innovamus, illudque, & illa omne robur & firmamentum, omnemque vim & efficaciam in posterum semper habere, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, atque ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter & inconcusse observari decernimus & jubemus.

II. Quæritur dictum non esse de observantia Decreti Clementis XII. Circa Sacramentalia in Baptismo adhibenda.

§. 29. Quod autem attinet ad secundam postulationem, de propaganda supradicta dispensatione, quam Prædecessor Noster in decennium concessit, ut scilicet per id temporis; in Sacramento Baptismatis conferendo, salivæ usu abstinere, & sacras insufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque indistincte, sed ubi gravis aliqua & certa necessitas postularet, ut luculentius in ejusdem Literis Apostolicis, quarum initium *Compertum, exploratumque* expressum est; Nos declarare satis non possumus, quam ægre feramus, quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoscere potuerimus, utrum Missionarii per id decenii tempus, quod jam ela-

„ bus Inquisitoribus, præsentibus DD. Consultoribus, infrascriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam prout infra, videlicet.

I. Dub. super præcepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptismo.

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

DUBIUM PRIMUM. *An, & quomodo Decretum Clar. mem. Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*: „ Districte prohibemus, ne in baptizandis tam Pueris, quam Adultis cujuscumque sexus, & conditionis omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur, & signanter Saliva, Sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesia recepit, „ & ob recondita in iis Sacris Cæremoniis Divinæ erga nos bonitatis Mysteria, sancte, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ, & Universalis Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto ob diversas rationes, & circumstantiis, minime obstante.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Confirmandum esse Decretum Eminentissimi „ Cardinalis de Tournon: sed consulendum Sanctissimo, quod Missionariis Regnorum „ Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis Dispensationem concedat ad Decennium „ duraturam omittendi in collatione Baptismi Salivam, & occulte utendi insufflationibus, in casibus tamen particularibus, & in quibus gravis & proportionata necessitas urgeat, super qua conscientia Missionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, & anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inserviendum pro Sacramentalibus Cæremoniis in Baptismo, utpote „ omnino incapaces Baptismi; eisque Missionariis injungendum, ut debitam instructionem, aliasque omnes possibiles diligentias adhibeant, ut aversio Populorum a Saliva, & Insufflatione amoveatur, & de instructione, aliisque diligentiis adhibitis „ Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.

Monitum ad Missionarios

„ Insuper monendos esse Missionarios super gravi negligentia non recurrendi ad S. „ Sedem pro obtinenda facultate dispensandi, & male se gessisse Episcopos concedendo hujusmodi Dispensationem, consulta Apostolica Sede.

II. Dub. super impositione nominis alicujus Sancti in Baptismo.

SECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*. „ Item præcipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiæ „ consuetudinem, semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti „ in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis Nominibus Idolorum, vel „ falsæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophyti hactenus appellari consueverunt, antequam per Baptismum essent Divinæ Gratiæ renati.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Moderandum esse Decretum, deleto verbo, „ *Præcipimus*; Cum clausula; *Curent quantum fieri potest*; firma remanente Interdictione, quoad nomina Idolorum, & falsæ Religionis Pœnitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

III. Dub. super translatione nominum rerum sacrarum in aliud idioma.

TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis prætextu „ SS. Crucis, Sanctorum, & rerum sacrarum nomina per translata immutare, nec „ ex alio Idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis, latinæ significationi liquido & adamussim respondeant.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod servetur Decretum Eminentissimi de Tournon, & declaretur, non habere locum in vocibus, & nominibus jam ab Institutione Missionis communiter receptis, quæ tamen per hanc declarationem nec approbantur, neque reprobantur.

IV. Dub. super Baptismo Infantium non protrahendo.

QUARTUM DUBIUM, *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*. „ Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria, sæpe sæpius diu protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut sacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri possit, „ attentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deferant Sacro Fonte abluendos.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

V. Dub. super Matrimoniis impuberum.

QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*. „ Præterea cum moris hujusmodi Regionis sit, ut In-

„ Infantes sex vel septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, & Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de præsenti contrahant per impositionem „ Taly, seu aureæ Tesseræ Nuptialis Uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, „ ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic „ conjunctos cohabitare sinant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum „ consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam a Concilio Tridentino præscriptam, „ verum, & canonicum Matrimonium contraxerint.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Exequendum esse Decretum Eminentissimi de „ Tournon; cum declaratione tamen, servandam esse formam pro Matrimoniis a Sac. „ Concilio Tridentino præscriptam in locis, in quibus Decretum dicti Concilii in cap. „ primo sess. 24. de Reform. Matrim. publicatum est, & imposterum publicabitur, ne- „ que ejus observantia sit impossibilis; & Missionarii curent, quantum fieri potest, „ ut in omnibus locis Missionum Concilii Decretum publicetur. Resolutio.

Feria 4. die 13. Maji 1733.

SEXTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et quoniam apud Peritiores impiæ illius Religionis „ Sectatores; Taly præfefert Imaginem, licet informem Pulleyaris, seu Pyllejaris I- „ doli nuptialibus Cæremoniis præpositi; Cumque dedeceat Christianas Mulieres talem „ effigiem collo deferre in signum Matrimonii; districte prohibemus, ne imposterum „ audeant Taly cum hac effigie collo appendere; & ne Uxores innuptæ videantur, „ poterunt uti alio Taly, vel Sanctissimæ Crucis, vel Sanctiss. Domini Nostri Jesu „ Christi, vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religiosa Imagine ornato. VI. Dub. super prohibitione Mulleris facta deferendi Taly in signum Matrimonii contracti.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de „ Tournon, quamvis Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem dicti „ Taly. Resolutio.

SEPTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et cum superstitione non careat Funiculus centum & octo filis compositus, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Taly „ appendunt, prohibemus etiam dictorum filiorum numerum, & unctionem. VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi 108. filorum, cui dictum Taly appenditur.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de „ Tournon. Resolutio.

OCTAVUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Cæremoniæ etiam Nuptiales juxta harum Regio- „ num morem tot sunt, tantaque superstitione maculatæ, ut tutius remedium apta- „ ri non possit, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis la- „ be scateant, & difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero, ut faci- „ liori conversionum viæ, & Neophitorum commodo, quantum fieri potest, in Do- „ mino indulgeamus, Missionariis, & præcipue Missionum Superioribus injungimus, „ ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis Cæ- „ remoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem „ offendat, & Gentilium superstitionem redoleat, & signanter, præter eas, quas au- „ divimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus „ arboris Aresciomata omnino auferatur, ferculorum numeris, non minus ac sibi „ præscripta qualitas, varietur: Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, „ omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis a „ nobis dictum, & prohibitum intelligatur. VIII. Dub. super superstitiosis Nuptiarum Ritibus abolendis.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon. Resolutio.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

NONUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractio- „ ne prosperitatis vel infortunii auspicia Gentiles temere deducunt, vel omnino a „ Christianorum Nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non pu- „ blice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce e- „ docti, ab huiusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes. IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupat.

EMINENTISSIMI DIXERUNT, Dilata. Vide infr. post Dub. XI.

DECIMUM DUBIUM, *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte* X Dub. super admissio-

ne Mulierum ad Sacramentorum partici-pationem tempore purgationis. Resolutio.

parte, quae est tenoris sequentis. „ Nullus rite, & sufficienter dispositus arceatur a Sacramento Pœnitentiæ, & signanter Mulieres menstruali morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium; Cum hæc Sacramentalis vera Animæ purificatio, & non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus, quibus præterea non liceat, nec per seipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis Mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dictæ purificationis tempore.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XI. Dub super festivis gratulationibus proprima Puellarum purgatione abolendis.

UNDECIMUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Dedecet etiam Christianæ Virginis honestati prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, & inverecunde publicare, iisque Ethnicorum more & ritu in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi solemnitates & ritus Orthodoxis Puellis interdicimus, & abolemus, Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit virginei pudoris legibus ejusmodi obscæna consuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactata Puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

Resolutio.

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

Dub. XI. dilati resolutio.

Nonum Dubium supradicta die 22. Julii propositum, sed non resolutum. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis:* „ Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XII. Dub. super spirituali assistentia Pareis præstanda.

DECIMUMSECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Ferre pariter non possumus, quod a Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Castæ, pro Corporis salute præstare non dedignantur Infirmis, licet abjectæ & infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, aut, quantum in ipsis erit, meminisse ne Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, & vilioris, si adesint, generis hominibus, desideranda relinquatur in Infirmitate copia Confessarii: & ne, ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitæ corporalis periculo, æternæ consulere cogantur; iisdem Missionariis præcipimus, ne deferendos expectent, sed consultius Domos, ubi ægrotant, pro viribus petant ad eos invisendos, ac piis sermonibus, & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque Personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumque praxim huic Christianæ pietatis officio contrariam.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon: Præterea monendos Missionarios, quod neque ad Baptismum admittant Indos, qui in ea sunt opinione, Pareas a Deo esse reprobatos, & ideo nullam posse sperare salutem nisi eam opinionem deposuerint.

XIII. Dub. super prohibitione, ne Tibicines Christiani &c. inserviant in sacrificiis & Templis Gentilium.

DECIMUM TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Non sine maximo animi nostri mœrore accepimus, etiam, Christianos Tympanorum pulsatores, Tibicines, vel alterius cujuscumque Musici Instrumenti Sonatores ad Idolorum Festivitates & Sacrificia accersiri, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga Publicum ab ipsis contractæ per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis, eos ab hoc detestabili abusu avertere; Quocirca considerantes, „ quam

,, quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si hujusmodi Christifideles a Dæmoniorum honore & cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum, tum quarumcumque Solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub pœna Excommunicationis latæ Sententiæ; cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire; ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de prædicta prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, & publicis pœnitentiæ signis patratum scandalum emandaverint.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. ,, Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon. Resolutio.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* ,, Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Greg Papæ XV., incipien. *Romanæ Sedis Antistites*; ad petitionem PP. Societatis Jesu editam, qua indigenis Christifidelibus lavacra non alia occasione, & fide, quam corporis reficiendi, & a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus a Gentilibus adhiberi solent, æque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa, & fine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præsertim statutis eorum horis, & ante, vel immediate post quamcumque Sacram functionem. XIV. Dub. super levacris & ablutionibus tam Christifidelium quam Missionariorum.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. ,, Servandum esse Decretum, Eminentissimi Cardinalis de Tournon. Resolutio.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

DECIMUM QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum Cardinalis de Tornon, sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* ,, Cineres itidem ex Vaccæ stercore confectos, & impiam Gentilium Pœnitentiam a Rutren institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate delinitæ impingere, sive quæcumque alia signa albi, vel rubri coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus, mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi ad humanæ infirmitatis memoriam recollendam, religiose serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia præscripto, scilicet Feria 4. Cinerum, & non alias. XV. Dub. super prohibitione deliniendi frontem cineribus, & aliis signis.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. ,, Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon, servata in omnibus Constitutione Gregorii XV. edita die 31. Januarii 1623., quæ incipit: *Romanæ Sedis Antistites*. Resolutio.

PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXERUNT. ,, Quod fiat Decretum, quod imponatur Missionariis, cujuscumque Ordinis, etiam Societatis Jesu, in Partibus Infidelium degentibus, ne audeant permittere Ritus, vel Consuetudines proprias Gentilium, nec illos, aut illas proprio arbitrio vertere in Ritus, vel Consuetudines Christianæ Religionis, inconsulta S. Sede; & Missionarii meminerint præceptionis Alexandri VII. in sua Const. incip. *Sacrosancta* 46. sequentibus verbis expressæ. Ne ob Instructionis defectum, qui Sacro Baptismate initiantur, immaculatam Christi legem profanis ac gentilitiis Institutis ex ignorantia fædent, ac Idololatriam cum Orthodoxa Fide confundant, ut sæpe inibi evenire nunciatum est; caveant ii, qui iisdem instruendis incumbunt, ne imposterum ullus ad Baptismа admittatur, qui gentilitios mores prorsus non exuerit, & in fide non sit sufficienter instructus. Decretum generale, ne Gentilium Ritus admittantur, aut in Christianos usus vertantur inconsulta S. Sede. Et servetur Constitutio 46. Alex. VII.

DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum sit, in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* ,, Et demum quia ex librorum de falsa Religione, & de rebus obscænis, & superstitiosis tractantium lectura, venenum, ut plurimum serpere solet ad Cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros Sacram Ecclesiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Christifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Talunicam transtulere, vel novos pro illorum commodo, & institutione composuerunt, iisdem Christifidelibus expresse interdicimus fabulosos Gentilium libros, eosque legere, & retinere prohibemus, sub pœna Excommunica- XVI. Dub. super prohibitione librorum Gentilium.

 ,, tio-

„ tionis latæ Sententiæ, nisi prius habita licentia Parochi, seu Missionarii Curam Ani„ marum exercentis, quorum prudentiæ committimus facultatem super hoc dispensan„ di, & libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos, & nihil contra bonos „ mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Car„ dinalis de Tournon.

Pontifex Clemens XII. resolutiones hujusmodi confirmat. Earumque observantiam, & executionem injungit.

Quibus dubiis, & eorum resolutionibus Nobis per Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damiatæ, Congregationis Sancti Officii Assessorem, relatis. Resolutiones ipsas plene approbantes, cuncta ea, quæ juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt, respective confirmavimus, moderavimus, declaravimus, & in nonnullis remisimus: Quocirca, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus & mandamus, ut pro singulari vestra in Nos atque hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per hasce nostras Literas ab Apostolicæ Auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præscripta sunt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus servanda studiosissime curetis: Obsecrantes Vos Domino per viscera misericordiæ Dei nostri, ut Controversiis jam semotis, & omnino evulsis, alacres atque animi nostri sensibus concordes, studia & labores vestros in Animarum salutem, quæ præstantissimus vestræ vocationis est finis, pro viribus conferatis Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxxv. Augusti MDCCXXXIV. Pontificatus nostri anno quinto.

Partes acquiescunt. Relatum Breve publicatur, & a Missionariis subscribitur.

§. 15. Post diutinam accuratamque factorum atque rationum in utramque Partem disceptationem, post tam solemne denique causæ judicium, in magnam spem venerat Apostolica Sedes, non secus ac Romæ litigiis finis erat impositus, ita & in Indiis tandem aliquando a discordiis abusibusque cessatum iri; cum præsertim ii, qui Decretum impugnaverant, sive illius æquitate cognita, seu moderationibus, declarationibus, & relaxationibus jam impetratis satis sibi factum existimantes, non solum æquo animo illud recepissent, sed fidem quoque suam obligassent, se omnino operam daturos, ut quæcumque in Literis Apostolicis essent præscripta, integre executioni mandarentur. Huc accedebat, quod Apostolicæ Sedi non fama solum, sed certis gravissimisque testimoniis allatum erat, publicatas jam fuisse Pontificias Literas, & subscriptas ab omnibus Missionariis, & mutuum inter Partes perfectæ communionis, atque concordiæ vinculum redintegratum, quod multis annis, non sine ingenti Missionum damno, inter illas fuerat interruptum.

Sed non ab omnibus observatur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum gaudium statim evanuit; tristissimus siquidem nuntius quam citissime Sedi Apostolicæ allatus est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis Turnonii Decretum impugnaverant, non obstantibus Clementis XII. Literis Apostolicis solemni formula ab iis acceptatis, publicatisque, damnatos tamen ritus ac cæremonias juxta earumdem Literarum præscriptum minime aboleri posse causantes, tantum sibi licentiæ sumere, ut eos easque adhuc usu permittere & retinere non dubitarent. Cumque de tamdiu dilata ab iis obedientia in dies fama increbesceret, præfatus Clemens Papa XII., ut debitum Pontificiis mandatis obsequium, & observantiam vindicaret, certamque redderet in posterum eorum, quæ in prædictis Pontificiis Literis mandabantur, executionem, alteris in simili forma Brevis datis die xiii. Maii anni MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Regionum Episcopis, & Missionariis præceptum iteravit, gravioribus etiam pœnis impositis, ut nedum exactissime servarent, quæ in suis præmissis Literis mandabantur, sublata cuilibet secus interpretandi facultate, verum ad id illico se adstringerent solemni jurejurando interposito, juxta formulas respective eisdem præscriptas. Literæ in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

Quid consilii ceperit Clemens XII.

Altera ejusdem Epistola in forma Brevis ad Episcopos & Missionarios data die 13. Maii 1739.

§. 17. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium cum mentione superioris Epistolæ ad eosdem conscriptæ.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget, in id præcipue & tota sollicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt partem Ministerii hujus, & in lu-

lucem Gentium sunt missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filiale obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, sacrosque Ecclesiæ ritus & ipsi intemerate retineant, & alios edoceant, ut quos locorum immensa spatia a Petri Sede longe disjungunt, eos tamen Fides eadem in unitate spiritus, & doctrinæ conglutinet. Alias itaque per similes Literas nostras sub datum 24. Aug. 1734. incipientes, Compertum exploratumque. *Fraternitates Vestras, omnesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requisivimus, & declaravimus, quam impense exoptaremus, ut qui in Regnis istis Christi fidei veritatem agnoscentes, convertuntur, superstitiosos Gentilium ritus omnino abjicerent, atque aversarentur, ne habeantur & ipsi ad instar eorum, qui:* Cum Dominum colerent, Diis quoque serviebant juxta consuetudines Gentium: *utque in re tanti momenti nulla esset offendiculi occasio, auditis Theologorum, ac præsertim Venerabil. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, juxta dubia tunc proposita, provide statuimus, & a Missionariis observanda præscripsimus; Quorum omnium in Nos observantia, ac studium amplificandæ Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare satagant, nec ullus erit, qui detestabili indulgentia aliter fieri posse cogitet, & veluti infideles filii*, Peccare eos faciant peccatum magnum: *Sane etsi hisce mediis muneri Nostro satisfecisse, ac fine solicitudine esse suaderetur; attamen rei momentum, a qua Fidei puritas atque integritas pendent, nunquam hanc in nobis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii opportuniora semper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Vestris, & Missionariis omnibus, quibus prædictas Nostras Literas direximus, sive Sæculares, sive Regulares cujuscumque Religionis, Congregationis, Instituti, Societatis etiam Jesu, fuerint, demandamus & præcipimus, ut omnia & singula, quæ in dictis nostris Literis continentur, integre, exacte, ac inviolabiliter observetis, atque ab eis, quorum cura ad vos spectat, remota penitus quavis aliter interpretandi potestate, adamussim observari faciatis, in virtute sanctæ obedientiæ, sub pœna suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, & respective excommunicationis latæ Sententiæ, a qua nemo Vestrum a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, excepto tantum mortis articulo, absolvi possitis, & quoad Regulares insuper privationis vocis activæ, & passivæ, etiam ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ. Itidem sub iisdem pœnis, & censuris, pari auctoritate præcipimus & mandamus, ut omnes & singuli, qui ab hac Sancta Sede, sive ab eorum respective Superioribus, ad ista Regna sacris obeundis Missionibus missi eritis, statim ac de hisce Literis nostris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum præstetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quæ provide a Nobis in iisdem Literis constituta fuerint, neque illis ulla in parte quovis sub prætextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus suscepturi erunt mandamus, ac præcipimus sub iisdem omnibus censuris, & pœnis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, nisi antea & ipsi juramentum prædictum præstiterint, quin nec tanquam Presbyteri Sæculares ab Ordinariis Locorum deputati, seu veluti simplices Religiosi, vel quovis alio titulo & nomine, Christifidelium Confessiones excipere, Conciones habere, aut Sacramenta ministrare, sed omni prorsus careant potestate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis, aut vestræ respective Religioni, Ordini, Congregationi, & Societati, etiam Jesu, specialiter, aut generaliter a nobis, & a Prædecessoribus nostris, quacumque ex causa concessis. Juramenta prædicta sæculares Missionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apostolicis Vicariis præstare demandamus, & Vicarios vero ipsos & Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto juxta formam per Nos præscriptam, & infra denotandam, ac propria manu subsignare teneamini, sub iisdem Censuris, & pœnis. Hoc etiam juramentum præstandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, quo in manibus Episcoporum solemnem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum juramentorum subsignata exemplaria, relicta isthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Episcopos, & Superiores Regulares respective transmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatisque Fidei vestræ monumenta. Ne vero tam Literarum nostrarum sub prædicta die 24. Augusti 1734. quam præsentium ultus*

Illius observantia, & executio ipsis demandatur sub censur. & aliis pœnis.

Sub quibus præcipitur eisdem, ut juramentum præstent de implendis omnibus in ea contentis.

Nullus in posterum.

Quocumque titulo Missionis exercitio se immisceat nisi juramentum hujusmodi emiserit.

Idem servetur ab Episcopis.

Cum onere remittendi ad Cong. de Prop. Fide exempla juramenti præstiti ab eisdem subscripta.

Injungitur Episcopis & aliis, tam præsentis, quam præcedentis Epistolæ publicatio, & transmissio.

ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates vestras, ac in Domino obtestiamur, ut quo primum illas atque præsentes receperitis, statim publicare faciatis, ac ad singulos Missionarios, sive Sæculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respective Jurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum præcipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus, Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto pœnam suspensionis ab exercitio Pontificalium, & interdicti ab ingressu Ecclesiæ; Regulares autem Excommunicationis latæ sententiæ, privationis Officiorum, & vocis activæ, & passivæ.

Formula Juramenti a Missionariis præstandi.

Formula autem juramenti, sicut præmittitur, a Missionariis præstandi, est, quæ sequitur, videlicet. „ Ego N. Ordinis N. seu Societatis Jesu Missionarius ad Regnum „ N. vel ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede Apostolica, vel a meis „ Superioribus juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas missus, vel destinatus, parendo præcepto Sanctissimi Domini Nostri Papæ Clementis XII. per Literas Apostolicas in forma Brevis datas die 13. Maji anno 1739. injuncto omnibus „ Missionariis in dictis Missionibus, præstandi juramentum fideliter servandi dispositionem Apostolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apostolicarum „ in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domini Nostri die 24 Augusti 1743. incipien. „ *Compertum, exploratumque*: mihi per integram ejusdem Brevis lecturam optime „ noto; promitto, me plene & fideliter pariturum, illudque exacte, integre, absolute, & inviolabiliter observaturum, & absque ulla tergiversatione adimpleturum, „ necnon ad formam dicti Brevis instructurum Christianos mihi commissos tam in „ Concionibus, quam in privatis instructionibus, ac præsertim Cathecumenos, antequam baptizentur, & nisi promittant observantiam dicti Brevis, ejusque dispositionum, & prohibitionum, me ipsos non baptizaturum, prout quoque curaturum „ omni studio, quo potero, ac omni diligentia, ut sublatis Gentium cæremoniis, illi a Christianis suscipiantur & retineantur ritus, quos Catholica Ecclesia pie præscripsit. Si autem (quod Deus avertat) in toto, vel in parte contravenerim, „ toties pœnis a Sanctissimo Domino Nostro impositis in Decreto, seu Literis Apostolicis, ut supra, super præstatione hujus juramenti, mihi pariter per integram „ lecturam notis, me subjectum agnosco, & declaro. Ita tactis SS. Evangeliis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc SS. Dei Evangelia.

„ Ego N. manu propria.

Formula Juramenti ab Episcopis præstandi.

Formula vero juramenti, ut supra, præstandi ab Episcopis, est, quæ sequitur, videlicet: „ Ego N. Episcopus Civitatis N. memor juramenti a me præstiti in actu „ meæ solemnis Consecrationis, quo Romano Pontifici fidem, subjectionem, & obedientiam promisi, tum insuper eorum, quæ provide sanxit Clemens XII. Pontifex „ Maximus circa ritus Malabaricos in Literis Apostolicis in forma Brevis, Episcopis, & Missionariis usque sub die 24. Augusti 1734. transmissis, parendo mandatis Sanctitatis suæ per alias similes Literas die 13. Maji anno 1739. injunctis, ut „ in argumentum meæ erga Apostolicam Sedem obedientiæ non minus, quam filialis „ obsequii, me jurisjurandi Religione obstringam, juro, & promitto, me plene, & „ fideliter easdem Literas Apostolicas sub dicta die 24. Augusti 1734. executurum, „ atque ea, quæ in illis præscripta sunt, exacte, integre, absolute, ac inviolabiliter observaturum, curaturum pariter, quantum in me erit, ut ii omnes, qui „ mea in Diœcesi Missionarii, & Sacerdotes sunt, vel futuri erunt, illas eodem „ prorsus modo in omnibus servent, atque exequantur, & contra inobedientes, si „ qui fuerint, me processurum ad formam Brevis sub die 13. Maji anno 1739., ut „ tandem sublatis Gentium cæremoniis, illi a Christianis recipiantur ritus, quos „ Catholica Ecclesia pie præscripsit, ac jugiter servat. Utque de hac mea voluntate, „ juramento, filialique obsequio erga Romanum Pontificem, ejusque mandata perenne existat monumentum, propria manu me subscribo.

Ego N. Episcopus. N.

Adhortatio pro omnium executione.

Cæterum etsi magna Nobis spes sit, Fraternitates Vestras, & Missionarios omnes, nostras voces, & monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper solicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxæ Religionis puritati, integritatique, quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unicam rem, maximam utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectuntur Fidem superstitiosos aversentur ritus; eosque tantum suscipiant, & retineant, quos Catholica Ec-

clesia

clesta pie præscripsit; ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternæ Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse dijudicemur; & Vobis interim in auspicium bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. *Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno IX.*

§. 18. Hasce Clementis XII. Literas aliæ subsecutæ sunt prænominatis earum Regionum Episcopis peculiariter inscriptæ, quibus idem Pontifex & conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque notitiam de præstita Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, & eorumdem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia sua præeuntes, cæterorum obedientiam solicite promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est. Idem Clemens XII. ad Episcopos peculiariter scribit sub eadem data.

§. 19. *Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.* Tenor Epistolæ in simili forma Brevis.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Moleste Nos, imo graviter ferre, usque adhuc certam denunciationem minime accepisse, qui tandem exitus contigerit Nostris Literis, quas die 24. *Augusti* 1734. *Vobis, & Missionariis istic commorantibus dedimus. Sane taciturnitas hæc curarum, & angustiæ nostro paterno erga vos amori causa est, tum & maxime quia, incertæ licet, sparsæ hic sunt voces, easdem Nostras Literas, & Decreta in publicum ab omnibus minime posita fuisse, nec exacte, prout oportet, adimpleri, quin non desse aliquos, qui diversa opinantes, ac loquentes, adducunt discipulos post se. Quare primum Fraternitates Vestras ex animo requirimus, ut quomodo isthic res se habeat, quamprimum renuncietis, ne longior tarditas acerbiorem Nobis afferat molestiam; deinde firma spe ducimus, zelo Dei vos impellente, in doctrina sana nobiscum exsurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui se addixerunt, ut sedulo caveant, ac diligenter prospiciant, ne culpa eorum:* Gentes istæ sint timentes Dominum, sed nihilominus & Idolis suis servientes. *Hac de causa alteras misimus Literas Fraternitatibus Vestris, atque Missionariis, quibus gravioribus sub pœnis demandamus, ut nostræ voluntatis sensibus & Decretis obediant, & opere compleant. Ne vero, ut hactenus unus alterum incuset, & Nos, qui licet præsentes isthic spiritu, corpore tamen absentes, suspensos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ab unoquoque ex Missionariis propria manu subsignandum, expetere duximus, quo quisque profiteatur Nostris jussionibus promptam atque exactam præstare obedientiam, prout latius in iisdem Literis continetur. Hoc etsi tuto Nobis polliceamur pro omnium pietate, & religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatum Vestrarum exempli auctoritas, quoties idem Jurisjurandi sacramentum, in certum erga S. Sedem, & in Nos obsequii vestri testimonium, præstitisse, atque Nobis misisse vos intelligant, prout in Domino etiam atque etiam obtestamur. Porro hanc unam esse detegendæ veritatis viam, unum præsidium ad obstruendum os loquentium iniqua, vosmet facile cognoscere non dubitamus: quare Pontificiam voluntatem, ceteroquin in vos propensam, magis magisque Vobis devincietis, si industriæ, cogitationi, studio denique vestro vim addatis exemplo; nec sane veremur, quin eam reverentiam, quam suscipientes Episcopale munus, huic S. Sedi, & Apostolicis mandatis spopondistis, hac tamen opportuna occasione explicaturi luculentius eritis, ut quos, ad Juramentum proferendum, vos adire obstringimus, ex facto etiam vestro obedire præceptis Nostris arctius impellantur; ac Vobis, Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris Nostri pignus, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.*

Conqueritur de certo exitu primæ Epistolæ, & de illa responsa exquirit.

Significat superioris Epistolæ sensum, & Episcoporum zelum excitat pro omnium demandatorum implemento.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13. *Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno IX.*

§. 20. Neque vero his, quamvis adeo enucleate præscriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII. Superiores quoque Generales Missionariorum in Orientalibus Indis degentium, eorum præsertim, qui, ut Apostolicæ Sedi relatum erat, detrectabant

Superiores Generales Missionariorum onerat de præmissarum Literarum transmissione, publicatione, & implemento.

bant adhuc obsequentis animi erga ejusdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adstrinxit, eosque sub pœnis suspensionis a Divinis, privationis vocis activæ & passivæ, aliisque gravioribus arbitrio suo reservatis, Apostolicæ etiam Sedis indignationis, formali præcepto, eoque juridice indicto, adegit ad transmittenda suis respective Religiosis exempla Apostolicarum Literarum a se tunc editarum, atque ad earum publicationem, & exactam, integram, inviolabilemque observantiam pro viribus præcipiendam; ea lege addita, ut si aliquis esset e Missionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, solemni statim præcepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis Missionibus, e Provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium constituit, intra quem Superiores Generales prædicti tenerentur certis authenticisque documentis Sedis Apostolicæ plenam atque integram Decretorum Literarumque observantiam indubitate probare, atque præsertim exempla jurisjurandi, ut præsertur, præstandi, propria uniuscujusque Missionarii manu, cujuscumque fuerit Instituti, subscripta exhibere.

Ac de juramenti præstiti exemplis infra triennium Sanctæ Sedi repræsentandis.

§. 21. His ita constitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Episcopi, & Missionarii Apostolici Regnorum Madurensis, Maysturensis, & Carnatensis, nominatimque, qui pridem contra Cardinalis Tournonii Decretum steterant, fide data, sacramentoque interposito, exactam, integram, absolutam, inviolabilem observantiam Literarum, quarum superius exemplum insertum est, quoque incipit, *Compertum exploratumque*, promiserunt, secundum formulas aliis in Literis Pontificiis expressas, quæ pariter enunciatæ jam sunt, quæque incipiunt, *Concredita Nobis Dominici Gregis*. Utque suum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctæque Sedi fidele obsequium, & submissionem certo probarent argumento, ad manus nostras exempla reddi curarunt solemnis jurisjurandi, quod singuli præstiterunt.

Episcopi, & Missionarii obtemperant, & juramenta subscripta exhibentur SS Dom. Nostro.

§. 22. Hunc igitur fructum ex prudenti constantique, quam hactenus recensuimus, Prædecessorum Nostrorum agendi ratione Nobis colligere datum est; neque jam temere videmur hanc animo spem concepisse, ut quæcumque dubia super executione eorum, quæ ab iisdem Prædecessoribus præscripta memoravimus, adhuc reliqua sunt, resolutis, ut infra, propositis quæstionibus, penitus submoveantur: omnesque demum inter sacros istarum Regionum Operarios dissensiones, & controversiæ compositæ conticescant; atque Apostolica mandata & Decreta, quæ gravi præmissa ponderatione, ac de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum in tota Republica Christiana in negotiis Fidei Generalium Inquisitorum specialiter deputatorum, aliorumque Virorum pietate ad doctrina præstantium, harum serie edituri sumus, pari obedientiæ alacritate ab omnibus istarum Partium Missionariis excipiantur, ac debitæ executioni demandentur.

Qui reliqua adhuc dubia eum consilio Congregat. S. Officii definire statuit.

§. 32. Nonnulli siquidem, postquam Literis professi sunt servatas ab se fuisse Apostolicas Literas *Compertum exploratumque*, seque accusatos idcirco perperam fuisse tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi angustias se esse conjectos, ob jurisjurandi religionem, ob excommunicationis periculum, aliasque gravissimas pœnas, quibus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu obligati sunt atque obnoxii; communi illorum omnium nomine qui in pari muneris & periculi societate versantur, ad sublevandas suas, ut ajunt, oneratas trepidantesque conscientias, atque ad plurimorum Christianorum salutem, qui recenter conversi persecutionum procellis assidue conflictantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

Missionariorum postulata.

§. 24. Primum illud est, ut onere subleventur (quod quidem onus gravissimum, intolerandumque appellant) tot juramentorum, censurarumque, quibus inextricabilibus veluti laqueis eorum conscientiæ vinciuntur, quibusque fit, ut propriæ amittendæ salutis periculo expositi, de aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur.

I. Super tollendis censuris, & juramento.

§. 25. Alterum, ut dispensatio alias concessa super insuflationum, atque salivæ ritu, in Sacramento Baptismatis ministrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege sit hujusmodi ritus inductus, in quo dispensatio locum habere non possit: imo, ut ea concedatur necessarium esse ajunt, ad conservandam propagandamque disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissimus illis Regionibus, quarum Incolæ ingenito veluti

II. Ut prorogetur dispensatio super omissione Sacramentalium in Baptismo conferendo.

luti horrore, seu potius inveterato & communi præjudicio, ita salivam aversantur, ut de eo evellendo prope jam sit ab eis desperatum.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plena tradatur interpretatio præcepti a Cardinali Tournonio Missionariis gravissime injuncti, atque ab Apostolica Sede confirmati, eisque inculcati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo *Pereas*, minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, eos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis officiis defungantur. Nam, sine aliqua præfati Decreti declaratione, perniciem ei, qui Christianæ Religioni nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, Gentiliumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evasuram. Itaque eorundem Parearum saluti providendum esse rentur, non adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe ut afferunt, exitio Missionibus foret, se alia ratione; atque ea potissimum, quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Literas promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam declarationis, quam ipsis suus Missionum Procurator significaverat.

III. Ut detur explicatio Articuli de assistentia Pareis præbenda.

Juxta prætensum vivæ vocis oraculum Clemens XII.

Quod tamen Oraculum nunquam emanatum declaratur.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hujusmodi vocali declaratione, quæ Clementi Papæ XII. Prædecessori nostro tribuebatur, & cujus etiam exemplum monumentumque in Actis, & Tabulario Sanctæ Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve hujusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam inventum sit, longa licet atque exactissima indagine investigatum; cum etiam Administri, quorum custodiæ mandandum fuerat, ea de re per Nosmetipsos interrogati, nihil hujusmodi a se visum, nihil auditum fuisse, & numquam ad se pervenisse prædictam declarationem, propterea que & in actis, & in Archivio desiderari, constanter & indubitate affirmaverint: cum denique ipsius Nostri Prædecessoris ea de re mentem atque sententiam, in Apostolicis ejus Literis supra relatis luce ipsa clarius expressam, exploratamque haberemus; totum hoc gravissimum & inveteratum negotium, cum approbatione & consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquisitorum, ut supra, deputatorum, tandem dijudicare ac definire deliberavimus. Auditisque propterea tum eorundem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad trutinam revocatis, & coram Nobis multum diuque perpensis atque discussis moderationibus illis, quas postularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem Decretorum toties enunciatorum integram absolutamque observantiam existimarunt, in hunc, qui sequitur, modum, statuimus, atque decrevimus.

Et Pontifex eo non attento, circa relatas.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes impositam Jurisjurandi legem esse veluti saluberrimum antidotum extinguendo gliscentium litium, discordiarumque veneno, aptissimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique pro libito in re tam gravi & periculosa, frænum existere; Censuras quoque a prædicto Clemente XII. Prædecessore Nostro in enunciatis Literis, incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad solos dumtaxat pertinere Apostolicæ legis præceptorumque violatores, easdemque in hujusmodi tantum refractarios, quorum animos neque Ecclesiasticæ mansuetudinis officia, neque paternæ admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo modo possent, justissimam pœnam esse & fore reputantes; non solum inopportunum censuimus, Jusjurandum aliqua in parte remittere, aut moderari Censuras, quod primo fuit ab illis propositum; verum etiam, de prædicto consilio & assensu, ac de plenitudine Potestatis a Deo Nobis concreditæ, illud, illasque probamus, confirmamus, & innovamus, illudque, & illa omne robur & firmamentum, omnemque vim & efficaciam in posterum semper habere, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, atque ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter & inconcusse observari decernimus & jubemus.

I. Juramentum præstari & servari jubet & censuras confirmat.

§. 29. Quod autem attinet ad secundam postulationem, de propaganda supradicta dispensatione, quam Prædecessor Noster in decennium concessit, ut scilicet per id temporis; in Sacramento Baptismatis conferendo, salivæ usu abstinere, & sacras insufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque indistincte, sed ubi gravis aliqua & certa necessitas postularet, ut luculentius in ejusdem Literis Apostolicis, quarum initium *Compertum, exploratumque* expressum est; Nos declarare satis non possumus, quam ægre feramus, quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoscere potuerimus, utrum Missionarii per id decenii tempus, quod jam

II. Quæritur dictum non esse de observantia Decreti Clementis XII. Circa Sacramentalia in Baptismo adhibenda.

elapſum eſſe dignoſcitur, ad Apoſtolicarum Literarum præſcriptum, in eo pro viribus elaboraverint, atque ea, qua par erat, fide, ac diligentia, omne ſuum ſtudium, operamque adhibuerint, ut vanus ille horror, & parum æqua averſatio prædictorum Sacramentalium, quæ Gentium illarum animis inſidere fertur, ſenſim emendata, demum ab eiſdem penitus deponeretur. Nemo quippe ignorat, Sacramentalium, de quibus agitur, uſum, ſive inſtitutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in Eccleſiam derivati ſunt, ſive multiplex myſteriorum ſignificatio, quæ in illis continetur, ſive demum Romanæ Eccleſiæ omnium Magiſtræ ſpectetur auctoritas, quæ eoſdem in ſuis Ritualibus receptos inviolabiliter obſervari præcepit, jure ac merito venerandum eſſe, præcipueque ſemper in honorem habendum, & conſequenter incapacem prorſus recipiendæ Baptiſmatis Gratiæ eum eſſe, qui falſo ſibi perſuaſerit, inſufflationes, atque ſalivam aptam haud eſſe materiam Sacramentalium cæremoniarum, graviſſimique piaculi expertem non futurum, qui ſic opinanti conferre illud auderet.

Horum dignitatem, & relevantiam commendat.

Super quibus nefas eſt Cathecumenos errare.

§. 30. Et quamquam exploratum eſſet, Gentes illas hoc pravo errore minime detineri, ſed ob id tantum a prædictorum Sacramentalium uſu abhorrere, quod ingenita quadam, ut ferunt, averſione ſalivam anhelitumque abominentur; non minori tamen induſtria Sacris Miniſtris adnitendum eſt, ut ex eorum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque averſionem eliminent atque ablegent; aliter timendum merito eſſet, ne illarum Regionum Neophiti, confirmata in ipſorum mentibus hujuſmodi abominatione, eo uſque deſipiant, ut eandem etiam transferant ad miracula, quæ per ſalivam Chriſtus Redemptor Noſter edidit; ipſumque propterea miraculorum & ſalutis noſtræ Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari poteſt, averſentur. Utque alia prætereamus, illud tandem non diutius eſt differendum, ut in Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi, Baptiſmi Sacramentum rite ſancteque miniſtretur, iiſdem adhibitis Sacramentalibus, & cæremoniis, quibus Romana utitur Eccleſia, ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata eſt, dediſcantque tandem novelli Regionum illarum Fideles id horrere, quod Deus dignatus eſt facere.

Concedit prorogationem diſpenſationis ad aliud decennium a die datæ præſentium.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramentalium prædictorum abominatio ſuaviter, leviterque eorum animis divelli poſſint, neve hujuſmodi lex, quæ Sacramentalium uſum præſcribit, ad nimiam in ſpecie ſeveritatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quæ ex illa, tamquam e fonte, in Eccleſias atque Miſſiones dimanaturæ denuntiantur; Nos enarratis de cauſis diſpenſationem, quam prædeceſſor Noſter in Literis jam relatis conceſſit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datæ præſentis Noſtræ Apoſtolicæ Conſtitutionis eſt inchoandum.

Præſcribit Epiſcopis, & Miſſionariis quomodo ea uti debeant.

§. 32. Ex quo fas eſt intelligere, non eam eſſe aut fuiſſe noſtram & Apoſtolicæ Sedis ſententiam, quod ſcilicet nullus diſpenſationi locus eſſe poſſit in hujuſmodi Sacrorum Rituum, & Sacramentalium materia, nec ulla diſpenſandi neceſſitas, aut ſufficiens cauſa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus ſuperius allatis, ullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo Ritus, ac traditum a Patribus, ſancteque ab Eccleſia ſervatum hujuſmodi Sacramentalium uſum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occaſionem præberi; idcirco omnibus dictorum Regnorum Miſſionariis diſtricte præcipimus, ut hac diſpenſatione benigne a Nobis indulta, nonniſi certis in caſibus, & cum gravis id neceſſitas poſtulabit, de quo eorum conſcientiam oneramus, utantur, nec niſi in prædictis caſibus ſalivæ uſum in adminiſtratione Baptiſmatis poſſint omittere, & occultas adhibere inſufflationes; modo ii, qui ſe baptizandos offerunt, in ea non ſint opinione, ut credant ſalivam, atque inſufflationes hujuſmodi ineptam eſſe, atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam; qui enim adeo falſa, atque diſtorta perſuaſione imbuti eſſent, tamquam indigni, & incapaces Sacramentis Baptiſmatis licite ſuſcipiendi, ab eo repellendi eſſent. Volumus autem, atque omnibus & ſingulis prædictorum Regnorum Epiſcopis & Miſſionariis in virtute ſanctæ obedientiæ præcipimus, & expreſſe jubemus, ut & communibus ſtudiis atque conſiliis, & ſinguli pro virili parte, intra præfinitum decennii tempus, omnibus viribus nervisque contendant, & quemadmodum fuerat eiſdem a ſanctæ memoriæ Prædeceſſore Noſtro imperatum, non intermiſſis laboribus aſſidue curent, ut ex illarum Gentium animis errorum tenebræ, maleſaneque opiniones, quibus obcæcantur, & mi-

Et, ut Malabares in hac materia perperam opinantes ad Baptiſmum non admittant.

Atque interim eos inſtruere curent.

miserrime detinentur, penitus discussæ, ac radicitus evulsæ eliminentur. Ut vero indultum, prorogatumque a Nobis tempus, sanctissimis Romanæ Ecclesiæ cæremoniis prædictis, quæ tamdiu a Sede Apostolica commendatæ atque inculcatæ fuerunt, facilius apud Nationes illas insinuandis vere conducat, utque ulterior hujusmodi Rituum prætermissio (quam tamen extra veræ necessitatis casus, ut supra, nullatenus concessam aut licitam esse, iterum declaramus), alendis Populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandisque ansam non præbeat; universis Gentium illarum Episcopis, & Missionariis prædictis notum esse volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quæ porrigi, proferrique unquam possent, aliam denuo prorogationem concessum iri.

Absque spe ulterioris dispensationis.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet postulatum, ut nempe apertius atque distinctius declaretur Decreti articulus, quo laudatus bonæ memoriæ Thomas Cardinalis Tournonius sancivit, ut Missionarii ad Pareas ægrotantes accedant, ut Sacramenta desiderantibus etiam domi administrent, ut denique illis omnia præstent spiritualia subsidia, quæ Charitas, Religio, & Officii ratio Evangelicis Operariis, nullo discrimine, nulloque respectu, Fidelibus universis, adversa præsertim valetudine conflictatis, administranda præscribunt; nemo profecto non videt, quantumvis maximæ proponantur difficultates, in quas incurrere Missionarii se posse dicunt, si huic præcepto tam justo, tam sancto parere velint; ferendum tamen nullo modo esse quod Casas humiliorum hujusmodi hominum ex morbo decumbentium subire recusent, atque illos in summo etiam vitæ discrimine, aut Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem eorumdem percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem. Nulla etenim apud Deum est personarum acceptio, nec ullum despicere fas est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi conjunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, & hæredes Regni, quod repromisit diligentibus se*. Quæ qui contemnunt, exhonorantes pauperem, & Fratrem humilem confundentes in humilitate sua, hi porro longe nimis discedunt a doctrina, & exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri, qui Nos, non Divina tantum voce, sed magnis etiam atque illustribus factis edocuit, quanti apud Nos esse debeant, qui pauperes, atque abjecti per Mundi insaniam vocantur: *ecce enim*, ajebat S. Gregorius Pontifex Maximus, *ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, & tamen venire paratus est ad salutem Servi. Certe si nos cujuspiam Servus rogaret, ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet: dicens: non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de Cœlo venit, qui Servo in terram occurrere non despicit*.

III. Decretum Card. Tournonii circa Pareas justum, & necessarium declarat.

Idque confirmat ex Sacris Scripturis, & Patribus.

§. 34. Quare ut gravissimo huic malo remedium afferrent Prædecessores Nostri Romani Pontifices Gregorius XV., Alexander VII., & Clemens IX. in suis Apostolicis Literis die 31. Januarii Anni MDCXXIII. die 18. Jan. Anni MDCLVIII. & die 13. Septembris Anni MDCLXIX. respective datis, omni animorum contentione, atque zelo obtinere curarunt (quod & Nos eorum vestigiis inhærentes summopere optamus, & quantum in Domino possumus; districte præcipimus, & mandamus), ut Nobiles cum Plebeis in unam eandemque Ecclesiam convenientes, una simul Divini verbi pabulo reficerentur, & Ecclesiæ Sacramenta reciperent, utque Missionarii Regnorum, Provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi, ut non secus ac Nobilibus, abjectis quoque, & infimæ sortis hominibus, in iis, quæ ad spiritualem eorum profectum pertinent, præsto essent, illisque in propriis etiam domibus, etsi humillimis ac sordidis, Sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob immodicum illum honorem, quo claro genere nati infimæ Plebis, homines, ut fertur, ita aversantur, ut vel illorum contactu se commaculari, nobilitateque, & gradu cadere sibi persuadeant, (qui tamen horror cum sit Christi lege damnatus, e Christianorum animis omnino est elminandus); sive ob patrias leges, imperiaque Regum idololatrarum, quibus Christiani in iis Regionibus subjecti sunt, aliave tandem de causa id evenerit; frustra certe fuerunt Prædecessorum nostrorum consilia, paternæ exhortationes, præcepta demum, queis uti sunt, ut infimi hujus generis hominum conversioni ac saluti procurandæ, quantum optaverant, plene consulerent, atque providerent.

Prædecessorum super eo præcepta renovat, & nondum impleta dolet.

Missionarii Soc. Jesu proponunt Pontifici se aliquos deputaturos ad præcipuam Parearum curam.

§. 35. Cum vero & Nos, Christi Domini documentis, Prædecessorumque Nostro-

R. 2 rum

rum exemplo excitati, anxie cogitaremus, qua ratione illud tandem reipsa consequi possemus, quod eisdem Prædecessoribus Nostris tantopere cordi fuit; opportune accidit, ut Societatis Jesu Missionarii, quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis Missiones potissimum concreditæ sunt, postquam declarari a Nobis articulum de Pareis postularunt, paratos se Nobis obtulerint, pollicitique sint (modo id Nos ipsi probaremus) certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque præcipue dant operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni & saluti satis bene consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factæ, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Præposito Generali subscriptum, in hujus Romanæ, atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

Pontifex id probat.

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apostoli, & ipsius Christi.

§. 36. Præmonemus itaque in primis Partium illarum Missionarios universos, ut quæ Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimæ partes sunt, minime obliviscantur; ac serio perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quæ est in Christo Jesu, juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque fœmina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster a Deo Patre suo postulaverat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, & ego in te, ut & ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti*; novos credentes instruant, oportere illos eo mutuæ charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, & Divini Filii ab æterno Patre missionem, & Christianæ Religionis veritatem facile Gentiles agnoscant.

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

§. 37. Denique vero tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus & præcipimus, quot necessarii, & re ipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorundem domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac præcipibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitæ discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo deliniendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi vero contigerit præfatos Missionarios ad Parearum curam præcipue deputatos, aut eorum aliquem e vivis excedere, vel alio abire; alterum alterius loco continuo subrogari mandamus; & intra spatium quinquennii a die datæ præsentium, certissima atque authentica documenta de mandatorum nostrorum executione Apostolicæ Sedi reddi debere præcipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta redita minime fuerint, vel iis redditis, minime constiterit alios Missionarios ad præcipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obiisse, vel alia de causa officio deesse contigerit; tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitæ diligentiæ, quæ tam a Prædecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius præscriptæ sunt, ad evincendum ex pellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insufflationes atque Salivam in Sacramenti Baptismatis administratione & susceptione, aversari dicuntur: de quo tamen minime dubitare Nos sinit filialis obedientia, quam ii præ ceteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut denique si omnes adhibitæ diligentiæ frustra cessissent: quod secus fore confidimus, dum mentis nostræ oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque eventum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, a quo sane longissime absumus, decernimus, & mandamus, ut alii Missionarii sive Seculares, sive Regulares ex alio cœtu, vel instituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitias misericordiæ suæ effundere decreverit, eorumque labore, atque industria illos fructus in præfatis Regionibus & Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpa vel omissione, consequi non potuerimus.

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implemento doceri intra quinquennium, & de superiori intra decennium.

Alios novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

Et supradictos in Europam reverti jubet, sublata eisdem facultate exercendi Missiones.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc & pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eo novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quæ Christia-

ſtianæ charitati offendiculo eſſe poſſent; hinc eſt, quod Societatis Jeſu Miſſionariis, qui in Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi Regnis tunc erunt, virtute ſanctæ obedientiæ jubemus atque præcipimus, ut quicumque caſus ex ſupradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quæ per præſentes Literas Noſtra circa præmiſſa decrevimus & obſervari mandavimus, intra præfinitum reſpective tempus, integre, exacteque, ut par eſt, impleta non fuerint, ſive id ex eorum facto, ſive ex omiſſione, ſive ex prava, & contra literalem earumdem præſentium ſenſum diſtorta mentis & voluntatis noſtræ interpretatione, ſive demum ex qualibet alia cauſa etiam de neceſſitate exprimenda, id contigerit; ſtatim, relictis prædictarum Regionum Miſſionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, & quocumque titulo, etiam deputatorum ab Epiſcopis, ſeu Ordinariis Locorum, aut ſimplicium ſuæ Religionis Presbyterorum, ſeu quolibet alio colore proſequendarum, jure omni, officio, & facultate ex eo tempore in poſterum jam nunc eos a Nobis privatos, & imminutos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, & e contra, auctoritate Apoſtolica, & earumdem præſentium tenore privamus, & imminuimus, illico, non expectata alia noſtra, & Sedis Apoſtolicæ declaratione, juſſione, aut ſententia, in Europam revertantur, uberiores, ut ſperamus, in hiſce Partibus fructus relaturi.

Recenſentur alii abuſus in iis Miſſionibus, ut fertur, perſeverantes.

§. 39. Demum, etſi ii Miſſionarii, qui moderandas cenſuras, diſpenſandum ſuper inſufflationum, & Salivæ Ritu in Sacramento Baptiſmatis adminiſtrando, atque articulum de Pareis declarandum poſtulaverunt, nihil difficultatis prætetulerint circa alia capita Decreti prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii, & Apoſtolicarum Literarum Clementis Papæ XII., quarum initium *Compertum exploratumque*; ex aliorum nihilominus Literis ingenti Noſtro dolore accepimus, ex Miſſionariis alios eſſe, qui nulla habita interdicti a præfato Cardinali Tournonio lati, ampliſſime a Prædeceſſore noſtro confirmati ratione, eo uſque progrediuntur, ut Chriſtianis Mulieribus geſtare permittant monile collo ſuſpenſum, contracti teſſeram Matrimonii quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis præſidere fertur; ipſiſque pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiæ celebrantur, permittant fructum, vulgo *Cocco* nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde auſpicia vel fauſta, vel infauſta deſumant: Mulieribus demum, cum menſibus detinentur, Templi acceſſu, & ſalutari Pœnitentiæ Sacramento interdicant. Quamobrem Nos animo reputantes, quam ſit execrandum, Mulieres illas, quæ ſub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujuſmodi inſignibus, quæ aut Idololatriam importent, aut de Gentilitatis ſuperſtitione ſuſpecta ſint, prout dubio procul eſt memoratum *Taly*, neceſſario proinde damnatum: quamque Chriſtifideles dedeceat, ritus, cæremoniaſque ſequi, vel imitari, ethnicam ſuperſtitionem redolentes, qua certe non vacat illa nuptiarum tempore in prædictis Regionibus uſitata præfati *Cocco* diffractio, quæ idcirco iure & merito paritet reprobata dignoſcitur; quam denique juſtum ſit, menſium tempore minime arcere Templis, & ſalutari Pœnitentiæ Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admitti Eccleſia, Redemptoris veſtigiis inſiſtens, qui ſanguinis fluxu laborantem non abiecit: *Si enim*, ut olim ſcripſit laudatus S. Gregorius Magnus, *in ſanguinis fluxu poſita laudabiliter potuit Domini veſtimenta tangere, cur quæ menſtruum ſanguinis patitur, ei non liceat Domini Eccleſiam intrare?*

Geſtatio TALY.

Fractio Cocco.

Denegatio ingreſſus Eccleſiæ Mulieribus menſtruatis, itque damnantur.

Et injungitur obſervantia & executio Decretorum S. Sedis, quæ in omnibus confirmantur.

§. 40. Hæc inquam reputantes, ac relatis & minime ferendis abuſibus pro Apoſtolici muneris ratione remedium adhibere quam maxime cupientes, mandamus, & virtute ſanctæ obedientiæ, tenore præſentis noſtræ conſtitutionis perpetuæ legis vim habituræ, jubemus atque diſtricte præcipimus univerſis Epiſcopis, atque omnibus, & ſingulis tam Sæcularibus, quam Regularibus ex quocumque ſint Ordine, Congregatione, Inſtituto, nominatimque ex Societate etiam Jeſu, in Orientalium Indiarum Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi exiſtentibus Apoſtolicis Miſſionariis, ut omnia & ſingula, quæ in ſupra inſertis Clementis Papæ XII. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quam etiam auctoritate noſtra, quatenus opus ſit, in omnibus, & per omnia approbamus, confirmamus, & innovamus, contenta ſunt, tam quæ ſupradicta capita reſpiciunt, quam alia quæcumque per eaſdem Literas præſcripta, & definita, ad eorum normam, quæ idem Prædeceſſor Noſter alterius pariter ſuperius inſertis Apoſtolicis Literis, incipientibus *Concredita nobis*, conſtituit & ſanxit, non ſolum ipſi pro virili parte integre, exacte, abſolute, inviolabiliter, perpetuoque

que

que observent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis Fidelibus, qui eorum curæ sunt concrediti, exacte serventur & impleantur, omni studio ac viribus curent atque contendant.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, & Missionarios.

§. 41. Denique eosdem Episcopos, & Missionarios omnes rogamus, & obsecramus per Dominum Jesum Christum, & per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, præter id, quod a Nobis, & a Prædecessoribus Nostris constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium Regionum istarum Gentibus missum est, pari zelo ac puritate propagare non intermittant; omnique studio dent operam, ut nedum in novellis Christifidelibus veteris hominis vestigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quæcumque vel symbola, vel imagines, aut figuræ, atque omnis demum species mala, ipsaque veluti umbra, & odor ethnicæ superstitionis ab ipsis eliminentur; illud cogitantes, ejusmodi cæremoniis, vanisque observationibus, quæ Idololatriæ reliquiæ sunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac vetustos ali confirmarique errores, quibus misere detinebantur. Quod si aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiæ præceptorum, & Rituum observantiam, formidare conspexerint; illud ipsis illustre monitum, quod S. Augustinus, Ecclesiæ Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non designant: *Si quæritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur*; quodque ad ipsos Evangelii præcones præcipue dictum esse dignoscitur: *Si quæritis unde ad vitam vocentur; deserite solemnitates eorum, deserite nugas ipsorum*.

Clausulæ efficaces pro omnimoda præsentium executione.

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti Missionarii, eorumque Procuratores, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu alias specifica mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, causæque, propter quas præsentes emanaverint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque, juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede præfata concessorum Privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri & obtinere, easque propterea, omnibus & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter & inconcusse servari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfatæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter judicari, & interpretari prohibetur, cum Decreto irritante.

§. 43. Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, & quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Con-

Contrariis quibuscumque derogatur.

Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus & specialissima mentione dignis, a Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 44. Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eamdem prorsus fidem tam in judicio quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Fides præstanda transumptis.

§. 45. Insuper volumus & expresse mandamus, ut eædem præsentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur & intimentur omnibus & singulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam suo, quam prædictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi scriptis reddant; earum vero exempla prædicta, præter ea, quæ a Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum, ad Episcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, transmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis, easdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

Tenor præsentium intimetur Superioribus Missionariorum, qui earum executionem promittant & a Subditis exigant.

Earumque exempla ad illos transmittant cum opportunis præceptis.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo earundem præsentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint & promulgata, volumus, ut statim post hujusmodi publicationem, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

Ipsæque præsentes semel publicatæ omnes afficiant.

§. 47. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio pœnalis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnat. Dominicæ MDCCXLIV, pridie Idus Septemb. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 12. Sept. 1744.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi. J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 7. Octobris ejusdem Anni.

A P.

CVIII.

APPROBATIO

Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ, ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. QUoniam ita comparatum est, ut ea, quæ alias accuratissime expensa, & concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis a Nobis ipsi sancita ac decreta fuerint, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ Auctoritatis documentis approbata, & confirmata, universi Christifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, & debitæ executioni mandare consueverint. Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto a Decretis fel. rec. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri in causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communire satagimus. Hujusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Tenor Decreti editi in causa B. Nicolai. §. 1. *Singulare divinæ providentiæ consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, & progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos & patriam communem, & eundem Cardinalis Titulum S. Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononia Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno MCCCCXVII. & ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, & ad hanc usque diem gubernamus.*

Introductio Causæ. §. 2. *Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tentatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Rituum habita die xx. Julii MDCCXLIV. dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldovrandi tunc Prodatario, nunc Æmiliæ Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducendæ, prout moris est, commissio manu nostra perquam libenter signata prodiit.*

Processus & sententia Ordinarii super casu excepto a Decr. Urb. VIII. §. 3. *Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inhærendo, subjici debebat examini observantia eorundem Decretorum; & cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLI. auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum afferebantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt præterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiep. Bononiensem Anno MDCCXXV. sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.*

Documenta Sanctitatis B Viri Pontificis jussu collecta, & vulgata. §. 4. *Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, & publici ejus cultus fundamenta magis stabilirentur, vitæ illius acta a Jacobo Zeno Episcopo Feltrensi & Bellunensi, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicari præcepimus, & cum Codice Bibliothecæ nostræ Vaticanæ conferri. Codex autem hujusmodi bene ornatus, & Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. Nomen assumpsit, stemmata præferens, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, & æstimatione dignus esse videtur, & ad errores aliquot, qui in vetustiores ejus vitæ editiones irrepserant, corrigendos apprime aptus. Id vero accurate perfecit Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui præmemoratæ Vitæ notas addidit. Communicatis deinde illi Martini V. & Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quæ in Archivio nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitæ B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quæ a Nobis alio tempore hac de re collecta fuerunt; factaque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celebriores, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, & examinare curavimus; præscripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque*

doque haberi voluimus, atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecta sunt prædictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; necnon & Caroli VII. Galliæ, & Henrici VI. Britanniæ Regum, ac plurimorum illustrium Italiæ auctorum, inter quos recenseri maxime debent S. Antoninus, & Æneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum: quæ omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hoc ipso anno prodierunt.

§. 5. *His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII. Cardinali Aldrovando absenti nemo alius Cardinalis fuit a Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habita coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononiæ illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentiæ fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romæ deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem: postea Bononiensis Ecclesiæ, invitum quamvis, & coactum, regimen suscepisse; in quo Ecclesiastica vivendi disciplina, largisque eleemosynis, luculentiora dedit Sanctitatis suæ argumenta: quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiæ temporibus, jurisdictionis, & auctoritatis Pontificiæ adversariis fortissime restitit: a Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, præceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiosæ vitæ, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extiterit; cum in omni vitæ genere, disciplinam regularem, austeritates, & Carthusiani instituti jejunia constantissime retinuisset: a Sede Apostolica rebus gerendis præpositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, & Florentinos conciliasse; & post plura in Galliam itinera, nunc Martini V. nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Atrebatensi conventu, inter Carolum Galliæ Regem, & Philippum Burgundiæ Ducem, præclaram illam pacem, Catholicæ religionis adeo proficuam, firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memoriæ prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quæ ille tum in Basileæ, tum in Ferrariæ Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, præclare sustinuit; præter gravissimum illud Summi Pœnitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) ei apparuit, ac tristem, mœrentemque hac ipsa magistri sui & domini morte, recreavit; & inter cætera, sempiterna felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum prædixit; quem pariter Æneas Sylvius, Pii Secundi nomine, assecutus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio & familiaritate conjuncti. Atque uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium, solidumque de B. Nicolao memoriæ proditum erat in Pontificiis diplomatibus, gravissimisque Auctoribus, qui in prædicto volumine fideliter accurateque citantur. Transeuntes inde ad id, quod erat præcipuum, ad qualitatem scilicet, & vetustatem publici cultus, retulimus summa fide, quidquid causæ Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quæ Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit a Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, & in bono lumine collocatis principiis aliquot, quæ in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illæ nitebantur.*

Causa proponitur in Congr. Sac. Rit. ipso Pontifice referente.

De ejus Sanctitatis fama & cultu eidem exhibito.

§. 6. *Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententiis aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, & una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum & canonicum esse censendum, nulloque modo iis, quæ in citatis*

Congr. Resolutio pro Causa excepto a Decretis Urbani VIII.

tis decretis præscribuntur, adversum. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc cœpit, cum Senis corpus ejusdem B. Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi præter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Orbem jam longe lateque pervulgatam; imo & duarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repertus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant præterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononiæ Archiepiscopum, Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesiæ suæ album retulisse, & Urbanum VIII. ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios; & splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat. Postremo B. Nicolai statuam jussu nostro in fronte Basilicæ Liberianæ inter alias aliorum Sanctorum fuisse positam, cujus Basilicæ ipse fuerat Archipresbyter.

Pontifex Resolutionem confirmat, & decernit, ut infra.

§. 7. *Audivimus hæc omnia singulari animi nostri lætitia, & in omnibus unanimes, prædictorum Cardinalium sententiæ voce assensi sumus, quam etiam nunc scripto probamus, & confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus præscriptos limites transire facile; cui rei, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in præsens decernimus ea, quæ sequuntur.*

Ob Decr. publicationem Solemnia non celebrari.

§. 8. *Primo, evulgato hoc Decreto, nolumus ingentem publicæ lætitiæ significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem alias contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiæ, in Basilica Liberiana Romæ, & in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus* Te Deum *in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu præcedente.*

Imagines Beati nonnisi sub præscripta forma depingi.

§. 9. *Secundo, præter titulum Beati, quem de jure possidet, a privatis primo illi attributum, nunc vero a Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, & splendoribus; non autem diademate, juxta Decretum Sacræ Congregationis Rituum die 9. Februarii MDCLVIII. ab Alexandro VII. confirmatum. Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa a Prædecessore nostro Gregorio XIV. Anno MDXCI. bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV. eoque caput ornari, sive is ad pedes deponi poterit.*

Easdemque extra Ecclesias hic designatas publicæ Venerationi non exponi.

§. 10. *Tertio nolumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensi, Basilica Liberiana Urbis, & singulis Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiæ, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in præsens existunt.*

De rationibus augendi Beatorum Cultum.

§. 11. *Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos in eo casu versari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, & post ea, quæ nuper exposuimus, & quæ quodammodo ex declaratione casus excepti a Decretis Urbani VIII. sequuntur; Apostolicæ Sedis in more fuit, præterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis, Officium, & Missam de Communi in honorem Beati concedere; alio deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussæ & approbatæ virtutes, juxta exempla a Nobis cumulata in nostro opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 2. cap. 4. nu. 6. *denique post aliquod temporis spatium Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perraro) referre; & quoties magni ponderis causæ adessent, Decretis, & Constitutionibus Apostolicis, si quæ obstant, derogare consuevit, juxta ea, quæ a Nobis relata sunt in eodem Opere nostro de Canonizatione Sanctorum* lib. 4. part. 2. cap. 17. n. 14.

Conceditur Officium cum Lect. propriis, & Missa in honorem B. Nicolai.

§. 12. *Nos itaque, ingentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, & Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi præconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, & populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoritatis nostræ quibuscumque adversantibus, & temporis inutiliter transacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectio-*

ctionibus propriis, per Nos componendis, & Oratione Exaudi quæsumus *de eodem Communi, ritu majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maji, in quo ad beatam vitam migravit; id vero tantum Clero tam Regulari, quam Sæculari, necnon & Monialibus, Civitatis & Diœcesis Bononiensis; tum etiam Romæ Clero Basilicæ Liberianæ; pariterque Monachis, & Monialibu Ordinis Carthusiani universi; itaut quicumque ex prædictis præmemorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolvisse censeatur. Eadem ratione concedimus, die x. Maji in omnibus præcitatis locis celebrari posse in honorem ejusdem Beati Missam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram confecerit, extendi volumus. Concedimus quoque eadem die x. Maji in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis Beati Cardinalis festum, & ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non autem in Processionem deferri, juxta ea, quæ Alexander VII. die 27. Septembris MDCLIX. & 17. Aprilis MDCLX. decrevit. Postremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod a Nobis instituetur.* Item anniversariæ celebratio Festi, in certis Ecclesiis. Et descriptio illius nominis in Martyrol. Rom.

§. 13. *Hæc omnia singularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At vero præclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent, ut hæc Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam solicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut recte fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus Beati Viri, qui, quamdiu vixit,* Cardinalis Pacis *nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tam enixe toto corde, humiliterque rogamus, & rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, stabilemque concordiam. Neque vero dissimulare voluimus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percepisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Prædecessor noster in Canonizatione S. Catharinæ Senensis civis suæ se percepisse fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit:* Et si Nos quidem B. Catharinæ sublimes dotes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam lætissime vidissemus, lætiores tamen in Urbe Senensi, quæ nos genuit. Siquidem meritorum ejus longe magis, & magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo hæc aut in Africa, aut in Scythia, aut in India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat prærogativæ. Pontificis sensus in hujus Causæ examine & definitione.

§. 14. *Quod si deinde Deo placuerit ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto quem in præsens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum præceptivum, & generalem, hoc est a Beatificatione hac æquipollenti, ad solemnem Canonizationem transeundum sit; Postulatoribus causæ palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio earum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, sufficerit quidem, ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permissivo, & restricto ad quosdam loco cultu procederetur, & ut etiam inoffenso pede fieri posset, a Nobis concessio Lectionum propriarum; non autem ut discussionis, & approbationis Virtutum a Sacris Canonibus requisitæ, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse potuerit; juxta a Nobis deducta in nostro Opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 1. cap. 32. nu. 14. & seq. *Proponenda sunt quoque miracula, secundum ea, qua Nos die 23. Aprilis Anni MDCCXLI. & die 14. Julii MDCCXLIV. generatim decrevimus. Notum præterea unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per præsens Decretum præscriptos: Mandamusque Patriarchæ Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum, una cum cæteris ad calcem additis, inter Regesta Sacræ Congregationis referat, & conservet. Datum hac die 25. Septembris MDCCXLIV.* De probatione virtutum, & miraculorum faciendis, ut procedi possit ad Canonizationem B. Nicolai.

Thomas Patriarcha Hierosolym.
S. C. R. Secretarius.

§. 15. Lectiones in Festo B. Nicolai Albergati Episcopi, & Confessoris; pro secundo Nocturno. Lectiones, de quibus in Decreto.

LECTIO IV. *Nicolaus Albergatus nobili genere Bononiæ ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monasticæ, ac severioris vitæ præstantia captus,*

S 2 Car-

Carthusianorum Institutum amplectitur; in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Cænobio præfectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentiæ, & Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque refugiens, Superiorum suorum jussu invitus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vitæ cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, & exemplo forma gregis effectus, Ecclesiasticam Disciplinam, & Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, & esset.

LECTIO V. *Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, iniit gratiam, ut conciliandæ pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S. R. E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, & Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italiæ ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita functo Martino V. Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundiæ Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitiis conciliavit. Ad Germaniæ quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicæ Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.*

LECTIO VI. *In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, & Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, & excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat. Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque instituiam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V. & Pius II. prodiere. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur. Senis in Hetruria renum calculo oppressus, sancto fine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis, & Miraculorum fama post mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permisit.*

Elogium de quo in Decreto.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio VI. Idus Maji Bononiæ. B. Nicolai „ Albergati Monachi Carthusiani ejusdem Civitatis Episcopi, & S. R. E. Cardina- „ lis, Sanctitate, & Apostolicis Legationibus clari, cujus Corpus Florentiæ apud „ Carthusianos conditum est.

Confirmatio præinserti Decreti & cum Clausulis, & Derogationibus opportunis.

§. 17. Præinsertum itaque Decretum nostrum, ac præinsertas Lectiones, & Elogium, ac in eo Decreto omnia & singula contenta ac præscripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque, & omnibus ac singulis contentis & præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem præsentes literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Transumptis plena fides adhibeatur.

Dat. die 6. Oct. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam majorem sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

DE

DE JURISDICTIONE CIX.

Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, & Personas curam Animarum Subditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

FIrmandis, atque asserendis Ecclesiasticæ disciplinæ regulis studiose intenti Prædecessores Nostri Romani Pontifices, consueverunt, peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadversis, ad generalis providentiæ curam animum adiicere, easque Apostolicas Constitutiones opportune promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas resecarent, & inordinatas humanæ arrogantiæ præsumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utilissimum plane experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curiæ Tribunalium, sive Congregationum iudicata & responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque apte conciliare, si quando inter ea non satis convenire videtur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sane ratione fel. rec. Prædecessor Noster Clemens Papa X. per suam Constitutionem, quæ incipit *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX. inhærendo pluribus resolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apostolica præpositorum, multa constituit circa debitam a Regularibus erga Episcopos Locorum Ordinarios observantiam, & subiectionem; tam in petenda eorum licentia & benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Ecclesiis etiam suorum respective Ordinum habenda, quam in approbatione & facultate ab eisdem obtinenda pro administrando Sæcularibus Pœnitentiæ Sacramento. Ita pariter se gessit recolendæ memoriæ Prædecessor Noster Innocentius Papa XII. quum, ad normam plurium resolutionum Congregationis Concilii prælatæ, certas sacrarum Ordinationum regulas, & singulorum Episcoporum jura in proprios Subditos præfinivit, lata Const. quæ incipit: *Speculatores*: sub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCXCIV.

Pontificum mos inhærendi Prædecessorum Constitutionibus, & Congregat. Decretis.

Clement. X. exemplum.

Item Innocentii XII.

§. 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est: *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno MDCCXLI. Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus & statuimus adversus Sacerdotes in Sacramentali Confessione suos Pœnitentes ad turpia sollicitantes, juxta declarationes in causis huius generis, diversis temporibus & casibus prolatas a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum. Idipsum nuperrime egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Italiam constitutis Encyclicas Literas dedimus sub die XIX. Augusti huiusce Anni MDCCXLIV. quarum initium est: *Cum semper oblatas*, quibus, a prædictæ Congregationis Concil. Tridentini Interpretis resolutionibus & placitis neutiquam discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes, Missam pro Populo applicandi diebus saltem festis de præcepto; tum etiam Ecclesiarum Cathedralium, & Collegiatarum Canonici, aliique de earum gremio, Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem a Nobis servatum iri declaramus, dum Episcoporum iura, quod attinet ad Visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium Monasteria pertinentium, hac nostra perpetuo valitura Constitutione asserere, atque, ut infra, definire & constituere in animum induximus.

Idipsum Pontifex a pluribus servatum memorat.

Et in præsenti potissimum observari declarat.

§. 2. Animarum curam in sæculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quæ Monasteriis seu Domibus Virorum aut Mulierum adnexæ sunt, sive ipsi Regulares sint, sive Sæculares, Sacri Tridentini Concilii præscripto, *sess. 25. c. 11. de Regularibus*, subesse debent: *immediate in iis, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi, in cujus Diœcesi prædicta Monasteria sunt sita*, exceptis dumtaxat iis Monasteriis seu locis, *in quibus Abbates Generales, aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent, atque*

Refert Tridentini Decretum circa jurisdictionem Episcopi in Ecclesias Parochiales ad Regulares spectantes.

aliis

a Regularibus Parochis seu Curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus juvari, quibus ad injunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos quoque probamus, & auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse, prudenti Episcopi arbitrio judicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis præcipimus observari.

§. 6. Sed & in ipso visitationis cursu, atque etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum & exemptionum indemnitate plus nimio soliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quæ quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum & Nos generaliter & sine exceptione eamdem definimus.

Et decisionem Cong. Concilii, quod possit Episcopus Sacramentum Confirmationis in Ecclesiis Regularium administrare.

§. 7. In exequenda vero Pastorali visitatione Ecclesiarum Parochialium, quæ a Regularibus administrantur, minime quidem licet Episcopo omnia Ecclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum asservatur, & consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit; item Confessionale, in quo Parochus ad audiendas Confessiones residere solet; Pulpitum Ecclesiæ, e quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta præcipuum ministerii sui munus, annunciandi; Sacrarium pariter Ecclesiæ, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra supellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiæ corporibus addictum, Cæmeterium Parochianorum humandis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea sint Campanæ ad Parochiam proprie spectantes; ac demum, præter res supra enunciatas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulæ consecratæ servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia rite benedicta, quæ pro ingredientium aspersione ad Ecclesiæ fores poni consuevit.

Declarat quæ visitare possit Episcopus in Ecclesiis parochialis Regularium.

§. 8. Visitationi locali proxima est ea, quæ personam respicit Parochi; cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quam spectant ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privative id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari, quatenus ea, quæ extra Claustrum prodierunt, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi ædificationem, vel contra eidem obesse maxime possunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, & Nos etiam earumdem præsentium tenore decernimus, & statuimus.

Quid circa Parochis vitam & mores cognoscere valeat.

§. 9. Ad personalem quoque Parochi visitationem, proindeque ad Episcopi jus & officium pertinet ea occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiæ lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, iverit; an Congregationes seu Conferentias super casibus conscientiæ haberi solitas frequenter; an onera, quæ secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro Populo applicaverit diebus festis de præcepto; an iisdem festis diebus omnia præstiterit, quæ a Sacro Tridentino Concilio præscripta sunt, Populum verbi Dei prædicatione, & Pueros in Fidei rudimentis Christianæque Doctrinæ præceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis Fidelium confessionibus vacet; an ægrotantibus & in extremo vitæ agone laborantibus debita spiritualia subsidia sedulo præstet, & Sacramenta Ecclesiæ tempestive conferat; an Pueros & Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam Fideles ad matrimonia in faciem Ecclesiæ celebranda admittat, debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque libere matrimonio consentire, ac demum in Doctrina Christiana, maxime vero in precipuis Religionis nostræ Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se recte ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi Fons Baptismalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Crismate Confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, & status animarum.

Et circa alia ad ejusdem Officium spectantia.

§. 10. Uno verbo quidquid Episcopus a Parocho sæculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observantia unice excepta, a Parocho Regulari exquirere, & exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse compererit, opportuna

Statuit Parochi correctionem ad Episcopum cumulative cum Superiore Regulari spectare.

De-

Decreta condere & pronunciare, ac meritas in eundem pœnas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minime privativæ sunt, sed Præsul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter a Superiore Regulari, aliter ab Episcopo decerni contigat hujus, non vero illius, Decretis sit standum; prout alias a Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit, Nosque Auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere, ac si quæ inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis resecare, & reformare: nec enim Superioribus Regularibus in hujusmodi sæculares Parochiæ subditos ulla competit jurisdictio.

Parochianorum autem ad Episcopum privative.

Remotionem vero Parochi, utrique licere, sine alterius consensu.

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex prædictis Parochis ab exercitio Curæ removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine prævia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis a suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propterea fuit, an Episcopus posset ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, & an remotionis causa eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem & privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re, supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam a Superiori Regulari, æquo jure, non requisito alterius consensu, ab Animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas judicii sui aperire, multoque minus probare & verificare debere. Id quod a nobis in omnibus approbatur & confirmatur.

Firmat exemptionem Parochialium, in quibus Superiores Regulares jurisdictionem Episcopalem & temporalem obtinent.

§. 12. Postquam vero Tridentina Synodus loco superius laudato declaravit, prædictos Curatos seu Parochos tam sæculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum sæcularium incumbit, subesse debere immediate, in iis, quæ ad dictam curam & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi & correctioni Episcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Nostræ Curiæ sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi Ordinaria, non vero de delegata); illa tamen Monasteria seu Loca ibidem a Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem in Parochos & Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, maiorem in prædicta Loca vel Personas jurisdictionem exercent. Quare nonnullis Episcopis contendentibus, licere sibi, saltem tamquam Delegatis a Sede Apostolica, in Parochos prædictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere, Congregatio Concilii respondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem & Temporalem in ipsos Parochos & Parochianos, & contra Episcopus probare nequit ampliorem in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debet Episcopus tam a visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos & Parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

Declarat, exemptionem Parochialium Monasteriorum, in quibus residẽt Superiores Generales, non extendi ad residentias aliorum Superiorum non Generalium.

§. 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, & correctione, etiam in his quæ ad Animarum Curam & Sacramentorum administrationem spectant, prædicta Sancta Synodus excipit tam Sæculares, quam Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent: Quæ exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasionem præbuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quod in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo præfata Concilii Congregatio pronunciavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem exercent; qua jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regula-

res.

res gaudere, quamvis non sint Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum a jurisdictione, & visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales prædicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum judicari & censeri debere statuimus: minime attenta distinctionis nota, quæ in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbates*, aliudque *Generales*, utpote quæ nullatenus reperitur in exemplari authentico Actorum ipsius Concilii, quod in Archivio Sedis Apostolicæ in Arce Sancti Angeli asservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certo cognosceremus, diligenter inspici fecimus, proindeque a prædictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

Indicat mendum in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

§. 14. Altera quæstio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione & visitatione, sufficiat, quod aliquod Monasterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an vero præterea requiratur, ut ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere, quod Monasterium seu Domus, sit Ordinaria & principalis Sedes Superioris Generalis; prout a Congregatione Concilii constanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, sed ad personas Præsulum Regularium in locis residentium referantur.

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monasterium sit caput Ordinis.

§. 15. Tertio dubitari contigit, an exemptio ab Episcopi Visitatione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quæ prædictis Monasteriis unitæ sunt, & ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hisce Ecclesiis unitis taceant Conciliaria Decreta, neque porro eadem ratio honoris cujusdam & reverentiæ habendæ erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes, locum habeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut præfertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesias unitas, minime exemptas esse a jurisdictione & visitatione Episcopi, quamvis illæ a Parochis regularibus administrarentur; id ipsum Nos, prædictæ Congregationis resolutionibus inhærentes, decernimus & constituimus.

Parochiales autem unitas Monasteriis residentialibus Superiorum Generalium non gaudere exemptione.

§. 16. Quæsitum fuit quarto loco, an ratione exemptionis a jurisdictione Episcopi, quæ competit supradictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, & propter eorumdem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni & correctioni prædictorum Generalium Regularium jus aliquod, & jurisdictio attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in sæculares Subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an vero dicendum sit jus istud ad Episcopum privative pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam & privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eumdemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem & consensum (prævio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior hujusmodi Generalis aliquem sive sæcularem, sive regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in prædictis Ecclesiis animarum curam personarum sæcularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusce Parochiæ regimen a supradictis Parochis exemptis, sive sæcularibus, sive regularibus, non recte administrari cognoverit; posse ipsum, & aliquando etiam debere pro sui Officii munere, apud Superiorem Generalem instare, ut Parochum seu Curatum hujusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicæ Sedis auctoritate; si nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parocho plus æquo faventem invenerit.

Asserit privativam jurisdictionem Episcopi in Parochianos etiam hujusmodi Parochialium exemptorum. Item jus examinandi, & approbandi Parochum.

Et instandi, quatenus opus sit pro illius remotione.

§. 17. Præcipua in hac materia quæstio illa fuit, quænam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contendentibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipsius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Parochus ab Episcopali jurisdictione & visitatione immunis statim fiat. Verum vaga & arbitraria hujusmodi Sedes, quæ a sola Superioris Generalis præsentia naturam Sedis ordinariæ & principalis mutuatur, tum rectæ rationi, tum Concilii verbis ac sensui plane adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit in aliquibus Ordinum Regularium

Statuit, residentiam Superioris Generalis ad effectum exemptionis, non vagam & arbitrariam, sed illam dumtaxat intelligi, quæ a Constitutionibus vel a consuetudine Ordinis præfinitur.

Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, ejusque Curiæ; in aliis vero Ordinibus, ubi constitutiones de eo nihil statuant, eamdem residentiam veteri consuetudine esse præfinitam: quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, & censeri decernimus, quæ ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine prædicta præscribi dignoscitur; idque tantummodo Monasterium, non vero aliud, in quo, quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi præcipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

Aut quam Superior Generalis semel initio elegerit.

§. 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordinis seu Congregationes, quarum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime præfinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum Monasterium pro ejusdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione & visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat Monasterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro sua stabili residentia, & officialium seu Ministrorum prædictorum. Verum si, facta semel hujusmodi electione, eamdem postmodum variare præsumpserit, declaramus, neque Monasteriorum initio electum, neque alterum etiamsi cum sua Curia eo se transtulerit, privilegia ordinariæ & principalis generaliter Sedis habiturum.

Sublata facultate variandi.

Et salvo majori jure Episcoporum, si qui majoris jurisdictionis quasi possessionem habeant.

§. 19. In omnibus autem præmissis exemptionum casibus, salvum semper atque illæsum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias, earumque Rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quæ Monasteriis seu Domibus iis adnexæ sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine præfinitam habent; quam eas, quæ ab ipsis Superioribus Generalibus alias pro ordinaria principali residentia fuerint electæ, & nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni & correctioni subjectæ fuerint.

Clausulæ præservativæ.

§. 20. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, seu alias specifica, & individua mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, neque Causæ, propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse: sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 21. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præminentia ac potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere: ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica,

vel

vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 23. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Eccl. S. Joann. in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas & affixas omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent. *Publicationi præsentis Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.*

§. 24. Utque earumdem præsentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. *Transumptis fidem præstari sancitur.*

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, Decreti, declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. *Sanctio poenalis.*

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnat. Domin. millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, octavo Idus Novembris Pontificatus Nostri Anno V. *Dat. die 6. Nov. 1744.*

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

Visa de Curia.
J. C. Boschi. L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 18. ejusdem Mensis, & Anni.

J U B I L E U M CX.

Pro Christifidelibus Italiæ, & insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, & aliis Catholicæ Ecclesiæ necessitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europæ, & Italiæ præsertim incubantibus.

IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione, quam per ineffabilem Divinæ Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commisit, non leve imbecillitatis nostræ præsidium in generali Christianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus:

Hinc jacentem pene animum, tantique muneris magnitudine, & difficultate deterritum, magna spes erexerat, in ea Nos sane incidisse tempora, in quibus, extinctis bellorum incendiis, asserta Regnorum conjunctione, hostium sublata formidine, & facta per Illum, qui & mari, & ventis imperat, tranquillitate, facilius Pastoralis officii Nostri partes implere, & Dominici gregis curam sustinere potuissemus. Verum quo minus aspera suscepti muneris ducebamus exordia, eo deinceps tristior & luctuosior Christianae Reipublicae facies sese paulatim explicuit, donec tota, veluti immissis facibus, Europa deflagrante; adeo vehementes turbulentissimae tempestatis fluctus Nos jactant ac pene obruunt, ut cum Praedecessore nostro Divo Gregorio Magno, senescentis Mundi terminum, atque irae & ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius cum gemitu & lamentatione denuntiare quodammodo cogamur; Nam Regnum adversus Regnum, & Gentes contra Gentes, ac utrasque nomine Jesu Christi insignitas, exsurgere, earumque pressuram terris insistere, & aliunde cum angore accipimus, & hic, manantibus continuo lacrymis, propriis oculis spectamus: Terraemotus per loca non ita pridem dederunt significationem, ut fugeremus a facie arcus; arva & segetes ab eluvionibus direptae; pestifera, & deterrima lues longe lateque Provincias depopulata, agri a Colonis relicti, quam plurimi hominum siti & fame enecati, Urbes Civibus vacuae, obstructae cadaveribus viae, corpora supra corporibus inhumata, & denique tamquam aqua in circuitu sanguinis effusus, satis aperta divini furoris signa undequaque praeseferunt, & adhuc extentum ultricis justitiae brachium nobis ostendunt; immo ne tot acerbissimis calamitatibus, Italiae praesertim incubantibus, deesse aliquid videatur, Nos ipsi propemodum vivimus inter gladios, & fere timemus, ne, percusso pastore, oves dispergantur.

Divinae opis fiducia, Oratione mediante.

§. 1. At probe memores, quod Dominus, cum iratus fuerit, misericordiae recordatur, neque vult mortem Peccatoris, sed ut fructus dignos poenitentiae faciens convertatur, & vivat, etsi interea temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem suam a Nobis averteret, attamen, ut in Nos, cum fiducia adeuntes ad thronum gratiae, misericordiae suae divitias largius effundat, ex prisco Romanae Ecclesiae more, coelestium munerum thesauros aperire, & liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apperuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, & ipse auferens bella usque ad finem Terrae, arcum conterat, quem tetendit, confringat arma, & scuta comburat igni.

Indulgentia plenaria conceditur implentibus opera injuncta. In Urbe.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus & singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Alma Urbe Nostra, quam in universa Italia, & Insulis ei adjacentibus degentibus, quorum iis, qui in praedicta Urbe nostra solemni Processioni die festo S. Andreae Apostoli ab Ecclesia ejusdem S. Andreae de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beatae Mariae Virginis supra Minervam Fratrum Ordinis Praedicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, & Populo agendae, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut S. Mariae Majoris dictae Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, a supradicto die festo S. Andreae inchoandarum, & usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ed Deum preces, ut supra, effuderint, ac quarta, & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex praedictis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in aliqua ex Dominicis praedictis, vel alia die intra easdem hebdomadas reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, caeteris vero extra Urbem praedictam, ut praemittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut eorum mandato, & ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hae nostrae pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut praefertur faciendae decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quarta & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis praefatis jejunaverint,

Extra Urbem.

pa-

pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eamdem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, & pauperibus aliquam eleemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intra & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & elargimur.

§. 3. Navigantes vero, & iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum Domicilii, eamdem Indulgentiam consequi possint, & valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Sæcularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum uniuscujusque Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque injungere, quæ ipsi pœnitentes efficere poterunt, pariter concedimus, & indulgemus. *De Navigantibus & iter agentibus.* *Ac degentibus intra claustra, vel alias impeditis.*

§. 4. Insuper omnibus & singulis Christifidelibus utriusque sexus tam laicis, quam Ecclesiasticis Sæcularibus, & Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti tam in Urbe prædicta, quam extra eam in universa Italia, & Insulis ei adjacentibus prædictis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Sæcularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, a locorum respective Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, & aliis Ecclesiasticis sententiis & censuris a jure, vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus, & enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in literis die Cœnæ Domini legi solitis, contentis, & alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiæ, & hac vice tantum absolvere, & liberare valeant, & insuper vota quæcumque (Religionis, & Castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, & eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus pœnitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis. *Facultas eligendi Confessarium pro absolut. a peccat. & cens.* *Etiam reserv.* *Et pro commutatione Votorum.*

§. 5. Quapropter tenore præsentium in virtute Sanctæ Obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, & aliis Ecclesiarum Prælatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præsentium literarum transumpta, seu exempla, etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per suas Ecclesias, & Diœceses, provincias, Civitates, Oppida, Terras, & loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent. *Præceptum de præsentium publicatione &c.*

§. 6. Non intendimus autem per præsentes super aliqua irregularitate publica, vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiæ: neque etiam easdem præsentes iis, qui a Nobis & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice Ecclesiastico, etiam eorum nomine speciatim non expresso, excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias, & censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere. *Exceptiones Indultorum.*

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, præsertim quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles Indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant: necnon regula Nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Insti- *Derogationes.*

ſtitutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis eiſdem Ordinibus, Congregationibus, & Inſtitutis, illorumque perſonis quomodolibet conceſſis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi de illis eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, illorum tenores præſentibus pro ſufficienter expreſſis, ac formam in eis traditam pro ſervata habentes, hac vice ſpecialiter, nominatim, & expreſſe, ad effectum præſentium, derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Fides habenda Transumptis.

§. 8. Ut autem præſentes Noſtræ, quæ ad ſingula loca deferri non poſſunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem præſentium tranſumptis, vel exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, ubique locorum, ut præfertur, eadem prorſus fides habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Dat. die 20. Nov. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 20. Novembr. MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno V.

D. Cardinalis Paſſioneus.

Public. die 21. ejuſdem menſis, & Anni.

CXI.

CONTROVERSIÆ

Circa Regimen Miſſionum in Regno Cocinchinæ exiſtentium, earumque limites dirimuntur.

Venerabili Fratri, Hilario Coſta Epiſcopo Corycenſi, & Apoſtolico Vicario Regni Tunchini Orientalis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Apoſtolicæ Sedis Cura pro ſtatu omnium Eccleſiarum.

QUantopere Caritas Chriſti & ſolicitudo omnium Eccleſiarum urgere pergat Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem, cujus Paſtorum Princeps Jeſus Chriſtus per abundantiam Divinæ Bonitatis Nobis quamvis immerentibus Vicariam auctoritatis ſuæ in Suprema Catholicæ Eccleſiæ adminiſtratione tribuit poteſtatem, adeo certum eſt, ut luculentiſſima Apoſtolicæ caritatis & ſolicitudinis hujuſmodi argumenta ubique terrarum luce clarius conſpiciantur. Romani ſane Pontifices Prædeceſſores noſtri, Noſque ipſi, a remotiſſimis Orbis terrarum regionibus etſi corpore abſentes, ſpiritu tamen præſentes, nunquam deſtitimus, quin per Sacros Operarios ad Evangelicam Chriſti Vineam excolendam omni tempore miſſos uberrimus Chriſtianæ pietatis & æternæ ſalutis fructus colligeretur

Miſſiones Cocinchinæ variis agitatæ diſſidiis.

§. 1. Inter cæteras vero Apoſtolicas in Aſia inſtitutas Miſſiones, nobilior & fructuoſior olim commendabatur illa Cocinchinæ; ſed ad ſtatum tam pernicioſum deplorabilemque jamdudum redacta eſt, atque in tanta perturbatione modo verſatur, ut de illa non ſine obortis lacrymis ingentique animi Noſtri mœrore cogitare poſſimus. quæ autem ſtatus perturbationiſque hujuſmodi cauſa fuerit atque in præſentia ſit, manifeſtius Fraternitatis Tuæ, quippe quæ prope oculis ſpectat, quam Nobis tam longe exiſtentibus, nota eſt; quamplurimæ ſcilicet graviſſimæque controverſiæ & concertationes, non minus inter Miſſionarios diverſorum Ordinum, Congregationum, & Inſtitutorum ibi adlaborantes, quam inter nonnullos ipſorum, & Apoſtolicos pro tempore Vicarios, eorumque Coadjutores extortæ, quæ magno animorum ardore fotæ, in dies increſcunt. Tota vero harum controverſiarum concertationumque ſumma in finibus terminiſque Eccleſiarum, earumque inibi erectarum conſtitutis reſidentiis, necnon in regimine, & directione illorum Chriſtifidelium, ab unoquoque ex iiſdem

dem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis seorsim ac privative prætensa, consistit: quemadmodum etiam quoad varias doctrinas ac ritus, seu consuetudines, per eas Regiones jam disseminatas, vel subinductas, ab integerrima Catholicæ Ecclesiæ doctrina disciplinaque discrepantes, aut minime consentaneas, vertitur. Etsi autem Apostolica hæc Sancta Sedes, prout rerum ac temporum rationem exposcere visum fuit, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, per varias ordinationes præscriptasque rationes, & salutare, & opportunum tum auferendis componendisque exortis jam dissidiis perturbationibusque, tum avertendis impediendisque ulterioribus malis, remedium adhibere non omisit: ipsa tamen locorum distantia in causa fuit, quod Apostolicæ providentiæ hujusmodi nedum optatus excitatis ardentibusque discordiam incendiis penitus extinguendis successus minime responderit; quin imo, propter immaturum Apostolicorum Vicariorum eorumque Coadjutorum obitum; necessariamque novorum utriusque Successorum deputationem, magis magisque dissidiorum concertationumque fervor exarserit. Quæ nunquam penitus extingui potuerunt per Decreta Congreg. de Propag. Fide.

§. 2. Quoniam autem ex relatis propositisque Partium studiis, rationibus, & documentis, invicem ut plurimum pugnantibus, rectum, æquum, certumque rerum tam longe dissitarum judicium haud facere, ac pronuntiare potuerat ipsa Congregatio Cardinalium Propagandæ Fidei; In eam sententiam, ne Missiones hujusmodi penitus interirent, venit anno millesimo septingent. trigesimo sexto, ut Apostolicus Visitator facultatibus necessariis & opportunis instructus per fel. record. Clem. PP. XII. Prædecessorem nostrum illuc adlegaretur; qui omnibus inibi prospectis ac mature expensis, præ oculis Deum habens, & ad promovendum Sacrosanctæ Catholicæ Religionis incrementum duntaxat intentus, exortas inter Missionarios aliosque controversias & dissidia componeret atque sedaret, inordinationes emendaret, salutaris providentiæ ordinem pro recto illorum Christifidelium regimine induceret, ac denique per opportuna decreta (super quibus tamen semper intelligeretur reservata ejusdem Congregationis Cardinalium auctoritas, & dictæ Apostolicæ Sedis suprema confirmatio) pristina tranquillitas, concordia, ac præsidium Missionibus illis fere languentibus restitueret firmareturque. Hujusmodi consilio adhærens idem Clemens Prædecessor, Venerabilem Fratrem Elzearium Franciscum des Archads de la Beaume Episcopum Halicarnasensem, & Pontificio Solio Assistentem, in Civitate nostra Avenionensi natum, & Metropolitanæ Ecclesiæ Avenionensis Præpositum, in Apostolicum Cocinchinæ Visitatorem delegit & ablegavit. Hujus consilio, Clem. XII. eo ablegat Episc. Halicarn. Visitat. Apost.

§. 3. Anno itaque MDCCXXXIX. illuc appulsus, ut injuncti muneris partes expleret, vigore facultatum sibi tributarum, post cœptam absolutam quæ Visitationem Ecclesiarum uniuscujusque Instituti, nempe Dilectorum Filiorum Presbyterorum Sæcularium Seminarii Missionum ad Exteros Civitatis Parisiensis, Clericorum Regularium Societatis Jesu, Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum Provinciæ S. Gregorii Insularum Philippinarum, & Missionariorum ipsius Congregationis Propagandæ Fidei, de rebus omnibus, quantum cum Domino potuit, edoctus, edidit Decreta tenoris qui sequitur, videlicet.

§. 4. *Elzearius Franciscus Des Achards de la Beaume, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Episcopus Halicarnassensis, Sanctissimi Domini Nostri D. Papæ Prælatus Domesticus, Solii Pontificii Assistens, Ecclesiæ Metropolitanæ Avenionensi Præpositus, & Missionum Cocinchinæ, Cambodiæ, & Ciampæ Visitator Apostolicus specialiter Delegatus. Omnibus Venerabilibus Missionariis in hac Vinea laborantibus, salutem. Ea fuit mens Summi Pontificis, & Sacræ Congregationis de Propaganda Fide in decernenda Visitatione Apostolica, ut eradicatis zizaniis, quæ in his partibus semen Patrisfamilias suffocabant, granum Prædicationis Evangelicæ altas & liberas radices ageret, uberesque fructus, qui hujusce Ecclesiæ horreum implerent, deinde produceret. Cum igitur tantum onus humeris nostris, licet imparibus, impositum fuerit; ex quo ad has oras appulimus, nullam non adhibuimus diligentiam, ut ab iis finibus exulem tranquillitatem reduceremus, Deoque, qui Caritas est, preces & supplicationes offerre non cessavimus, ut Plebis suæ miseratus, iis, quibus dederat fidem, largiretur & pacem. Jam votis nostris benignus annuit Deus, & cum summa animi nostri voluptate infelices hos Neophytos, quos Diabolus, aut ignorantia deceperat, rediisse ad cor, & præstare omnimodam Ecclesiæ, & Pastoribus obedientiam videmus, jam Sacra frequentantur, ac de sua* Et Decreta hic inserta promulgat. Exordium.

nunc

nunc salute solliciti, qui a pluribus annis peccata non deponebant, ad Tribunalia advolant, & alia Ecclesiæ Sacramenta petunt ac recipiunt. Sed ad illud gaudium, quo ex toto & tam subitis mutationibus repleti sumus, aliud multo majus accessit, vestræ scilicet, Venerabiles Fratres, Nos adjuvandi voluntatis affectio, vestrumque exequendi nostra decreta propositum; sic enim Dei opus consummabitur, & pia Sacræ Congregationis desideria complebuntur. Ut itaque ad optatum finem perveniamus, paxque ista, quæ de Cœlo descendit, firma & stabilis perseveret, Christianique in plures factiones imposterum non scindantur, suosque legitimos cognoscant Pastores, & ut decet revereantur, sequentia decreta edenda existimavimus, quæ sub pœna disobedientiæ, & alia majori arbitrio Sacræ Congregat. & nostro imponenda, inviolabiliter ab omnibus Vobis servari mandamus, usque dum de iis certior facta eadem Sacra Congreg. aliter statuendum senserit.

Jubet singulorum districtuum fines custodiri.

§. 5. *Primo quidem, cum experientia compertum sit, jurgiorum & dissensionum non pauca præbere semina, quando diversæ Christianitates a suis legitimis non reguntur Pastoribus, mandamus, ne imposterum aliquis Missionarius cujuslibet Instituti aut Ordinis, Sæcularis, aut Regularis, etiam e Societate Jesu, audeat mittere falcem in Messem alienam, sed contentus unusquisque portionis vineæ, quæ illi contigit, illam accurate excolat.*

Servari Ordinem præscriptum a Congr. Propag. Fide.

§. 6. II. *Et quoniam pro bono & incremento harum Missionum Sacra Congreg. usque de anno 1658. Vicarios Apostolicos duxerit deputandos, qui istarum vinearum culturæ invigilarent, & cum Sociis e Seminario Parisiensi illis adjunctis, in illis laborarent, & Clerum indigenum formarent, volumus, ut Ordo antiquus ab iisdem Vicariis Apostolicis institutus omnino observetur.*

Missionum limites distinguit.

§. 7. III. *Adhærentes Sacræ Congregationis decretis, quibus prohibitum est, ne diversi Instituti Missionarii in eodem Districtu se collocent, ut præcipue videre est in Decreto 26. Julii 1707. dato, ac ne Ordo Ecclesiasticus confundatur, unicuique Gregi juxta præscriptum Sacri Concilii Tridentini, proprios Pastores, qui suarum quisque ovium curam habeant, attribuendos, ut infra, duximus. Discussis igitur sedulo omnium juribus, quæ variis in Congressibus coram Nobis habitis tam verbo quam scripto Nobis ab unoquoque & ab omnibus partibus exposita sunt, decernimus: Primo ut Provincia* Huè, *seu* Aulæ *remaneat communis, uti hactenus fuit, inter inclytum Parisiense Seminarium, & Venerabilem Jesu Societatem, ita ut RR. DD. Galli suas Residentias, quas possidebant, & adhuc habent in Toparchiis* Phucam, & Tho-duc, *pacifice conservabunt, unde Christianitatibus, seu Populationibus illis annexis inservient. Similiter RR. PP. Societatis absque ulla contradictione remanebunt in possessione residentiarum, quas habent in* Kebat; *unde quoque Christianitatibus ab ipsis dependentibus occurrent. Sed cum RR. PP. Franciscani, contra tenorem Decretorum superius allegatorum, a septem circiter annis unam aperuerint Ecclesiam in Toparchia* Tho-duc *in districtu & prope Ecclesiam DD. Gallorum: mandamus, ut spatio octo dierum, post promulgationem nostrorum Decretorum, R. P.* Hieronymus *a Sanctissima Trinitate, qui memoratam Ecclesiam aperuit in* Tho-duc, *se recipiat in Ecclesiam* Soingua *sitam ad Littus Insulæ* Regis, *& quæ pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam: At vero cum hæc Ecclesia* Soingua *reperiatur in Districtu* Kebat *RR. PP. Jesuitarum, dictus P.* Hyeronymus *ibi remanere poterit quoad vixerit, sed illo discedente, vel decedente, nullus alius ex Familia S. Francisci illi sufficiatur. II. Decernimus pariter ut Provincia* Cham *communis administretur, sicut hactenus consuetum est, a RR. DD. Missionariis Gallis, & RR. PP. Jesuitis, & quilibet respective in suis Districtibus curam habeat Christianitatum ab ipsis dependentium; quæ quidem Christianitates RR. DD. Gallorum incipiunt a* Con-ve, & Keta *inclusive, usque ad* Suum *ex parte Boreali, Christianitatis autem RR. PP. Societatis incipiunt a* Taifò, & Trachien *usque ad* Caytlam *ex parte Australi. Verum cum RR. PP. Franciscani a paucis annis in medio dictarum Christianitatum se collocaverint, cum magno præjudicio præcipue RR. PP. Jesuitarum semper reclamantium mandamus ut dictæ Christianitatis tam RR. PP. Societatis, quam RR. DD. Gallis restituantur; & R. P.* Philippus *a* Conceptione, *qui in Portu* Taifò *unam aperuit Ecclesiam, quæ solum aliquot minutis distat a residentia RR. PP. Societatis, dictus R. P.* Philippus *se recipiat in Ecclesiam Superiorum* Chindoa, *quæ etiam pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam, ubi quoad vixerit, si voluerit, remanebit, ita ut illo discedente vel decedente, nullus alius Franciscanus ipsi substituatur, sed tota hæc Christianitas, vel aliæ*

Franciscanis aliquas adimit Ecclesias & infra n. 2. & 4.

ad

ad proprios redeant Pastores. III. Examinata summa cum attentione ac diligentia contentione, quæ orta est inter RR. PP. Jesuitas circa Provincias Boreales Dinhcat, Quamgbinh, *&* Dignoè, *prætendente utraque parte illarum Provinciarum administrationem ad se pertinere, affirmantibus RR. PP. Jesuitis se eas aperuisse; & aliquot millia Gentilium Sacro Lavacro in iis abluisse: asserentibus e contra RR. DD. Gallis sibi ab ipso ingressu DD. Vicariorum Apostolicorum illas Provincias Boreales* Dinhcat, Quamgbinh, *&* Dingoè *assignatas fuisse ut illas excolerent, ut de facto eas soli ab illo tempore semper excoluere, aut per se, aut per Sacerdotes* Anamitas *suos Alumnos usque ad annum* 1719. *quo* R. P. Moreta *Jesuita se in eas Provincias intromisit, fabricando Ecclesiam prope alteram RR. DD. Gallorum; Nos considerantes utramque partem æqualibus inniti rationibus, & insuper consulentes æquitati, quæ videretur exigere ut dictæ Provinciæ Boreales inter Ven. Jesu Societatem, & inclytum Parisiense Seminarium communes remanerent, quandoquidem tam RR. PP. Jesuitæ, quam RR. DD. Missionarii Galli in dictis Provinciis Christianitates aperuerint; attamen cum RR. DD. Missionarii Galli omnia jura sua Nobis commiserint, & RR. PP. Societatis sint in actuali possessione dictarum Provincialium* Dinhcat, Quamgbinh, *&* Dingoè, *decernimus pro bono pacis, ut res remaneant in eodem statu, in quo sunt, scilicet a RR. PP. Jesuitarum memoratarum Provinciarum Borealium* Dinhcat, Quamgbinh, *&* Dingoè *Christianitates administrentur. IV. Circa Provincias* Quinghà, *&* Quining, *cum probatum fuerit, eas, ante RR. PP. Franciscanorum usurpationem, communiter administratas fuisse a RR. DD. Missionariis Gallis, & a RR. PP. Jesuitis, qui adhuc in dictis Provinciis suas habent Ecclesias, decernimus, ut caritas inter hæc duo corpora magis ac magis firmetur, ut Provinciæ* Quinghà *curam habeant privative RR. PP. Jesuitæ, & RR. Missionarii Galli etiam privative Provinciæ* Quining *inservient. Quoad vero RR. PP. Franciscanos, qui ultimi dictas Provincias intrarunt, stationesque prædictorum RR. DD. Gallorum, & RR. PP. Jesuitarum invaserunt, mandamus, ut quamprimum dicti RR. PP. Franciscani se recipiant in* Raygon, *quæ est pars Provinciæ* Dounay, *ubi Messis multa est, undeque facile in vastissimum totius Regni* Cambodiæ *Campum poterunt se extendere, cum ibi superfit unicus Missionarius Franciscanus ex Propaganda Fide. V. Provinciis* Phu-yen, Nhrau, *&* Nhatlang *præficimus privative RR. DD. Missionarios Gallos, utpote ab ipsis solis semper sine contradictione administratis. VI. Cum nullus Missionariorum adhuc voluerit suscipere curam Provinciarum* Phanry, *&* Phanrang *in Regno* Ciampiæ, *mandamus ut RR. DD. Missionarii Galli suo zelo illud pondus ad majorem Dei gloriam sustinere continuent. VII. Quantum ad Provinciam* Dounay *omnium majorem, subjacebit omnino caritati RR. PP. Societatis; reservata tamen RR. DD. Missionariis Gallis Ecclesia* Bingo, *quæ ad illos pertinet. VIII. & ultimo. De Ecclesiis Sac. Congregationis, quæ omnes in Districtibus RR. DD. Missionariorum Gallorum reperiuntur, scilicet in* Phucam *Provincia* Aulæ, *altera in* Phuyen, *tertia in* Nhraù, *& quarta in* Nhatlang *&c. nihil audemus statuere: cum enim dictæ Ecclesiæ absque consensu & sine licentia ejusdem Sac. Congreg. structæ fuerint, nullasque habeant Christianitates sibi adnexas, illas supremæ dispositioni dictæ Sacræ Congr. relinquimus.* Aliquot Ecclesiarum pertinentiam remittit judicio Sac. Congreg.

§. 8. *Porro ad evitanda scandala, quæ ex multitudine Operariorum diversi Instituti, aut Ordinis nascuntur, præcipimus ut nullus Missionarius sive Sæcularis, sive Regularis, etiam e Societate Jesu, extra Christianitates sibi assignatas ullum Jurisdictionis actum exercere audeat, aut ullis facultatibus sibi concessis uti possit; secus tamen si a Gentilibus, vel alia rationabili de causa, extra suos limites exire cogatur, tunc de licentia Vicarii Apostolici, & de consensu Missionarii hujus Districtus exercere functiones solitas poterit. Et quia in hac prohibitione non intendimus comprendere casus urgentes, in quibus Missionarii vocantur ad Infirmos, sine mora illis debent sucurrere; quin imo hortamur omnes Nostros Venerab. Fratres Missionarios, ut sese mutua caritate adjuvare satagant.* Prohibet Missionariis exercitium suarum facultatum extra proprium districtum

Datum Huè *in Civitate* Aulæ *die* 2. *Julii* 1750.

El. F. Episcopus Halicarn.
Visitator Apostolicus.

§. 9. Præinserta vero decreta statim atque idem Elzearius Franciscus Episcopus, Apostolicus Visitator, proposuit ac publica fecit, antedicti fratres Ordinis Minorum S. Fran- Franciscani appellant ad S. Sedem.

S. Francisci de Observantia Excalceatorum ad Apostolicam hanc S. Sedem appellarunt; unde ad laudatam Congregationem Propagandæ Fidei, ac potissimum ad particularem Congregationem nonnullorum Cardinalium super Missionibus Indiarum Orientalium specialiter deputatorum, remisimus præinserta decreta, ut mature examinarentur. Præfatæ autem particularis Congregationis Cardinalium, qui die 19. mensis Septembris anno MDCCXLI. Decreta hujusmodi ad trutinam, juxta nuntios, acceptasque tunc primas rerum omnium notiones, expenderant, consilio, non solum sæpedicta Decreta die xx. immediatæ sequenti ejusdem mensis, & omni Pontificio vocis Nostræ Oraculo approbata & confirmata, verum etiam, quoad tertium, & quartum Decreta, ampliata fuerunt, prout sequitur. *Injungendum Patribus Franciscanis etiam in virtute & sub formali præcepto S. Obedientiæ, ut a toto Regno Cocinchinæ omnino recedant, seque in proximum Cambodiæ Regnum recipiant, ubi Messis quidem multa est, Operarii autem vel pauci vel nulli sunt; ibique Missionariorum munus, & zeli sui partes expleant, sub auctoritate & protectione Sacræ Congregationis, & sub regimine & directione Vicarii, seu Pro-Vicarii Apostolici pro tempore a S. Sede constituti & respective constituendi in Regnis Cocinchinæ, Ciampæ, & Cambodiæ a quo facultates necessarias & opportunas ad Missiones exequendas accipere debeant. Ecclesiæ vero, quas ad hæc usque tempora in memorato Cocinchinæ Regno prædicti Patres Ordinis S. Francisci vel aperuerunt, vel administrarunt, remaneant sub libera dispositione Vicarii Apostolici, exceptis tamen iis, quæ per recensita decreta Visitationis Apostolicæ, vel Patribus Societatis Jesu, vel Sacerdotibus Seminarii Parisiensis adjudicatæ sunt, firmis remanentibus tum in ea parte, tum in reliquis iisdem Decretis.*

Sed Decreta confirmantur & ampliantur.

Iterum recurrunt ad Sanctissimum, qui suspendit Decretorum executionem.

§. 10. A quibus sane decretis ita, ut præmittitur, approbatis, confirmatis, & ampliatis, habito ad Nos recursu, dilectus Filius Vices Procuratores Generalis gerens in hac Romana Curia residens, eorundem Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum nomine Nobis humiliter exponi fecit præjudicium, ac damnum, quod ex tertio, & quarto decretis, tum juxta formam & tenorem ab ipso Apostolico Visitatore conceptis, tum juxta ampliationem eorundem a laudata Congregatione particulari Cardinalium factam, iisdem Fratribus inferebatur: Hinc enim emanabat quædam veluti eorundem expulsio ab omnibus Missionibus Cocinchinæ, & ab Ecclesiis, residentiisque, quas ipsi Fratres, prout asserebatur, justo legitimoque titulo, & auctoritate Vicariorum Apostolicorum, non odioso Invasorum Occupatorumque nomine, veluti quodammodo notabantur; obtentas semper possederant, & reipsa possidebant; ac propterea Nobis etiam supplicari fecit, ut non obstante antedicta approbatione, confirmatione, ac præsertim tertii, & quarti decretorum præinserta ampliationis, de novo in prædicta Congregatione Cardinalium super iisdem tertio, & quarto decretis, rationum momenta discuterentur. Nos itaque ad Dilectum Filium Nostrum Vincentium S. R. E. prædictæ Cardinalem Petra nuncupatum dictæ Congregationis Propagandæ Fidei Præfectum rescripsimus die 23. mensis Novembris ejusdem anni. *Eosdem Patres Franciscanos audiri & interim supersederi in executione memoratorum decretorum in ea parte duntaxat, quæ ipsos respicit, non retardata executione quoad reliqua.*

Causa proponitur coram SS utraque parte informante.

§. 11. Interim animadvertentes negotium hujusmodi non levis esse ponderis, præscripsimus, ut tam Fratres Ordinis Minorum S. Francisci, quam Presbyteri Seminarii Parisiensis prædicti (inter utrosque namque præcipua dissensionum causa agitabatur) argumenta documentave pro utrorumque causa facientia ad prædictam particularem Congregationem coram Nobis habendam afferrent producerentque. Quod cum ab utriusque partis Patronis tum voce, tum scripto præstitum fuisset; tandem die prima mensis Septembris currentis anni post exactam controversiæ discussionem, in unanimem eorumdem Cardinalium sententiam Nos quoque euntes, decrevimus recedendum esse a decisis, necnon decreta tum tertium, tum quartum ab Apostolico Visitatore edita, a particulari Congregatione Cardinalium ampliata, & a Nobis, ut præmittitur, approbata & confirmata, esse revocanda; ac propterea eosdem Fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum in omnium Ecclesiarum, ac residentiarum, quibus, antequam memorata decreta edita fuissent, gavisi ac potiti fuerant, & gaudere comperiebantur possessione, manutenendos & confirmandos esse.

Decreta revocantur, & Ecclesias Franciscanis reddi decernitur.

Episcopus Coryce sis delegatur executioni.

§. 12. Quoniam autem in accurato harum rerum examine, ut præmittitur, habito,

to, certus verusque numerus Ecclesiarum residentiarumque, ut asserebatur, ante ab ipsis Fratribus Ordinis S. Francisci possessarum, aliarumque rerum ad easdem Cocinchinæ Missiones spectantium notitia haberi non potuit: Hinc est, quod Nos quamcumque super iisdem Ecclesiis, ac Residentiis designandis imposterum altercandi occasionem præcipere ac penitus auferre cupientes, necnon de Fraternitatis Tuæ fide, prudentia, doctrina, vigilantia, integritate, & pastorali animarum salute ac zelo plenam in Domino fiduciam habentes, Te nostrum atque hujus Apostolicæ Sedis Delegatum ad præmissa, aliaque, ut infra, negotia in Cocinchinæ Regnis peragenda cum facultatibus infra dicendis, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, constituimus & deputamus, ac Tibi committimus & mandamus, ut redditis Tibi hisce nostris in forma Brevis literis, ac Pro-Vicario, ad omnia & singula muneris Fraternitati Tuæ demandati (exceptis tamen iis, quæ Ordinem Episcopalem requirunt) Officia, toto absentiæ tuæ tempore, in Regno *Tunchini Orientalis* supplenda ac præstanda, apto & idoneo, cum facultatibus necessariis & opportunis, ad tui arbitrium constituto & deputato, Te statim ad Cocinchinæ Regna conferas. Volumus autem, ut antequam pergas, Venerabilem Fratrem Armandum Franciscum *le Febre* Episcopum Noelen. modernum Vicarium Apostolicum Cocinchinæ, de Apostolica Visitatione hujusmodi, deque tuo accessu, quemadmodum Nos etiam per alias nostras in simili forma Brevis literas eumdem admonemus, certiorem facias, ut nulla propterea intercedat animorum quoad jurisdictionem discordia, sed glutino caritatis Jesu Christo conjuncti, æternæ Animarum Christifidelium saluti opportune consulatis.

§. 13. Postquam igitur illuc perveneris, primum omnium Apostolico Vicario prædicto in virtute S. Obedientiæ nostro nomine, & auctoritate tua injunges, ut omnia & singula præinserta decreta debitæ executioni demandari curet & faciat, iisdem prorsus modo & forma, quibus proposita & publici juris facta fuere; exceptis tamen tertio, & quarto decretis, quorum executionem juxta nostram emendationem reformationemque Tibi dumtaxat demandamus. Porro ut imposito Fraternitati Tuæ hac super re gravissima muneri secundum vota nostra satisfacere valeas, oportet, ut partes invicem contendentes aliosque neutri partium adhærentes, sed probatæ fidei, & integritatis viros extrajudicialiter sine strepitu & forma judicii audias, quo ad veram omnium & singularum rerum ad effectum hujusmodi necessariorum notitiam, pro tua dumtaxat intelligentia, ductu, ac regimine, devenire valeas. Statim vero atque certum Ecclesiarum Residentiarumque ab iisdem Fratribus Minorum S. Francisci ante prædictam Visitationem justo legitimoque titulo possessarum numerum habueris, ipsis Fratribus easdem Ecclesias residentiasque restituas & restitui facias, atque in antiquam earundem possessionem immittas & confirmes. Præterea unicuique tam ex dictis Ecclesiis Residentiisque, quam ex aliis Societatis Jesu, & Seminarii Parisiensis in illis Provinciis, Præfecturis, & Civitatibus, quæ promiscue per eosdem Societatis Jesu, & Seminarii Parisiensis Alumnos reguntur & administrantur, habita semper ratione congruentis commodæque distantiæ unius ab altera Ecclesiæ, ac insimul numeri multitudinisque Christifidelium ibi commorantium, fines ac terminos, sive districtum, assignes, atque ipsos etiam uniuscujusque Districtus fines terminosque statuas & constituas; cum inhibitione, etiam cum pœnarum, censurarumque, prout Fraternitati Tuæ visum fuerit, & quatenus opus sit, ad tuum arbitrium imponendarum atque ipso facto incurrendarum denuntiatione, ne quilibet Missionarius unius Ordinis, Congregationis, & Instituti audeat irrumpere, & sese immittere in Districtum aliis Missionariis cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti assignatum & Præscriptum, nisi in casibus puræ putæque necessitatis, juxta normam in decretis præinsertis, præsertim in Paragrapho *Porro*, traditam.

Ut Fratribus in pristinum restituat.

Omnibusque præfiniat Districtum limites.

§. 14. Insuper cum laudata Congregatio particularis die 19. mensis Septembris Anno MDCXLI. ut præmittitur, habita, octavum ex præinsertis Decretis declarans, præscripserit, ut *Ecclesiæ ad Sacram Congregationem* (nempe Propagandæ Fidei) *spectantes, videlicet ea, quæ aperitur in Provincia, & Civitate Aulæ, & in qua residere consueverat bon. mem. Episcopus Nabucensis Vicarius Apostolicus, alia, quæ sita est in Portu Tayso; necnon illæ quæ, sunt in Phuyen, in Nhau, & in Nhantlang serventur pro Missionariis ejusdem Sacræ Congregationis; & Vicarius Apostolicus unicuique ex prædictis Ecclesiis Districtum congruum, & Christianitatem assignet a Missionario in ea constituendo regendam. Interim vero & donec Missionarii ab eadem Sacra*

Declaratio super servatis Judicio Sac. Congr.

V 2. Con-

Congregatione mittendi ad Regnum Cocinchinæ pervenerint, idem Vicarius Apostolicus prædictas Ecclesias, & respective Christianitates earum cuilibet, sicut præfertur, adnexas vel assignatas, administrari curet per Sacerdotes Seminarii Parisiensis, nomine tamen præfatæ Sacræ Congregationis, & non aliter, nec alio modo, & usque ad novam ipsius Sacræ Congregationis dispositionem. Quod quidem per eumdem Vicarium Apostolicum præstandum erit, & quandocumque futuris temporibus aliquis Missionarius dictæ Sacræ Congregationis decesserit vel discesserit. De reliquis autem Ecclesiis ad eandem Sacram Congregationem pertinentibus, idem Vicarius Apostolicus disponat, sicut ipse in Domino magis opportunum arbitrabitur: Nos præinsertam octavi decreti declarationem auctoritate & tenore paribus confirmantes, Tibi pariter committimus & mandamus, ut, si per Vicarium Apostolicum Cocinchinæ declaratio & præscriptio hujusmodi debitæ vel in totum, vel in partem, quoad descriptas quinque Ecclesias ad dictam Congregationem Propagandæ Fidei spectantes, executioni minime demandata sit, eamdem declarationem præscriptionemque omnimodæ executioni, cum ipsius Apostolici Vicarii scientia, demandari faciat & curet Fraternitas Tua. In uno aut altero hujusce negotii casibus, a prædictis Seminarii Parisiensis Missionariis, qui antedictas Ecclesias, earumque districtus pro tempore regunt, & administrant, per authentica documenta ab iis, quos in unaquaque earumdem Ecclesiarum, earumque districtibus, residere & addictos esse repereris, propria manu subscripta, & interposito etiam jurejurando confirmata, & publica facta, exigas apertam sinceramque declarationem, qua se nimirum Ecclesias, & Districtus hujusmodi precario tantum nomine regere & administrare, neque per illud temporarium sive eventuale regimen & administrationem, unquam, aut ullo prorsus modo sibi quemcumque titulum aut jus dominii, manutentionis, possessionisque venire, quæri, deberi & indicari posse, contestentur.

Eiusdem jura expresse præservanda.

§. 15. Pari itidem modo authentica ejusmodi documenta exigas a Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci sæpedictis, qui non solum declarent, sed juridice ac legitime etiam spondeant, obligentur, & obstringantur, se Ecclesias, ac Residentias in Cocinchina ipsis per Nos, prout præmittitur, adjudicatas, & propriis sumptibus eorum Provinciæ Insularum Philippinarum conservaturos, & nunquam deserturos, & eum semper retenturos congruentem numerum missionariorum, quibus Fraternitas Tua unamquamque Ecclesiam, habita rerum, personarum, locorumque ratione, indigere noverit, atque existimaverit statuere ac præscribere: quemadmodum, ut statuas & præscribas, Tibi pariter injungimus & mandamus.

Franciscani Ecclesias sibi adjudicatas ne deserant &c.

§. 16. Declarationem denique, authenticis etiam, ut præmittitur, documentis instructam exiges ab iisdem Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci, qui nomine antedictæ Provinciæ Insularum Philippinarum Nobis ultro obtulerunt, nimirum sese subituros totum onus, propriis sui omnino sumptibus semper substinendum, Missionum Regni *Ciampæ* (in ea tamen ejusdem Regni parte, in qua nullus alterius Ordinis, Congregationis, & Instituti Operarius existat) & in Regno *Cambodiæ*, quæ Regna per Apostolicam hanc S. Sedem Apostolici *Cocinchinæ* pro tempore existentis Vicarii jurisdictioni addicta reperiuntur. Hoc certe quemadmodum Nobis pergratum accidit, ita omnem altercandi deinceps aditum obstruere cupientes, volumus & mandamus ut accedente finium, seu districtuum assignatione a prædicto Vicario facienda, & ab eisdem omnino, uti supra, servanda, Fratres antedicti ad Regna *Ciampæ*, & *Cambodiæ* Missionum hujusmodi causa accedentes, nullum penitus, propter hæc Christianæ caritatis sponte suscepta, & omnino imposterum præstanda officia, sibi unquam asserere, vindicare, & contendere valeant jus privativum, sive directe, sive indirecte, quoad alios Operarios, quos ad eadem Regna per Apostolicum Cocinchinæ pro tempore existentem Vicarium ordinariam, ut præfertur, jurisdictionem habentem, cum opportunis legitimisque facultatibus & licentiis, quocumque tempore mitti contigerit.

Iidem in Regna Ciampæ, & Cambodiæ se extendere valeant, sed aliis non exclusis.

§. 17. Cæterum authentica documenta antedictam declarationum tam Missionariorum Ordinis S. Francisci, quam Seminarii Parisiensis, aliorumque, si qui fuerint, Tibi exhibenda, & a Te sub pœnis & censuris, quatenus opus sit, exigenda, postquam acceperis; manu tua singula subscribes, signoque tuo munies, atque ita subscripta, & munita una cum claro distinctoque omnium Ecclesiarum, Residentiarum, & Districtuum, eorumque finium & terminorum catalogo, sive indice, vulgo *Nota*, necnon dilucida amplaque non solum rerum omnium ad conficiendum hujusmodi negotium per te gestarum,

Præmissorum omnium authentica monumenta ad S. Sedem transmittantur.

sed

ſed etiam rerum omnium ibi gerendarum, ad commiſſionem mandatumque noſtrum, & facultates tuas pertinentium, ſeu, propter inordinationes etiam confuſioneſque, atque alia hujuſmodi, neceſſario Apoſtolicæ noſtræ providentiæ ſupremæque auctoritatis remedio indigentium, relatione, & narratione, inſimul conjuncta, quam tutiſſime, & quantocius curabis perferenda ad ipſam Congregationem Propagandæ Fidei.

§. 18. Præclaram vero, quam de Apoſtolicis Fraternitatis Tuæ virtutibus & laboribus conceptam habemus opinionem, ut magis magiſque Nobis probes atque confirmes, oblata occaſio, & demandata a Nobis commiſſio Tibi eſſe debent acriori incitamento. Nos enim ad præmiſſa omnia opportune, ſalubriter, canonice, ac legitime peragenda & præſtanda, facultates omnes neceſſarias & opportunas Tibi tribuimus & impertimur; necnon auctoritate & tenore paribus derogamus iis omnibus & ſingulis, quæ fortaſſe obſtare poſſent; noſtræ nempe, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regulæ, quatenus opus ſit, *de jure quæſito non tollendo*, & illis Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, Ordinationibus, necnon ſupradictorum Ordinum, Societatis, & Inſtituti, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Facultates opportunæ conceduntur cum clauſulis &c.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 26. Novembr. MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno V. Dat. die 26. Nov. 1744.

D. Card. Paſſioneus.

VICARIO CONCINCHINÆ CXII.

Denunciatur Ablegatio Epiſcopi Coryceniſs de qua in Superiori.

Venerabili Fratri, Armando Franciſco le Febre Epiſcopo Neolenſi Vicario Apoſtolico Concinchinæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

QUÆ inter ipſos Sacrarum Miſſionum Operarios unius aut alterius Ordinis, Congregationis, & Inſtituti, iſtic interceſſerint diſſidia, etiam poſt Decreta a Ven. Fratre Elzeario Franciſco des Achards de la Beaume Epiſcopo Halicarnaſſenſi edita, Fraternitati Tuæ præ cæteris maniſeſtiora ſunt, Quæ vero diſſidiis hujuſmodi componendis ſedandiſque hic acta ſint, omnia accipiens a Venerab. Fratre Hilario Coſta Epiſcopo Coryceniſi, & Apoſtolico Vicario Regni Tunchini Orientalis. Hunc enim, ut omnem plus uni quam alteri partium hac in re contendentium favendi ſuſpicionem ab integerrima probataque Fraternitatis tuæ virtute amoveremus, Noſtrum Apoſtolicum Vicarium, facultatibus neceſſariis & opportunis ad conficiendum Negotium hujuſmodi inſtructum, per alias noſtras in ſimili forma Brevis deſuper expeditas Literas, quarum tenorem hic pro expreſſo, & inſerto haberi volumus, de particularis Congregationis nonnullorum Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpoſitorum conſilio, conſtituimus, & deputavimus. De hujuſmodi autem deputatione Fraternitatem Tuam certiorem facientes, Te rogamus, & in Domino hortamur, ac Tibi mandamus, ut illum iſthuc advenientem, non ſolum iis, quæ Ven. Fratres Epiſcopi atque huius Sanctæ Sedis Adminiſtri in remotiſſimis præſertim Regionibus commorantes invicem ſibi præſtare debent, humanitatis, ſtudii, & fraternæ caritatis & concordiæ ſignificationibus tum privatis, tum publicis excipias; verum etiam, ubicumque opus fuerit, & res poſtulaverit, omnia eidem nota facere, atque opem, præſidium, auxiliumque tuum commodare ſatagas & adnitaris. Quas ſane debitæ tuæ erga Nos, & Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem obſervantiæ obedientiæque partes majori, quam Nos augurari poſſimus, alacritate,

tate, ac voluntate a Fraternitate Tua re ipsa explendas, dum Nobis certo pollicemur, Pastorum Principem Jesum Christum, cujus vices immerenter gerimus, supplices poscimus, ut quam certe mandatis Nostris obtemperando a Nobis atque hac Sancta Sede gratiam inibis, uberrima cœlestium charismatum copia cumulet. Interim Apostolicam Benedictionem Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Dat. die 26. Nov. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Novembris 1744. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

CXIII.

QUÆSTIONI PROPOSITÆ

An Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, differendo rescribitur.

Venerabili Fratri, Archiepiscopo, Sancti Dominici in Insula Hispaniola.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium. Reddite Nobis altero ab hinc Mense fuerunt Literæ tuæ XXVII. Maii proxime elapsi ad Nos scriptæ, ac Typis impressæ, quibus occurrentem istic cujusdam facti speciem enarras, & Nostram super eo sententiam requiris, Non te latere arbitramur, Nullum Nos diem vacuum habere, quum gravissimis assidue curis, atque negotiis non tam occupemur, quam pene jam obruamur; in hisce præsertim asperitatibus rerum, quibus undique conflictamur, & quarum famam ad vestras quoque oras pervasisse, non dubitamus. Sed tamen, ut compertum sit omnibus, quanti te facimus, Venerab. Frater, & quanto dignitatem Episcopalis characteris, quo præfulges, in honore habemus, aliqua temporis spatia reperire, & colligere studuimus, eaque in evolvendis privatæ Bibliothecæ Nostræ libris insumpsimus, quo possemus propositæ abs te quæstioni respondere. Quod quidem præsentibus Nostris Literis facimus, non tamen ex auctoritate Apostolicæ Sedis, quam, meritis licet imparibus, obtinemus, sed meram sustinentes personam Doctoris privati, cujus vitæ ætas fere omnis in Sacrorum Canonum studiis, quamvis non magno fortasse fructu, exacta est. Neque enim visa Nobis est ea quæstio Pontificiæ Decisionis Oraculo indigere, quemadmodum ex inferius dicendis Fraternitas Tua probe poterit intelligere.

Facti species & Dubium. §. 1. Itaque casus est. Vir Nobilis uxoratus rem habuit, stante matrimonio, cum libera Muliere, pari cum ipso natalium nobilitate, duosque filios ex ea procreavit. Defuncta vero Uxore, matrimonium contraxit cum prædicta Muliere, quæ duos, ut præfertur, filios ei pepererat. Horum alter jam mortem obierat; atque ille procul dubio natus erat priore Uxore in vivis agente. Alter superstes est, sed nondum satis est exploratum, an eadem prima Uxore vivente conceptus, aut natus fuerit. Dubitatur de utroque, an legitimi sive spurii sint habendi; seu potius, an per subsequens matrimonium cum ipsorum Matre contractum, ambo censendi sint legitimati.

Regula juris quoad legitimationem prolis ante matrim. procreatæ. Filius ex adulterio generatus, & natus constante matrimonio, non legitimatur per subsequens matrimon. Dubitari posset, ubi natus esset uxore defuncta. §. 2. Porro, admissa Canonici juris regula, quam nos verissimam judicamus, quamque, ut paulo infra patebit, a nemine in dubiam revocari posse arbitramur: quod nempe, licet proles ante matrimonium nata, legitima fiat per subsequens matrimonium inter Parentes rite contractum; attamen id dumtaxat locum habeat, quum copula intercesserit inter liberum, & liberam, non autem ubi alter ex Parentibus matrimonio ligatus foret: tunc enim proles ante secundas nuptias nata nequaquam fit legitima, quamvis Adulter, post mortem prioris Uxoris, verum legitimum cum ejus Matre contrahat matrimonium; hac inquam regula semel admissa, evidens est, filium illum præmortuum, qui natus est prima Uxore superstite, legitimum non evasisse per matrimonium cum ipsius Matre contractum, postquam prima Uxor e vivis excesserat.

§. 3. Quod vero ad alterum filium adhuc vivente attinet; si constaret saltem hunc natum esse post mortem primæ Uxoris, quam illius Pater habuerat, quamvis ea superstite

stite conceptus fuisset; in arduam illam controversiam deduceremur, quæ inter Doctores, ut nostri, agitatur, an scilicet, pro statuenda prolis legitimatione, ejusdem nativitatis tempus attendi debeat, an prætérea habenda sit ratio temporis ejusdem conceptus; in qua controversia, satis, ut prædiximus, ardua, quum inveniantur Textus Textibus contrarii cumque Doctores Doctoribus, Tribunalia Tribunalibus adversentur; si a Nobis judicium nostrum in casibus particularibus interponendum foret, non aliter id a Nobis fieret, quam secundum sententiam in Tribunalibus & Curiis illius Regionis receptam, in qua esset pronunciandum.

§. 4. Cum vero hactenus, ut scribis, incertum sit, quo tempore filius ille vivens conceptus, quoque in lucem editus fuerit, solumque constet de morte prioris Uxoris, & de secundo cum Altera Muliere matrimonio; supervacaneum, extraneumque remanet examen præfatæ controversiæ, an, ad effectum legitimationis prolis, tempus nativitatis dumtaxat, an etiam tempus conceptus attendi debeat. Sed in his facti circumstantiis, quum certum sit matrimonium inter illius Parentes rite contractum, incertum vero tempus, quo filius idem conceptus, & in lucem editus fuit; si Nostrum de eo judicium exquireretur, filium hunc legitimum censeremus, quum Judex in dubio debeat in bonum & commoda prolis propensus esse. In dubio favendum proli.

§. 5. Equidem intelligimus, hanc nostram responsionem neque desiderio tuo, neque præconceptæ opinioni satisfacturam. Non desiderio, inquam; propterea quos utrosque præfatos filios, per subsequens inter Parentes matrimonium, legitimatos fuisse declarari velles: Neque porro opinioni, quam foves; eo quod existimes filios etiam ex adulterio procreatos legitimari, superveniente matrimonio inter Adulteram & Patrem, Conjuge jam defuncta. Verum æquo animo feras volumus, Nos ad hæc asseverando reponere, quod filii ante matrimonium nati legitimantur utique per subsequens matrimonium, si tamen ex soluto & soluta fuerint procreati, ut, inhærendo Canonicis sanctionibus, definitum fuit a Prædecessore Nostro Alexandro Papa III. in *Cap. Conquestus, Qui filii sint legitimi*; Secus autem, si iidem filii orti sint ex Patre, qui de eo tempore cum alia Muliere matrimonio conjunctus erat; licet ea postea e vivis sublata, aliam illam duxerit, ex qua prolem susceperat; ut idem Alexander III. respondit in *Cap. Tanta, qui filii sint legitimi*; cujus verba sunt, quæ sequuntur. *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eamdem duxerit, nihilominus spurius erit filius, & ab hæreditate repellendus; præsertim si in mortem Uxoris prioris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.* Textus, quibus inhititur Regula.

§. 6. Neque vero postremis hisce verbis commoveri debes, ac si ex illis colligi posset, minime ab Alexandro definitum fuisse, quod proles ex adulterio suscepta, per subsequens matrimonium legitimari nequeat; sed illud dumtaxat, quod nempe proles legitima non fiat, si contra vitam prioris Uxoris alteruter ex Parentibus adulteris machinatus fuerit. Etenim animadvertere te oportet verbum illud a Pontifice usurpatum, *præsertim*; quod idem sonat, ac *multo magis*; itaut vera Decretalis illius sententia sit, quod quum proles ex adulterio suscepta pro spuria perpetuo sit habenda, & ab hæreditate repellenda, etiamsi legitimum postea ineatur inter Parentes matrimonium; multo magis id procedat, ubi alteruter in prioris Uxoris mortem fuerit machinatus. Ex quo minime sequitur, quod proles ex adulterio nata, si machinatio absit, legitimetur per subsequens matrimonium; sed palam fit, ejusmodi prolem ex adulterio susceptam, ideoque per subsequens matrimonium neutiquam legitimandam, multo majori ratione legitimam nunquam fieri, si alter ex Parentibus adulteris contra vitam prioris Uxoris sit machinatus. Qua de re optime opportuneque disserit *Gonzales in Cap. 6. n. 6. Qui filii sint legitimi*, per hæc verba: *Arguit Alexander III. de minori ad majus: Nam si filii spurii non legitimantur per subsequens Parentum matrimonium; multo minus per matrimonium nullum, quale est, quod contrahitur, quum alter ex Conjugibus in necem Conjugis machinatus est.* Dictio Præsertim, non est taxativa.

§. 7. Sane a te dissimulata non fuit dispositio relatæ Decretalis Alexandri III. in *citat. Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi*; quin immo ultro fateris, communem Doctorum opinionem eam esse, quæ nuper a Nobis exposita fuit; nimirum prolem ex adulterio progenitam, per subsequens matrimonium nequaquam legitimari. Verumtamen aperte declaras, nullam sententiam, quantumvis communi Canonistarum calculo comprobatam, Rationes Archiepiscopi contra sententias.

tam, apud te valere, nisi eadem in Textu Canonico fundata sit, illique innitatur; hanc autem sententiam, de qua agitur, minime dici posse Canonico Textui innixam esse; quoniam, inspecta præcitata Decretali Alexandri III. non quidem mutila, atque contracta, procul jacet in nostra Decretalium collectione a Gregorio Papa IX. confecta, sed in sua integritate; manifeste, ut putas, agnoscitur, ideo Pontificem illegitimam declarasse prolem illam ex adulterio procreatam, quamvis ejus Pater, defuncta priore Uxore, Adulteram sibi matrimonio junxisset; quia nimirum Alexandri ætate vigebat adhuc ea disciplina, qua interdictum erat Adulteræ, etiam post mortem prioris Uxoris, matrimonium cum Adultera valide contrahere; & quia, tota Decretali perlecta, perspicuum est, in eo casu, præter adulterium, adfuisse etiam machinationem Adulteræ contra vita prioris uxoris. Quibus positis, deinde concludis, quod quum, juxta præsentem Ecclesiæ disciplinam, Adulterium præcedens non habeatur pro impedimento dirimente matrimonium inter mœchum & mœcham, nisi conjunctum sit vel cum machinatione, vel cum fide data futuri matrimonii; cumque in proposita facti speciem nullum indicium adsit machinationis in prioris Uxoris necem intentatæ; nullum propterea adduci valeat obstaculum adversus prolis legitimationem, sequuto jam inter ipsius Parentes legitimo matrimonio; atque adeo tuum illud systema firmiter, ut putas, stabilitur; nimirum, subsequente matrimonio, legitimari prolem etiam ex adulterio susceptam, quoties adulterio non accedat aut machinatio adversus propris Conjugis vitam, aut promissio matrimonii post prioris Conjugis mortem inter Adulteros contrahendi.

Opiniones communes non spernendæ.

§. 8. Profecto, ut ingenue loquamur, Venerabilis Frater, displicet Nobis tua hæc ingeniosa ratiocinatio, in qua nescio quid arrogantius & audacius, quam par est, introspicere videmur. Nobis etenim persuasum manet, opiniones Doctorum communes non ita facile parvipendendas esse; idque didicimus ex celeberrimo vestrate Melchiore Cano, qui in suo Tractatu de Locis Theologicis lib. VIII. Cap. 7. ita de communibus Canonistarum sententiis, in his, quæ pertinent ad doctrinam Canonum, loquitur: *In hujusmodi Canonum interpretatione Ecclesiæ Judices, & administri concordem omnium Jure consultorum sententiam amplectuntur. Qui enim in actionibus, vel Judiciis Ecclesiasticis, suo sensu, & non communi Jurisperitorum omnium doceretur, sine dubio, suo illum judicio Ecclesia coerceret.*

De auctoritate textus Decretalium.

§. 9. Præterea minus recte Nobis videris de compillatione Decretalium Gregorii IX. judicare. Non hic agitur de Gratiani Decreto, quod, utpote privata auctoritate confectum, tantam vim habet, quantam Textus in eodem adducti ex se ipsi habere noscuntur. Non agitur de aliqua ex aliis quinque Decretalium Compilationibus, quæ Gregorii IX. opus præcesserant, & quarum nonnullæ a privatis Auctoribus concinnatæ fuerunt. Res est de sexta illa compilatione, quam Gregorius Pontifex a Sancto Raymundo de Pennafort adornari jussit, quamque approbatione Pontificia munivit, mandans, ut ea sola deinceps in Tribunalibus, & Scholis deberet usurpari. En illius verba in Præfatione Decretalium: *Volentes igitur, ut hac tantum Compillatione universi utatur in Judiciis, & in Scholis, districtius prohibemus, ut quis præsumat aliam facere, absque auctoritate Sedis Apostolicæ.*

In Decretalibus, in Sexto, in Clement. multa resecata sunt auctoritate Pontificum.

§. 10. Non latuit Gregorium, multa in Decretalibus resecata fuisse ab earum Compilatore, quum idem Pontifex in dicta Præfatione hoc ipsum innuat, iis verbis: *Resecatis superfluis:* Voluit tamen singulis Constitutionibus præfixum manere nomen earum Auctoris. Idem quoque deinceps præstitit Bonifacius VIII. in sua Compillatione Libri VI. similium Decretalium a Romanis Pontificibus conditarum, quibus, licet multimode, ubi opus fuit, a se immutatis, atque truncatis, nihilominus præfixum reliquit Auctorum nomen; siquidem ipse Bonifacius sic loquitur in Prooemio: *Pluribus plane resecatis, reliquis quibusdam ex eis abbreviatis, aliquibus in toto vel in parte mutatis, multisque correctionibus, detractionibus, & additionibus, prout expedire vidimus, factis in ipsis.* Constat etiam Clementem Papam V. pari modo se gessisse, dum suo Clementinarum Libro inseruit Concilii Viennensis Constitutiones, tamquam a se ipso factas in eodem Concilio, quamvis, Synodo peracta, eas resecasset, atque mutasset, uti testatur Joannes Andreas in Glossa ad Præfationem earumdem Clementinarum: *Demum per peritiores fecit illas recenseri, qui aliquas & paucas in totum reservaverunt; aliquas mutaverunt quoad verba, mente servata; in aliquibus menti & verbi detraxerunt, & addiderunt; & has, licet non sub his verbis in Concilio publicatæ fuissent,*

sent, voluit sub nomine Concilii reservari. Quod pariter testatur Bernardus Guidonus, auctor illius ætatis, in suo Codice manuscripto, qui in Bibliotheca nostra Vaticana asservatur; idemque legitur in duabus Historiis de vita ejusdem Pontificis a Balutio publicatis.

§. 11. Qua in re prædicti Pontifices, Gregorius, Bonifacius, & Clemens, exemplum sequuti sunt Triboniani, aliorumque doctissimorum Jurisconsultorum, qui veteres Leges, Responsa Prudentum, & præcedentium Imperatorum Codices in Corpus Juris nostri Civilis redigentes, non dubitarunt, quæcumque opus erant, emendare, corrigere, & immutare, & nihilominus Auctorum nomina singulis Responsis & Legibus præfixa reliquerunt; accedente nimirum expressa Justiniani Imperatoris approbatione; cujus hæc verba sunt, in promulgatione Pandectarum, & Codicis, Senatui Populoque Constantinopolitano perscripta: *Tanta autem a Nobis antiquitati habita est reverentia, ut nomina Prudentum taciturnitati tradere nullo modo patiamur; sed unusquisque eorum, qui Auctor Legis fuit, Nostris Digestis inscriptus est, ut si quid Legibus eorum supervacuum, vel imperfectum, aut minus idoneum visum esset, vel adjectionem, vel diminutionem necessariam accipiat*. Et infra: *Nam nomina quidem veteribus servavimus, Legum autem veritatem nostram facimus*. Et alibi: *Nominibus enim Veteribus relictis, quidquid Legum veritati decorum, & necessarium fuit, hoc nostris emendationibus servavimus*. Sicut etiam in Textibus Digestorum, & Codicis.

§. 12. Sic igitur Prædecessor noster Greg. IX. suam confici jussit Decretalium compilationem, qua hodie in Scholis, & in Foro utimur, eamque, abrogatis aliis prioribus, publica auctoritate, & Pontificia confirmatione munivit. Huic Collectioni insertam voluit Decretalem Alexandri III., demptis ex ea verbis illis, quibus, ut contendis, indicabatur, matrimonium, de quo ibi agebatur, duplici ex capite irritum & nullum fuisse, nimirum & quia cum Adultera contractum fuerat, & quia machinatio in necem prioris Uxoris præcesserat. Retulit vero alia verba, ex quibus, ut jacent, consideratis, eruitur sententia superius a Nobis exposita, quod nempe proles ex adulterio procreata neutiquam legitimatur per subsequens matrimonium, post morte prioris Uxoris, cum Adultera contractum. Non tamen ex ea Decretali nomen Alexandri III. delevit. Omnia hæc pro concessis interim habeto. Verum his positis, quidnam inde pro sententia tua erui posse putas? Potuit Gregorius ita se gerere, immo non aliter debuit facere, quam fecit. In animo illi erat locum dare in nova Compilatione Decretali Innocentii III., quæ incipit *Significasti*, quæque legitur sub Titulo *De eo, qui duxit in matrimonium &c.* In hac Decretali Innoc. III., quæ posterior est alia ab Alex. III. condita, manifeste definitur (quod & ipse agnoscis), matrimonium inter Adulterum & Adulteram consistere posse, nisi machinatio sæpedicta, aut promissio futuri matrimonii præcesserit: *Discretioni vestræ*, Innocentius ait, *per Apostolica scripta mandamus, quatenus, nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo, matrimonium illud legitimum judices*. Quum autem Gregorius collocare vellet in sua Collectione tum Decretalem hanc Innocentii III., tum alteram Alexandri III., plane vide, necesse illi fuisse abjicere ab hac Alexandrina Decretali verba illa, quæ, tuo judicio, nullitatem matrimonii inter Adulterum & Adulteram statuebant. Cap. Tanta, concordat cum Cap. Significasti.

§. 13. Nunc igitur, bona fide disserendo, iterum quærimus: quid tandem illud est, quod contendis? Filios ne illos, de quibus agitur, legitimos esse; propterea quod, juxta Decretalem integram Alexandri III. pro legitimis habendi essent? At nihilominus illegitimi sunt, quia tales ab Innocentio III. & Gregorio IX. declarantur, & quia, malo ipsorum fato, nonnullis jam sæculis post horum Pontificum mortem in lucem sunt editi. An manifestum fieri cupis, te scientiam Sacrorum Canonum funditus callere, neque contentum esse his, quæ in Gregoriana compilatione leguntur, sed altius ab ipsis fontibus doctrinam tuam repetere? Nihil tibi controversiæ nobiscum de hoc erit, Ven. Frater. Diligentiam potius tuam commendamus, studium laudamus: nemo tibi succensere poterit, quod integram Decretalem inspicere velis, ubi in aliquam incurreris, quæ in Gregoriana Compilatione deprehenditur decurtata. Veruntamen memineris, laudandam quidem illius diligentiam esse, qui Decretalem integram contulit, ut eam, quæ integra non est, perfectius intelligat; quemadmodum optime advertit clarissimus Antonius Augustinus in sua Præfatione, Gregorio XIII. Pontifici Maximo inscripta, quam præmisit Volumini quatuor priorum Compilationum Literarum Quæstio decisa est, hoc Jure, quo vivimus. Standum Textui Decretalium, prout jacent in Corpore Juris.

rarum Decretalium, quas ipse edidit: quibusque deinceps quintam adjecit Innocentius Cironius: Sed neque probandum scito, neque ferendum, quod quis ad integram Decretalem confugiat, ubi perspicua, & dilucida est illa, quæ aliquo modo mutilata fuit, & si quid hic deesse dignoscitur, id eo jubente ac volente detractum fuit, qui suprema ad hunc effectum pollebat auctoritate; eaque de causa detractum, ut disciplina, quam ipse Legislator servari voluit, in tuto poneretur; neve turbari illam, & nutare contigerit, si tota Decretalis novæ Compilationi inserta fuisset.

Decretalis integra concordat in substantialibus cum minus integra.

§. 14. Hujusque disseruimus, tuum tibi permittentes assertum, quo pro certo ponis, aliquod interesse discrimen inter Decretalem integram Alexandri III., aliamque contractam; & quidem in integra Decretali nullum declarari matrimonium ibi relatum, ex duplici capite; tum scilicet, quia inter Adulteros, defuncta Uxore legitima, contractum fuerat; tum quia machinatio accesserat in vitam prioris Uxoris; & ex utroque præfato capite simul considerato, prolem illegitimam censeri: Mutilam vero Decretalem validum admittere matrimonium cum Adultera contractum post mortem prioris Uxoris, & tunc solum hujusmodi matrimonium nullum in ea statui, quando machinatio intervenerit; sed prolem nihilominus illegitimam declarari tam in uno, quam in altero casu, etiam seorsim sumptis; tam scilicet ex causa simplici Adulterii, ex quo eadem proles progenita fuerit; quam ex causa præcedentis Parentum machinationis in necem legitimæ Uxoris. Hæc, inquam, tibi hactenus concessa voluimus. Nunc vero tandem aggredimur demonstrare, Decretalem tam integram, quam minus integram, sibimetipsi perfecte constare, eamdemque prorsus esse utriusque sententiam.

I. In eo, quod Filii ex sol. & sol. Legitimantur per subsequens matrimon.

§. 15. Integra Decretalis, quæ refertur *Tom. VI. pag. 2. Conciliorum* Collectionis Harduini *pag.* 1819. ita se habet. *Meminimus Nos Fraternitati Tuæ, super causa, quæ inter P. & R. de quadam hæreditate vertitur, quod idem P. nomine Sybillæ Uxoris suæ petebat, tali modo scripsisse; ut si constaret, prout Literæ tuæ continebant, inter R. Patrem & Matrem, post ejus nativitatem, matrimonium fuisse contractum, eum, omni appellatione remota, legitimum esse denunties, & ad hæreditate paterna propter causam prædictam nullatenus debere repelli. Tanta est enim vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.*

Hic statuit integra Decretalis, quod sibi nati extra matrimonium, ex soluto & soluta, accedente postea matrimonio inter ipsorum Parentes, legitimi fiant. Nec aliud porro statuitur in Decretali minus integra, quæ sic incipit: *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur.*

II. In eo, quod ex adulterio suscepti, non legitimatur accedente matrimonio.

§. 16. Progreditur integra Decretalis, & casum ponit, quo aliquis Uxoratus adulterium admittit, & filium ex eo habet, Adultera vero machinatur in vitam legitimæ Conjugis; &. hac demum defuncta, matrimonium inter Adulteros contrahitur: *Verum quoniam P., ultra quam in Literis tuis continetur, Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, & eum in adulterio procreasset, & quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* Hic vero Pontifex declarat, quod in hujusmodi facti circumstantiis, dummodo probationes legitimæ suppetant, filius censendus erit spurius, præsertim si machinatio Matris in vitam prioris Uxoris præcesserit: *Fraternitati tuæ &c. quatenus rei veritatem inquiras, & si tibi constiterit, quod, vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsis publice abusus fuisset, eum spurium, & ab hæreditate repellendum, præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas, quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt.*

Hunc ipsum casum expendit Decretalis minus integra, & eamdem omnino definitionem pronunciat; spuriam scilicet esse prolem ex adulterio progenitam, quamvis matrimonium, Uxore defuncta, inter Adulterum & Adulteram contrahatur, præsertim si aut hæc, aut ille machinatus fuerit adversus vitam prioris Uxoris: *Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eamdem duxerit, nihilominus spurius erit filius, & ab hæreditate repellendus; præsertim si in mortem prioris Uxoris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Nec alia intercedit differentia, quæ ad rem pertineat.

§. 17. Integra Decretalis, dum de adulterio loquitur, nihil aliud addit, quam vocem *publice*, quæ ad criminis probationem refertur, nec ullatenus sensum immutat circa id, de quo nunc inquiritur; quod ad machinationem attinet, integra Decretalis

hanc

hanc ponit ab Adultera fuisse intentatam; at minus integra camdem machinationem considerat, sive ab Adultera, sive ab Adultero processerit. Sed neque istud ad præsentem quæstionem facit. At vero tam integra, quam minus integra Decretalis, in eo conveniunt, quod utraque declarat prolem ex adulterio procreatam, spuriam esse, nec legitimari, quamvis accedente matrimonio inter Adulteros, post mortem legitimæ Uxoris. In utraque autem, quum de machinatione agitur, verbum illud adest, *præsertim* de quo supra dicebamus. Dumque in his adamussim inter se conveniunt, frustra exaggeratur prætensa inter integram, & minus integram Decretalem discordia.

Objicitur quod in Decretali integra adulterium suppositum esse impedimentum dirimens.

§. 18. Verum jam Fraternitati Tuæ in mentem venisse suspicamur, inconsulto a Nobis silentio prætерita fuisse verba illa, quæ ad eam, quam agitamus, controversiam plus habent ponderis; & quæ in integra Decretali sunt, sed in altera minus integra desiderantur. Sic enim concluditur integra Decretalis (quemadmodum superius fideliter exposuimus:) *Quoniam inter se legitimum Matrimonium contrahere non potuerunt:* Quæ quidem verba in Gregoriana Compilatione non sunt relata. Hæc autem pro argumento tibi facile erunt, ut asseras, Alexandrum III. declarasse, Matrimonium inter Adulterum, & Adulteram suapte natura nullum & irritum esse, ob idque illegitimam esse prolem ex adulterio susceptam. Atque in hoc manifestissima, te judice, est discrepantia inter Decretalem integram, & mutilatam; dum hæc validum admittit Matrimonium inter Adulteros contractum, at nihilominus eorum prolem spuriam declarat, neque per subsequens matrimonium ullo modo legitimandam.

Ralata verba intelligenda sunt de machinatione.

§. 19. Plane si ita tecum reputares, Vener. Frater, non æquum de Nobis judicium ferres. Nos enim præmissa Decretalis verba exacte referre, eaque justa lance pensare nequaquam omisimus. Verum id, quod ex iisdem inferendum esse autumas, Nos inde colligi posse non arbitramur.

Etenim verba illa: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*: connexa immediate sunt cum aliis: *præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata*. Ac proinde (ex regula Jurisperitorum, juxta quam *relatio fiat ad proxima*) declaratio nullitatis matrimonii non quidem in præcedenti adulterio fundatur, sed in machinatione adversus vitam legitimæ Uxoris; circa quam nulla inter Nos, neque etiam inter alios est controversia.

Quæ in eo casu cum adulterio juncta erat.

§. 20. Præterea concedantur etiam, verba illa: *Quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt*, non tantum ad machinationem paulo ante enunciatam referri, sed ad totum id, quod in integra Decretali expositum fuit. Porro in integro Decretalis contextu agitur de matrimonio post prioris Uxoris mortem, non solum inter Adulteros, sed etiam prævia machinatione in prioris Uxoris mortem, contracto: *Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, & eum in adulterio procreasset, & quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata*. En duas relati matrimonii circumstantias simul unitas; ex quo sequitur, quod quamvis ea verba: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*, referri debeant ad totam facti speciem cum suis circumstantiis in Decretali expressis; nunquam inde inferre poteris, quod integra Decretalis pro nullo habeat quodlibet matrimonium inter Mœchos contractum post obitum legitimæ Uxoris; sed illud dumtaxat, quod ibi expenditur, nullum judicatum fuisse, quia ei præcesserat machinatio in prioris Conjugis necem. Nobis autem integrum erit asserere, quod, licet validum ineatur matrimonium inter Adulteros, deficiente machinatione, aliisque circumstantiis de Jure Canonico illud irritantibus, attamen proles tempore adulterii habita, illegitima semper erit, ad normam etiam Decretalis non mutilatæ, quæ ita statuit: *Et si tibi constiterit, quod vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, eum spurium, & ab hæreditate repellendum; præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas*.

Urgetur objectio tamquam innixa veteri Ecclesiæ disciplinæ.

§. 21. Sed quamquam destitutum te videas validissimo præsidio, quod, ad sententiam tuam sustinendam, integra Alexandrina Decretali constitueras; attamen, pro ea, qua polles, eruditionis Ecclesiasticæ copia, in aliud te recipies propugnaculum, asseverans, matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, post mortem prioris Uxoris, contractum, juxta veterem disciplinam, pro nullo habitum esse; tum adhuc ætate Alexandri III. hujusmodi disciplinam viguisse; ac demum immutatam esse temporibus Innocentii III. cujus Decreto, ad irritandum matrimonium inter Adulteros, præter adulterii crimen, requiri cœpit, aut machinatio in mortem legitimi conjugis,

aut promissio nuptiarum, post prioris matrimonii solutionem, inter Adulteros contrahendarum.

Auctoritas S. Augustini pro validitate Matrimonii post adulterium. Asseritur Lectio relatæ auctoritatis, contra Cujacium.

§. 22. Non adeo tempore abundamus & otio, ut Canonicam Dissertationem super hac quæstione contexere valeamus. Nihilominus pauca quædam observare studebimus, quibus satis superque tua refellatur assertio. Sane ei obstat S. Augustini testimonium, relatum *Canone Denique* 31. *quæst.* 1. in quo sic legitur: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri potest conjugium, cum quo præcessit adulterium*. Profecto non ignoramus, Jacobum Cujacium asserere *in c.* 1. *de eo, qui dixit in matrimonium &c.* quod ibi legendum sit: *Marito mortuo, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium non potest, cum quo prius adulterium fuit*. Sed explorarum quoque habemus, in pluribus Vaticanis Codicibus particulam illam *non* in Augustino deesse, sicut deest in prædicto Canone *Denique*; quod etiam ii animadverterunt, qui Gratiani Opus, jussu Gregorii Papæ XIII. recensuerunt & emendarunt, ut videre est in Gratiani Decreto ipsorum opera edito. Genuinam hujusce loci controversi lectionem proculdubio Fraternitas Tua, pro sua eruditione, petendam existimabit ex editione Operum Sancti Augustini, quæ studio Monachorum Sancti Mauri, in Gallia prodiit. Sancti Doctoris locus in Canone relatus, habetur *l.* 1. *de Nuptiis, & concupiscentia c.* 10. isque in Editione Maurina legitur *Tom.* 10. *p.* 286. hisce verbis: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit*. Ab hac igitur accurata Editione abest particula *non*; quæ quidem in nullo alio appareret, si seriem Contextus Editores præ oculis habuissent. Augustinus enim, mox ante verba, de quibus disputatur, probandum sibi proposuerat, (uti revera probat) non solvi matrimonium, quod indissolubile est inter viventes, si Uxor Maritum deserat, & ad alterius contubernium migret: idque confirmando, subdit, quod contubernium illud pro adulterio haberi non posset, si primum legitimum matrimonium dissolutum fuisset: *Cum aliis quippe adulteri non essent, nisi ad alterutrum Conjuges permanerent*. Hoc posito, quisnam bona fide legendum putabit: *fieri verum connubium non potest*? ubi orationis scopus is esse conspicitur, ut, demonstrato fine durationis matrimonii: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit*: finis etiam adulterii, & initium novi legitimi matrimonii statuatur: *fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit*.

Consentit disciplina Sæculi XII.

§. 23. Ne vero a Nobis expectes plenam hoc loco proferri historiam disciplinæ, quæ super hac re sequentibus sæculis in Ecclesia obtinuit. Hujusmodi inquisitio nimis profecto excederet Epistolæ modum. Verum quia tibi persuasum esse videmus, quod ipsa ætate Alexandrii III. nulla censerentur matrimonia, quæ inter Adulteros quomodocumque fierent, satis erit intra illius ætatis terminos inquisitionem hanc nostram coarctare.

Testimonium Grat.

§. 24. Non longe quidem ab Alex. III. ætate, ut optime nosti, distat Gratianus Decreti compilator, qui ante Alex. Pontificatum paucis omnino anni suum illud Opus vulgavit. Is hanc eamdem controversiam tractat *in Causa* 31. *quæst.* 1. & pro utraque sententia, ut solet, Textus discordantes adducit. Cum vero Canonem attulisset cujusdam Conc. quo statuitur, ne quis, moriente Marito Mulieris, quam adulterio polluit, cum ea matrimonio conjungatur; hunc Textum cum aliis ibi relatis, atque contrarium statuentibus, ita conciliat: *Hic subaudiendum est, nisi prius peracta pœnitentia, &, si nihil in mortem Viri machinatus fuerit; vel si vivente Viro, fidem Adulteræ non dedit, se sumpturum eam sibi in conjugem, si viro ejus superviveret*. Verum Gratianus, inquies, non habet auctoritatem, qualem Textus Canonici habere noscuntur. Neque id negamus. At gravis est Auctor, & Canonum valde peritus: Neque ipse ea scripsisset, quæ modo retulimus, si ætate illa (quam diximus in tempora Alexandri fere incidisse) locum obtinuisset disciplina, seu lex, vigore cujus, ob solum præcedens adulterium, irritum haberetur matrimonium, post mortem legitimi Conjugis, inter Adulteros contractum.

Item Innocentii III. in Cap. Significastis.

§. 25. Similiter inter Alexandrum III. & Innocentium III. Pontifices, vix quadraginta annorum spatium intercedit; quum Alexander ad Pontificatum evectus fit anno Domini MCLIX. Innocentius vero anno MCXCVIII. Hinc autem, ut supra innuimus, *in cit. Cap. Significastis, De eo, qui duxit in matrimonium &c.* pronunciat, validum & legitimum existere matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, post prioris Uxoris mortem: *Nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit* ma-

machinatus, *vel*, *ea vivente*, *sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo*; quod etiam ipse concedis, dum affirmas Innocentium III. novam hanc disciplinam in Ecclesiam invexisse. Sed cum Innocentius nequaquam dicat, se novam per hoc disciplinam inducere; quin immo, ad quæstionem sibi propositam ab Episcopo, sive a Capitulo Spoletano, profiteatur se responsurum juxta Canonum præscripta: *Nos igitur inquisitioni vestræ secundum formam Canonicam respondentes*, *&c.* evidens est, jam pridem, & ante tempora etiam Alexandri III. validum habitum fuisse matrimonium, quod inter Mœchum & Mœcham, legitimis nuptiis solutis; & prædictis irritantibus circumstantiis non concurrentibus, contrahebatur. Equidem in Compilatione Decretalium Gregorii IX. minime reperies relata verba: *Nos igitur inquisitioni vestræ secundum formam Canonicam respondentes*; sed earum loco, hæc alia leges: *Nos igitur inquisitioni vestræ taliter respondentes &c.* Verum, quoniam res Nobis erat cum eo Canonum Doctore, qui vulgata Decretalium compilatione neutiquam contentus, integram Decretalem consulere mavult; eadem ratione Nobis agendum esse judicavimus. Itaque etsi prædicta verba: *secundum formam Canonicam*, in Decretali minus integra desiderentur; leguntur tamen in integra Decretali; qua Nos quidem minime abutimur, dum eam ad Decretalis minus integræ sensum non corrumpendum, sed illustrandum, advocamus. — *Qui profitetur se Formam Canonicam sequi.*

§. 26. Esto, inquies, quod ad Innocentium III. attinet. Sed nonne immediatus istius Prædecessor Cœlestinus III. *in Cap. Cum haberet*, *De eo qui duxit &c.* nulla declaravit matrimonia inter Adulteros, post prioris Conjugis mortem contracta, etiam non interveniente machinatione, aut sponsione futuri matrimonii? — *Alia objectio ex Cap. Cum haberet.*

§. 27. At vide ne forte, in hac Decretali pro te alleganda, hallucineris. Quidam Joannes Uxorem legitimam habebat, Allitiam nomine, ipsique simul adulterii consuetudo cum famula intercedebat. Quum vero semel Superioris Ecclesiastici præcepto adactus Adulteram dimisisset, postea tamen in idem relabens scelus, ausus est, vivente adhuc prima Uxore, reverti ad famulæ contubernium, in eoque *quasi matrimonialiter* per decennium perseverare, unde & decem filios ex ea procreavit. Defuncta demum Uxore, quum consuleretur Pontifex (quem aliqui non Cœlestinum, sed Clementem III. hujus Decessorem fuisse autumant) quidnam statuendum esset de hujusmodi Adulteris, qui in eadem prava consuetudine adhuc perseverabant, tale dedit responsum: *Ut separentur omnino*, *& eis competenti pœnitentia injuncta*, *perpetua continentia indicatur;* habita potissimum ratione ipsorum pervicaciæ, gravisque scandali, quo Ecclesiam perturbaverant. — *Exponitur hujus Decretalis casus.*

§. 28. Ex ipsa simplici hac rei narratione, facile agnosces; non ibi quæstionem fuisse de validitate aut nullitate matrimonii, post mortem prioris Uxoris, inter Adulteros contrahendi, sed de pœnitentia Canonica adversus gravissimum crimen irroganda: quæ quidem hujusmodi fuit, ut non modo ipsis Adulteris prohibitum fuerit matrimonio invicem copulari; sed etiam cum alia qualibet persona matrimonium contrahere: *præsertim cum in dies suos ambo processerint*, *& jamdiu publice in adulterio*, *& perjurio*; *ex certa scientia perdurantes*, *Ecclesiam in gravi scandalo perturbaverint*, ut eadem Decretalis prosequitur. — *Unde patet verus decisionis sensus.*

§. 29. De validitate quidem matrimonii inter Adulterum & Adulteram, ex instituto agit Alexander III. in Epistola sua Decretali, quæ tamen nostris Compilationibus inserta non est, sed reperitur in Actis Conciliorum Collectionis Harduini præfatæ, *Tom.* VI. *part.* 2. *pag.* 1838. ea vero sic habet: *Ex præsentium latoris confessione percepimus*, *quod cum ipse quamdam alterius Uxorem in adulterio polluisset*, *pœnitentiam inde suscepit*. *Sed postea in eundem incidit*, *Diabolo instigante*, *reatum*; *ac eamdem Mulierem*, *Viro defuncto*, *sibi in Matrimonium copulavit*, *eamque asserit in præsenti pro Conjuge retinere*. — *Alex. III mens ex alia Decretali eruitur.*

§. 30. Super his autem quum Alexandri judicium requireretur, respondit, non (quod tu quidem velles) matrimonium, ratione adulterii, invalidum fuisse; sed nullitati obnoxium fore, si machinatio, aut promissio nuptiarum intervenisset. *Verum quoniam Nos de salute Animarum ipsorum solicite compellimur in Domino cogitare*, *Fraternitati Tuæ &c.* *quatenus rem ipsam diligenter inquiras*, *& si tibi constiterit*, *quod ille*, *vel illa*, *in mortem prioris fuerit machinatus*, *vel si*, *eo vivente*, *fidem ipsi Mulieri dederit*, *se eam in Conjugem recepturum*, *eos non differas penitus separari*. — *In qua vim dirimendi Machinationi tantum tribuit.*

§. 31.

Hac remota, jubet procedi de more.

§. 31. Neque hic sistit Alexander, quin etiam dicere non omittit, quid juris esset, si solum adulterium præcessisset; Tunc enim nequaquam matrimonium irritum fore declarat; (quod utique non taceret, si hujusmodi disciplina eo tempore viguisset;) quemadmodum supra de eo matrimonio pronunciaverat, in quo ad crimen adulterii accessisset machinatio, aut promissio futuri conjugii; sed jubet procedi in causa secundum Canonicas regulas: *Quod si neutrum istorum constiterit, in causa ipsa juxta Ecclesiasticam consuetudinem, & Canonica statuta procedas*. Si autem quæsieris quidnam hac de re consuetudo Ecclesiastica, & Canonica statuta decernerent; respondemus, satis probabile videri, respexisse Alexandrum ad Concilii Toletani VI. anno 638. celebrati, constitutum, quod extat *Can. de his* 33. *qu.* 2. & in quo præscribitur methodus cum iis servanda, qui post pœnitentiam publicam peractam, in idem reciderent crimen, pro quo subjecti fuerant pœnitentiæ. Canonem hunc, quum tibi vocaverit, legere poteris, atque perpendere; sed frustra in illo quæras nullitatem matrimonii inter Adulteros ipso jure statutam, deficientibus aliis irritantibus circumstantiis, a Nobis pluries memoratis.

Objicitur alter Textus Alexandri in Cap. Propositum.

§. 32. Attamen, quod ibi statutum non reperitur, alibi te sine ullo labore invenisse affirmabis, in nostra nempe Collectione Gregoriana sub Titulo superius allato, *De eo qui duxit in matrimonium quam polluit per adulterium*. *Cap. propositum*, quod est ipsius Alexandri III. ubi sic legitur: *Licet autem in Canonibus habeatur, ut nullus copulet in matrimonio, quam prius polluerat adulterio, & illam maxime, cui fidem dederat, Uxore sua vivente, vel quæ machinata est in mortem Uxoris*; & quidem validum tibi argumentum dices suppetere in ea voce *maxime*, qua indicari videtur nullitas matrimonii inter Adulterum & Adulteram, (de quo Pontifex in superioribus locutus erat), etiam non concurrente machinatione, nec data fide futuri matrimonii.

Alexander aliam ibi quæstionem tractavit.

§. 33. Forte putabis, Nos, adversus hæc responsionem nostram comparantes, grammaticalem controversiam tecum agitare velle de significatione illius verbi *maxime*; eaque de re a Nobis consultum iri libros veterum Canonistarum, præsertim Abbatis, qui in citat. *Cap. Propositum* audacter sustinet vocem illam *maxime*, in relato Textu, æquipollere adverbio *solum*. Verum si ita de Nobis opinatus fueris, haud ægre feras Nos tibi respondere, non satis tibi notum esse morem, animumque Nostrum; Nos enim in veritatis inquisitione, nequaquam hujusmodi nugis, levibusque fundamentis innitimur, & quæstiones inutiles prorsus aversamur.

Controversia tunc ab eodem decisa.

§. 34. Itaque respondemus, veram Alexandri Pontificis mentem, circa ea, de quibus nunc agimus, minime eruendam esse ex aliquibus verbis, quæ ipsi excidere potuerunt, dum aliam omnino quæstionem definiret. Sed videndum esse potissimum, quod ipse scripserit, quum data opera eam pertractaret quæstionem, quam præ manibus habemus. Porro Alexander in citat. *Cap. Propositum* respondet Abbati S. Albani, qui ab ipso quæsierat, quidnam statuendum esset de quodam homine, qui, vivente Uxore sua, alteram sibi matrimonio copulaverat, insciam conjugii quo is adstrictus erat; Uxore vero defuncta, renuebat cum prædicta Muliere permanere, sub obtentu, quod invalidum cum ipsa matrimonium contraxerat, legitima Uxore adhuc superstite. Pontifex ergo quum eam circumstantiam magni æstimaret, quod scilicet *præfata Mulier erat inscia, quod ille aliam Uxorem haberet viventem*, nec æquum censeret, prædictum Virum, qui scienter contra Canones venerat, lucrum do suo dolo reportare, statuit, ut, si quidem ipsa Mulier id postularet, divortium inter eos fieret; non vero, si, volente Muliere in hujusmodi connubio perseverare, Vir peteret ab ea separari.

Regula pro interpretandi Legislatoris sententia.

§. 35. Quæstionem hanc definiendam sumpsit Alexander in citat. *Cap. Propositum*; atque ita definivit, ut præcipuam æquitatis, prudentiæque rationem ab illo habitam esse dignoscatur; eaque definitio unice est attendenda. Si autem, dum Legislator de principali argumento verba facit, quidpiam ab ipso extraneum minus recte dictum esse comperiatur, minime debet enunciatio haud satis accurata aut Legislatori vitio verti, in veritatis præjudicium trahi; neque potest pro regula juris id accipi, quod sic ab eodem Legislatore, veluti prætereundo, dictum fuisse apparet; præsertim quum ipse, opportuniore occasione oblata, judicium suum super eadem re aperte declaraverit.

Alexandri mens aliunde tuto eruitur.

§. 36. Nos autem in hoc præcise casu versamur. Idem nimirum Alexander, cui in citat.

citat. *Cap. Propositum*, ea verba exciderunt, quibus, ut tibi visum est, negavit, validum matrimonium esse posse inter Adulteros, defuncto legitimo Conjuge, etiam absque aliis irritantibus circumstantiis; Idem, inquam, in alia sua Decretali, quam ex Collectione Conciliorum Harduini supra retulimus, quum directe ab eo quaereretur, an nullum censendum foret hujusmodi Matrimonium; nullum illud esse respondit, si machinatio, aut nuptiarum promissio intervenerint. Isque Pontifex hoc ipsum firmat in *Cap. super eo, De eo, qui duxit in matrimonium &c.* ubi sic habet: *Super eo vero, quod de latore praesentium tuis Literis quaesivisti; an liceat cum ea sibi matrimonium contrahere, quam, alia sua Uxore vivente, sibi de facto matrimonio copulavit; tuae solicitudini duximus respondendum, quod si Adultera est in mortem alterius aliquid machinata, sive iste fidem dederit, quod eadem defuncta, hanc esset ducturus, secundum Canones ab ejus consortio perpetuo prohibetur; & haec prohibitio perpetuo est observanda*. Quibus verbis: *perpetuo prohibetur*, & *prohibitio perpetuo est observanda*, pro ea, qua polles, Canonum scientia, plane intelligis, impedimentum designari, quod a Doctoribus dirimens appellatur, illudque, per hujus Decretalis contextum, ad casum praecedentis machinationis, aut pacti connubii coarctari.

§. 37. Superest nunc, ut, licet prolixior jam haec Epistola evaserit, quam Nobis initio propositum fuerat, aliqua tamen addamus, quae adhuc legere non graveris, quemadmodum praemissis hucusque animum patienter adhibuisti. Nec enim, levioribus praetermissis, quidquam a Nobis praeteriri decet ex his, quae in Literis Fraternitatis Tuae gravioris sunt ponderis, & momenti. De aliis argumentis ab Episcopo allatis.

§. 38. Legitimationem Prolis ex Soluto & Soluta procreatae, quae fit per subsequens matrimonium, ex Sacramenti virtute derivandam esse putas, eodem Alexandro III. auctore, qui ait: *Tanta est enim vis Sacramenti, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi*. Unde arguis, quod, si isti ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obstat, quominus filii pariter ex adulterio suscepti, tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant. I. A virtute Sacramenti.

§. 39. Verum ubi a te legitur: *Tanta est vis Sacramenti*, Nos legimus: *Tanta est vis Matrimonii*, quemadmodum scriptum est in Decretali Alexandri III. *Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi*. Quod si ad integram Decretalem, quae apud Harduinum est, de more provoces; rogamus, ne te pigeat in marginem quoque oculos conjicere; ibi enim, loco verbi *Sacramenti*, adnotatum reperies aliud *Matrimonii*. Nec aliter profecto res se habere poterat. Vis enim ac dignitas Matrimonii, qua Sacramentum est, in eo est posita, quod gratiam sanctificantem confert, quod unionem hypostaticam Verbi Divini cum humana natura repraesentat, itidemque illam, qua Christus cum Ecclesia per gratiam conjungitur; non autem in eo sita est, quod spuriam prolem legitimam efficiat. Neque enim hanc efficaciam Jesus Christus tribuit Matrimonio, quum illud ad dignitatem Sacramenti novae Legis evexit; sed id ab Ecclesia institutum est, cui placuit, pro auctoritate sibi concessa, statuere, ut proles extra matrimonium, non tamen ex adulterio, procreata, per subsequens matrimonium legitima fieret. Emendatur lectio Textus adducti. Legitimandi vis non a Sacramento, sed a lege Ecclesiast. provenit.

§. 40. Denique addis, magis abominatam Canonicis Legibus esse prolem incestuosam, quam sit proles adulterina; ideoque, quum illa interdum legitima fiat, hanc etiam pari aut majori ratione legitimari posse. Porro legitimatur proles incestuosa, ope dispensationis, quae dicitur *in radice Matrimonii*. Ut autem obtineatur hujusmodi Dispensatio, quae non sine urgentissima causa concedi consuevit, requiritur quod proles nata sit ex copula non manifeste fornicaria, sed putative matrimoniali, quodque impedimentum, quo matrimonii nullitas inducta est, non a jure Divino, aut naturali, sed a jure dumtaxat Ecclesiastico proveniat. Sicque, & non aliter, legitimatur proles incestuosa, vigore dispensationis, quae dicitur *in radice matrimonii*. Tuum modo est hujusmodi circumstantias aptare ad legitimationem prolis ex adulterio genitae; quod sane opus ingenii Nostri tenuitatem excedere fatemur. II. Ab exemplo legitimationis prolis incestuosae. Ostenditur non aptari ad legitimationem prolis adulterinae per subsequens matrim.

§. 41. Hactenus Fraternitati Tuae satisfacere studuimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum somno detracti; meram gerentes in hac Epistola, ut initio dicebamus, privati Doctoris personam. Nunc demum Epistolae Nostrae finem facientes, Supremi Pastoris partes resumimus, ut Apostolicam tibi Benedictionem impertiamur; utque praeterea te admoneamus, quod, quum ea, quae ad Nos scripsisti, a Justo Heningio Boehemero (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) sis mutua- Admonitio Pontificis.

tuatus, eaque descripseris ex ejus Opere de Jure Ecclesiastico Protestantium *Tom.* 1. *pag* 287. *& sequent.*, juxta tertiam Editionem anno 1730. Typis impressam; Sicuti laudabilis foret industria tua, si eo auctore usus esse ad venerabiles Ecclesiæ Catholicæ doctrinas illustrandas, aut si ipsum in iis, in quibus Nobis adversatur, confutare aggressus esses; ita reprehensioni te obnoxium fecisti, dum illius O us perlegere, atque etiam tacitus transcribere ausus es, ut ad impugnandas Canonicæ Jurisprudentiæ sententias inter Orthodoxos communiter receptas, instructior accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias, Tibi persuasum volumus, non minus sincero charitatis affectu Nos te complecti, ac Fraternitati Tuæ fausta omnia ex animo adprecari.

Dat. die 5. Dec. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 5. Decemb. 1744. Pontificatus Nostri Anno V.

DE APOSTOLICIS

Constitutionibus circa Ritus Sinenses editis omnimode observandis.

Venerabili Fratri Polycarpo Episcopo Pekinensi in Sinis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Declarationes & Juramenta abEpisc. Pek n. ad S. Sedem transmissa. REdditæ Nobis fuerunt eodem tempore duæ Fraternitatis Tuæ epistolæ, prima quidem die decima mensis Januarii elapsi anni 1743. qua gratiarum actionem Nobis, quod Tibi Episcopatum Pekinensem in Sinis contulerimus, referre studes: altera vero die quinta mensis itidem Januarii currentis anni 1744. data, qua dolens quereris, Te apud Nos tamquam debitæ Apostolicis Constitutionibus ac Decretis obedientiæ reum fuisse peractum. Una insimul cum hisce Epistolis tuis accepimus pariter solemnem jurisjurandi a Te in Episcopali tua inauguratione delati, juxta formam, ac tenorem Tibi præscriptum in ipsis Nostris tuæ ad Episcopatum promot onis literis in simili forma Brevis expeditis, Actum; necnon duo alia a Te seorsim præscripta testimonia, alterum quidem de jurejurando super Apostolicæ Constitutionis, quæ incipit *Ex illa die*: alterum vero de jurejurando etiam super alterius Apostolicæ Constitutionis, quæ incipit *Ex quo*, observantia; præstitis. Hisce omnibus conjuncta erant nonnulla etiam præscripta Missionariorum testimonia, qui te studiosum zelantemque super observantia memoratæ Apostolicæ Constitutionis *Ex illa die*, esse testabantur, quemadmodum tu ipse Sacramento contestaris.

Adhortatio ad exactam Constitutionem observantiam. §. 1. Sed Fraternitati Tuæ &c. *& infra*: id unum in animo semper fixum permaneat, tam apud Nos ipso, quam apud Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales negotiis & consultationibus quarumcumque Congregationum Apostolicæ hujus Sanctæ Sedi præpositos, plurimum valere hoc unicum & maximum, ad accusationum veritatem falsitatemve dijudicandam comprobandamque, argumentum, novam scilicet post criminum delationes initam agendi rationem. Quamobrem adesto animis, & eniteret, ut quemadmodum Tu spopondisti, & Nos de Fraternitate Tua nobis pollicemur, ita deinceps Te in omnibus rebus geras, ut tuam erga Apostolicas Constitutiones, atque eas præsertim, de quibus agitur, obedientiam, reverentiam, zelumque non solum Nobis, sed universis etiam, probare & reipsa commonstrare ex animo satagas. Hinc enim fore condimus, ut falsitatis redarguantur accusationes de gestarum rerum ratione a Te hactenus habita instructæ,

Episc. sensus circa Sinensis Ecclesiæ statum. §. 2. Porro, ut ceteris in tuis Literis a Te propositis satisfaciamus; asseris quidem, quod cum per quatuordecim annos operam laboresque tuos in Sacris Missionibus antea peragendis impenderis, atque adeo optime noveris istarum partium ac populorum ingenia, & rerum vices, ac contestari præ cæteris possis, præsentia certe tempora exposcere, non angustiari vasa carnis, sed dilatari spatia caritatis; ac propterea melius fuisse consultum, res omnes in eodem, quo reperiebatur, statu relinque-

quere, cum in præsentia omnis spes de exigenda a Christifidelibus illarum partium debita Apostolicis Constitutionibus obedientia penitus præcisa videatur: Apostolica namque Sacrosanctum Jesu Christi Evangelium prædicandi libertas, non tam impedita, quam certe sublata est; quippe quod Christifideles per vim metumque ad Idolorum templa trahuntur; unde timendum est ne proximum immineat Sacris Missionibus excidium: Nec Fraternitati Tuæ, nec aliis in Vinea Dei adlaborantibus, insunt vires, quibus per vim etiam Christifideles, ut vestris mandatis ea, qua par est, reverentia obediant, cogi possint: Tartari pariter, & ipsi Fideles, tam intra Pekini mœnia, quam in suburbiis, sub gravi duræ servitutis jugo degentes, omni procul dubio antiquis indulgentiis permissionibusque per abusum inhærentes, ne a Dominis ad Imperatorem deferantur, Apostolicarum Constitutionum observantiam periculis ac tormentis posthabebunt; quamvis Fraternitas tua aliique Missionarii per pastorales exhortationes monere obtestarique minime omittant.

§. 3. At liceat ut Fraternitati Tuæ replicemus, post susceptum consilium omnsque per tot annos retinendi servarique faciendi Patrios Sinarum Ritus, priscasque cæremonias, propositis tot tantisque in varias partes trahentibus dubiis & disputationibus, post diuturnam accuratissimamque, adhibitis diligentiis, requisitisque debitis notitiis, eorumdem Rituum & Cæremoniarum discussionem, fieri ne poterat, ut sine gravissimo conscientiæ angore consilia tanta providentia capta, & constitutiones tanta sapientia propositæ amplius differrentur? Certe si obfirmatis Patronorum proscriptorum Rituum Cæremoniarumque hujusmodi sensibus votisque assensum satisfactumque fuisset, nunquam profecto advenisset tempus, verba tua usurpamus, angustiandi vasa carnis? Nos quidem non latet, Vobis deesse cogendi compellendique vires; sed scimus & certi sumus, eamdem inesse vobis virtutem, quam habebant Sanctissimi Jesu Christi Apostoli (si tamen apostolico spiritu ducti ad Evangelium prædicandum ad remotissimos populos accessistis), qui reponentes omnem fiduciam in eo, qui eos confortabat, Deo, & ferventis caritatis zelo, & verbi Divini Ministerio, non solum Gentes ad credendum perducebant, sed credentes etiam, nova Fidei germina, collectumque Jesu Christi gregem providentissime regebant, & suaviter fortiterque incendebant, & excitabant ad illud jucundissimum spectaculum a Minucio Felice descriptum, præsertim ubi ob oculos ponit lætitiam Christifidelium, qui intentatas minas objectaque tormenta despicientes, libertatem suam adversus Reges & Principes erigebant, soli Deo cedebant.

Pontifex ostendit necessariam fuisse Constitutionum editionem.

Nec pro obtinenda earum observantia vim coactivam Missionariis opus esse.

§. 4. Ingenti cum animi nostri dolore, & graviori, quam explicari possit, mærore, tuum excepimus sane nuntium de persecutionibus istic adversus Sacrosanctam Jesu Christi Religionem sævientibus: verum quod hujusmodi persecutiones, si minime fuissent proscripti Ritus Cæremoniæque Sinenses, si minime sublatæ fuissent indulgentiæ permissionesque laudati Caroli Ambrosii Patriarchæ, vel desinerent, vel mitiores fierent, sive prædicandi Evangelium libertas magis coalesceret, nec Christifideles ad Idolorum templa raperentur; Hæc ne iis quidem sibi, qui res juxta humanæ prudentiæ regulas dijudicant, unquam persuadebunt; quanto magis eadem in animum numquam inducent suum ii, quibus pro comperto exploratoque est, quod Christiana Religio inter persecutiones semper increverit adoleveritque.

Persecutionem adversus Fideles in Sinis, ob Sedis Apostolicæ Decreta augeri non potuisse.

§. 5. Omnibus jam notum est, in rebus ad Orthodoxam religionem spectantibus, patientiam sive tolerantiam, ubi de superstitione vel idololatria agitur, nullo pacto haberi posse; tunc enim juxta Tertullianum: *Omnis patientia hujusmodi Idololatria*, Cæterum unicum ac singulare solatium, quo Nos dolentium mærentesque consolamur, inde affertur, quod ex tuis literis perspicimus, Te pro debita Apostolicis Constitutionibus, ac Decretis observantia, probe studiosum planeque accensum esse. Quamobrem fore in Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis confidimus, ut Christifideles proposito Fraternitatis tuæ exemplo, zelo, opera, consiliis, & monitis excitati, Orthodoxam Fidem integram, reliquiarumque gentilitatis omnino puram putamque, ad Principis etiam tenebrarum contemptum despicatumque, constanti pectore profiteri, & coram omnibus Jesum Christum confiteri non erubescant. Nam *utile est & salutare*, ut Sanct. Cyprianus Episcopus, & Martyr. verbo & opere docuit, *cum se Episcopus per firmamentum Fidei Fratribus præbet imitandum*. Interea a bonorum omnium Largitore Deo uberrimam cælestium

Nullam conniventiam in causa Fidei adhiberi posse demonstrat.

charismatum copiam Fraternitati Tuæ apprecantes, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, etiam peramanter impertimur.

Dat. die 19. Dec. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xix. Decembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

CXV. **REFORMATIO**

Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicum Romanæ Curiæ, & singulorum Jurisdictio certis limitibus præfinitur, confirmantur Decreta super Judicum recusationibus & declinationibus jam edita; & certa forma servanda præscribitur, tum in delendis Vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Venerabilibus, & Pecuniis Depositis &c. tum in Decretis Jurisdictionis voluntarie in Urbe, & Statu Ecclesiastico interponendis.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. Reformationes Tribunalium a Romanis Pontificibus identidem peractæ. Romanæ Curiæ præstantiam, atque præcipuam justitiæ recte administrandæ laudem, eidem omnium ubique gentium consensu tributam, summo studio atque opera tueri curarunt Prædecessores nostri Romani Pontifices, eaque de causa tum sapientissimas Leges, pro rerum & temporum opportunitate, condiderunt; tum vero, quoties in Judiciorum tractatione aliqua corrigenda, resecanda, aut in meliorem formam redigenda esse censuerunt, id Apostolicis editis Constitutionibus, quarum inferius mentionem fieri sæpe continget, præstare non omiserunt.

Pontificis studium pro recta Justitiæ administratione. Ejusdem providentiæ extra Urbem. Item in Romana Curia. §. 1. Et Nos quidem ipsorum vestigiis inhærentes, ex quo Supremum hoc Justitiæ Solium Dei nutu conscendimus; inter innumeras Apostolatus Nostri curas; illam assidue præ oculis habuimus, ut tam Ecclesiastica, quam civilia Judicia, & maxima, qua par est, integritate ac fide, & rectissimo expeditoque ordine exercerentur. Itaque præter generalem providentiam, qua Ecclesiasticarum Legum conservationi, & veriori earundem interpretationi per universam Ecclesiam pro viribus prospicere non destitimus, ac præter peculiarem Tribunalium Bononiensium Reformationem a Nobis integre peractam, per Apostolicas Nostras Constitutiones, ex quibus aliarum etiam Provinciarum Curias, per Ecclesiasticæ Ditionis tractum, exemplum & normam capturas esse confidimus, in hac ipsa Romana Curia complures atque perspicuas edidimus significationes nostri ardentissimi studii, quo de justitia in Urbe recte administranda in primis soliciti sumus; idque potissimum Nobis propositum fuit; & quum Causarum tam Ecclesiasticarum, quam Civilium aliquas Nobis ipsis cognoscendas, ac definiendas reservavimus; & quum sæpissime Congregationes Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ipsaque aliquando Ordinario Romanæ Curiæ Tribunalia, coram Nobis sententias dicere jussimus; ac denique quum Signaturam Gratiæ nuncupatam, ad quam pleræque lites & controversiæ, præpedito, aut expleto in cæteris Tribunalibus cursu legitimo, & jure concesso, tamquam ad Sacram Principis Aram deferuntur, semel & iterum singulis annis per Nosmetipsos publice habuimus, in eaque sententiam nostram tum circa singulas propositas causas protulimus, tum vero, occasione data, circa totam judicandi rationem coram universo Judicum, & Curialium conventu aperire curavimus.

Necessitas prosequendi Tribunalium Reformationem. §. 2. Cum autem & diuturno nostro rerum forensium usu, & crebris gravium Virorum relationibus & querelis, compertum haberemus, nonnullos abusus in judiciali praxi Tribunalium hujus Nostræ Urbis & Curiæ invectos esse, quibus & justitiæ cursum interverti, aut saltem retardari, & litigantium dispendia magnopere augeri contingeret, illasque potissimum controversias in longum sæpe protrahi, quæ circa Judicum, & Tribunalium competentiam, eorumque recusationes declinationesque, versarentur; Cumque jam commendata singulis Tribunalibus earum rerum reformatione, quæ in ipsorum potestate erant, eaque sedulo ab ipsis peracta, satis agnoverimus, me-

memorata incommodo non omnia posse privata Judicum sive Tribunalium auctoritate submoveri ad ampliorem atque absolutiorem Judiciorum Reformationem, supradictorum Prædecessorum exemplo, deveniendum Nobis esse judicavimus.

Deputatio Congreg. Particularis ad hunc effectum.

§. 3. Quamobrem prædictorum omnium abusuum cognitionem delegavimus peculiari Congregationi a Nobis deputatæ, duobus nempe S. R. E. Cardinalibus, ac septem Romanæ Curiæ Prælatis in præcipuis eiusdem Curiæ Tribunalibus actu jus dicentibus; quæ quidem Congregatio, serio studio, longaque indagine, relatos abusus notavit, atque recensuit; & providis efformatis decretis, opportuna Nobis remedia suggessit; ex quibus aliqua, quæ statim approbatione digna judicavimus, statim quoque auctoritate Nostra publicari jussimus, & observari; reliqua vero maturiori examini subjecta, diuturna consideratione, rerum ac temporum opportunitati aptare studuimus; illaque, cum iisdem fere, aliisque Viris in juris scientia & justitiæ administratione apprime versatis, Ministris Nostris, necnon cum aliquibus ejusdem Curiæ Nostræ Causidicis, Forensi facultate doctrinaque præstantibus, communicata; tandem, hac nostra Constitutione perpetuæ legis vim habitura, promulgamus, edicimus, atque sancimus.

Cujus Decr. jam edita sunt, partim in præsenti promulgantur.

I De executione Citationum, Mandatorum &c Rom. Cur.

§. 4. Ac Primum omnium, Jurisdictionem Judicum, & Tribunalium Romanæ Curiæ, quorum auctoritas a Nostra & Romani pro tempore Pontificis auctoritate profluit, nostroque & Pontificio nomine exercetur, sartam tectam servare, ac debita veneratione ab omnibus observari cupientes: Apostolicas Nostras Literas, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curiæ, seu Sedis Apostolicæ* datas Anno MDCCXLII. tertio Kalendas Aprilis, quarum initium est *Pastoralis Regiminis*, omnesque ordinationes ac dispositiones in illis contentas; pœnas quoque adversus quoscumque prædictam executionem impedientes in eisdem comminatas atque statutas, cum cæteris præceptis atque mandatis, ac si prædictæ Literæ per extensum præsentibus insererentur, confirmamus, innovamus, ac de novo statuimus.

Innovatur Constit. edita 30 Mart. 1742.

Refertur suspensio concessa quoad valorem citationum Cameralium non subscriptarum in partibus.

§. 5. Et quamvis post earundem Literarum Nostrarum publicationem, delatis ad Nos quorundam conquestionibus, & præsertim ex Provincia nostra Romandiolæ, super abusum Citationum Typis Cameralibus impressarum, quæ vulgo Citationes Camerales nuncupantur; propterea quod a nemine ex Judicibus Romanæ Curiæ subscribi, seu firmari soleant, & nihilominus post legitimam earum exequutionem inhibendi vim habere dicerentur; Nos tunc, ut in re gravi caute matureque procederemus, per quasdam Literas Secretariæ Nostræ Status nuncupatæ provisionaliter declarari fecimus, Citationes hujusmodi a nullo ex Judicibus Romanæ Curiæ propria manu subscriptas, in prædicta nostra Constitutione minime comprehendi: Postea tamen universo negotio occasione præsentis Reformationis diligentissime discusso, cum Nobis constiterit, usum prædictarum Citationum nedum doctorum Hominum suffragiis, sed etiam pervetusta, & nunquam alias interrupta tum Romanæ Curiæ, tum ipsius Provinciæ Romandiolæ, atque aliarum Status Nostri Ecclesiastici Provinciarum observantia comprobari; & quatenus specialis subscripti in eis indistincte exigeretur, non modicum inde damnum ac dispendium in Subditos atque Incolas earundem Provinciarum fore profecturum: Nunc demum præsentium Literarum tenore certum ac stabilem cursum Citationibus hujus generis dare, & una simul quibuscumque fraudibus, quæ per eas fieri possent, quantum in Domino possumus, occurrere volentes: statuimus in primis, ordinamus, ac declaramus, quod sicuti hactenus, & a tempore antiquissimo, ita quoque in posterum unicuique pro arbitrio suo liceat per eiusmodi Citationes Typis Cameralibus impressas debitorem suum absentem, sive aliter sibi obligatum, coram Auditore Generali Causarum Curiæ Cameræ Nostræ Apostolicæ, vel altero ex eius Locumtenentibus, in Jus & Judicium evocare, etiamsi ipsæ Citationes a nullo ex prædictis Judicibus, immo nec etiam ab eorum Notariis, subscriptæ fuerint; (memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Cardinalium pro tempore Legatorum, & aliis quibuscumque contrariis non obstantibus); dummodo tamen agatur de causis, in quibus ipse A. C. vigore suarum facultatum, aut virtute alicuius Privilegii, quod Instanti de jure competat, sit Judex competens Rei conventi, seu Partis citatæ, etiam in prima instantia, alias prædictæ Citationes neque valeant, neque afficiant, perinde ac si factæ vel exequutæ non fuissent: Cum enim in hujusmodi causis unusquisque de jure debitorem suum etiam verbaliter coram A. C. in jus voca-

Sed, perpensa veteri consuetudine, earumque utilitate,

Sancitur easdem in Posterum valere, in causis, quibus A.C est Judex competens in prima instantia

vocare possit, nihil sane proponi potest cur illum pari modo per dictas Citationes Camerales etiam non subscriptas citare, & in jus vocare non valeat.

Et, si partibus competat variatio Fori, etiam postquam Causæ jam alibi introductæ fuerunt.

§. 6. Quod si aliqua ex prædictis causis, ut præfertur, privilegiatis, in quibus nimirum A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, reperiatur jam contestata, & introducta coram alio Judice de Partibus, & nihilominus alter ex litigantibus, cui competat variatio Fori, vel vigore Obligationis Cameralis, vel virtute *Leg. unic. Cod. Quando Imper. inter Pupillos; & Viduas &c.* citaverit coram A. C. cum dictis Citationibus impressis, & non subscriptis: Tunc etiam volumus & mandamus eas exequi, & attendi debere; sed eo casu A. C. vel ejus Locumtenentibus, Causas hujusmodi reassumere non liceat, nisi in statu, & terminis, refectis sumptibus usque tunc factis ab altera Parte, & transportatis actis, expensis illius, qui Forum variare voluerit, ut hactenus laudabiliter observatum fuit.

Quæ tamen reassumi debent in statu & terminis, refectis expensis, & transportatis actis.

Usus cit. per citat. Camerales coram Præfecto Sign. Just. ejusque Auditore in pluribus casibus.

Utilitas partium in hujusmodi recursibus.

§. 7. Quoniam vero passim citari solet cum hisce ipsis Citationibus Cameralibus non solum in causis, ut supra, privilegiatis, coram A. C. sub cujus nomine eædem Citationes ut plurimum imprimuntur, sed etiam in aliis Causis indifferentibus coram Cardinali Signaturæ Nostræ Justitiæ pro tempore Præfecto, & ejus Auditore; Idque in quatuor potissime casibus; nempe cum petitur supersessoria ad effectum adeundi plenam Signaturam; Cum citatur pro subdelegatione Judicis in Partibus in gradu recursus; Cum petitur declarari Causam spectare ad unum potius, quam ad alium Judicem; Et denique cum petitur purgatio attentatorum, in spretum ipsius Signaturæ commissorum; Propterea Nos ex una parte considerantes nullo modo auferendam esse, quin potius diligenter conservandam Subditis Nostrarum Provinciarum & Legationum libertatem illam, qua semper hactenus gavisi fuerunt, recurrendi scilicet pro ipsorum arbitrio, vel ad prælaudatam Nostram Signaturam Justitiæ, vel ad Signaturam, quam habere dicuntur in ventre in sua quisque Provincia Legati Sedis Apostolicæ, eorumque Vice-Legati: Ac de cetero animadvertentes non absurde eos facere, qui potius ad Signaturam Justitiæ, quam ad alteram Legatorum, aut Vice-Legatorum recurrunt; quia nempe illas Causas, quarum valor non ascendit ad scuta centum, haudquaquam retinet, seu committit in Curia; sed juxta providas Prædecessorum Nostrorum reformationes, & præsertim recol. mem. Benedicti XIII., eas remittit ad Partes, mediante subdelegatione alterius Judicis in eadem Civitate, seu loco, ubi primus pronunciavit, ad effectum procedendi in gradu recursus per acta ejusdem Notarii & consequenter absque ulla transportatione actorum, atque insuper sine solutione Propinæ: Contra vero Signatura Legatorum, & Vice-Legatorum, & præsertim illa Cardinalis pro tempore Legati, aut Vice-Legati Provinciæ Romandiolæ, quoties Causæ excedunt tenuissimam summam scutorum quatuor, retinere eas, ut plurimum, solet in ipsa Curia, in qua residet Legatus, aut Vice-Legatus; Ex quo sequitur, ut Partes, non sine magno dispendio atque incommodo, & acta prioris Judicis ad ipsam Curiam Legationis transportare, & Propinam novo Judici ejusdem Curiæ solvere cogantur; Immo etiam tot Propinas, quot sunt Capita separata, ex quibus, pro multiplicitate diversarum exceptionum, sententia secundi, vel ulterioris Judicis quam sæpissime componitur.

Qui permittuntur fieri etiam per citationes Camerales non subscriptas.

§. 8. Idcirco statuimus ac mandamus, etiam quoad prædictas Citationes, quas fieri contingat coram Cardinali Signaturæ Præfecto, vel ejus Auditore, prædictum antiquissimum usum in posterum observari, itaut quicumque de dicta Legatione Romandiolæ, aut de aliis Provinciis, Legationibus, vel Guberniis Status Nostri Ecclesiastici, recurrere potius velit ad Signaturam Nostram Justitiæ, quam ad Signaturam Legati, aut Vice-Legati, hoc pro arbitrio suo facere possit, citando alteram Partem cum dictis Citationibus Cameralibus; nullique liceat earum exequutionem retardare, vel impedire sub prætextu, quod a Cardinali Præfecto, vel ejus Auditore, aut eorum Notario, subscriptæ non fuerint, sub pœnis expressis in dicta Nostra Constitutione, *De non impedienda exequutione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curiæ*, quam ad has quoque Citationes Camerales impressas, & non subscriptas, quatenus opus sit, extendimus, & ampliamus, memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Legatorum, cæterisque contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Non tamen si præventum fuerit coram Signatura Legat. aut Vice-legat. vel ipsi in causa rescripser.

§. 9. At vero, ne utilis, & antiquus istarum Citationum usus transeat in abusum, & corruptelam, a prædicta generali regula sequentes casus excipimus & præservamus. Primo videlicet, si una ex Partibus, mediante Citatione legitime exequuta, præve-

nerit

nerit aliam coram Signatura Legati, seu Vice-Legati; & multo magis si Legatus, aut Vice-Legatus, qui habeat in suis facultatibus etiam facultatem Signaturæ, in Causa jam rescripserit: Tunc enim non amplius Citationes prædictas coram Signatura Justitiæ, ejusque Præfecto, vel Auditore, attendi volumus, sed solum admitti recursum ad Signaturam Gratiæ, & consequenter nullas alias Citationes attendendas esse, vel afficere, quam Citationes speciales ab Auditore Nostro, & Pontificum pro tempore Successorum Nostrorum, subscriptas.

§. 10. Item Citationes ejusmodi Camerales, & non subscriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune sperni posse, tam in Causis summæ appellabilis, quatenus citetur ad videndum supersederi usque ad primam Signaturam, quam in Causis summæ recurribilis, quatenus citetur ad videndum subdelegari Judicem in partibus in gradu recursus, quoties nondum ab ipso Judice de Partibus pronunciatum fuit vel per sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen saltem inferens ejusmodi, quod deinceps per ipsam Definitivam reparari nequeat. Quod si Judex de Partibus in Causam jam decreverit, seu pronunciaverit, ut supra volumus Citationes prædictas omnino attendi, & inhibere, etiamsi, contra debitum juris ordinem in Causa summæ appellabilis citatum fuerit ad videndum subdelegari alium Judicem in gradu recursus, vel in Causa simpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum supersederi. Et solum in hisce casibus Præfectus Signaturæ, vel ejus Auditor, supplere teneatur defectum Partium, vel Defensorum, mandando supersederi in Causis summæ appellabilis, & respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturæ, & quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

Citationes prædictæ non attendendæ, si petatur super sess. vel subdeleg antequam Judex de Partibus definitive pronunciet. Post diffinitivam afficiunt.

Errorque partium in petenda superseff. vel subdeleg. Judicis, a Præfecto S. J., ejusve Aud. supplendus est

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetæ in Regione currentis; vel quando jam adsunt in Causa duo judicata consecutiva & conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menstrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione Schedulæ, quæ vulgo dicitur *Pagherò per altrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus, nullum recursum in suspensivo a Cardinali Præfecto Signaturæ, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in prædictis casibus, & quolibet eorum, postquam verificati fuerint coram Judice subdelegato, volumus ac statuimus, ejusmodi subdelegationem non afficere, nisi in solo devolutivo, & sine præjudicio legitimæ exequutionis.

Enunciantur alii casus in quibus non est admittendus in suspensivo.

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegiatis, idest illis, in quibus A.C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unicæ*: Quoad reliquas Causas extra Districtum Urbis, quæ sint summæ dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem scutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu qua pronunciatum fuit primum judicatum, cum solita clausula; *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admissione, vel denegatione recursus, per acta ejusdem Notarii, & sine solutione Propinæ & Registri, &, quatenus Partes in eum non consenserint, ad effectum deputandi alium Judicem in sui locum, cum iisdem facultatibus, de consensu ipsarum Partium, sin minus ex Officio*: Itaut aliter factæ subdelegationes nullius sint roboris ac momenti.

In causis non privilegiatis & summæ recurribilis, extra Districtum, subdeleg. est Judex in Partibus, cum clausula opportunia.

§. 13. Postremo volumus, atque statuimus, quod postquam una ex Partibus aliquam ex prædictis Citationibus impressis, & non subscriptis, exequi fecerit coram Præfecto Signaturæ, vel Auditore; Altera vero, quæ sic citata fuit, in actis comparuerit, cum solita protestatione *Nihil fieri*: Nulla alia deinde similis Citatio eamdem continens Instantiam, quæ in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolii, vel attentorum.

Una citat. executa, & attenta, alia non attendatur.

§. 14. Per hæc autem non intendimus Privilegia de Causis non avocandis, aut alteri id genus, si quo forte gaudeat Civitas, Provincia, vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, in aliquo derogare vel præjudicare; Multoque minus aliquid innovare circa ea, quæ ad asserendam Ordinariorum jurisdictionem, atque eorumdem Decretorum executionem, in Causis potissimum, quæ ad Ecclesiasticam Disciplinam pertinent, distincte mandavimus & constituimus per Apostolicas Nostras Literas: *De Appellationibus, & inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis.*

Præferrantur Privilegia de non avocando, & dispositio Constit. ad Militantis ad 30. Mar. 1742.

Ec-

Ecclesiæ regimen, datas 3. Kalendas Aprilis anno MDCCXLII. quas quidem in omnibus & per omnia confirmamus & innovamus, & ab omnibus, ad quos spectat, adamussim observari præcipimus.

Provisio super multiplicat. Propinarum differtur.

§. 15. Porro, quod attinet ad præfatam multiplicationem Propinarum, quæ extra Romanam Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim frequentatur; Nos etiam super eo, quod æquum fuerit & rationi consentaneum, deinceps, largiente Domino, provide statuemus, cognita prius origine, diligenterque perpensis Causis hujusmodi multiplicationis; quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostræ Bononiæ eiusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus & decretis id ipsum præstare non omisimus.

II. De Jurisdictione Tribunalium Urbis.

1. Innovatur Const. super suppressione Judic. Part. edita 15 Febr. 1742.

§. 16. Ut autem omnia submoveamus obstacula, quæ propter variarum respective jurisdictionum conflictum, promptam celeremque justitiæ administrationem in hujus nostræ Urbis Tribunalibus impedire consueverant, alteram nostram Constitutionem sub datum xv. Kalendas Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. Pontificatus Nostri Secundo editam, quæ incipit: ***Quantum ad procurandam***, innovamus pariter, & observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio præfatæ Congregationi pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputare, providas fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicum Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, & in pristinum vigorem & observantiam reduximus, eisdemque inhærentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunis abolevimus.

Declaratur facultas Notarii Burgi limitative.

§. 17. Declarantes præterea, Notarium Burgi, cujus Officium in præfata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis mere laicalibus, & quatenus Rei conventi sint Incolæ, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro huiusmodi Causis Incolæ & habitatores prædicti, juxta eamdem Constitutionem Innocentii Papæ XII. conveniri possunt.

2. Juris Card. Vicarii in Causis mere Laic. prorogari possit, de consensu partium in actis expresse præstito.

§. 18. Jurisdictionem vero Nostri pro tempore in Urbe eiusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attenta dispositione prædictæ nostræ Constitutionis, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, esse prorogabilem per consensum Partium in Causis mere laicalibus, & inter mere Laicos, etiam spectantibus ad Curiam Capitolinam: Dummodo tamen ipse Partes sciant eum esse sibi Judicem incompetentem, & nihilominus ab initio litis, & ante illius contestationem, in Actis sui proprii & competentis Judicis, coram duobus Testibus, expresse consentiant in jurisdictionem ipsius Vicarii, vel per ipsos, vel per suos Procuratores, qui habeant speciale Mandatum ad consentiendum ut supra, alias, consensu isto expresse, ut supra, præstito deficiente, omnia acta coram eo facta in Causis prædictis, sint ipso jure nulla & irrita, Causaque per Judicem competentem, ad Instantiam sive Rei, sive Actoris, in quocumque statu, & quandocumque reassumi possit.

Exceptis Causis super executione obligationis Cameralis.

§. 19. Item dummodo in prædictis Causis mere laicalibus non agatur de executione Obligationis Cameralis. Tunc enim volumus, jurisdictionem Vicarii nequidem per consensum expressum esse prorogabilem, sed Causas reassumi posse ex Officio, vel a Curia Capitolina, si Partes, aut saltem Reus conventus, ejus Foro & jurisdictioni, ut infra, subjectus fuerit, vel ab A. C. prout ab una vel altera Curia præventum fuerit.

Ejusdem Vicarii Jurisdictio privativa in Causis Matrimon. & super Inst. Benef. in Urbe, & Districtu &c.

§. 20. In Causis super Matrimoniis contractis in Urbe, vel alio quocumque loco intra ejus Districtum in quo Ordinaria seu Episcopalis Jurisdictio nulli alteri competat, prout etiam in Causis super Institutione in Beneficiis Ecclesiasticis in dicta Urbe, & in iisdem locis existentibus, statuimus competere Jurisdictionem Cardinali Vicario, privative ad A. C. & quæcumque alia Urbis Tribunalia. In aliis vero Causis spectantibus ad ejus Tribunal, contra Clericos non exemptos, videlicet eos, qui sint Clerici Romani ratione Originis, vel Beneficii, vel contra Loca Pia existentia in Urbe, aliisque locis præfatis, declaramus eidem competere in Civilibus Jurisdictionem cumulative cum solo A. C. & consequenter inter eos locum esse præventioni. Dummodo tamen Clerici, & Loca Pia sint Rei conventi, non etiam si per eos conveniantur Personæ mere Laicales. Tunc etiam Vicario, sine consensu expresso Partium, ut supra, nulla competet Jurisdictio.

In Causis contra Clericos non exemptos, cumulative cum solo A. C.

§. 21.

In aliorum Diœcesibus & Territoriis intra Districtum nullam competere Jurisd. Card. Vic. Sed exequi posse dumtaxat ejusdem cit. & Mandata contra Clericos Romanos.

§. 21. Item decernimus, nullam in prima Instantia Vicario competere Jurisdictionem in Diœcesibus, & Territoriis aliorum Episcoporum, sive Ordinariorum, in prædicto districtu Urbis existentibus, nimirum intra quadragesimum lapidem, sed solum indictis Diœcesibus & Territoriis pro Causis ad eum spectantibus citare, & procedere posse contra Clericos Romanos, ut supra, ratione Originis, vel Beneficii, qui ibi commorantur; necnon exequi posse Mandata tam realiter, quam personaliter per eum contra ipsos expedita. Et hoc ipsum servari volumus in Diœcesibus sex Episcoporum S. R. E. Cardinalium, qui Episcopi Suburbicarii nuncupari solent: Nam sive Episcopatus isti habeantur per distinctis & diversis ab Episcopatu Romano, sive dicti Cardinales censeantur in hisce Diœcesibus tamquam Coadjutores Romani Episcopi, neutro casu decet Cardinalem Urbis Vicarium cumulativam cum ipsis Jurisdictionem in prima Instantia habere.

Facultas Vicarii privativa interponendi Decreta in contractibus Reg.

§. 22. Item statuimus, Cardinali Vicario, privative ad A. C. & quoscumque alios, competere facultatem interponendi Decreta in renuntiationibus, & aliis quibuscumque contractibus Regularium utriusque sexus, in Cœnobiis, & Monasteriis Urbis, aut præfatorum Locorum, tempore probationis, degentium.

Gubernatori Urbis non competere Jurisd. in Civilibus contra Clericos &c.

§. 23. Gubernatori autem Urbis, & ejus Tribunali, nullam in Civilibus competere Jurisdictionem contra Clericos, Ecclesias, aut Loca Pia, sine speciali commissione nostra, vel nostrorum pro tempore Successorum.

4. Causæ Mercedis & infra sc. 25. judicari possint tam a Vicario, quam a Gubernatore contra quoscumque.

§. 24. Attamen, ut Causæ Mercedis diurnæ, vel menstruæ, prout etiam Causæ infra summam scutorum viginti quinque, quam citissime expediantur, hoc speciali Privilegio eas donamus, ut nempe Laici etiam in Tribunali Cardinalis Vicarii, & respective Clerici, & Loca Pia etiam coram Urbis Gubernatore, arbitrio Actoris, valide, & licite conveniri possint, ita ut nec etiam prætextu obligationis Cameralis, eorumdem Jurisdictio valeat declinari.

5. Curia Capitolina quam Jurisdictionem exercere possit intra districtum.

§. 25. Curiæ vero Capitolinæ jurisdictionem extendi decernimus etiam extra Urbem, & per omnia & singula loca Districtus intra quadragesimum lapidem, sed ad solum effectum citandi, & procedendi in causis, mere laicalibus, atque alias ad ejus Forum spectantibus, contra Cives Romanos, vel Incolas, vel qui aliter juxta dispositionem Statuti *l.* 1. *c.* 41. ejusdem Curiæ Jurisdictioni subjecti sint; necnon exequendi contra eos, & eorum bona mere laicalia, Mandata ab ipsa Curia relaxata, dummodo, Personis vel Bonis in aliquo loco jurisdictionali existentibus, servetur quoad executionem Mandatorum, forma ab eodem Statuto præscripta *dicto l.* 1. *c.* 57.

Procedere possit in Causis concursus ad Bona Laici debitoris de directo dominio Ecclesiæ. Citra tamen executionem & subhastationem.

§. 26. In causis autem Concursus super bonis Laici debitoris, qui cæteroquin juxta dispositionem Juris, & Statutorum Urbis, sit subjectus Curiæ Capitolinæ, definimus competere eidem Curiæ iurisdictionem, etiam Bona sub concursu posita, sive pro parte, sive in totum, sint de proprietate seu dominio directo Clericorum, Ecclesiarum, Monasteriorum, aut aliorum Piorum Locorum; sed tamen præfatam jurisdictionem competere pro eo tantum, quod pertinet ad deputationem Œconomi, ad graduationem Creditorum, necnon distributionem, seu consignationem pretii ex dictis bonis emphyteuticis retrahendi, postquam fuerint subhastata, & deliberata. Quo vero ad executionem, subhastationem, & deliberationem ipsorum bonorum emphiteuticorum de proprietate, seu directo dominio, ut supra, non spectare ad Curiam Capitolinam, sed ad A. C., aut Cardinalem Vicarium, aut aliam Curiam Ecclesiasticam competentem: Ita tamen ut Cædula Depositi a Cursore, seu Mandatario, non deponatur in actis Curiæ Ecclesiasticæ, sed statim, & immediate deferatur ad Judicem Concursus, ut supra.

Magistri Justitiarii non procedant contra Clericos.

§. 27. Nolumus autem Magistros Justitiarios ullam exercere, aut habere jurisdictionem contra Clericos & Loca Pia.

III Confirmantur Decreta edita 10. Januarii 1742. Abusus Privilegiorum in Patentatis quoad declinationem Judicum.

§. 28. Sed quoniam, stabilitis etiam limitibus jurisdictionis singulorum Judicium, & Tribunalium, sæpe contingit eorum auctoritatem, & forum a Partibus declinari, vel in ipso initio, vel in progressu litis, ad defatigandum vexandumque Adversarium, vel etiam in ipsius litis fine, ad evitandam aut differendam Decretorum vel Mandatorum exequutionem; idque obtentu & præsidio Literarum Patentium, quas multi obtinent ratione diversorum Officiorum & Familiaritatum, ex quibus plura sibi quoad electionem Fori competere Privilegia contendunt; ideo nonnulla Decreta super hoc efformata a prædicta Congregatione particulari pro Tribunalium reformatione a Nobis deputata, quæ jam, auctoritatis Nostræ robore munita, publicari jussimus sub die x. Jan. Ann. MDCC-

MDCCXLII. hic per extensum inserta denuo sancimus, & præsentium quoque serie omnino servari mandamus. Eaque sunt tenoris sequentis, videlicet.

Privilegium Fori competat Patentatis solummodo in Causis concernentibus eorum Officia. Nisi privilegio renuntiaverint, etiam per consensum æquipollentem.

§. 29. *Privilegiati, seu Patentati cujuscumque generis (exceptis Patentatis Sacræ inquisitionis) fori privilegio gaudere non debeant, nisi in causis, & negotiis concernentibus Officia, & Ministeria, quorum intuitu sunt privilegiati, videlicet ad normam Decretorum, quæ super hac materia prodierunt tempore san. mem. Urbani VIII., ac Innocentii XI., necnon Innocentii XII., itidemque servata forma præscripta per Decreta Congregationis Reformationis Tribunalium die 4. Apr. Anni* MDCCXXXI.*, itaut, ad tramites præfatorum Decretum, etiam in prædictis Causis, & negotiis concernentibus Officia, & Ministeria Privilegiatorum, seu Patentatorum, quantum attinet ad eorum favorem, renunciatum privilegio videatur per consensum coram alio Judice Ordinario, verbis seu factis præstitum; amplius adjecto, ut prædicto privilegio censeatur itidem renuntiatum per consensum æquipollentem, quoties illius allegatio prætermissa fuerit tempore opportuno, hoc est infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura.*

De Patentatis Rev. Fabricæ S. Petri.

§. 30. *Pariformiter sub eadem lege comprehensi censeantur Privilegiati, seu Patentati Rev. Fabricæ Sancti Petri, prout eos prælaudata Decreta sufficienter comprehendunt, & nominatim quoque aliud Congregationis Particularis solemniter confirmatum per Bullam san. mem. Innocentii XI., quæ incipit* Decet. *sub datum 4. Kal. Jun. Anni* MDCLXXXIX.*, sive sint Commissarii, sive Procuratores, etiam Fiscales, sive Notarii, sive alia quæcumque Ministeria pro eadem Fabrica exercentes; cum nemini eorum liceat allegari Fori declinatoriam in causis, & negotiis indifferentibus, ipsamque Fabricam, seu prædicta Ministerii neutiquam concernentibus; rejecta prorsus, ac reprobata quacumque interpretatione, quæ hactenus in contrarium forsan invaluit.*

Exequatur alterius Judicis non requiratur pro executione Mandatorum ser. ser. relaxat contra Patentatos.

§. 31. *Demum quoad præfatos omnes Privilegiatos, seu Patentatos, ut fraudibus obvietur, utque prætextu privilegiorum, justitiæ cursus retardari non possit, atque inhærendo etiam Decreto alias a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die iii. Jun. Anni* MDCLXXIX. *edito, & subinde confirmato per memoratam Bullam san. mem. Innocentii XI. 4. Kal. Jun. Anni* MDCLXXXIX. *eadem Congregatio declaravit, & censuit, tam in Causis eorum Ministeria non concernentibus, quam etiam in Causis Ministeria prædicta concernentibus, in quibus ipsi consensum, ut supra, coram alio Judice Ordinario, seu alias competenti præstiterint, nullam requiri licentiam alterius Judicis, ad effectum exequendi Mandata contra eosdem Privilegiatos ser. ser. relaxata, nullumque propterea* Exequatur*, peti, ac respective concedi posse.*

Citationes, & Inhibitiones adversus prædicta non attendantur.

§. 32. *Et in omnibus, ac singulis casibus supradictis, Citationes, & inhibitiones factæ coram quocumque Judice, vel Signatura, vel etiam Auditore Sanctissimi, contra formam horum Decretorum, nullius sint momenti, atque impune sperni possint absque vitio attentatorum.*

De recursationibus Judicum.

§. 33. Alia pariter Decreta, simul cum præmissis edita, super ea faculeate primos quosque Judices ejurandi tanquam suspectos, qua plerosque abuti constabat, ad nectendas in limine Judicii inutiles moras, confirmamus, & innovamus; quæ sunt tenoris sequentis.

Prohibentur, in causis quibusdam executivis, & infra valorem scut. 25.

§. 34. *Recusationes Judicum non admittantur in Causis executivis certi generis, videlicet Depositi, & futurorum alimentorum, aliisque designatis per Decreta alias tempore san. mem. Clementis XII. edita a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 4. Aprilis Anni* MDCCXXXI. *neque in quibuscumque aliis Causis non excedentibus valorem scutorum vigintiquinque, juxta aliud Decretum die xv. Novembris Anni Domini* MDCCXXXII.*, quæ servari omnino debeant.*

Unica permit. recus. Jud. similque causa: in reliquis servetur Jus commune.

§. 35. *In cæteris causis, prædictæ recusationes, quæ plerumque ad retardandum Justitiæ cursum usurpantur, reformari, & moderari debeant in posterum, itaut in Causis cujuscumque generis, tam executivis, quam ordinariis, & in quacumque instantia (exceptis dumtaxat Causis Commissariis) unus tantummodo Judex infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura, ab unaquaque ex Partibus recusari possit tamquam suspectus, absque allegatione Causæ suspicionis; Cæteræ autem recusationes amplius non admittantur, nisi servata dispositione juris communis; ac proinde Citationes quoad ulteriores recusationes, nempe ad videndum deputari alium, tum coram Capite Tribunalis, cum coram aliis Superioribus, impune sperni valeant, nisi in eisdem Citationibus certa, atque justa causa suspicionis exprimatur.*

§. 36.

36. Ad hæc necessarium ducimus Judicum quoque, ac Ministrorum auctoritatem præfinire, certamque agendi normam præscribere, quod alterum rerum genus, ex quo commerciorum securitas & singulorum Patrimonia maxime pendent. Ut scilicet fraudibus, quæ passim fieri solent super Locis Montium, Officiis vacabilibus, ac Depositis pecuniarum alicui vinculo suppositis, quantum in Domino possumus, in posterum accurratur, auferimus in primis, atque adimimus, ademptamque ex nunc, & ablatam esse volumus tum a Generali Administratore Locorum Montium, tum a Componendarum Datariæ Nostræ Administratore facultatem omnem cassandi, seu delendi a Locis Montium tam Cameralium, quam Communicativorum, seu Baronalium, & ab Officiis vacabilibus cujuscumque generis, speciei, vel nuncupationis, clausulam in eis apponi solitam in actu capiendi possessionem: *Dummodo possessio sit vacans, & sine præjudicio habentium meliora, & potiora jura*; priusquam lapsum fuerit integrum biennium a die captæ possessionis cum clausula prædicta, sine præcedenti mandato Judicis competentis; & sine *Exequatur* Thesaurarii Generalis, & respective Nostri & Romani Pontificis pro tempore Datarii. Nulli autem ex Judicibus Ordinariis licere amplius volumus intra terminum dictorum duorum annorum Mandata hujusmodi relaxare, seu concedere, cum sola fidejussione approbanda per quemcumque Notarium proprium Officium habentem, seque valide obligare valentem, prout hactenus observari consuevit. Sed Mandata hujusmodi dumtaxat relaxare liceat, vel cum Fidejussione & Cedula Bancaria alicujus publici, atque idonei Urbis Mercatoris, vel cum attergatione totidem aliorum Locorum Montium, quatenus agatur de Locis Montium; & respective Officiorum vacabilium, quatenus agatur de Officiis hujusmodi, ab omni vinculo liberorum.

4 Quando, & quomodo deleri possint vincula imposita super Locis Montium, officiis vacab. & pecuniis depositis.

Administr. Montium & Componendarum delere nequeant clausulas Possessionis Vacantis &c. intra biennium absque mand. Jud. & Exequatur Thesaurarii aut Datar. respons.

Mandata delendo inter biennium non relaxent. a Jud. sine Cedula Bancaria vel atterg. totidem LL., aut Officiorum vacabil. liberorum.

§. 37. Item nulli ex Judicibus liceat cassare seu delere ex prædictis Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, vinculum ullum Primogenituræ, Fideicommissi, Legati, Multiplici, vel alterius cujuscumque speciei, sub quocumque prætextu, sive ex quacumque causa, etiam permutationis, aut subrogationis aliorum Bonorum, vel Censuum etiam majoris pretii, & proventus, quoties ipsorum Locorum, aut Officiorum alienatio per pactum, vel Testamentum, vel aliam ultimam voluntatem specialiter, & expresse prohibita fuerit.

Vincula Primogenit. Fideicommissi &c. numquam deleri possint a LL. MM. aut Offic. Vacuorum alienatio expr. prohib. est.

§. 38. Deficiente vero speciali prohibitione hujusmodi liceat eisdem Judicibus Ordinariis delere & cassare vincula ex Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, quatenus id petatur ex causa permutationis, vel subrogationis, illaque transferre super Bonis eorum loco recipiendis, vel subrogandis, si evidens recipientis utilitas ita suadere videatur; sed solum hoc eisdem liceat, quando in permutatione recipiantur, & respective subrogentur tota Bona Stabilia in Statu Ecclesiastico existentia, aut Census perpetui, tam de jure, quam de facto exigibiles, & legitime impositi vel ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco pio ejusdem Status Ecclesiastici, & quando insuper vel accedat consensus expressus omnium & singulorum interesse habentium, aut habere valentium etiam pro casu remotissimo, vel consensus hujusmodi in casu injustæ denegationis præcedenter fuerit ab eodem, vel alio Judice suppletus, causa plene cognita, & citatis, ut infra, prædictis interesse habentibus, vel habere quandocumque valentibus. Quod etiam observari volumus, quotiescumque delendum fuerit vinculum evictionis, aut molestiarum.

In reliquis, si admittat, permutatio, aut subrogat. quænam bona recipi possint, aut subrogari, de consensu omnium interesse habentium saltem legitime supplet.

§. 39. Quod si agatur de pretio Locorum Montium, aut Officiorum vacabilium, Bonorum immobilium, aut mobilium, censuum, Cambiorum, aut aliorum quorumcumque nominum Debitorum, seu de pecuniis ex quacumque alia causa depositis in Monte Pietatis, aut Mensa Nummaria, seu Banco Sancti Spiritus, vel publici alicujus Mercatoris, aut etiam penes Acta, ad effectum, & sub lege investiendi cum aliquo ex prædictis, aut aliis vinculis, in tot Locis Montium. Nulli ex præfatis Judicibus licere volumus ex ejusmodi pretio, seu pecuniis, tale vinculum delere, vel Investimentum Locorum Montium cum alio commutare, nisi Investimentum fiat, vel in tot stabilibus, vel in uno aut pluribus Censibus perpetuis, quæ, & qui legitime vendantur ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco Pio Status Ecclesiastici, & insuper accedat, ut supra, consensus expressus interesse habentium, aut is ab eodem, vel alio Judice præcedenter, ut supra, suppletus fuerit.

Quomodo deleri possit Vinculum Depositi, aut Investimentum commutari.

Vincula deleri, aut Detr. comc. nequeant, nisi causa cognita, & cit. omnibus interesse habentib.

§. 40. In omnibus autem præmemoratis casibus, prout etiam cum petitur deleri vinculum aliquod Fideicommissi, Primogenituræ, Legati, Donationis, Multiplici, aut aliud

aliud quodcumque ex causa alicujus detractionis cæteroquin de jure permissæ, nempe Legitimæ Trebellianicæ, Dotis constituendæ, vel restituendæ, vel Æris alieni a Fidei committente contracti: Non aliter Judici liceat expresse vel tacite procedere ad vinculorum hujusmodi cessationem, seu deletionem, quam causa cognita, & legitime citatis omnibus & singulis illis, quorum interest hujusmodi vincula non deleri, aut quorum quandocumque interesse poterit, etiam pro tempore & casu remotissimo, juxta modum, & formam infrascriptam.

Omnes substit etiam remotissimi & interesse habentes, si domicilium habeant in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, citentur personaliter.

§. 41. Quatenus videlicet adsint in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, ultra Filios, ac Descendentes illius, qui petit cassationem vinculorum, alii ulteriores Substituti, & præsertim Ecclesiæ, Collegia, Communitates, & Loca Pia, qui, seu quæ aliquod interesse habere possint, etiam pro casu, & tempore remotissimo, in Depositis pecuniarum quomodocumque, ut supra, vinculatis, Fideicommissis, Primogenituris, Donationibus, Legatis, Multiplicis, Evictionibus, Attergationibus, & Reinvestimentis: nemini ex Judicibus Ordinariis liceat aliquod ex prædictis vinculis expresse vel tacite cassare, & debere, nisi citatis prius legitime & personaliter in singulis actibus, modo observari solito in Causis, quæ agitantur coram Judicibus Commissariis, omnibus prædictis interesse habentibus, vel, post primam ipsorum Citationem, Procuratoribus per eos legitime constitutis, etiamsi interesse ipsorum pendeat ab una, vel pluribus conditionibus mere eventualibus, sive a casibus, & temporibus remotissimis, dummodo tamen prædicti interesse habentes, habeant Domicilium in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, itaut saltem pro prima vice personaliter citari possint.

Descendentibus illius, qui petit deletionem, & substitutis aut interassatis absentibus a Statu Ecclesiastico, deputetur Curator a Capite Tribunalis, unus ex Procuratoribus de Collegio, in singulis actibus legitime citandus.

§. 42. Si vero nullus alius erit ulterior Substitutus, aut interesse habens, præter Filios, & Descendentes illius qui petit deletionem vinculorum; vel etiamsi adsint ulteriores Substituti, sive interesse habentes, aliquis tamen ex eis Domicilium suum habeat extra Statum Ecclesiasticum, itaut commode citari nequeat: Tunc Caput illius Tribunalis, in quo petitur deleri aliquod ex prædictis vinculis, deputare teneatur specialem Curatorem pro Filiis, & Descendentibus petentis, quatenus isti vocati sint, aut aliquod interesse habere possint, tum etiam pro aliis ulterioribus Substitutis, aut interesse habentibus, qui fuerint, ut supra, a Statu Ecclesiastico absentes: In Curatorem vero hujusmodi deputari omnino volumus non aliquem de vulgo, & sine ullo prorsus delectu, ut hactenus fieri consuevit, Petenti, ut plurimum, addictum; sed unum ex viginti quatuor Procuratoribus de Collegio, quem deputans pro sua conscientia censuerit magis idoneum ac diligentem: Nullusque Judex ad petitam deletionem seu cassationem procedere possit, nisi prius Curatore ejusmodi personaliter & legitime in singulis actibus citato.

Curator teneatur opponere, appellare, & prosequi appellationem usque ad secundum judicatum inclusive.

§. 43. Sicuti autem ad hunc pertinebit pro debito suscepti Officii, nedum comparere, & opponere quidquid jure opponendum erit, sed etiam appellare, & appellationem viriliter prosequi usque ad secundum judicatum inclusive, si juxta conscientiam suam duxerit, eos, pro quibus deputatus fuit, a Judice primæ Instantiæ fuisse gravatos: Ita consequenter, ne idem Curator debita mercede fraudatus remaneat, volumus, & mandamus, ut ipsi de omnibus & singulis tam functionibus, quam expensis per eum factis, postquam taxatæ fuerint ab eodem Capite Tribunalis, quamprimum & integre satisfiat cum fructibus illorum ipsorum Locorum Montium, & Vacabalium, pro quibus tuendis labores suos impenderit, cum privilegio potioritatis & prælationis in concursu aliorum quorumcumque Creditorum, etiam Fisci, & Dotis: Et quatenus agatur de pecuniis depositis cum aliquo ex prædictis vinculis, quæ nullos pariunt fructus; volumus, ut pro solutione dictarum functionum, & expensarum, fiat exequutio manu regia contra eum, vel eos, qui pro deletione vinculorum institerint, expedienda ab eodem Capite Tribunalis, absque eo quod appellatio ulla, aut recursus pro illa retardanda admitti possit.

Eidem satisfiat ex fructibus LL. MM. seu Offic. Vacab., cum privilegio potioritatis &c., vel ex bonis instantis pro deletione, manu regia.

Præscribitur modus exequendi citationes personales interesse habentium, sub pœna nullitatis mandatis.

§. 44. Præterea ut in exequutione prædictarum Citationum nullus collusioni locus relinquatur, neque amplius sub sola fide & assertione illius, qui pro deletione vinculorum instat, citetur aliquis præcedenter ab eo subornatus, loco illius, qui vere citandus esset: Si Cursor, aut Mandatarius bene cognoverit Personam, quæ propter suum interesse, ut supra, citanda est; Volumus eum in relatione exequutionis exprimere: *Feci personaliter contra N. N. mihi bene cognitum*. Si vero is, qui citari debet, Cursori, aut Mandatario bene cognitus non erit: Tunc volumus in exequutione Citationis omnino adhiberi unum saltem Testem de vicinia probum atque honestum

ſtum Curſori, & Mandatario cognitum, quique bene cognoſcat Perſonam ejus, qui citandus eſt, & deinde in relatione exequutionis exprimi: *Feci perſonaliter contra N.N. cognitum N.N. Teſti de vicinia præſenti rogato, & mihi bene cognito*. Judex autem non modo abſtinebit a deletione & caſſatione vinculorum, niſi prius ipſemet viderit prædictas Citationes perſonaliter, & legitime, & juxta formam proxime traditam, exequutus; ſed inſuper de hac ſua viſura in corpore ipſius Mandati fidem faciet: Alias Mandatum, quod ab eo relaxabitur, ſit ipſo facto nullum, atque irritum, itaut neque a Theſaurario Generali, neque ab Officialibus, aut Depoſitariis paulo ſupra memoratis, ullo pacto exequutioni mandari debeat.

Contravenientes Judices, Adminiſtratores &c. ſubjiciuntur refectioni damnorum, & intereſſe, principaliter & in ſolidum.

§. 45. Caveant itaque Judices, & reſpective Adminiſtratores, Officiales, & Depoſitarii, necnon Curſores, & Mandatarii, ne quid per eos fiat contra formam, & diſpoſitionem hujus Noſtræ Conſtitutionis: Si quis enim ei auſu temerario contraire præſumpſerit, ſciat ſe abſque ulla ſpe veniæ, vel indulgentiæ, ultra indignationem Noſtram, pœnam quoque reductionis in priſtinum, ac refectionis omnium damnorum, & intereſſe, non in ſubſidium, ſed principaliter, & in ſolidum cum iis, qui prædictorum vinculorum deletionem, ſeu caſſationem indebite obtinuerint, ipſo facto, atque ipſo iure incurſurum fore.

V. Qui quomodo, & quando interponere poſſint Decreta Juriſdictionis voluntariæ in Urbe & Statu Eccleſiaſtico. Providæ leges circa Contractus & obligationes mulierum & Minorum, non ſervatæ.

§. 46. Reliquum eſt, ut aliqua etiam opportune ſtatuamus pro recto uſu voluntariæ Juriſdictionis in hac Alma Urbe, & Statu noſtro Eccleſiaſtico exercendæ. Quamvis enim in prædicta Urbe, & pleriſque aliis ejuſdem Status Noſtri Eccleſiaſtici Civitatibus, Terris, Caſtris, Oppidis, Locis, atque Provinciis, ſcite prudenterque ſtatutum ſit, ne aliter Mulieres, & Minores, maxime vero Impuberes ſeu Pupilli, valide contrahere ſive obligari poſſint, quam certis præſcriptiſque adhibitis ſolemnitatibus, & præſertim quod cauſa contrahendi, vel diſtrahendi in ſcriptis Judici exprimatur; iſque cauſa hujuſmodi plene cognita, & verificata, ſuper Contractu, ſeu Diſtractu, vel alia quacumque obligatione, Decretum, & auctoritatem ſuam ſpecialiter interponat: Quia tamen experientia compertum eſt, nonnullos Judices, aut nulla prorſus, aut leviori tantum negotii cauſæque cognitione præmiſſa, facile nimium indulgere poſtulatis eorum, qui aliena ſexus ſimplicitate, vel ætatis imbecillitate, contra jus & æquum abutuntur, atque hinc Mulieribus, Minoribus, Pupillis, qui ſub cura, & protectione Principis ſpeciali quadam ratione conſtituti ſunt, nulla ipſorum culpa, damna graviſſima irrogari.

Nulli Judici aut Officiali, niſi ſit Juris Doctor, liceat interponere Decreta.

§. 47. Idcirco ut eorum indemnitati efficaciter conſulatur, volumus in primis, ut in poſterum nulli ex Gubernatoribus, Prætoribus, Vice-Ducibus, Vicariis, aut alio quocumque nomine nuncupatis Officialibus, qui actu Terrarum, Oppidorum, Caſtrorum, & Locorum Status Noſtri Eccleſiaſtici, & præſertim Baronalium, regimen, aut publicum in eiſdem munus & officium exercent, Decretum aliquod voluntariæ Juriſdictionis interponere liceat in Contractibus Mulierum, Minorum, vel Impuberum, niſi Laurea Doctorali in aliqua publica, & approbata ſtudiorum Univerſitate fuerint inſigniti, & ſuper hoc in Cancellaria ſive actis illius Civitatis, Terræ, ſive Loci, publicum & legale documentum intra Menſem a die publicationis hujus noſtræ Conſtitutionis computandum, & reſpective, qui in futurum deputabuntur, in principio ſui Magiſtratus, coram Notario & Teſtibus in forma legitima depoſuerint: Alias decreta ab ipſis interpoſita nullius ſint roboris & momenti, & ipſe Judex pœnam infamiæ, & perpetuæ inhabilitatis ad quæcumque Officia, & Magiſtratus, aliaſque etiam Corporis afflictivas arbitrio noſtro infligendas, ipſo jure incurrat. Sublata quavis conſuetudine in contrarium.

Ubi deſit Judex Laicus Juris Doctor, recurratur ad Ordinarium Eccleſiaſticum.

Ne autem in humilibus Oppidis, ſeu Locis, propterea quod ibi Prætor aut alius Officialis Laurea Doctorali ſit deſtitutus, Mulieres, vel Minores Impuberes contrahere vel diſtrahere pro ipſorum indigentia penitus impediantur; volumus eo caſu, conſtituimus & mandamus, ut pro neceſſaria Decreti interpoſitione, ad Epiſcopum, vel alium eiuſdem Loci ſeu Oppidi Ordinarium Eccleſiaſticum, ſive ad illius Vicarium Generalem recurratur, etiam ſi agatur de Bonis laicalibus & inter mere Laicos.

In Urbe id non liceat, niſi Judicibus Ordinariis quatuor Majorum Tribunalium, & quidem per ſeipſos.

§. 48. In Urbe vero nulli poſthac liceat quacumque auctoritate, & quibuſcumque Privilegiis etiam Noſtris, & Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum ſub quacumque forma conceſſis ſuffulto, Decreta voluntariæ Juriſdictionis in contractibus Impuberum, Minorum, & Mulierum interponere, præterquam Judicibus Ordinariis quatuor dumtaxat Majorum Tribunalium, dummodo tamen Decreta ejuſmodi per ſe ipſos interponant; videlicet Cardinali pro tempore Urbis Vicario, ejuſque Vicesgeren-

Z 2. ti,

ti, & Locumtenenti in Civilibus: Gubernatori similiter Urbis, & ejus Locumtenenti in Civilibus: Auditori Generali Causarum Cameræ Nostræ Apostolicæ, & duobus ejusdem Locumtenentibus in Civilibus: ac denique Senatori Urbis, ac duobus Collateralibus. Quo vero ad Pauperum Advocatum ex Collegio Advocatorum Consistorialium assumi solitum, volumus, & ipsum quoque Decreta ejusmodi, sicuti hactenus observari consuevit, interponere posse, sed tamen pro solis Pauperibus, & Domi suæ tantum, vel in Carceribus, si inibi contractum celebrari contingat, & omnino gratis, itaut nec etiam a sponte dantibus aliquid exigere aut recipere possit: Nos enim pro effectu præmissorum quascumque concessiones favore aliorum factas, & quæcumque Indulta, & Privilegia etiam Nostra, & Nostrorum Prædecessorum, etiamsi speciali, & individua mentione indigerent, totusque eorum tenor pro sufficienti derogatione præsentibus inserendus esset, revocamus, & annullamus, ac pro nullis, & irritis, & nunquam concessis haberi volumus & mandamus.

Item Advocato Pauperum, Domi suæ, vel in Carceribus & gratis.

§. 49. Ut autem tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico, ubi nempe, præter alias solemnitates, justa quoque causa cum Decreto Judicis pro actus validitate requiritur, Decreta ejusmodi non inconsulto, neque oscitanter interponantur: Statuimus, & mandamus, ut Judices prædicti tam Ecclesiastici, quam Sæculares, quibus ut supra, sive in Urbe, sive extra, facultatem hanc reservavimus, ac eorum quilibet, antequam deveniant ad actualem Decreti interpositionem, in ipso corpore Instrumenti exprimere primo loco teneantur specialem, certamque causam, sive unam sive plures; propter quas contractus, sive distractus, aut quilibet alius actus, quo Mulier, Pupillus, aut Minor obligatur, videtur potius utilis, quam damnosus.

Causa utilitatis Contractus vel obligationis exprimatur in Instrumento.

§. 50. Rursus, ac secundo loco, disertis itidem verbis exprimere teneantur cum quibus juribus, & scripturis sive publicis sive privatis, Causam seu Causas ejusmodi verificaverint; distincte & singillatim enunciando, quoad jura vel Instrumenta publica cujuslibet eorum diem, mensem, annum, & Notarium; quo vero ad scripturas privatas, mandando eas in ipso Instrumento per Notarium originaliter inseri, atque alligari.

Item jure & scripturis, ex quibus evincitur hujusmodi utilitas.

§. 51. Ac tertio demum, non solum jura, & scripturas ejusmodi tam publicas, quam privatas per se ipsos legere, recognoscere, ac ea majori, qua in Domino poterunt diligentia, examinare, & considerare teneantur, soluta a Contrahentibus pro transportatione ad Domum Judicis consueta mercede pro viatico, seu viaticis Notariorum; sed etiam, quod illa per se ipsos legerint, recognoverint, & majori, qua poterunt attentione, consideraverint, medio juramento affirmare.

Et juramentum super visura eorumdem jurium.

§. 52. His autem omnibus adimpletis, sicuti tam Judicem, quam Notarium ab omni prorsus periculo litis & molestiarum eximimus & liberamus: Ita e contrario, quatenus Judex & respective Notarius in aliquo præmissorum defecerint, idest Judex vel certam & specialem causam exprimere, vel jura & scripturas illam verificantia distincte, ut supra, enunciare, vel super illorum recognitione, & examine juramentum proprium interponere; Notarius vero scripturas illas, quæ numero privatarum accenientur, inserere, & colligere, prætermiserint; da una omnia & interesse, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directe, & insolidum cum altera parte, quæ cum eis contraxit, resarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis sit ipso jure nulla, & irrita, non obstante quocumque juramento, quod tali casu per fraudem, ac dolum extortum censeatur.

Non servata præscripta forma, contravenientes teneantur de damnis & interesse in solidum & principaliter.

Et obligatio Mulieris &c. irrita remaneat.

VI. Clausulæ præservativæ.

§. 53. Decernentes easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione & expressione digni existant, eisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere

& so-

& fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

§. 54. Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præeminentia, aut potestate fungentes & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S.R.E.Card. etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, irritum quoque & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Aliter judicari prohibetur cum Decreto irritanti.

§. 55. Non obstantibus omnibus & singulis præmissis, & quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula, *de jure quæsito non tollendo*, necnon aliis Constitut. & Ordinationibus Apostolicis, ac Urbis Nostræ dictorumque Tribunalium, omniumque & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis; seu confirmatis, & innovatis statutis, ac usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut præfertur, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Contrariis quibuscumque expresse derogat.

§. 56. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum reformationis, definitionis, statutorum, innovationum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum. Sanctio Poenalis.

§. 57. Datum Romæ apud San. Mariam Maiorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLIV. XII. Kalen. Januarii, Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 21. Dec. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 11. *Januarii* 1745.

A L T A R E. CXVI.

A Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis Privilegiis decoratur.

Carissimo in Christo Filio nostro Joanni Portugalliæ, & Algarbiorum Regi Illustri.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Dilectus Filius Emmanuel Pereyra Sampajus Militiæ Ordinis JESU CHRISTI Commendator negotiis Maiestatis Tuæ apud Sanctam Sedem præpositus sæpissime Nobis declaravit Regale prorsus consilium ac pietatis plenum, excitandi magnificum Sacellum in Ecclesia, quæ in Civitate ista Lisbonæ Sancto Rocco nuncupata est: primam totius rei formam charta exaratam ac delineatam nostris subjecit oculis, nempe opera sive ex marmore, sive ex ære ducenda, aptissimas & elegantes gemmarum coniunctiones, ac tabulas effingendas ex opere concinne tessellato, quibus omnibus perficiendis peritissimi huius Urbis Artifices sedulam modo impendunt industriam, & quæ nos ipsi (cum absoluta penitus fuerint) invisuros promisimus, antequam Lisbonam transvehantur. Postremo idem Commendator Sampaius Nobis exposuit, gratissimum fore Majestati Tuæ, si, perfecto jam lapide Altaris erigendi in Sacello, quod superius innuimus, ad ipsum consecrandum Nos ipsi deveniremus. Itaque cum jucun- Lusitaniæ Regis pietas in aug. Ecclesiarum cultu.

dissi-

dissimum Nobis sit morem gerere voluntati Majestatis Tuæ, quæ Dei cultum augere semper expetit, & simul nostri Apostolici muneris partibus satisfacere; hinc absque ulla hæsitatione Nos paratissimos ostendimus, ut hujusmodi Consecrationem susciperemus in Ecclesia S. Antonii, quæ ad Lusitanos pertinet, die decimaquinta mensis Decembris anni proxime elapsi, quo in Templo octiduum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ celebrabatur. Quapropter Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem Bichium nuncupatum, olim Apostolicæ Sedis Nuntium apud Majestatem Tuam, designavimus, qui præcedenti vespera sacras Reliquias exponeret; & re integre peracta, juxta leges, quæ a sacris Ritualibus præscribuntur, Nos postera die solemni indicto comitatu ad eamdem S. Antonii venimus, eamque splendide magnificeque ornatam deprehendimus. Cardinales octo Nobis advenientibus in Ecclesiæ liminibus adfuerunt. Post hæc initium fecimus Consecrationi totius lapidis, qui in parte ejusdem Templi aptissime collocatus ante fuerat. Postquam, Deo juvante, finem Consecrationi imposuimus, licet plurium horarum spatium requireret, eam facultatem Nobis haudquaquam tribuimus, quæ a Pontificali conceditur Episcopo consecranti, si debilitatus longo temporis incommodo fuerit, nempe ut alium suo loco substituat, qui sacrum faciat; Sed Nos ipsi super consecrato lapide Missæ Sacrificium celebravimus. Ritus ejusmodi pietatem incredibilem ac Religionem prætetulit, ad quem, præter Cardinales, quos jam memoravimus, omnes quoque Principum exterorum Oratores, Præsules, & Optimates magna frequentia convenerunt. Res universa decenter ordinateque peracta fuit, ob eximiam operam, studium, summamque diligentiam, qua idem Sampajus Majestati Tuæ negotiis apud Sanctam Sedem præpositus maxime præcellit.

Altare Ipsius jussu Romæ extructum a Pontifice consecrat.

Prærogativæ Altarium Pontificiorum.

§. 1. Equidem cum Nos ipsi sacraverimus hoc Altare, & super ipso Deo operati sacrum fuerimus, ob hanc causam Pontificium Altare appellandum est, nec ulli licet Sacerdoti ad ipsum accedere, ut Missæ Sacrificium peragat, nisi antea facultas nostra intercesserit, juxta morem, & institutum S. R. E., quæ Mater, & Magistra cæterarum Ecclesiarum habenda est. Id aperte demonstratur exemplo Altarium, quæ sunt in Ecclesiis Lateranensi, Vaticana, aliisque Patriarchalibus hujus Urbis, in quibus Aris solus Romanus Pontifex sacrum facere potest, aut etiam Cardinalis aliquis certis temporibus, facta tamen prius a Pontifice potestate, quæ per Apostolicum diploma declaratur. Anno 1588. Sixtus V. Decessor noster Sanctum Didacum solemni ritu inter Cælites adnumeravit, ac deinde Philippo Catholico Regi dono misit Altare, ad quod sacrum fecerat, cum ritum ejusmodi Canonizationis perageret; Pontificium illud Altare pronunciavit, permisitque Cardinalibus, Episcopis, Abbatibus Thiara insignitis, & illis, qui primam Dignitatem in Ecclesiis Metropolitanis, & Cathedralibus obtinerent, demum Generali Ministro Ordinis Minorum S. Francisci, ac Priori in Monasterio S. Laurentii, Sacrificium Missæ super eodem Altari conficere diebus Festis Domini, Beatiss. Virginis, Feria V. in Cœna Domini, in celebritate Sanctorum omnium, ac S. Didaci, ut constat ex ejus Diplomate, quod die 20. Augusti promulgatum fuit eodem anno, quem paulo ante indicavimus.

Forma Privilegiorum huic Altari adnexos.

§. 2. Nos quidem instituta Decessorum nostrorum retinere perpetuo volumus; sed quibusdam gravibus causis adducti, paululum declinabimus ab ea via, ac ratione, quam illi pro hujus rei exequutione tenuerunt. Ipsorum sententiæ constanter adhæremus, nemini licere ad Pontificias Aras sacrum celebrare, nisi prius Apostolicam facultatem pro re gerenda consequutus fuerit; tamen pro eadem facultate tribuenda diversum consilium a Decessoribus nostris suscipiemus; etenim cum Romæ diploma Pontificis toties necessario requiritur, quoties ad Aras hujusmodi Romæ existentes Missæ Sacrificium indicendum est, & eadem facultas solis Cardinalibus conferatur, nempe cum dies quidam festi peculiares celebrantur; Et cum Sixtus dies etiam illos designaverit, quibus liceret sacrum facere super Altari, quod ad Catholicum Hispaniarum Regem Matritum transvehi jusserat; Nos pietate singulari Majestatis Tuæ permoti, & sperantes etiam ob singularem Dei bonitatem fore, ut reliqui omnes Lusitaniæ Reges eadem pietatis laude commendentur, absque ulla dierum, aut Sacerdotum limitatione, Majestatem Tuam, & Reges Lusitaniæ pro tempore futuros constituimus, ut nostro nomine, & Sanctæ hujus Sedis, facultatem impertiant sacrum faciendi ad Altare, quod a Nobis consecratum Lisbonam devehetur; pro certo habentes idipsum negotium tam caute, ac prudenter a Majestate Tua pertractandum

esse.

esse, ut nihil unquam futurum sit, quod rationi parum consentaneum videatur. Insuper idem Altare perpetuo privilegiatum declaramus, quamvis in Ecclesia S. Rocchi aliud Altare prædictum simili jam privilegio existat: Regi autem Lusitaniæ pro tempore item Reginis, cæterisque eorum Consanguineis, & Affinibus usque ad tertium gradum inclusive, plenariam Indulgentiam, & omnium delictorum remissionem elargimur, quoties Pœnitentiæ Sacramento expiati, & Sac. Synaxi refecti, ante ipsum Altare preces ad Deum effundent, ut hæreses extinguat, Christianos Principes ad concordiam deducat, & S. Ecclesiam in altiorem gloriæ & dignitatis locum efferat.

§. 3. Hæc a Nobis præstanda duximus, ut Majestas Tua benevolentiam nostram magis agnosceret, gratique animi studium pro tot beneficiis, quæ in Nos amantissime congessit. Illud quoque persuasum habeat optamus, hærere defixam animo Nostro Sui memoriam, & quoties sacrum Deo facimus, enixe petere, ut Majestatem Tuam omni cumulet felicitate, cui Nos pariter Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 15. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 15 Jan. 1744

Cajetanus Amatus.

CUM NEOPHYTIS

CXVII.

In Loco Pio Cathecumenorum Venetiis ad Fidem conversi dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relicti, ad effectum contrahendi Matrimonium cum Fideli.

Venerabili Fratri Martino Innico Archiepiscopo Calcedonen. moderno, necnon pro tempore existenti Nostro & Sedis Apostolicæ in Dominio Venetorum Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione imbecillitati nostræ a Pastorum Principe Jesu Christo imposita, inter cæteras gravissimas pastoralis officii nostri sollicitudines ac curas, eam præcipuam esse magis magisque in dies experimur, qua & creditarum Nobis Ovium regimini prospicere, & Animarum saluti tenemur consulere. Proœmium.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt Dilecti Filii Priores, & Gubernatores Loci Pii Cathecumenorum Civitatis Venetiarum, quod Locus Pius hujusmodi ab usque anno MDLVII. fundatus a tribus Virorum dissimilis conditionis, nempe Regularium, Nobilium, & Civium, ordinibus, quibus pro tempore existens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum semper præesse debet, iamdudum administrari, regi, & gubernari pergit. In hoc autem Infideles, Judæi, & Turcæ utriusque sexus, in distinctis cubiculis, ab eorum respective Priore, & Priorissa, tamquam in vera & reali clausura, conviventes, Catholicæ Fidei rudimenta, & dogmata edocentur, ac postmodum, præmissis longis diligentibusque examinibus, in propria dicti Loci Pii Ecclesia sacris lustralibus Aquis abluuntur: Illam subinde Priores, & Gubernatores prædicti sibi curam assumunt; ut Neophyti quidem hujusmodi in iis sese, pro suo quisque captu & ingenio, exerceant artibus, ut vitam inde honeste ducant; Neophytæ vero iis eleemosinarum subsidiis coadjuvantur, ut vel in Domino, vel in sæculo nubere possint. Quoniam autem sæpe contigit, utriusque sexus Infideles, Judæos, & Turcas hujusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum seu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti possint, deserere, aliosque captivos factos, a propriis finibus, & propriis Conjugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriusque sexus Infidelibus, Judæis, & Turcis ad Fidem Catholicam conversis deesse modum & opportunitatem, vel quia interdum in hostilibus & barbaris Provinciis, ad quas ne nuntiis quidem patet accessus, commorantur, vel quia ignorant prorsus, in quibus regionibus sint, vel quia itineris longitu- Loci Pii Institut. Difficultas impediens Matrim. Neoph.

do

do magnam affert difficultatem, ad monendos interpellandosque utriusque sexus Conjuges, *an cohabitare velint sine contumelia Creatoris*; atque hinc fieri, ut non minima novis hisce matrimoniis objiciatur difficultas, qua obstante, sæpissima & gravissima damna consecuta sunt. Eapropter Exponentes præsari, ut hisce incommodis remedium afferre possint, per Nos opportune provideri, &, ut intra indulgeri summopere desiderant.

Tribuitur Nuntio Facultas dispensandi super interpellatione Conjugum in infidelitate relictis.

§. 2. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, & quibus quomodolibet innodati existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Frarum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum consilio, Fraternitati Tuæ, & pro tempore existenti Nuntio Venetiarum, ut cum quibuscumque utriusque sexus Neophytis, vel Infidelibus, vel Judæis, vel Turcis, aliisque personis cujuscumque Sectæ hujusmodi in dicto Loco Pio pro tempore existentibus, seu in illum prius receptis & admissis, ac postmodum inde egressis, vere ad Fidem conversis, qui ante Baptismum matrimonia, ut præfertur, contraxerint, ut eorum quilibet, etiam superstite Conjuge Infideli, Judæo, & Turca, etiam ejus consensu vel requisito & non expectato, vel minime requisito, dummodo etiam Tibi constet summarie & extrajudicialiter, conjugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum, intra tempus in monitionem præfixum suam voluntatem significare neglexisse; matrimonium cum quovis Fideli, & Catholico, præmissis prius proclamationibus, seu denuntiationibus a Concilio Tridentino præscriptis, in faciem Ecclesiæ rite contrahere, ac carnali copula consummare, & in matrimonio sic contracto, quo ad vixerint, remanere libere & licite possint, auctoritate nostra Apostolica dispenses & indulgeas; Præterea matrimonia inter Neophytos hujusmodi, & alios Fideles, & Catholicos alias rite contracta, etiamsi postmodum innotuerit priores Conjuges Infideles, vel Turcas, aut Judæos, nonnullis legitimis impedimentis detentos, suam voluntatem significare minime potuisse, vel ad fidem etiam tempore secundi matrimonii conversos fuisse, ullo unquam tempore rescindi minime debere, sed illa semper firma, valida, & inviolabilia existere & fore, dicta auctoritate decernas & declares, plenam & amplam facultatem & potestatem, eadem auctoritate, tenore præsentium, tribuimus & impertimur; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque,

Et permittendi celebrationem Matrimonii, per adventum pr. conjugis non rescindendi.

Cum derogationibus opportun.

Dat. die 6. Jan. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VI. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

CXVIII. ESUS CARNIUM

Diebus Sabbati per annum permittitur in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum.

Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nazianzeno, apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum nostro & Apostolicæ Sedis Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Summarium precum & rationum.

JAmpridem a Dilecto Filio Nostro Trojano S. R. E. Cardinalium Aquaviva nuncupato, pro parte Carissimi in Christo filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catho-

tholici, supplicatum Nobis fuit, ut Regnis Castellæ, Legionis, atque Indiarum, in quibus veteri consuetudine licet edere partes extremas animalium, pedes nempe, alas, colla atque intestina die Sabbathi per totius anni spatium, non tamen diebus Sabbathi per Quadragesimam occurrentibus, aut cum jejunium præcipitur, Apostolica auctoritate licentiam & facultatem impertiremur reliquas etiam partes ipsorum Animalium Sabbatho edendi, uti cæteris Hebdomadæ diebus fieri consuevit: ea vero causa potissimum in medium ferebatur, arduum prorsus ac difficile esse vetitas Animalium partes satis accurate ac diligenter secernere a reliquis partibus, quæ in cibum permittuntur, idque molestos scrupulos ac dubietates in animis Fidelium excitare.

§. 1. Quapropter opinionem bon. mem. Ludovici, dum viveret, S. R. E. Cardinalis Bellugæ nuncupati exquisivimus, qui sententiam suam scripto exaratam Nobis declaravit, nempe in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum, veterem morem obtinuisse, ut Sabbathis simplicibus, idest quibus nullum jejunii, aut Quadragesimæ præceptum indicitur, edere licere pedes, alas, & colla Animalium; eadem tamen facultate carere Regna Aragoniæ, Valentiæ, Majoricæ, Minoricæ, & Principatum Cathalauniæ, quibus in locis temperantia a carnibus eodem pacto per Sabbathum, quo per dies Veneris observatur. Tandem idem Cardinalis affirmavit eo rem devenisse, adeoque solicitos & anxios esse populos omnes, qui versantur in illis locis, ubi partibus extremis Animalium vesci solummodo, reliquis autem abstinere debent, ut necessarium duxerit elargiri licentiam & facultatem, quæ a memorato Cardinali Aquaviva, uti dictum est, petebatur. Consilium b. m. Card. Bellugæ.

§. 2. Consilio tanti Cardinalis, quem Nos semper maximi fecimus ob singularem pietatem, doctrinam & rerum Hispaniarum cognitionem, acquiescere tutissime poteramus; sed cum nulla diligentia supervacanea judicari deberet in hoc gravissimo negotio, in quo disciplina nimis relaxari, & pravæ consuetudini nova superaddi videbatur ab institutis Ecclesiæ prorsus aliena, aliorum pariter in hac re sententias requisivimus. Itaque postquam certi facti sumus, Episcopos, & Viros Ecclesiasticos Hispanos, sapientiæ, ac pietatis laude insignes, qui in Hispania degunt, in hanc opinionem convenire omnes, non modo utile, sed necessarium esse, populis, quos antea nominavimus, elargiri licentiam & facultatem, ut non solum quibusdam partibus Animalium, sed omnibus libere ad mensam utantur per Sabbatha simplicia: & si nequaquam id liceat, illud necessario consequi, ut illi, qui Deum timent, in maximas angustias ac dubietates adducantur, cæteri vero, qui parum de Ecclesiæ disciplina soliciti sunt, ipsam apertissime atque injuriose contemnant; Rem etiam universam præclaris Theologis doctisque viris hic Romæ examinandam proposuimus; Nosque ipsi accurato studio perpendimus. Pontifex aliorum sententias exquirit ex Hispania, & in Urbe.

§. 3. Ac primum in mentem venit integram abstinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliæ Nationes & plura quoque Hispaniarum loca facere magna religione consueverunt. At Nos (omittimus hic recensere, qualiscumque sit, illorum opinionem, qui hanc consuetudinem edendi postremas Animalium partes tum cœpisse arbitrantur, cum fel. rec. Adrianus I. Egilam Toleti Archiepiscopum vehementer objurgavit, eo quod in Hispania carnes apponerentur die Sabbathi, sicuti in Græcia fieri solebat) Nos inquam permoti exemplo S. Greg. VII. Prædecessoris itidem nostri, qui potius admonens, quam præcipiens, hortatus est Christianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abstinerent, nisi forte sollemne aliquod festum iisdem diebus celebrarentur, adducti pariter exemplo Innoc. III. Prædecessoris similiter nostri, qui hujusce consuetudinis plurimam rationem habuit; Insuper expendentes doctrinam S. Antonini, aliorumque præstantium Theologorum; illos nempe lethali culpæ obnoxios esse, qui die Sabbathi absque legitima causa vescantur carnibus, *in iis locis, ubi consuetudo contraria fuerit*; postremo illud animo cogitantes, non solum in Hispania, sed etiam in quibusdam Galliæ Diœcesibus, veteri instituto, Carnis esum permitti in Sabbathis, quæ inter diem Natalem Domini, ac Festum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, causis perducti, primum consilium, quod in mentem venerat, deposuimus, facili conjectura perspicientes maximam difficultatem, quæ futura erat, si consuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus iis populis, quibus edere postremas Animalium partes permittitur. Rationes & exempla colligit pro concessione Indulti.

§. 4. Post hoc consilium, aliud Nobis occurrit, nempe veterem consuetudinem ab ea, quæ recentior est, secernere, sive, quod idem prorsus est, solum indulgere ut inte- Difficultas servandi fines limitatæ licentiæ.

inteſtina & partes extremæ Animalium in menſam afferantur, uti conſuetudo jamdudum tenuit, at ſimul auctoritate noſtra præſcribere, ne reliquæ partes Animalium in cibum ſumantur; ſed huic ſententiæ magnopere adverſantur ea, quæ ſuperius commemoravimus, nempe dubietates moleſtique ſcrupuli Fidelium ex una parte, & ex altera contemptus abſtinentiæ, quam facile negligerent illi, qui Divino timore parum ducuntur: Quæ cum ita ſe habeant, ſolum ſupererat facultatem largiri, ut diebus ſimplicis Sabbathi, non vero Quadrageſimæ, carnes abſque ullo diſcrimine permittantur: ſiquidem hoc pacto ratio habetur humanæ fragilitatis ac tenuitatis; pii Fideles ab omni ſolicitudine metuque eripiuntur; ac poſtremo plurimis ſcandalis aditus intercluditur.

Plenarii Indulti conceſſio pro Sabbathis non priv. §. 5. Qua de cauſa, morem gerentes voluntati ejuſdem Philippi Regis Catholici, & obſecundantes vehementi ſtudio tot Virorum, qui in Hiſpania commendatione pietatis excellunt, Fraternitati Tuæ per præſentes committimus & mandamus, ut noſtro nomine, noſtraque Apoſtolica auctoritate, permittas & Indulgeas, ut in Regnis Caſtellæ, Legionis, atque Indiarum, per dies Sabbathi (quibus tamen neque abſtinentia conſueta Quadrageſimæ, neque aliud jejunium præcipitur) quibuslibet Animalium partibus Fideles veſcantur; eam vero conditionem adjicimus, nempe ſi Conditiones adjectæ. conſuetudo hujuſmodi poſtremas Animalium partes edendi diebus Sabbathi, jamdudum in iiſdem Regnis invaluerit, & a veritate aliena minime ſint pericula Nobis expoſita, & ipſa certo ſubeunda videantur, ſi Carnium eſus ad certas Animalium partes ſolum redigatur. Interea Apoſtolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Dat. die 23. Jan. 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 23. Januarii 1745. Pontificatus Noſtri Anno V.

D. Card. Paſſioneus.

CXIX.

DE ROTULI PARTITIONE

Inter S. R. E. Cardinales in Urbe reſidentes tantummodo facienda: neque non reſidentium acceſſu ad Curiam, atque receſſu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis ſtudium in exerc. Juſt. diſtribuit. IN Regimine Univerſalis Eccleſiæ, quod ſuperna diſpoſitione Omnipotens Deus Nobis, licet immeritis, commiſit, illius rei cura animum noſtrum aſſidue exercere ſolet, ut, quid deceat, & quod aptum ſit Perſonis, ſedulo proſpiciamus, & in id vires noſtras auctoritatemque conferamus, ut pro dignitate muneris, officii, & laboris, ſuum unicuique jus conſtanter & perpetuo tribuatur.

AcceſſusCard. ad Curiam, Rotuli capiendi cauſa, communit. improbatur. §. 1. Quoniam autem ex eo tempore, quo Nos in minoribus conſtituti, Romæ verſantes, Apoſtolicæ huic S. Sedi noſtram operam ſtudiumque pro viribus noſtris impendebamus, a præclariſſimis Viris improbari ſæpius audivimus eam conſuetudinem, ob quam nonnulli S. R. E. Cardinales longe ab Alma Urbe noſtra degentes, bis per annum ad illam ventitabant, ibique incogniti plerumque, & ſpatio paucorum dierum permanebant, ut cum reliquis S. R. E. præfatæ Cardinalibus Romæ commorantibus in partem *Rotuli*, vulgo ut dicitur, admitterentur, nempe ut acciperent partem, ſeu portionem illius pecuniæ, quæ, veluti quoddam laborum ſtipendium, diſtribui ſolet ejuſdem S. R. E. Cardinalibus prædictis, qui non ſine incommodo ad Conſiſtoria, Congr. & ad Sacellum Pontificium, ubi Sacra Myſteria celebrantur, conveniunt.

Id nunquam præſtitum a SS. D. N. §. 2. Hæc præſtantium Virorum opinio menti noſtræ adeo adhæſit, ut cooptati inter ejuſmodi S. R. E. Cardinales a fel. rec. Benedicto PP. XIII. Prædeceſſore noſtro, & Eccleſiæ Anconitanæ regendæ ipſius Benedicti Prædeceſſoris beneficio præpoſiti, ac deinde a rec. mem. Clemente PP. XII. itidem Prædeceſſore noſtro ad Metropolitanam Eccleſiam Bononienſem auctoritate Apoſtolica tranſlati, nunquam ſpatio duodecim

cim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem percipe-remus; nec Sedes nostræ curæ commissas unquam deseruimus, nisi causa Comitiorum, quæ bis interea temporis indicta fuerint eisdem Cardinalibus, ut novus Pontifex de more crearetur. Statim vero atque ad Summum Apostolatum, liceat immerentes, evecti, normam aliquam super hac re præscribendam censuimus, sed tunc executioni minime demandandam esse existimavimus, eo quod perpauci Cardinales Roma absentes numerarentur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eamdem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accedebat etiam, quod numerus eorumdem Cardinalium Romæ degentium, pluribus vita functis adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, & numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur; excreverit; & cum plures, quam antea, Cardinales modo in Urbe prædicta commorentur, quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent: ideo consilium a Nobis jam antea initum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandam esse decrevimus.

Qui ad Pont. evect. de ea conf. tollenda deliberat.

§. 3. Eapropter motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, primum ea omnia, quæ caventur, & præscribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, & usque in hanc diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore præsentium confirmamus: ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus & decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe prædicta detinentur, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deserant, quas administrandas acceperunt, & quamvis etiam Præfecturam aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede præfata sibi demandatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopali dignitate conjunctum, quod, si Roma absentes retineut, ejus certe naturæ & conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, &, sine eorum præsentia, Romani Pontificis vigilantia & auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem & institutum servari volumus, præcipimus, & mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romæ versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, antequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris abeundi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus exclusos decernimus: sed præsentibus nostris Literis (quatenus opus sit) obnoxios esse declaramus censuris ac pœnis, quas piæ mem. Joannes PP. XXII. pariter Prædecessor noster irrogavit in Extrav. quæ incipit: *Etsi deceat quoslibet subditorum curam &c.* quam per præsentes pro plene & sufficienter expressam, ac de verbo ad verbum insertam habentes, ad modernos, & pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Card. extendimus & ampliamus.

Non residentes in Urbe quali bet ex causa, Rotuli expertes esse jubet.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore mora.

Servata tamen lege Jo: XXII. super accessu, & recessu, sub pœnis in ea contentis.

§. 4. Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissi non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque quantumvis pia, juridica, privilegiata, & rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, causa, & occasione, colore, seu prætextu, titulo etiam oneroso, & capite etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, & formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam mo-

Clausulæ pro omnimoda lit. execut.

motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed ipsas præsentes Literas firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari: Sicque & non aliter per quoscumque quavis auctoritate, præeminentia & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata &c. irritum &c.

Derogationes.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac, quatenus opus sit, nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, & signanter illa, quod Cardinales in Constitutionibus & Regulis per Nos edendis non comprehendantur, nisi illæ eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel ipsæ edendæ Constitutiones de illorum, seu majoris partis eorum consilio editæ fuerint, ac etiam de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibuslibet aliis decretis, statutis, usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; privilegiis quoque, indultis & Literis Apostolicis quibuscumque sub quibusvis & quibuscumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, & consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, editis, confirmatis, & approbatis, & quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum specialiter & expresse, ac plenissime & amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 3. Febr. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub Annulo Piscatoris die 3. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

CXX. DECLARATIO

Super Constitutione, qui incipit *Sacramentum Pœnitentiæ*, adversus Solicitantes Anno MDCCXLI. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis solicitudo pro recta Ecclesiasticarum legum intelligentia.

Apostolici muneris partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo & assiduis hortationibus, & justa, ubi res postulat, legum severitate; ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sancta sancte tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne forte sinistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis, perperam detorqueantur, opportune communire ac roborare pro earumdem tuendo vigore, cum occasio poposcerit, non prætermittimus.

Dubia excitata super sensu Const. contra solicitantes.

§. 1. Sane cum Nos alias per quamdam nostram Constitutionem, cujus initium est: *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno I. editam, omnibus & singulis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus interdixerimus, & prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire

obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicis in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi præceptum commisso, excipere auderet; Itaut absolutio, si quam impertivisset, nulla, atque irrita omnino esset, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, & facultate ad valide absolvendum necessaria, ipsi per Nos vigore ejusdem Constitutionis adempta, privatus existeret, & alias prout in memorata Constitutione, cujus tenorem præsentibus pro plene & sufficienter expresso & inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos subinde super ea dictæ Constitutionis parte, quæ mortis articulum respicit dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio reliquendam minime existimamus, ne Lex incertis conjecturis & opinionibus jactata, in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

§. 2. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, memoratam Constitutionem nostram cum omnibus & singulis in ea contentis, tenore præsentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, & omnino, atque ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari præcipimus, & mandamus. Præterea, habita super his cum Venerabili Fratre Nostro Vincentio Episcopo Prænestino S. R. E. Cardinali Petra nuncupato Pœnitentiario Nostro Majori, ac dilectis Filiis Officii Pœnitentiariæ Apostolicæ Ministris, qui rem jussu Nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, edicimus ac declaramus, eadem Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in prædicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit; ita interdici reipsa & prohiberi prædicto modo tunc audire & absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive alias ad Confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex Confessionem excipere ac absolutionem impertiri.

Constitutio confirmatur in omnibus.

Præsertim quoad prohibitionem absolvendi etiam in art. mortis, ubi alius Sacerdos haberi possit.

§. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, & concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutæ in dicto articulo personæ confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exoritura infamia vel scandalo, nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censerique posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac proinde in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, & serio animadvertat, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus prædictam nostram Constitut. innobedientiæ, latisque in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infamiæ, aut scandali pericula sibi ultro ipse confingat, ubi non sunt: immo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel removere, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia vel scandalo, audiendæ, Ita enim ipsum teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus & præcipimus.

Prohibitio remittitur si adsit infamiæ aut scandali periculum.

Quod tamen prævertí, aut amoveri jubetur.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiæ vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla, sicut præmittitur, necessaria causa cogente, præsumpserit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario Legis pœnas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis & huic Sanctæ Sedi reservatam, in-

Contraven. nihilominus in art. mort. valid. absolvunt.

Sed pœnas & cens. in const. latas incurrunt.

incurret, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus & singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Præsentium exemplis auct. tribuitur.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 8. Febr. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Februarii 1745., Pontificatus nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

CXXI.

ANNUUS CENSUS

Constituitur pro sartis tectis Basilicæ Sanctæ Mariæ Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis jus & Auct. in bona Eccle. siar., & Loc. Prior.

AD Romanum spectat Pontificem, tamquam dispensatorem fidelem atque prudentem, quem constituit Dominus super familiam suam, ita de bonis temporalibus ad Ecclesias & Loca Pia pertinentibus disponere, ut si quæ alicui præter necessitatem exuberant, ea sublevandis alterius veris & sibi cognitis indigentiis attribuat. Qua quidem distributiva potestate, ac provida bonorum Ecclesiasticorum dispensatione, Venerabiles Prædecessores Nostros pluries, & variis in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter usos esse dignoscitur.

Ipsius dev erga Basil. S. M. Maj.

§. 1. Sane per totum vitæ Nostræ cursum, quem hac fere in Urbe assidue transegimus, diversis muneribus & officiis addicti, quæ a Decessoribus Nostris Romanis Pontificibus tenuitati Nostræ demandata fuerunt, Patriarchalem Liberianam Basilicam S. Mariæ Majoris nuncupatam, peculiari quodam devotionis studio jugiter prosequuti fumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genetricem, cujus titulo & nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per illustria signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquiliis extructa, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quæ in præfata Basilica asservantur; cujusmodi sunt ipsius Deiparæ Imago veteri Fidelium cultu celeberrima, quæ a S. Luca Evangelista depicta pie creditur, & a B. Gregorio Magno sacræ supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, qua factum sit, ut atrox pestilentiæ flagellum in Urbe Roma tunc sæviens continuo cessarit; Et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Filii Dei Virgine Matre reclinata fuerunt; quæque ex Bethleemitico specu ad eamdem Liberianam Basilicam, titulo quoque S. Mariæ ad Præsepe ob id insignitam, septimo Christianis sæculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Nostris Operibus de Canonizatione Sanctorum, & de Diebus Festis B. Mariæ Virgini dicatis, accurate pro viribus, a Nobis est actum. His accedunt insignes aliquot Sanctorum Apostolorum Reliquiæ; tum etiam Corpus Magni Ecclesiæ Doctoris Sancti Hieronymi Presbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononiense Collegium Sacræ Theologiæ Doctorum, quorum numero Nos olim adscripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papæ V. Prædecessoris, & Civis Nostri, pro cujus solemni Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Consistorialis munere fungeremur, & voce & scripto adlaboravimus: Denique jucunda sese Nobis offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis Nostri, & Bononiæ Præsulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hierusalem; qui in hac ipsa Basilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; & cui Nos paucis ante Mensibus, & solemni judicio, prævia laboriosa Causæ discussione, cum magna animi nostri voluptate, Beatorum honores asseruimus.

Sacra monumenta in eadem asservata.

Item Sanct. Corpora & Reliquiæ

Basilicæ restauratio a Pontifice peracta.

§. 2. Cum vero ad summum Apostolatus apicem, nullis Nostris meritis, sed inscrutabili

tabili Dei voluntate evecti, insignem hanc Patriarchalem Basilicam in suis Ædificiis, & potissimum in anteriore Porticu, a fel. rec. Greg. Papa XIII. Prædecessore pariter & Cive Nostro vel erecta, vel restaurata, magnopere labefactatam ac pene ruinosam invenissemus, reluctantibus licet præsentium temporum angustiis, atque notoria Ærarii Nostri penuria, arduum hujusmodi restaurationis opus aggressi; Ecclesiæ primum Tecta, & Laquearia vetustate corrupta restitui, tum intra ipsam Ecclesiam Arcum, & Fornicem ante Sanctissimi Præsepis Sacellum, ad parem cum opposito Arcu altitudinem elevari, atque ita patentem Ordinis deformitatem emendari curavimus. Mox etiam novam magnifici Operis Porticum, lectissimis lapidibus atque Columnis ornatam, a fundamentis excitari mandavimus; insuper primariam Basilicæ Frontem, marmoreo lapide, & Statutis insignem, in eam, quæ nunc visitur, celsitudinem attolli, in eaque amplam superiorem Porticum aperiri jussimus; ex qua, post celebratam de more una cum Venerabilibus Fratribus Nostris in eadem Basilica solemnitatem Assumptionis Beatissimæ Virginis, Apostolicam Benedictionem Populo impertiri, pro sacri ritus majestate, commodissime potuimus; ac denique Ædes alteri ex ejusdem Basilicæ lateribus adnexas, quæ jam pridem inceptæ, at medio in opere desertæ jacuerant, a solo extruximus, atque ad totius Ædificii normam exegimus. Porticus duplicis, & Ædium ædificatio.

§. 3. Hæc omnia, Deo adjuvante, a Nobis perfecta sunt, non sine magnis sumptibus, pro quibus tamen sustinendis neque minimum quid attigimus ex pecuniis Cameræ Apostolicæ, sed iis dumtaxat usi sumus, quas pleno jure, & salvis Prædecessorum Nostrorum Constitutionibus, in alios quoscumque, & in nostros etiam privatos usus convertere potuissemus, easque in honorem Beatissimæ semper Virginis Mariæ libentissime impendimus. Verumtamen quum probe intelligamus, nullum esse Ædificium quantumvis firmiter constructum, quod lapsu temporis ruinæ non sit subjectum, nisi ad ipsius sarta tecta tuenda certi ac perpetui redditus addicti fuerint, quam etiam ob causam in Canonicis statutis certa quædam fructuum portio pro conservatione Fabricæ Ecclesiæ cuilibet Beneficio adnexæ attributa reperitur; cumque Nobis perspectum sit, adeo imminutos esse proventus & redditus Capituli Basilicæ Liberianæ, ut onus hujusmodi Fabricæ conservandæ eidem imponi minime possit; idcirco post diuturnam atque maturam deliberationem hac de re Nobiscum & cum aliis quoque habitam, in hoc tandem mox declarandum consilium devenimus, quo stabilem, & sufficientem censum, ad effectum, de quo agitur, constitutum fore confidimus. Constituendus census pro conservatione Fabricæ.

§. 4. Novimus videlicet Lauretanam B. M. V. Ædem amplis ditatam esse redditibus, non solum in ipso Lauretanæ Civitatis Territorio, & in aliis compluribus Ecclesiasticæ Ditionis Provinciis, & Civitatibus; sed conspicuos quoque proventus quolibet anno exigere ex Locis Montium, Censibus, Domibus, aliisque fundis in hac Alma Urbe existentibus, partim provenientibus ex hæreditate b: mem: Hieronymi Loterii, aliorumque piorum Testatorum dispositionibus, partim acquisitis cum annuis superextantibus fructibus, redactis ex iisdem Urbanis fundis; quorum quidem fructuum, sive proventuum, post impleta Missarum aliorumque Piorum Operum onera, non exigua portio quotannis reliqua est, ad sustinendos etiam extraordinarios ejusdem Lauretanæ Ædis sumptus largiter sufficiens: prout inspectis jussu Nostro Libris accepti & expensi, aliisque documentis necessariis & opportunis, Nobis compertum est, & liquido constat. Sanctuarii Lauretani ampli reddites.

§. 5. Horum itaque redditnum certam partem, & annuam summam, veluti perpetuam Fabricæ Basilicæ Liberianæ censum, in ipsius conservationem & reparationem, prout necessitas postulabit, pro tempore erogandam, applicare decrevimus; quod quidem non solum de Apostolicæ potestatis plenitudine facimus, qua, ut supra diximus, de temporalibus bonis uni Ecclesiæ superabundantibus in alterius indigentiæ levamen libere disponere Nobis integrum est; sed consentaneum quoque videtur cuidam congruentiæ, quæ inter utrumque Sanctuarium prædictum intercedit; dum in Æde Lauretana Beatissima Virgo ab Angelo salutata fuit, & Verbum Patri coæternum naturam nostræ humilitatis ibidem assumpsit; in Liberia vero Basilica Sacra asservantur Cunabula superius memorata, in quibus idem Verbum Caro factum, & in Antro Betheleemico ex B. Virgine natum, ab eadem intemerata Parente fuit reclinatum. Ex quibus statuit annuam portionem detrahere.

§. 6. Itaque Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed ex certa scienita, meraque deliberatione Nostris, ac de Apostolicæ potesta- Pensionem scut. 400. assignat Fabricæ S. M. Maj.

testatis plenitudine, Fabricæ ipsius Basilicæ S. Mariæ Majoris de Urbe, & pro ea Dilecto Filio Nostro Hierony. S. Angeli in Foro Piscium S. R. E. Diacono Card. Columnæ nuncupato, ejusdem Basilicæ Archipresbytero, ejusque Successoribus Archipresbyteris, annuam summam seu portionem quingentorum scutorum monetæ Romanæ de juliis decem per quolibet scuto; ex fructibus, redditibus, proventibus, obventionibus, & emolumentis tam Locorum Montium, quam Domorum, Censuum, & aliarum quarumcumque proprietatum ad prædictam Sacram Domum Lauretanam spectantium, & hic in Urbe consistentium, Hieronymo Cardinali, & Successoribus Archipresbyteris prædictis, per dilectos pariter Filios Sylvium Tituli S. Priscæ ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem Valenti nuncupatum Congregationis Lauretanæ Præfectum, & Magistrum Xaverium Justinianum ipsius Congregationis Secretarium, eorumque in Præfecturæ, & Secretariatus hujusmodi muneribus pro tempore Successores, tamquam fructuum, redditucum, & proventuum prædictorum administratores, annis singulis, duabus æqualibus solutionibus, pro una videlicet in Annuntiationis B. M. V., a proxime ventura incipiendo, & altera, medietatibus summæ seu portionis hujusmodi, in Nativitatis ejusdem B. M. V. immediate sequenti, festivitatibus, & sic successive de anno in annum ac termino in terminum, integre persolvendam, & per dictum Hieron. Cardinalem, & Successores Archipresbyteros prædictos percipiendam, ac in reparationem & restaurationem Ædificiorum dictæ Basilicæ, ut infra, convertendam, Apostolica auctoritate, tenore præsentium, constituimus & assignamus: Decernentes, Sylvium Cardinalem, & Magistrum Xaverium, eorumque respective Successores reddituum Sacræ Domus Lauretanæ pro tempore administratores, ad integram solutionem dictæ summæ, seu portionis, Hieronymo Cardinali, & Successoribus suis Archipresbyteris prædictis, donec & quousque per Nos, aut aliquem ex Romanis Pontificibus Successoribus Nostris, eidem Basilicæ, pro illius Ædificiorum manutentione, de alio æque tuto ac securo reddito similis summæ, eisdem modo & forma persolvendo, aliunde commode provisum fuerit, faciendam, juxta præsentis Constitutionis & assignationis tenorem, fore efficaciter obligatos.

Donec aliter eidem Fabricæ providentur.

De administratione, & versione hujusmodi redditum.

§. 7. Volumus autem quod tam dictus Hierony. Cardinalis, quam quilibet ex Successoribus suis dictæ Basilicæ pro tempore Archipresbyteris, annuam summam, seu portionem prædictam, a Nobis, ut supra, constitutam & assignatam, singulasque quantitates, ducentorum & quinquaginta scutorum dictæ monetæ in singulis terminis superius statutis exigendas & percipiendas per Exactorem Capituli & Canonicorum dictæ Basilicæ, penes mensam nummariam Montis Pietatis de eadem Urbe, in proprio & particulari computo, intitulando nempe: *Fabrica della Basilica di S. Maria Maggiore*, ad ipsius Cardinalis Archipresbyteri, & duorum Canonicorum Fabriceriorum nuncupatorum ejusdem Basilicæ liberam dispositionem, deponere omnino teneantur; itaut Ordines eidem Monti Pietati dirigendi subscribi debeant a prædicto Cardinali Archipresbytero, & Canonicis Fabricis pro tempore; & quod pecuniarum ejusmodi depositum semper distinctum & separatum esse & manere debeat, neque pecuniæ prædictæ ullo unquam tempore cum aliis redditibus & proventibus Capituli, & Canonicorum prædictorum, confundi vel immisceri possint; sed ab ipso Cardinali Archipresbytero pro tempore ipsius Basilicæ, cum consilio ad insinuationem Canonicorum Fabriceriorum prædictorum ejusdem Capituli, in reparationem, & restaurationem tam Ecclesiæ, quam utriusque novæ nempe & veteris Domus Canonicalis aliorumque annexorum ejusdem Basilicæ, exceptis tamen Capellis Sixtina, & Paulina nuncupatis, aliisque Capellis de Jurepatronatus in eadem Basilica existentibus, quarum reparationis & restaurationis onus earum respective Patronis incumbit, dumtaxat erogari debeant. Pari quoque ratione statuentes, quod Capituli & Canonicorum prædictorum Ratiocinator, ejusmodi dispositi rationes, & computa propria, distincta, & separata habere teneatur.

De residuis.

§. 8. Verum quia contingere poterit, ut integra summa dictorum quingentorum scutorum in restaurationem & reparationem prædictam quolibet anno non insumatur, contra autem fieri poterit summam longe majorem pro restauratione & reparatione ejusmodi quandoque necessariam esse; idcirco Nos eidem Hieronymo Cardinali, & Successoribus Archipresbyteris prædictis, per easdem præsentes, licentiam & facultatem tribuimus & impertimur, ut ipsi residuales summas, quæ singulo quoque anno superfuerint, pro suo, & Canonicorum Fabriceriorum prædictorum arbitrio, in Locis Montium Cameralium non Vacabilium dumtaxat reinvestire libere & licite possint & valeant.

§. 9.

§. 9. Mandamus autem & districtius inhibemus, ne pecuniæ prædictæ, aut Loca Montium ex eisdem pecuniis acquisita, eorumque fructus reddituſque, in alios quoſcumque, quam in neceſſarios refectionis & restaurationis Ædificiorum prædictorum uſus, ullo unquam tempore erogentur, aut inſumantur; Quod ſi ſecus etiam in minima pecuniarium hujuſmodi parte quandocumque fieri vel attentari contingat, contrafacientes ad debitam refectionem & reintegrationem de proprio faciendam omnino teneantur. Prohibitio aliter erogandi, ſub pœna reintegr. de proprio.

§. 10. Præſentes quoque Noſtras Literas, etiam ex eo quod quicumque in præmiſſis quomodolibet intereſſe habentes eiſdem non conſenſerint, aut vocati, ſeu auditi non fuerint, aliaque quavis de cauſa quantumvis juridica & legitima, de ullo ſubreptionis, & obreptionis, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis Noſtræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controverſiam revocari, ſeu ad terminos juris reduci nullatenus poſſe; ſed eas ſemper validas, firmas, & efficaces exiſtere, & ab iis, ad quos ſpectat, & in futurum ſpectabit, inviolabiliter obſervari; Sicque per quoſcumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, ſublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, & quidquid ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Clauſulæ.

§. 11. Non obſtantibus quoad ea, quæ præſentibus adverſantur, quibuslibet teſtamentariis diſpoſitionibus, ac ultimis voluntatibus quorumcumque piorum Teſtatorum, quas quidem, ad præmiſſorum effectum, auctoritate Apoſtolica commutamus; ac quatenus opus ſit, de jure quæſito non tollendo, & de præſtando conſenſu, aliiſque Noſtris, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regulis, necnon quibuslibet Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, & Univerſalibus Conciliis editis, innovatis, & confirmatis, dictæque Sanctæ Domus, & Eccleſiæ Lauretanæ, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis Sanctæ Domui prædictæ ſub quibuſcumque tenoribus & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus ſpecialis & individua, & expreſſa, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia aliqua exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, exprimerentur & infererentur, præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis & inſertis habentes, ad effectum præſentium, illis alias in ſuo robore permanſuris, harum ſerie derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Derogationes

§. 12. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Noſtræ ordinationis, aſſignationis, applicationis, commutationis, derogationum, ſtatuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire: ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Sanctio. T.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quarto, tertio Idus Febr., Pontificatus Noſtri Anno V. Dat. die 11. Febr. 1745.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius.

Viſa de Curia.

J. C. Boſchi.

J. B. Eugenius

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

CXXII. DE PROCESSIONE

Generali in Solemnitate Sanctissimi CORPORIS CHRISTI, tempore Apostolicæ Sedis vacantis, in Urbe peragenda.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis providentia in futurum tempus extenditur.

PAstoralis solicitudinis officium, quantum Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere satagentes, non solum ea, quæ sub oculis nostris geruntur, opportunis legibus apte ordinare atque dirigere studemus; verum etiam providentiæ nostræ intuitum ad ea intendere non omittimus, quæ post expletum a Nobis hujusce mortalis vitæ cursum, ubi Omnipotenti Deo, qui numeravit dies nostros, ita placuerit, aut fieri necessario debere, aut evenire posse prospicimus.

Solemnitas Corporis Christi vacante Apostolica Sede pluries occurrit.

§. 1. Sane ex quo in hac Romana Urbe a prima fere ætate diversis in gradibus commorati sumus, meminimus, non semel, sed iterum, ac tertio jam contigisse, ut vacante, per obitum Romani Pontificis, Apostolica Sede, solemnitas CORPORIS CHRISTI recurreret, in qua, ex pia Urbani Papæ IV. Prædecessoris Nostri institutione ac lege, & fructuosa universæ Catholicæ Ecclesiæ consuetudine, post exacta Pascatis, & Pentecostes solemnia, vivificum Eucharistiæ Sacramentum, continuate per dierum Octavam celebritate, & publicis Supplicationibus a Christifidelibus percolitur. Cumque hujusmodi Supplicationibus, sive Processionibus, vivente Romano Pontifice, initium det prior illa & solemnior Supplicatio, quæ incipiens ab ipso Pontificiarum Ædium Vaticani Sacello, præeuntibus & subsequentibus omnibus tam Sæcularis, quam Regularis Cleri, Romanæque Curiæ & Pontificiæ Aulæ Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Basilicam Principis Apostolorum procedit, ibique terminatur; vacante, ut prædiximus, Apostolica Sede, Nobisque, per mortem rec. mem. Prædecessorum Nostrorum Benedicti Papæ XIII. & Clementis Papæ XII. intra Apostolicorum Comitiorum septa commorantibus, quæstionem hanc, non sine sententiarum atque studiorum varietate, audivimus agitari; an scilicet in eodem Vaticano, an vero in Lateranensi Patriarchio solemnis illa, & generalis, de qua supra dicebamus, Supplicatio peragenda esset. Et quidem præmissis in casibus, Nostris primum oculis aspeximus, deinde etiam aliorum relatione audivimus, præfatæ solemnitatis celebritatem duplici Supplicatione inchoatam fuisse, quarum altera in Basilica S. Joannis in Laterano, altera vero simul eodem tempore in Basilica S. Petri in Vaticano habita fuit; Divisionem autem factam fuisse eorum, qui primæ hujusmodi generalis Supplicationi interesse tenebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis vero ad alteram ex prædictis Basilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

Cum divisione Processionis generalis, comuniter improbata.

Præscribitur celebratio unicæ Processionis generalis, uti mos est, Sede plena.

§. 2. Quod quum Nostra, & aliorum etiam complurium sententia, nec Ecclesiasticis regulis ac ritibus, nec Piæ Prædecessorum Nostrorum menti, consentaneum esse judicaverimus; neque vero absque notabili Divini Cultus imminutione, & Populi scandalo, reipsa fieri contigerit; Nos, cupientes tantæ solemnitatis initia, cummunibus omnium ordinum studiis, eoque maximo cultus splendore, quo potissimum fidelium mentes ad debitum erga Divinæ bonitatis mysteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari; Motu proprio, & ex certa scientia, post maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in posterum præcepti Nostri formam volumus esse perpetuam, qua de Apostolicæ potestatis plenitudine statuimus atque mandamus, ut sicuti Sede plena de mane Feriæ V. Post Festum SANCTISSIMÆ TRINITATIS, unica Supplicatio, sive Processio Generalis SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI in Urbe peragi consuevit, ita eadem Apostolica Sede vacante, ubi Solemnitatem prædictam, anno vertente, celebrandam esse contingat, unica pariter in Urbe Generalis Processio habeatur, cum interventu omnium & singulorum, qui de cætero hujusmodi Supplicationi generali adesse tenentur; quorum nomina, & incedendi ordo, aliis Nostris Apostolicis Literis hac de ipsa die manu Nostra subscriptis distinctius expressa reperiuntur.

§. 3.

§. 3. Dum autem pro hujusmodi generali Supplicatione Sede vacante, ut præfertur, habenda, congruum opportunumque locum deligere, & constituere mente animoque versabamus: Illud Nos maxime permovit, quod animadvertimus, in cæteris per Christianum Orbem Civitatibus, tempore Episcopalis Sedis vacantis, nihil mutari solere circa locum, aut Ecclesiam, in quo, seu qua, Episcopo vivente, quotannis præcipua hujusmodi Processio CORPORIS CHRISTI celebrari solet. Itaque quemadmodum in Urbe, Sede plena, Processio Generalis hujusmodi in Vaticano celebratur, quantumvis Pontifex in ejusdem Vaticani Ædibus actu non commoretur, sed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eumdem extra Urbem moram trahere contingat; ita nihil obstare censemus, quominus, etiam defuncto Pontifice processio Generalis die Festo CORPORIS CHRISTI in Vaticano pariter celebretur; quin potius id satis congruum & opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticani Conclavis, in quo Collegium S. R. E. Cardinalium, ad maximum in Terris opus peragendum, tunc temporis permanet, tum frequentiæ Populi, qui hac de causa per eos dies ad Vaticanum confluit. *Et quidem de more apud Basilicam S. Petri in Vaticano.*

§. 4. Inchoanda igitur erit prædicta Supplicatio generalis a Basilica Vaticana, ea hora, quæ a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Missæ Sacrificium per eum, a quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, ut infra, deferendum erit, ad Altare Cathedræ S. Petri celebrabitur. At quoniam plures causæ obstant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque splendidior viarum apparatus servetur, qui vivente Pontifice, sive is præsens sit, sive absens, observari consuevit; statuimus, prædictam Supplicationem per brevius illud inter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam alias, vacante Apostolica Sede, in eodem Vaticano factam fuisse constat; in ejus quoque regressu, volumus omnes & singulos, qui in Processione interfuerint, cum intortitiis accensis, intra eamdem Basilicam de more dispositos, usque ad extremum manere: ac demum, Sanctissimo Sacramento super Altare majus, confessionis videlicet Principis Apostolorum, per manus Diaconi Episcopo adstantis collocato, & consuetis precibus devote decantatis, ab ipso Episcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento super Populum data, augustam sanctamque celebritatem absolvi. *Processionis ordo, & iter.*

§. 5. Et quia prædicta Supplicatio, quæ sic, ut præmisimus, Nostræ hujus Ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda est pro peculiari Basilicæ Vaticanæ; quæ quidem Basilica propriam Supplicationem peragit in die Octava CORPORIS CHRISTI; sed locum tenere debet generalis illius Supplicationis, quam, Sede plena, Romanus Pontifex celebrare solet, & in qua Sanct. Eucharistiæ Sacramentum ab ipso Pontifice, vel, eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus defertur; hinc est, quod, Sede Apostolica, ut præfertur, vacante, volumus, ut a Collegio prædictæ S. R. E. Cardinalium, hoc est, a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, & a Cardinali ejusdem S. R. E. Camerario, triduo ante Solemnitatem CORPORIS CHRISTI, aliquis eligatur & deputetur, qui præfatum Augustissimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, sive Archiepiscopis, aut Episcopis in Romana Curia præsentibus, cui ministrare debebunt Sacri illi Ministri, qui in Cappellis Cardinalitiis Officio Diaconi & Subdiaconi sunt perpetuo addicti. *Electio Antistitis, qui deferat sanctissimum Sacramentum Sacro Cardinalium Collegio tribuitur.*

§. 6. Acolythi pariter Cappellæ Pontificiæ, necnon ejusdem Cappellæ Clerici, aliique inferiores Ministri, in propriis Officiis rite ministrabunt, sub directione eorum ex Pontificis Cæremoniarum Magistris supra numerum, qui juxta Constitutionem a san. mem. Decessore Nostro Clem. Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Conclave non permittuntur. *Ministri, & Assistentes enunciantur.*

Item Cantores ejusdem Capellæ Pontificiæ Hymnos & laudes de more concinentes, & missæ celebrationi intererunt, & totam Supplicationem in suo gradu & ordine prosequentur.

Umbellam vero seu Baldacchinum, iidem fere suis respective vicibus deferent, qui, vivente Pontifice, ejusmodi decorantur prærogativa. Ejusdemque Umbellæ latera, tam Officiales virgæ rubeæ cum intorticiis, quam Servientes Armorum, sive Mazzerii Papæ nuncupati, cum Mazziis argenteis, & Milites Helvetici cum suis Decurionibus atque Tribunis, militari ritu armati, claudent, & respective custodient. *Sacra Suppellex, lumina, & apparatus, unde desumi debeant.*

Nullam vero peculiarem Crucem volumus elevari, sub qua tota Supplicatio incedat: sed propriam Crucem a singulis tam Sæcularis, quam Regularis Cleri, Capitulis,

Ordinibus, sive Corporibus, ex quibus Processio componitur, de more erectam deferri, Cursores etiam Cardinalis pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum Sede plena mos est, totum Processionis Ordinem dirigere mandamus.

§. 7. Sacræ autem Vestes, necnon Ostensorium, Thuribulum, Candelabra, argentea Funalia, Umbella, seu Baldacchinum, & reliqua suppellex ad Sacram Functionem necessariam ab Apostolico Sacrario, seu respective a Pontificia Floreria subministrari debebit. Cerei quoque, quotquot necessarii erunt, sumptibus Cameræ Apostolicæ provideri; ac demum Porticuum Vaticani, & reliqui ambitus apparatum, Apostolicarum Ædium Aulæis, ut vivente Pontifice, moris est, & in reliquo, ejusdem Cameræ Apostolicæ sumptibus, adornari præcipimus.

§. 8. Denique Pontificios Milites Urbanos per totum Processionis iter dispositos de more adesse: eamdemque subsequi, & custodire jubemus.

Executio generaliter injungitur.

§. 9. Quapropter omnibus, ad quos spectat, & ad quos in casu pro tempore spectabit, committimus, & mandamus, ut quæcumque, ad Divini Cultus & Religionis incrementum ac decus, hac Nostra Constitutione statuimus & ordinavimus, singuli pro virili parte respective impleant, & ab aliis impleri curent. Specialiter autem Venerabilibus Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, iisque potissimum, qui pro tempore in quolibet Ordine Prioris existent, una cum ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario, injungimus, ut opportuna mandata atque præcepta, pro præmissorum omnium executione expediant. Itemque ejusdem S. R. E. Cardinalibus pro tempore Camerario, Vice-Cancellario, & Majori Pœnitentiario, ut omnes sibi respective Subditos Ministros, & Officiales, eorumque Collegia, sive Ordines, qui hujusmodi Processioni Generali de more adesse debent, sub consuetis præceptis & pœnis, adesse compellant; Ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe, ejusque Districtu, Romani Pontificis Vicarius existet, ut omnes Cleri Sæcularis & Regularis Ordines, qui, vivente Pontifice, eidem pariter Supplicationi interesse solent, Collegia, Capitula, etiam Basilicarum Patriarchalium, & Collegiatarum etiam insignium, aliosque omnes etiam necessario exprimendos, sub consuetis pariter præceptis, ac pœnis, auctoritate sibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata, jubeat interesse.

Clausulæ præservativæ & derogatoriæ.

§. 10. Has enim Nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, perpetuo firma, & efficacia existere volumus, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, plenissime observari; Sublata omnibus & quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus prædictis, eorumque Collegio, & Ordinum respective Prioribus, & S. R. E. Camerario, aliter decernendi & statuendi facultate; & non obstantibus, si quæ in contrarium facientes adesse dicantur, Apostolicis Constitutionibus & Ordinationibus quibuscumque; Necnon quarumcumque Ecclesiarum, Basilicarum, etiam Patriarchalium, & Collegiatarum insignium, & quorumvis Ordinum, Congregationum, Institutorum, Collegiorum, Communitatum, ipsiusque Cleri Urbis, & Personarum singularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, & quavis alia firmitate roboratis Privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, etiamsi de iis, eorumque respective tenoribus expressa & individua mentio habenda foret; quibus omnibus & singulis, alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio pœnalis.

§. 11. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, Ordinationis, voluntatis, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Data die 16. Febr. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnat. Dominicæ MDCCXLV. XIV. Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.

SCHE-

SCHEDULA

Motus proprii, de qua fit mentio in Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

Omnibus & singulis Officialibus Romanæ Curiæ, qui alias juxta antiquum ejusdem Curiæ morem, & ritum, in generali Pontificia Processione Sanctissimi CORPORIS CHRISTI cum albis intortitiis, Apostolica Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi, tempore prædictæ Sedis Vacantis, occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragendæ formam Apostolicis nostris Literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum præscripsimus, ita præsentis nostri Motu propriis &c. Schedula districte præcipiendo mandamus, ut ipsi pro eorum debito & condigna erga tantum Sacramentum veneratione, celerique & tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub pœna privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respective Officiorum per duos continuos menses ex tunc proxime futuros eis obvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium S. R. E. Cardinalium, quibus dictarum Literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis, in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incedere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus, atque omnibus & singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet, super quæstionibus & controversiis quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus, definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earumdem tenore præsentium reservamus.

Officiales autem Cameræ, Cancellariæ, & Pœnitentiariæ Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum præservamus, volumus, eodem incedere Ordine, quo descripti reperiuntur in Rotulo a Nobis sub initio, & quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis. Quorum Rotulorum seriem, & ordinem, ne vacante Apostolica Sede prædicta, de eorum vigore, & subsistentia hæsitari contigat, ad præmissorum effectum tantum, ex nunc, prout ex tunc, & e contra confirmamus, & approbamus; Ac quandocumque casus obvenerit, hujusmodi Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice tunc proxime defuncto subscriptis, illiusque integrum tenorem, ante ipsum Processionis prædictæ initium per unum ex Pontificiis Cursoribus de more legi, & recitari præcipimus. Quo vero ad alias Personas, de quibus in dictis Literis meminimus, eorum nomina, Officia, & incedendi Ordinem, ut infra, præscribimus, videlicet.

Præcedentibus Alumnis Hospitii Apostolici, & Orphanotrophii; tum Ordinibus Regularium, Parochis Ecclesiarum Urbis cum Stolis, Clero, atque Capitulis Ecclesiarum etiam Collegiatarum Insignium, & Basilicarum etiam Patriarchalium, ordine suo.

Officiales Cancellariæ Apostolicæ, necnon Cameræ, Pœnitentiariæ, aliique in consueto Rotulo descripti, juxta Ordinem ibi adnotatum.

Cantores Papæ,

Gubernator Conclavis }
Gubernator Urbis } Simul.

Ambo cum Rocchetto & Mantelletta nigra, & cum intortitiis, quæ ab aliquo ex ipsorum Familiaribus Nobilibus deferri potuerunt.

Duo Acolythi cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythi cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Acolythi duo cum duobus thuribulis.

Duodecim ex Officialibus virgæ rubeæ cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item

Item a lateribus Milites Helvetici cum suis Tribunis.

Antistes deferens Sanctissimum Sacramentum cum Diacono & Subdiacono sub Baldacchino.

Duo alii Acolythi cum Funalibus argenteis.

Minister de Mitra.

Auditor Cameræ } Simul.
Thesaurarius Generalis }

Patriarchæ.

Archiepiscopi.

Episcopi, juxta eorum gradum, & respectivam antianitatem, nulla ratione habita assistentiæ Solio Papæ.

Protonotarii Apostolici Participantes tam de numero, quam supranumerum, aliique in eorum Scamno locum habentes.

Abbates habentes locum in Cappella.

Generales Ordinum habentes locum, ut supra.

Auditores Rotæ, cum Mag. Sacri Palatii.

Clerici Cameræ, ejusdemque Præses.

Referendarii Votantes Signaturæ Justitiæ, cum ejusdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Consistoriales, cum Procuratore Fiscali, & Commissario Cameræ.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cathedræ S. Petri usque ad portam Basilicæ.

Officiales Collegii S. Petri a Porta Basilicæ usque ad Catenam Palatii.

Magistri Viarum, aliique ejusdem Officii Ministri, a Catena ad finem Peristylii.

Officiales Collegii S. Pauli ab una ad alteram extremitatem Peristylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Peristylii usque ad Portam Ferream.

Natio Senensium a Porta Ferrea usque ad Altare Confessionis S. Petri.

Servientes Armorum, & Cursores Cardinalis Vicarii cum suis Maziis totam Processionem custodiant, & hortentur ad procedendum, & non permittant sub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, nisi data per Antistitem Benedictione super Populum cum Sanctissimo Sacramento.

Militium Urbanorum turmæ Processionem sequantur atque custodiant, & fiant solitæ mortariorum explosiones in consuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, & Gubernatori Urbis, ejusdem Urbis Vicesgerenti tunc & pro tempore existentibus, per easdem præsentes committimus & mandamus, ut in consuetis respective locis adstantes, necnon aliis Cæremoniarum Apostolicarum Magistris Supranumerum, qui etiam tunc & pro tempore extra Conclave existent, ut, pro eorum Officii debito, præsentis Mandati nostri schedulam, & in eis contenta quæcumque, singuli pro virili parte exequi & observari faciant: Notariis quoque Cameræ Apostolicæ, ut prædictis Conclavis & Urbis Gubernatori, ac Vicesgerenti assistant, describentes nomina singulorum contumacium & inobedientium; quos præmissis, & gravioribus etiam pro excessuum qualitate pœnis puniri & mulctari volumus. Præsentes quoque, & desuper si videbitur expediendas Literas, semper validas, & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, ad quos quomodolibet spectat, & spectabit in futurum, inviolabiliter observari; sicque & non alias per quoscumque Judices &c. etiam prædictæ S. R. E. Card. sublata &c. judicari &c. debere, irritumque &c. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra & Cancellariæ prædictæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, & privilegiis; ac indultis, & Literis Apostolicis, Collegiis prædictis, eorumque singularibus Personis, etiam in limine eorumdem Collegiorum erectionis, concessis, cæterisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ac prædictorum Collegiorum etiam juramento &c. roboratis statutis &c. cæterisque contrariis quibuscumque; cum clausulis opportunis.

Fiat

Fiat motu proprio P.

ET quod dictæ Regulæ necnon Privilegiorum & Indultorum prædictorum quomodolibet concessorum tenores etiam veriores, ac Datæ, habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in Literis etiam per viam de Curia, si videbitur, expedien. Et de perpetuis mandato, commissione, derogatione, voluntate, aliisque præmissis, ut supra in dictis Literis latissime extenden. Volumus autem, quod sola præsentis nostri Motus proprii Schedulæ Signatura sufficiat, & illius quoque exempla, seu transumpta, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, & personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ Sigillo munita, ubique fidem faciant in judiciio & extra illud: Regula quacumque contraria non obstante. Fiat P.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem XIV. Kalendas Martii Anno V.

Publicat. die 18. Martii ejusdem Anni.

J U B I L Æ U M CXXIII.

Pro Italia, & Insulis adjacen. concessum, extenditur ad Regnum Galliæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUm multorum charitate refrigescente ita sæpe malitia hominum abundat, ut in durissima nos incidentes tempora, maximis laboremus periculis; omnia utriusque legis instituta, Prophetarum, & Apostolorum exemplis firmata, satis superque testantur, unum nobis, idque tutissimum paratum esse perfugium in precibus, & jejuniis, quibus Dei misericordiam flectere atque implorare satagimus. Hinc est, quod Italiæ populis ejusque Insulis adjacentibus tot calamitatibus divexatis hoc præsens Jubilæum indicimus, & ad magnam Divini auxilii spem omnes ereximus. Exordium.

§. 1. BENEDICTUS PP. XIV. *In suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione &c. ut supra pag. 55. Tomi Primi.*

§. 2. Hos ergo Divinæ misericordiæ uberrimos fontes in Galliæ quoque Regnum, ejusque Provincias, nobis cura est derivare, ob id præcipue, ut ibi ab omnibus, qui harum cœlestium largitionum participes fieri volunt, præter onera a Nobis præscripta, gratiæ omnino habeantur quam maxime Omnipotenti Deo, cujus unius beneficio Carissimus Noster in Christo Filius Ludovicus Rex Christianissimus a gravissimo & deplorato morbo nuper convaluit. Omnes igitur Galliarum cœtus pro Principis salute & imperii diuturnitate vota nuncupaturi, toti sese in preces effundant, ut, qui solus est dominantium Dominus, dies super dies Regis adjiciat, & cor ejus in manu tenens, faciat, ut ambulans in præceptis ejus, semper speret in Domino, & in misericordia Altissimi non commoveatur. Extensio Jub. ad Gal. Regnum, adjecto onere orandi pro Rege.

§. 3. Ut autem præsentes Nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate const. munitis, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Auctoritas Transumptis tribuit.

Datum Romæ apud San. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die 18. Febr. 1745. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 18. Febr. 1745.

D. Card. Passioneus.

DE

CXXIV.

DE JUBILÆI

Conceſſione pro Regno Galliæ; a cujus Indulgentiæ beneficio excluduntur Refractarii.

Cariſſimo in Chriſto Filio Noſtro Ludovico Galliarum Regi Chriſtianiſſimo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Cariſſime in Chriſto Fili noſter, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontifex conſilia pacis in Rege laudat & fovet.

NUllis verbis explicare ſatis poſſumus voluptatem ſingularem, quam Nobis attulerunt literæ Majeſtatis tuæ die 24. Jan. ad Nos ſcriptæ, ex quibus conſilia deprehendimus ad pacem Europæ conciliandam aptiſſima, quam Nos quidem unice atque ardentiſſime exoptamus: Itaque Majeſtati tuæ gratias agimus maximas, ſimulque adjungimus, id Nobis inuſitatum, aut novum minime contingere; Quippe regalem indolem, animique tui præclaros ſenſus jampridem cognitos habemus, ex quibus etiam facile conjecimus, Dei beneficio Majeſtatem tuam ex graviſſimo morbo relevatam fuiſſe, & proſpera nunc uti valetudine, ut tanquam Angelus pacis diſſidia componeret, ac populis redderet tranquillitatem.

Expetit Jub. extent concedit, adject. lege orandi pro incolumit. ipſius Reg.

§. 1. Illud quoque a Nobis depoſcit Majeſtas, ut Jubilæum in Italia atque Inſulis adjacentibus nuper a Nobis promulgatum, Regnis pariter, ac Provinciis ditioni tuæ ſubjectis concedamus in quo ſane voluntati tuæ morem libentiſſime gerimus, ob eam potiſſimum cauſam, quod Galliarum Populi partem Chriſtiani gregis eximiam conſtituant. Quapropter, his noſtris Literis adjunctum accipiet Majeſtas tua, quod expetit, Breve Apoſtolicum, nihil omnino diverſum ab eo, quod Italiæ, & Inſulis adjacentibus elargiti ſumus, niſi quod tuis populis eam conditionem ſuperaddimus ab obtinendum Jubilæum, ut Deo referant gratias, qui Majeſtati tuæ priſtinam ſanitatem reſtituit, eumque precentur enixe, ut incolumem & felicem Majeſtatem tuam diutiſſime conſervet. Pro certo habemus neminem ex illis reperiri, qui opus hujuſmodi libenti animo non ſuſcipiat, cum tot tantiſque lætitiæ ſignis apertiſſime declaraverint, ſe plane intelligere magnitudinem accepti beneficii, & plurimum momenti ac ponderis poſitum eſſe in proſpera valetudine Majeſtatis tuæ ad publicam felicitatem ſtatuendam: Et quidem Nos ipſi Deo Optimo Maximo preces ob eamdem cauſam aſſidue perſolvimus, cum rem Divinam facimus, idemque inſtitutum perpetuo retinebimus.

Refractarii Conſt. Unigenit. grat. Apoſt. Sed. expertes declar.

§. 2. Cum autem Brevis Jubilæi quod Majeſtati tuæ impertimur, nihil novi contineat vel diverſi ab eo, quod jam Italiæ atque Inſulis adjacentibus propoſuimus, ejuſque ſolum extenſio ad tuos populos nuncupari debeat; ideo nullam habendam de iis mentionem duximus, qui in tuis Regnis parvi faciunt Conſtitutionem *Unigenitus*, ejuſque auctoritatem temere labefactant; cum præſertim ignorare neminem arbitremur, participes Indulgentiæ fieri nullo modo poſſe, qui pervicaciam hujuſmodi nondum depoſuerint. Equidem obſecundare jam videtur Deus voluntati ſtudiiſque Majeſtatis tuæ, quibus ardenter cupit, ut quicumque ditioni tuæ ſubjicitur eidem Conſtitutioni omnino pareat, & illam, quo par eſt, honore proſequatur. Tam præclarum conſilium, pioſque conatus, abſque fructu inanes cadere Deus nequaquam patietur; imo certum ex Divina bonitate ſpem animo concipimus, fore ut pervicaces, omni contentione depoſita, ſequantur exemplum clariſſimi Regis, qui Sanctæ huic Sedi certiſſimis argumentis obſervantiam ſuam continuo teſtatur, & Eccleſiæ Decretis obſequenter obtemperat.

Pervicacium correctio ſperatur.

Dat. die 20. Febr. 1745.

§. 3. Quod reliquum eſt, Majeſtatem tuam paterna benevolentia complectimur, & Apoſtolicam Benedictionem amantiſſime elargimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die xx. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V.

Cajetanus Amatus.

CLE-

CLERICORUM REGULARIUM CXXV.

Theatinorum Ordini unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

INsignem Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum Familiam, dum olim minores Dignitatum gradus tenebamus, eo, quo par erat, benevolentiæ & amoris studio adeo prosequebamur, ut in hoc Sacrosancti Apostolatus apice, licet immeriti, modo constituti, majoribus Apostolicæ nostræ charitatis, benignitatisque testimoniis complecti summopere optemus; in hanc enim cogitationem animum nostrum jure & merito inducunt luculenta pietatis & religiosæ perfectionis exempla, cum sacrarum Doctrinarum splendore, atque æternam animarum salute conjuncta, quæ ab initio illius institutionis in Catholicæ Ecclesiæ utilitatem verbo & exemplo in dies proferre pergunt Religiosissimi ejusdem Alumni: Postulant enim, & a Nobis expectant illi præcipue Viri, qui huic familiæ nomen dederunt, & ejus gloriam longe lateque propagarunt, ut justos & debitos honores iisdem persolvamus. Unus instar omnium enituit, Nobis (quod semper maximi facimus) summa necessitudine conjunctus, immortalis memoriæ vir, & Venerabilis Dei Servus Josephus Maria, dum vixit, S. R. E. Presbyter Cardinalis Thomasius nuncupatus, doctrinæ præstantia, morum sanctimonia, & austerissima vivendi forma clarissimus & spectatissimus, qui summo genere natus, adolescens, adhuc, jure prioris ætatis abdicato, humanisque rebus valere jussis, præclarum hoc Institutum amplexus est, & ex uberrimis Patrum fontibus, & ex venerandæ antiquitatis Codicibus studia, vigilias, omnesque elucubrationes suas in Proximi commodum, & in Ecclesiæ præsidium derivavit: Alter vero, Cajetanus Merati, non ita pridem ejusdem vestigia attingere alacriter studuit, & egregia suæ eruditionis specimina, quæ omnium judicio probantur, & manibus teruntur, scriptis etiam mandavit.

Pontificis studium erga Ord. Cler. Regul.

Card. Thomasii laud.

Item Cajet. Merati.

§. 1. Cum igitur a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris quamplurima prodierint exempla Nobis ad imitandum relicta, quibus in hac Alma Urbe nostra alia Officia nonnullorum Religiosorum Cœtuum Alumnis ita semper addixerunt, ut munera hujusmodi tamquam sibi debita vindicantes eorum Præsides, quo laudabilius exercerentur, optimum quemque suorum omni studio atque cura conquirerent; Hinc est, quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine volumus ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex Consultoribus Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. præfatæ Cardinalem Sacris Ritibus præpositæ, succedente illius pro tempore vacatione, uni ex Congr. Dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum professoribus concedi, & assignari debeat.

Statuitur unum Cler. Reg. Theatinum Sac. Rit. Cong. semper præesse.

§. 2. Decernentes, easdem præsentes Literas semper firmas validas & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon prædictæ Congregationis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Clausulæ ad perpetuam derogat.

Dat. die 20. Mart. 1745. Datum Romæ apud San. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

CXXVI.

CAPITULO GENERALI

Fratrum Eremitarum S. Augustini facultas conceditur eligendi deinceps Priorem Generalem ad vitam in Officio mansurum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Solic. Pont. pro conservatione Reg. Disc. INter maximas Nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem summopere anxios, & fere non examinatos, quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot tantisque difficultatibus obnoxium, illa sæpe, & vehementer quidem animum Nostrum urgere solet, quæ ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum familiarum disciplinam conferre posse videtur; Quamplurimum enim Catholicæ Ecclesiæ interesse putamus, ut qui Sæculo valere jusso, in pœnitentiæ castris, Christo Duci, sacramento se obstrinxerunt. Apostolicæ Sedis præsidio & auctoritate, charismata meliora semper æmulentur, & ad perfectæ beatæque vitæ fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contendentes, facilius deinde in viam mandatorum, charitatis igne succensi, currere pergant.

De varia rat. Reg. Ordinum Regul. §. 1. Illud vero, quod hoc tam difficile & tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerab. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Trid. Interpretum negotiis operam qualemcumque Nostram adhibebamus, in causa esse, a probatis Viris sæpe intelleximus, Generalium Præsidum certis statisque temporibus vicissitudines, ac mutationes: Valde enim mirabamur sacras hujusmodi familias, ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, & veluti auspicato, sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eumdem, non tam in hoc munere exercitatum, quam, id quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum, perpetuo non retinerent; & elabi sinerent gubernacula e manu illius, qui frequenti usu, tanquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur: Hinc a quamplurimis regularis disciplinæ studiosissimis cultoribus ad nos demisse delatum est, quod ob suscepta a longe dissitis terræ partibus maxima itinera, quibus conficiendis præcipue dolent; plerumque intercedere non solum rei familiaris jacturam, sed dissolutionem, aut saltem remissionem animorum, quos a severiori vitæ instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus Mundi illecebris, quibus renuntiarunt, & ab assiduo rerum divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, & natura, Urbium, hominumque frequentia, & diversarum gentium commercium solent detorquere; Neminem enim ipsimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitiosi homines tum cum prætinita exiguo, & brevi annorum curriculo publica munera, ad novos iterum Magistratus cupiendos rursum viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miserrima Christianæ charitatis naufragia, studio, & arte obtrectationes quæsitas, & longe omnium acerrimos motus invidiæ, sæpe excitari, non sine gravi cordium ipsorum ægritudine, merito semper deplorarunt. Licet enim in nonnullis Regularium cætibus, ubi Generalium Præsidum munus non nisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica hæc S. Sedes benigne indulserit, multæ tunc allatæ & perpensæ sunt causæ, quæ quidem congruæ aptæque temporibus videbantur; sed non fuerunt usus & vicissitudines rerum, semper retineri commode posse, quæ ante probabantur; & hominum mores & ingenia, facti rationem, & consilium utiliter aliquando mutari Nos docent.

Pontificis studium erga Ord. Fr. Erem. S. August. §. 2. Cum itaque, sicut accepimus dilectorum Filiorum Fratrum Eremitarum S. Augustini Generalibus Comitiis, pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium ele-

ctione, in Civitate Nostra Bononiensi habendis modo dicta sit dies, operæ pretium duximus ea a Nobis capienda esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati & commodo auctoritate Nostra prospiciamus. Maximi enim omni tempore fecimus insignem hujusmodi familiam, tum propter ejusdem S. Augustini tutissima atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata, tum propter eximios Viros, quos edidit, pietate & doctrina præstantes, & quorum instar omnium bon. mem. Henricus, dum vixit, S. R. E. prædictæ Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, cujus olim in minoribus constituti, amicitia fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude, tanquam Romanæ Ecclesiæ prædictæ splendidissimum lumen, nunquam est nominandus. Card. Nor. laudes.

§. 3. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Priores ad vitam hoc munus exercere consueverint, in sexennium deinde contractum a fel. rec. Sixto PP. V. Prædecessore Nostro per quasdam suas in simili forma Brevis expeditas literas; Nos, quibus tanquam provido Patri familiæ, incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum, quibus premitur Ordo ipse pro itu, & reditu a dissitis ab Italia Provinciis pro Capitulis Generalibus de Sexennio in Sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis, quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum prædicti Ordinis Vocalium præsertim singulares personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; ac memoratas Sixti Prædecessoris prædicti literas, munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis ad Sexennium tantum duraturum continentes, & præscribentes, quarum tenorem præsentibus pro expresso haberi volumus, harum serie annullantes, & nullius roboris, & momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat, esse declarantes; Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus & singulis Fratribus dicti Ordinis, votum sive suffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis mense Junio in dicta Civitate Nostra Bononiensi, benedicente Domino, celebrando habentibus & ferentibus, præcipimus & mandamus, ut ipsi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant, in unum, ut moris est, congregati, Deum, ac Ordinis decus, illiusque incrementum, commodumque, & utilitatem præ oculis habentes, dissidiis prius, partiumque studiis, quæ religiosam quietem & regularem observantiam conturbare solent, procul amotis atque eliminati, hoc dubium sibi proponi curent: *An munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo Generali hujusmodi in posterum ad vitam explendum sit*. Initis subinde super ejusmodi dubio secretis suffragiis, illisque collatis, si duæ ex tribus suffragiorum prædictorum partibus super eodem dubio in unum convenerint, illud admissum, alioquin duabus ex tribus partibus prædictis in illud minime accedentibus rejectum intelligatur. Jubet. deliber. in Cap. Gen. de Elect. Prioris Gen. ad vitam.

§. 4. Præterea motu, scientia, & potestate similibus, iisdem Vocalibus per præsentes plenam, liberam, & omnimodam facultatem & potestatem, postquam præmissa impleverint, seu propositum dubium sic, ut præfertur, admissum fuerit; Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis Instituta per Sedem prædictam approbata, servatis alias servandis, eligendis concedimus. Demum, si contingat Priorem Generalem, sicut præmittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus & impertimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistentium, quoad tempus, quo Officia prædicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, & declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, & Definitorio præfatis, ut omnia, & singula acta, & gesta in Capitulo Generali prædicto, juxta præmissa in præsentibus Nostris literis contenta, ad Nos transmittere teneantur, ut illa approbemus, & confirmemus. Alias facultates concedit.

§. 5. Non obstantibus præfatis Sixti, necnon aliis Clementis VIII. & Pauli V. Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Literis, quibus tempus, quo munera, seu Officia Assistentium dicti Ordinis durare debent, præscriptum reperitur, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis prædicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium Derogat contrariis in specie, & in genere.

præmissorum quomodolibet concessis confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Cæterum si contingat Priorem Generalem, ut præfertur, ad vitam minime eligi, per præsentes non intendimus supradictis Sixti, ac Clementis, & Pauli Prædecessorum prædictorum Literis in aliquo derogare, imo illas in suo robore in omnibus & per omnia remanere mandamus.

Dat. die 31. Mart. 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub Annulo Piscatoris die XXXI. Martii MDCCXLV, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

CXXVII.

PROVIDETUR

Regimini Civitatum, & Locorum Ditionis Ecclesiasticæ, eveniente obitu Gubernatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. AD Populorum regimen Divino prorsus consilio, absque ullis meritis Nostris, evecti, eorumque utilitatibus, quantum in Domino possumus, consulere satagentes, hanc potissimum administrandæ reipublicæ rationem tenere consuevimus, ut, animadversis rerum in diem occurentium eventis, si quæ forte incommoda, aut damna ex illis ortum habuisse novimus, ea opportunis adhibitis remediis emendare, si vero similia in posterum evenire posse prospicimus, eadem providis constitutis legibus præcavere, quoad Nobis integrum est, studeamus.

Causæ præsentis Constitutionis. §. 1. Cum itaque non ita pridem contigerit, ut duarum Pontificiæ Ditionis Nostræ Civitatum, Beneventatæ scilicet, atque Narniensis, Gubernatores, in ipso eorum muneris exercitio, diem obierint extremum. Cumque dilecti Filii utriusque Civitatis prædictæ Magistratus, sive Concilia, jus sibi esse contenderint, statim post suorum respective Gubernatorum decessum, aliquem eligendi ac deputandi, qui Gubernatoris Officium & munus exerceret, donec novus earumdem Civitatum Gubernator a Nobis electus & deputatus fuisset; Nos huiusmodi agendi rationem, nec ubique, nec semper tutam atque proficuam fore judicantes, ideoque certam ac generalem legem in huiusmodi casibus perpetuo servandam præscribere volentes, Motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine decernimus, atque statuimus, ut eveniente in posterum obitu alicuius Prælati ex Pontificiæ Ditionis prædictæ Civitatum Gubernatoribus, sive Præfectis, cuius Locumtenens existat, quemadmodum existere par est, ad hujusmodi Locumtenenentem ipso facto transeat, atque transire censeatur munus & Officium Gubernatoris, seu verius ejusdem muneris administratio, cum omnibus auctoritatibus, jurisdictionibus, & facultatibus necessariis & opportunis pro ipsius muneris exercitio, & cum perceptione omnium & singulorum emolumentorum & jurium, quæ ab hujusmodi Gubernatore percipi consueverunt; idque munus usque ad electionem & deputationem novi Gubernatoris a Nobis aut a Successoribus Nostris faciendam, ab eodem Locumtenente debeat exerceri.

Gubernatori Prælato decedenti subsistituitur ipsius Locumtenens.

Gubernatori non Prælato, Procurator Fiscalis. §. 2. Ubi vero aliquem Gubernatorem inferioris ordinis, aut Vicesgerentem, per Apostolicas tamen Literas in forma Brevis deputatum, ex hac vita migrare contingat; Volumus, Procuratorem Fiscalem, actualem eiusdem Gubernii Ministrum, & a Procuratore Fiscali Generali Urbis per ipsius Literas Patentes deputatum, ipso facto similiter in hujusmodi Gubernii munere, cum iisdem jurisdictionibus, facultatibus, & emolumentis, usque ad novi Gubernatoris, aut Vicesgerenti deputationem, ut supra, succedere.

§. 3.

Idem statuitur in Guberniis, Sacræ Congregationi immediate subjectis, quæ conferuntur per Literas Patentes.

§. 3. In locum vero defuncti Gubernatoris, qui per simplices Literas Patentes deputatus fuerit ad Gubernium alicujus Oppidi sive Loci, cujus regimen sub immediata directione Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium ad consultanda Pontificiæ Ditionis negotia deputatæ administratur, quoniam in iis quoque locis Procurator Fiscalis a prædicto Procuratore Fiscali Generali Urbis deputatur, decernimus pariter, ad Procuratorem Fiscalem hujusmodi, Gubernatoris Officium, facultates, & jura, usque ad novi Gubernatoris electionem, ipso facto deferri.

Quid in aliis Guberniis inferioris Ordinis.

§. 4. Quod si jurisdictio defuncti Gubernatoris viorum tantummodo Causarum cognitionem habentis, alterius Gubernatoris sive Præfecti auctoritati & jurisdictioni subjecta esset; (cujus porro conditionis non pauca Locorum Gubernia in præfata Ditione nostra esse dignoscuntur): mandamus hujusmodi Superiori Gubernatori, sive Præfecto, ut interea, dum novus a Nobis aut a Successoribus Nostris Gubernator deputetur, aliquem Pro-Gubernat. in defuncti locum subrogare non differat.

Quid in Legationibus Romandiolæ, & Ferrariæ.

§. 5. In Provincia vero, seu Legatione Romandiolæ, ubi alicujus Civitatis Gubernium a Prælato administratum, per hujusmodi Prælati decessum, vacare contigerit, eius administratio ad tempus, & cum omnibus juribus, & facultatibus, ut supra, ad defuncti Locumtenentem ipso facto deferantur; si vero defunctus Gubernator Prælatus non fuerit, ad ipsius Provinciæ Legatum S. R. E. Cardinalem, sive ad ejusdem Provinciæ Præsidem, pertinebit eum deputare, qui Gubernatoris munia, usque ad alterius electionem & deputationem, exerceat: Quod pariter observari volumus in Guberniis, quæ intra Ferrariensis Legationis fines existunt.

Quid in Legationibus Bononiæ, & Urbini.

§. 6. In Legationibus autem Bononiensi, & Urbinatensis, si quando aliquis Gubernator, durante sui muneris exercitio, e vita migraverit, ideoque necessaria interim fuerit alterius deputatio hæc ab illis fiet, quibus jus est in duabus hisce Legationibus Gubernatores Locorum respective eligere, ac deputare.

Clausulæ, Decreta, & Derogationes.

§. 7. Volumus demum, has nostras Literas, omniaque & singula in eisdem statuta atque præscripta, semper valida & firma existere & fore, suosque plenarios & integros effectus in singulis respective locis, & casibus perpetuo sortiri & obtinere, & ab iis, ad quos pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari, sublata omnibus & quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, & Apostolicæ Sedis Nunciis, necnon Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, aliter decernendi & statuendi potestate; & si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus: Non obstantibus quarumcumque provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, Castrorum, & Locorum prædictæ Ditionis Ecclesiasticæ Statutis, Constitutionibus, usibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiamsi eorum Magistratus, sive Consilia, non semel, sed pluries in præmissis casibus Gubernatores pro interim elegerint & deputaverint, eorumque electiones ac deputationes hujusmodi a Nobis, aut a Prædecessoribus Nostris quandocumque, & pluries etiam fuerint toleratæ; quas quidem electiones ac deputationes, ad effectum declinandi hujus Nostræ Constitutionis observantiam, nullatenus suffragari, aut attendi debere, & tamquam de facto, non autem de jure peractas, & attentatas, nullum statum inducere aut firmare posse decernimus & declaramus.

Status in contrarium non attendantur.

Sed solum Privilegia Apostolica in Sac. Congreg. approbata.

§. 8. Verum si aliqua ex Præmissis Civitatibus, Terris, Oppidis, Castris, aut Locis, Apostolicum sibi Privilegium adversus earumdem præsentium tenorem atque præscriptum, sibi asserat concessum esse, volumus hujusmodi Privilegia in forma authentica intra sex menses a die datæ præsentium exhiberi, & in prædicta Congregatione S. R. E. Cardinalium ad consultanda Ditionis Ecclesiasticæ negotia deputatorum, examinari; & quatenus eadem Privilegia vera, legitima, atque vigentia, non autem præsumpta, aut jampridem cassata, & annullata reperiantur, debitam de ipsis rationem haberi, eademque suos respective effectus sortiri mandamus. Si vero hujusmodi Privilegia vel intra prædictum tempus non exhibeantur, vel exhibita in præfata Congregatione probata non fuerint, tunc in illis quoque Civitatibus, Oppidis, Terris, Castris, & Locis, has Nostras Literas, atque omnia & singula in eis contenta, locum habere, & in præmissis respective casibus inviolabiliter observari debere, volumus & jubemus.

Sanctio.

§. 9. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostræ Constitutionis, Ordinationis, Præcepti, Statuti, Decreti, Mandati, & Voluntatis infringere, vel ei

ausu

ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 1. Apr. 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnat. Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Kalendis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 10. ejusdem mensis, & Anni.

CXXVIII. INDULTUM

Vacandi operibus servilibus, diebus alias de præcepto, vel ex voto Festivis, pro Diœcesi Niciensi.

Venerabili Fratri Carolo Francisco Episcopo Niciensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium. INter sollicitas omnium Christi Ovium curas gratissima Nobis obveniunt solatii argumenta, quæ ex Episcopali vigilantia, in qua Canonicæ Disciplinæ opportuna sunt locata præsidia, Domino miserante, suspicimus; non sine enim ingenti gaudio ex altissima hac Apostolatus specula Pastores perspicimus vigiles stare super custodiam suam, & crediti sibi gregis servandi zelo ferventes, ad Divini honoris cultum, animarumque salutem cogitationes omnes & vires adeo solicite studioseque intendere, ut Pastorum Principi, qui constituit eos super familiam suam, fideles se ac prudentes probare satagant.

Episcopi postulata. §. 1. Intelligit propterea Fraternitas Tua, quam libenti animo literas tuas, eximiis in hanc Sanctam Sedem observantiæ ac reverentiæ sensibus refertas, & pastoralis vigilantiæ & charitatis notis insignes, exceperimus, quibus, cum in lustranda ista Diœcesi cuncta ad Sacrorum Canonum normam & decorem Domus Dei pro injuncto Tibi ministerio exigere & componere nitereris, delatas Tibi, & in dies adhuc deferri narras a Parochis, & Confessariis, undique querimonias, per quas istius Diœcesis Fideles ingentem admodum Festorum dierum numerum causantes, & alendæ vitæ necessitatem obtendentes, ac finitimorum populorum, apud quos Festorum dierum numerus non est adeo auctus, exempla objicientes, a vetitis laboribus minime abstinere posse queruntur. Quoniam autem præsentissima licet, per saluberrimas Edictorum Constitutiones, & salutaria monita a sapientia tua adhibita remedia frustra esse animadvertis, & Episcoporum Conventum, quem, utpote veteris disciplinæ egregius æmulator, summopere optare ostendis, a perturbata nimis temporum conditione interpellari prospicis, ut conscientiarum securitati & Ecclesiasticæ observantiæ salubriter consulas, ab hac Petri Cathedra, quæ Sacerdotalis omnino dignitatis & auctoritatis fons est, & origo, Apostolicæ potestatis & benignitatis opem ac subsidium requiris & poscis, quo fa: mem. Bened. PP. XIII. Prædecessoris Nostris vestigiis inhærentes, isti etiam Diœcesi, perinde atque cum aliis actum est, Apostolica auctoritate permittere & indulgere dignemur, ut in aliquibus Festis Fideles, audita Missa, laborare valeant, manentibus cum obligatione integra præcepti omnibus diebus Dominicis per annum, diebus Natalis Domini, S. Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, & sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes, & sequentis diei, Festo Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, SS. Apostolorum Petri, & Pauli, Omnium Sanctorum, ac etiam quinque Festivitatibus B. M. V., scilicet Purificationis, Annunciationis, Assum-

sumptionis, Nativitatis, Purissimæ Conceptionis, necnon Patroni Regni, & Titularis cujuslibet Loci, dummodo tamen reliquis diebus de præcepto, sive ex voto Communitatum, audita Missa, Fideles in ista Tua Diœcesi commorantes, tuta conscientia valeant publice laborare.

§. 2. Nos quidem sapientissimum consilium, Sacerdotalis vigilantiæ & charitatis tuæ dignissimum, collaudantes, ac precibus optatisque tuis annuentes, Tibi per præsentes committimus, & mandamus, ut omnibus utriusque sexus Fidelibus in tua Diœcesi existentibus, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini, S. Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis & sequentis diei, Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, SS. Apostolorum Petri & Pauli, & Commemorationis Omnium Sanctorum; præterea quinque dicatis B. M. V. Immaculatæ Festis diebus, scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejusdem Loci dumtaxat, in quibus integra maneat præcepti obligatio; in reliquis diebus Festis, sive per hanc S. Sedem præceptis, sive per Synodales istius Diœcesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per maiores suos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Missa, labori manuum suarum incumbere, servilibusque operibus sine ullo prorsus conscientiæ scrupulo vacare possint, Auctoritate Nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas. Tenor Indulti.

§. 3. Ex hac autem prolixa planeque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino possumus, obsecundare cupimus & curamus, probe intelligis quam praeclare de Sacerdotali virtute, & insignibus animi tui dotibus sentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, ministerium tuum implere, & Pastoralem sollicitudinem ac vigilantiam Ovibus fidei tuæ commissis ita impendere, ut eas ad æternæ salutis pascua feliciter perducas. Pastorem interea & Episcopum Animarum nostrarum Christum Jesum suppliciter poscimus, ut labores tuos, ad uberiorem animarum fructum, gratiæ suæ munere præveniat & sequatur; ac Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Pontificiæ benevolentiæ significationes, cum ad hortatione &c.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Aprilis MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die XI. Apr. 1745.

Cajetanus Amatus.

INSTRUCTIO

CXXIX.

Super Dubiis ad Ritus Ecclesiæ, & Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejusque Ministro. De recipiendis ad communionem Pastoribus Schismaticis. De Ordinatione Infantium, ac de continentiæ lege, & Horarum Canonicarum recitatione, quoad Diaconos in puerilis ætate ordinatos.

Dilectis Filiis, Justo Maraghi, in universa Ægypto Vicario Generali, & Jacobo a Cremisir Ordinis Minorum S. Francisci Strictioris Observantiæ, Præfecto Missionis Apostolicæ in Ægypto, cæterisque Missionis Cophtæ Missionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

EO quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apostolicæ servitutis onere tot tantisque curis circumdamur, ut pene obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso Viro Jacobo a Cremisir Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Strictioris Observantiæ, & Missionum Apostolicarum in Ægipto Præfecto: Nihilominus, in eo, qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes, operam studiumque nostrum ad proposita enodanda dubia libenter adjecimus, in spirituale electi illius Gregis solatium, qui magno licet intercedente Terrarum Exordium.

spa-

ſpatio a Nobis diſſitus ſit, Paterno tamen Cordi Noſtro charitate proximus efficitur.

Nationis Cophtæ merita in S. Sedem.

§. 1. Quas ſane Pontificiæ ſolicitudinis, & providentiæ partes cum a nemine deſiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoſcat; peculiari ſibi illas vindicat jure Inclyta Cophtorum Natio, quæ præcipui cultus, ac Filialis obſequi, quo Romanam Eccleſiam omnium aliarum Matrem & Magiſtram proſequitur, non ſemel luculenta, & perenni digna laude præbuit ſpecimina; Præſertim vero in Sacra Œcumenica Florentina Synodo, in qua fel: rec. Eugenio PP. IV. Prædeceſſore Noſtro expetitam diu Græcæ Latinæque Eccleſiæ Unionem promovente, veteri ejuſdem Unionis incendi deſiderio viſa eſt, palamque edocuit, oportere membra ſub uno in Terris Capite indiviſa conſiſtere. Id ipſum quoque teſtata eſt Succeſſoribus Romanis Pontificibus Pio IV., & Gregorio XIII. omni conatu in præmiſſæ Unionis ſcopum enitentibus; Ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem ſolemni, & honorifica decreta Legatione, obſequentis animi, ac devotæ in Romanam Eccleſiam voluntatis publica exhibuit Teſtimonia. Hanc quoque egregiam propenſionem adhærendi Romæ Eccleſiæ plane per perſpectam habuit alter Noſter Prædeceſſor Urbanus PP. VIII., qui zelo, & ſedulitate pari in id potiſſimum incumbuit, ut prædicta Eccleſiarum Unio indiſſolubili charitatis fœdere pro virili parte firmaretur.

Miſſionariorum ex Ord. S. Franciſci laudes.

§. 2. Alacriores tamen præ omnium rationum momentis ad hanc exequendam Paſtoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Noſtro infixa ſpes majoris incrementi Catholicæ Religionis, & lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Ægypto, & in Urbe Principe Cairo, ſtrenuam, invictamque navant operam Apoſtolici Miſſionarii ex Franciſcana ut plurimum Familia adlecti, qui nullo laborum aſpectu territi, ſed induti fortitudine ex alto, in ſumma rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc vero aſſiduis ærumnis attritam, ac pene confectam, verbo vitæ informant, vigilelque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur.

Examen adhibitum ſuper Dubiis, quorum reſolutio differtur.

§. 3. Abibitis itaque in conſilium nonnullis Ven. Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, Dilectiſque Filiis Conſultoribus in Congregatione Supremæ & Univerſalis Inquiſitionis contra hæreticam pravitatem confidentibus, exquiſitiſque, quo maturius deliberare poſſemus, aliorum etiam doctrina & prudentia præſtantium Virorum ſuffragiis, eorumque præſertim, quibus Orientalium mores, Ritus, & Inſtituta, longo uſu & experientia eſſent cognita planeque perſpecta, privati Noſtri laboris acceſſione ſingulorum ſententias ſcripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad ſingula definienda Dubia in præſentiarum quamplurima deſiderentur: idcirco hæc Apoſtolica ſcripta Miſſionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quæ definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo præferre valeant, ad Noſtri Apoſtolatus auditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. *Cum Fideles Cophti Catholicam profitentes Religionem a Baptiſmo Ritu Eccleſiæ Latinæ collato hoc potiſſimum nomine abhorreat, quod Baptizatis una ſimul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Quæritur, an in caſu, quo Sacerdos Ri us Cophti commode adiri nequeat, permittendum ſit PP. Miſſionariis illico poſt Baptiſmum Confirmationem conferre.*

DUB. II. *An Parochis Ritus Cophti, qui a Schiſmate redeunt ad Catholicæ Eccleſiæ Unitatem, tribuenda ſit facultas adminiſtrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, qua prius potiebantur inter Schiſmaticos; quamvis eadem adminiſtratio, nullo exiſtente Parocho Catholico, demandata ſit PP. Miſſionariis?*

DUB. III. *An Cophitis proprio Ritu in ætate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium ætas advenerit, liceat nedum primum, ſed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi diſpenſationis obtentæ a PP. Miſſionariis abſque ullo ſpeciali Indulto Apoſtolico.*

DUB. IV. *An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?*

Ad 1. Dub. Diſciplina Eccleſiarum Orientalium in conferendo Sacram. Confirm.

§. 4. Quod attinet ad primum, plane compertum Nobis eſt, veteri more & diſciplina invaluiſſe apud Cophtos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote poſt abſolutas Baptiſmatis Cæremonias Sacro Chriſmate liniantur, ut præ aliis teſtatur Thomas a Jeſu *in ſuo Tractatu de Converſione Gentium l. 7. c. 7.* De ſimultanea tamen utriuſque Sacramenti adminiſtratione non una eademque fuit agendi ratio cum Græcis apud Orientales Eccleſias reſidentibus, & illis, qui commorantur

in

in Italia, & Insulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis Italiæ expresse vetita est administratio utriusque Sacramenti ab eodem Ministro contemporaneo facienda; Ita patientia quadam, & facilitate Sedis Apostolicæ factum est, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Græcis conferretur; Nec defuere idcirco Theologi, qui hujusmodi tolerantiæ, vestem & imaginem tacitæ Dispensationis obducerent.

Propositi Dubii spectio duplex.

§. 5. Quo opportune præmisso, apte distinguenda sunt, diversoque jure censenda duo, quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim est, quod Cophti ex Indulgentia Apostolicæ Sedis licitam sibi adstruant collationem utriusque Sacramenti, servato Orientalis Ecclesiæ Ritu, ab eadem Apostolica Sede non expresse vetito, sed tolerato: Longe vero diversum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes, abhorreant a Baptismo Ritu Latino collato, hoc potissimum nomine quod seorsim a Confirmatione administretur. Idcirco sicuti lenitati, & patientiæ Sedis Apostolicæ consonum videri potest, quod Cophti in suo jamdiu recepto, & ab eadem Sede tolerato usu perseverent; Ita ferendum non est, quod Baptismum Ritu Latino, & seorsim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorrescant.

Disciplina Ecclesiæ Occidentalis circa idem Sacramentum.

§. 6. Præterea licet apud Occidentales etiam Ecclesias in more posita quandoque fuerit Baptismatis, & Confirmationis simultanea collatio, & hæc consuetudo in aliquibus Diœcesibus anteacto tempore inoleverit, juxta exempla relata a *Vicecomite in tract. de Confirm. c.* 14. & a *Martene de antiq. Eccl. Rit. l.* 1. *c.* 2. *art.* 1. Nihilominus abrogato prorsus a Romana Ecclesia aliarum Matre & Magistra hujusmodi more, consultissimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum est, ut renatis Fonte Baptismatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea solum ætate, in qua Fideles, evacuatis quæ erant parvuli, intelligerent, tantum inter se differre Baptismum & Confirmationem, quantum in naturali vita distat generatio ab incremento; seque per Baptismum fuisse quidem ad militiam receptos, per Confirmationem vero ad pugnam roboratos, & ad perferendos agones per gratiam instructos. Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, si qui forte sanctioris hujusce disciplinæ instituta refugerent, aut contemnerent: omnemque curam adhibendam esse, ut ab errore, & cæcitate, Ecclesiæ Latinæ adeo injuriosa, retrahantur.

Quam nefas est improbare.

Consequentiæ declarationis expetitæ, quoad Schismaticos, & Hæreticos.

§. 7. Verum attributa, juxta propositum thema, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi statim post Baptismum, Confirmationem, tantum abest, ut Orientales captivari possint in obsequium veritatis, ut immo animo semper obfirmatiore suæ adhærerent sententiæ, erga quam facilem se ac pronam Apostolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, & Schismatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconstantiæ notam inurerent Latinis, a suscepta semel probataque disciplina deflectentibus; vel suo exemplo eos commovisse, & in suas traxisse partes superbe dictitarent, illa temere vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

Indultum concedi potest ad utilitatem Fidelium.

§. 8. Si itaque ea sit Nationis Cophtæ conditio, ut fideli Populo Confirmatio administrari nequeat ab Episcopis, quibus hujus Sacramenti administrandi ordinaria potestas commissa est; minime Nos latet, eandem administrandæ Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad Sacerdotem, vel Missionarium, pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Hujusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Nostrorum Prædecessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim sæpe contigerit, Christifideles Pastoris solatio esse destitutos, & Episcopis ob distantiam Locorum impossibile vel difficile admodum fuerit, Populorum necessitatibus præsentes fieri; in hanc partem Episcopalis Ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo rite benedicto & consecrato: Ne alias contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulato, & ad nostram sanctificationem instituto.

Examinandum an adsit legitima causa.

§. 9. Apostolici igitur Missionarii, non suæ auctoritatis incremento, sed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par est sedulitate & diligentia inquirant, an Catholico Gregi, super quo vigilias custodiunt, desit præsentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis verletur; & an demum circumstantiæ in unum collectæ præmissis consonent exemplis, ac parem exposcant providentiam. Integra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum re-

nuncient Sanctæ Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimeque perspecta, deliberare possit, an, & cui potissimum Presbytero, tamquam Ministro extraordinario, tribuenda sit hæc auctoritas confirmandi, & Episcopale hoc munus obeundi.

Pravæ opiniones interim corrigendæ. §. 10. Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in Doctrina sana, & eos, qui contradicunt; arguere satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obsequium erga Baptismum Ecclesiæ Latinæ reducatur, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum confirmationis iis, qui in provectiori essent ætate, & ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Ad II. Dub. Indulgentia Ecclesiæ in recipiend.s lapsis. §. 11. Hæc quoad primum Dubium. Quo vero ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia hæresim ejurantibus non semel ostenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines solius Laicæ Communionis participes voluerit; ab hac tamen severitate judicii successivis temporibus temperatum est, & ipsi Nicænæ Synodi Patres *Canone* 8. ultro consensere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus constituti, ab errore in semitam veritatis reduces, nedum permanerent in Ordine Clericali, sed etiam obtentarum Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piæ Matris Ecclesiæ lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti sunt Donatistæ. Siquidem Catholici Præsules, qui gemino adstipulante Edito Marcellini Proconsulis, eos pro agenda Religionis causa advocaverant in illum Conventum Ecclesiasticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad veræ Fidei cultum, & unitatem allicerent, retentionem gradus Episcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandæ pacis prælimare illis consulto obtulere.

Pastoribus conversis qui digni fint permittitur recent. gradus, arbit. Vic. Gen. §. 12. Præclara hæc lenitatis argumenta attento Nobiscum animo repetentes, æquum visum est, ut Parochi Ritus Cophti, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus versabantur, caligine, in lucem Catholicæ veritatis emergunt, capaces sint etiam inter Catholicos Administrationis Sacramentorum Parochialium, qua prius in Schismate potiebantur, quamvis hæc ipsa spiritualis auctoritas, nullo existente Parocho Catholico, tributa etiam sit Patribus Missionariis, & ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quæ singulis inest, ita temperandam esse decernimus, ut non omnes indistincte hoc Pastorale munus sibi assumant, sed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi præfecerit; qui pietate, castis moribus conspicui sint; qui bonorum exemplo præluceant; & in quorum reditu ad Ecclesiam nihil fictum, aut simulatum, sed certum sinceræ Conversionis indicium deprehendatur.

Condit. ab iis servand. §. 13. Præterea qui a Vicario Generali inter alios præelecti fuerint, abstineant ab exercitio dictæ auctoritatis quousque non reportaverint necessariam in utroque foro absolutionem, rehabilitationem, necnon dispensationem ab Irregularitate, Censuris, & pœnis, lapsis in Hæresim canonice inflictis. Ritu præterea Catholico administrent Sacramenta. Nullum eisdem cum Schismaticis in Divinis sit consortium, ex quo hæresis, pravaque mentis suspicio suboriatur; sed interjecto cum Schismaticis pariete, corde puro, conscientia bona, fide non ficta; præcepta Matris Ecclesiæ, quæ denuo eos in Christo genuit, intemerate custodiant.

§. 14. Ex hac porro indulgentia uberem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus, lucrum scilicet Animarum ad gremium Ecclesiæ redeuntium: Probe enim intelligent, Nos Pastoris Jesu Christi vicem in Terris tenentes, tantum quærere, & salvum velle, quod perierat; ovesque inventas, non virga timoris, sed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franc. Inst. spiritus quoad jurisd. Paroc. §. 15. Nec conqueri jure poterunt Missionarii suam auctoritatem hoc pacto videri imminutam, si opportune in memoriam revocaverint, quæ ab eorum Patre, & Institutore S. Francisco in suo Testamento scripta leguntur: *Et si haberem tantam sapientiam, quantam Salomon habuit, & invenirem pauperculos Sacerdotes in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem prædicare*. Cui sententiæ consona sunt documenta S. Bonaventuræ in suo Tractatu, *Quare Fratres Minores prædicent: Temperatissime*, inquit Sanctus Doctor, *disposuit divina Sapientia, & instituit Sedes Apostolica, ut per Ordines prænotatos in prædicatione, & Confessione defectus Cleri suppleatur, & Animæ salventur, & nec in spiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuatur*. Parique censura, in simili negotio cum Græcis Melchitis nuperrime discusso, a Nobis definitum est: *Licere tantum Fratribus Ordinis Mi-*

no-

norum S. Francisci Custodiæ Terræ S. Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque Sacramenta administrare in iis locorum, & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Græci Ritus.

§. 16. Neque etiam perperam timeant Missionarii sibi in Vinea Domini tanquam Operariis tota die otiosis, & a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occasionem impendendi laboris esse relictam. Prædicandum est ab illis sanctum Christi Evangelium, & docenda Mysteria Christiano Homini necessaria ad æternam salutem; explicanda vitia, quæ declinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhibenda medela sauciatis per Sacramentum Pœnitentiæ; Tum alia quoque administranda sunt Sacramenta in subsidium Presbyterorum Ritus Cophti; nihil demum derelinquendum est, quod ad Animarum salutem, & Religionis incrementum pertinere possit. Potissima tamen solicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Cophti a Fidei unitate, rectaque semita declinantes, erroris depulsa caligine, ad unionem, & amplexum Catholicæ Ecclesiæ revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vinea Domini Sabaoth reflorescet, optatumque fructum salutis, benedicente Domino, dabit in tempore suo. Missionar. Officia.

§. 17. Ad tertium, & quartum Dubium gradientes, pro faciliori & accuratiori illorum examine juvat præmittere, verificare practice & in concreto apud Cophtos, quod in abstracto, & pro suo ingenio disputant inter se Latini Theologi, & Canonistæ, de Ordine sacro Infanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collato. Præmaturam hujusmodi Ordinationem apud Cophtos veteri usu, & disciplina invaluisse testatur Pater Thomas a Jesu *dicto Oper. de Conversion. Gent. l. 7. pag. 361. Conferuntur*, inquit, *Ordines, excepto Presbyteratu, omni ætati, etiam immediate post Baptismum Parvulis, simulque dantur Tonsura, & quatuor Gradus, & Diaconatus, & Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, & abstinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, & Veneris, & tempore Adventus, & Quadragesimæ, &c. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri, & Pauli, Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis spondent, & hæc vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum ætatis Annum, aut circiter exegerint.* Ad III. & 4. Dub. Cophtorum mos in ordinat. Infantium.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Cophtos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in ætate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno *in Manuali Mission. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.* idemque usus evincitur in Literis P. Berna Missionarii Societatis Jesu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probatæque doctrinæ Bollandistam: memoratis in iisdem literis *Cophtorum*, seu *Jacobitarum* moribus & institutis, advertit, Diaconos promotos in ætatæ sex vel septem Annorum, in immensum excrevisse numerum, cæteroquin necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur obsequiis; neve Divina Mysteria absque decenti Ministrorum cultu & frequentia celebrentur, quemadmodum videre est *in continuatione Bollandi tom. 5. Mens. Jun. p. 132.* De eodem.

§. 19. Nemo adeo rudis est, qui ignoret in Ecclesia Occidentali diversos Ordines, & Ministrorum Gradus fuisse institutos, & in sua rite tempora dispositos. Prima etenim Tonsura initiandi sint præditi usu rationis; qui in septimo ætatis Anno præsumitur. Minoribus vero Ordinibus licet determinata ætas a Sacris Canonibus præstituta non sit, adhuc a septimo ad decimum quartum Annum conferri solent, concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus desideratis a Tridentino *sess. 23. de Reform. c. 5. & 11.* Porro ejusdem Tridentinæ Synodi lege cautum est, ad Subdiaconatum ætatem vigesimi secundi Anni, ad Diaconatum vigesimi tertii, ad Presbyteratum vigesimi quinti, ad Episcopatum trigesimi esse necessaria; eo tantum inter Sacros Ordines & Episcopatum recurrente discrimine, quod pro Sacris Ordinibus satis sit unius, vel alterius respective Anni inchoatio, pro Episcopatu vero complementum trigesimi Anni requiratur. Ætas in Ecclesia Occid. requisita ad recipiendos Ordines.

§. 20. Si tamen in hujusmodi provide institutarum Legum contemptum contigeret fortasse ab Episcopo legitima auctoritate suffulto non solum Minores, sed etiam Sacros Ordines Infanti conferri; concordi Theologorum, & Canonistarum suffragio definitum est, *validam*, sed *illicitam* censeri hanc Ordinationem, dummodo nullo laborent substantiali defectu materiæ, formæ, & intentionis in Episcopo Ordinante; non attenta contraria sententia, quæ raros habet Asseclas, & quæ supremis Tribunalibus, & Congregationibus Urbis nunquam arrisit. Æque tamen certum & exploratum est, Ordinatio Infantis est illicita sed valida. At non imponit onera Ordini adnexa.

est, per hanc Ordinum collationem non subjici Promotos obligationi servandæ Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cujusque pendeat voluntate, & Altissimo nostra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

Vetus disciplina temperata est, quoad promotos per vim. Et quoad oblatos Religioni.

§. 21. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiæ Disciplina, quæ coacte, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, & Episcopatum, duro subjiciebat jugo servitutis, & observationis onerum & legum cuicumque Ordini impositarum, spreta quavis protestatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, sprætaque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licet usque ad sæculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infantili ætate positos in sacris Monachorum Cœnobiis devovere, & Divino Famulatui mancipare, perpetuo vetito egressu e septis Monachorum; attamen mitioribus Clementis III. Cœlestini III. & Tridentinæ Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, & liberi arbitrii jura clamare videbantur.

Ratihabit. post usum rationis omissa, an imponat obligationem servandi onera.

§. 22. Non desunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intime scrutentur: Ajunt siquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi sui compotes jam fuerint, diserte esse interrogandos super intentione permanenti, nec ne, in Ordine sibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam assenserint; eo casu censent eos obstringi voto Castitatis; sin minus, licitum sit ejusdem ad sæcularia vota transire, suspensa exercendi Ordinis potestate.

Item de Ordinato ante pubertatem.

§. 23. Alium expendunt casum Theologi, Ordinis suscepti post usum rationis, sed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinarum tunc solum obligari voto servandæ Castitatis, quando Ordinationem *expresse* ratam habuerit, vel *tacite* aliquo exteriori signo, puta quia ministraverit in Ordine suscepto, vel quia pensum diurnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit; Quousque ratihabitio non superveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; immo censent tamdiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a sacris Canonibus Promovendis rite præstitutam.

§. 24. Expensa huc usque in abstracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Ecclesia Occidentalis informatur, facilem viam sternunt, resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quæritur: *An Diaconis Ritus Cophti licitæ sint primæ, & ulteriores Nuptiæ*, sed etiam quarti, in quo quæritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare*.

Ordinationes Infantium Cophtorum validæ.

§. 25. Et sane si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophtos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, & gradibus apte dispositam; si sacræ illæ Ordinationes nullo laborant substantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ; si demum, sublato illo, qui olim aderat, dissidentium opinionum conflictu, nemo est, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Ministro etiam Schismatico factam: necessario sequitur, ut quemadmodum in Ecclesia Occidentali *valide* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis sacer Diaconatus Ordo in infantili ætate *valide* conferatur.

Sed non imponunt onera, absque ratihabitione.

§. 26. Immo si in Ecclesia Occidentali, ut præmissum est, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non solum Pueri, sed etiam Impuberes assumpti ad Ordinem sacrum, nisi confirmata jam ætate suam Ordinationem expresse, vel tacite ratam habeant: Ex paritate rationis idem ferendum est in hac quoque parte judicium de Diaconis Ritu Cophto in teneræ ætate ordinatis, recurrente in uno, & in altero casu defectu liberi assensus, singulis ad electionem, & professionem status necessarii.

Quare præscribitur exploratio voluntatis, ad normam Concil. Tolet. II.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato *in Can. de iis, dist.* 28. ubi sermo instituitur de iis, *quos voluntas Parentum a primis Infantiæ annis Clericatus Officium mancipavit*, hæc disciplinæ regula opportune præscribitur: *Ubi octavum decimum ætatis suæ compleverint annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suæ, a vigesimo anno suscipiant &c. Quibus autem voluntas, propriæ interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus*. Canonicæ hujus sanctionis litera aperte edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint

lint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi recte agendi semita non deflectat Præfectus Missionis, sed Diaconos in prima ætate ordinatos aperte interroget per se ipsum, si commode fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, & quæ illorum sit mens & voluntas diligenter exploret.

§. 28. Hæc porro interrogatio, & inquisitio fiat postquam Diaconi Decimum Sextum ætatis annum excesserint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quo, juxta Trid. Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnia Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant nulla Ecclesiastica lege, vel præcepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophto usitatas compelli. Quæ fiat expl. anno XVI.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacræ clamant Literæ, & Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Fœminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos c. 7. Si autem*, inquit, *mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit adultera, si fuerit cum alio Viro*: Et in II. *ad Corinth. cap. 7. Dico autem non Nuptis, & Viduis: Bonum est illis, si sic permaneant, sicut & Ego. Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri*. Demum Epist. I. ad Tim. *cap. 5.* florentis ævi Viduas denuo ad Matrimonium, & ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiæ coinquinentur. Qua freti auctoritate Orientalis Ecclesiæ Patres graviter erroris arguunt, & tamquam hæreticos damnant, qui putant, post primæ Uxoris obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium *de Concordia Eccles. Occident. & Orient. lib. 7. c. 27.* Qui sæcularia vota eleg. iis non prohibentur secundæ nuptiæ.

§. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti, completo decimo sexto anno, Interroganti; & illorum voluntatem inquirenti serio ac deliberate responderint, velle se in adepto Ordine perseverare, & Ecclesiasticis vacare muneribus; eo casu sub districti severitate judicii Secundæ Nuptiæ illis aperte interdicantur, clamante Apostolo, Ep. I. ad Tim. *cap. 3. Diaconi sunt unius Uxoris Viri*. Contra, elig. perseverare in ministerio Eccles.

§. 31. Insuper, cum Personas Deo consecratas maxime puritas, sanctitasque deceat, provide *Canones Apostolici* 17. & 18. quos præcipua veneratione, & cultu Ecclesia prosequitur, prohibent Episcopis, Presbyteris, & Diaconis nedum *bigamiam propriam*, quæ profluit ex secundo Matrimonio, sed etiam *similitudinariam* ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Dispositą per Canones Apostolicos innovata fuerunt *in Canone* 3. Concilii Trullani; cujus auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, & veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, & Zonaras inferiori loco citandi) præfati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *illum qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pelliceum retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissam, aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta decimum septimum & decimum octavum Apostolorum Canones decernunt*. Quibus inhibetur etiam omnis bigamia.

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas *loc. cit.* propius ad rem accedens, testatur Diaconos Cophtos vinculo secundi matrimonii alligatos *adepto gradu excidere*, & ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Disciplinæ satis firmum rationis præsidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero & deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, & novum quoddam vitæ genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subjecisse Legibus Ordini ratificato, & vitæ instituto necessario connexis, ac Legi præsertim prohibenti secunda Connubia, & Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire. Sub adepti gradus peric.

§. 33. Toti hactenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua *de primis* attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat. De matrimonii Diacon. Disciplina Ecclesiæ Occid. & Or. quoad Cœl. Sacror. Ministrorum.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad augendam Clericalis Militiæ Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, & Orientalis æque præscripserit, nedum Presbyteros, sed

fed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Cœlibatu versari debere, & hanc custodiendæ Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater & Magistra Romana Ecclesia: Secus tamen contingit tractu temporis in Ecclesia Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter. dist. 31. cap. quæsitum de pœnit. & remiss. & cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonæ sunt Literæ Apostolicæ fel. rec. Gregorii XIII. Prædecessoris Nostri datæ ad Patriarcham Maronitarum, legendæ apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis numquam interdixerit Ecclesia, nec videtur interdicendum Maronitis; Lex enim Cœlibatus semper gravis visa est Græcis, propterea Conjugium permissum est illis &c. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui cœlibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.*

Quid apud Græcos. §. 35. Junguntur Matrimonio Græci in Minoribus Ordinibus constituti; & Uxore retenta, ad majores Ordines, & ad Sacerdotii gradum rite promoventur: Ubi tamen contigerit, eos in Statu Cœlibi Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii dejiciuntur, ut fuse edocet *Gloss. in Can. Diaconi dist. 28.*

Nuptiæ post susceptum Diaconat. interdictæ. §. 36. Quin obstet declaratio, & protestatio de explendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis, qua concurrente, compatibiles videntur Nuptiæ cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad præscriptum *Canonis* 10. Concilii Ancyrani, relati *in Canon. Diaconi, dist. 28. Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, & dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, ii si Uxorem postea duxerint, in ministerio maneant, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio præterito, & in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu cessent*; Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accurate expendit, expresse rejicit in illo dispolita, inquiens: *Hunc Canonem ne sequaris*; & innixus solidiori doctrinæ Sexti Canonis Synodi Trullanæ, inefficacem esse concludit assensum dictæ protestationi quoquo modo præstitum ab Episcopo Ordinante: *Sextus enim Canon* (sunt illius verba) *Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros, & Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod fit autem contra Canones, non ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, concedetur, ut quod consistere nequit.*

Confirmatur. §. 37. Eadem est quoque Sententia Zonaræ de Canone supra relato Concilii Ancyrani; imo ad removendam antinoniam duorum Canonum, nempe Ancyrani, & Trullani, qui inter se colliduntur, sextæ Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextæ Synodi Canon, qui & posterior fuit, & magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet*: Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhæret partibus Concilii Trullani; Ait enim: *Sed huic Canoni opponitur sextus sextæ Synodi Canon, non omnino et, qui Cælebs ad Hypodiaconi, aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Feminam conjungere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; sed hic in desuetudinem abiit.*

Matrimonium Diaconi Græci, & illicitum, & nullum. §. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: An solum illicitum, vel potius illicitum & invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia *Orientali* post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum & irritum reputatur in Ecclesia *Occidentali*. Placuit sane pluribus, *validum*, sed *illicitum* censeri debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicæ Sanctiones, & Decreta Ecclesiæ Occidentalis illud irritantia protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem: Tum quia Canones Synodi Trullanæ, quorum semper a Græcis commendata fuit auctoritas, nullibi expresse annullant, & irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnarunt alii pro omnimoda invaliditate: Et saniori certe consilio; utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam, & menti Congregationum Urbis consentaneam. Nullitatem Matrimonii satis erui posse judicarunt ex ipso *Can.* 3. Concilii Trullani his verbis: *Eis nefario videlicet dissoluto Conjugio.*

Consentit auctoritas Imp. Justiniani. §. 39. Favet etiam eidem Sententiæ auctoritas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib.* 1. *de Episc. & Cleric. Novell.* 45. hujusmodi Nuptias nefarias, & incestuosas appellat; & soboli indi procreatæ notam illegitimitatis,

tis, & turpem Paternæ incontinentiæ maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laicæ sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi; in subjecto tamen casu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi: *quæ & Sacris visa sunt Canonibus*.

Cophti in infantia Ordinati Matrim. inire nequeunt, post ratihabitionem.

§. 40. Omnia itaque in unum perstringentes, si, ex hucusque dictis, Græcis ad Ordines Sacros jam promotis expresse vetitæ sunt non solum *secundæ*, sed *primæ* etiam Nuptiæ; pari sane jure in proposito themate prohibenda est Diaconis ordinatis in tenera ætate celebratio *quarumcumque Nuptiarum*, postquam ipsi in ætate jam confirmata, serio deliberatoque animo consensere in Ordinationem jamdiu susceptam, illamque publica declaratione ratificarunt; proindeque Patribus Missionariis omnis adimitur potestas super hoc dispensandi.

Etiam post ejuratum Schisma.

§. 41. Nec opitulari quoquo modo potest Cophtis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, seque devovendi ex animo unioni Catholicæ Romanæ Ecclesiæ. Si enim Divina tantum adspirante aura, nulloque humano impellente consilio, in piæ Matris gremium se receperint, & ad Nos confugerint; facile etiam intelligent, ejusdem Catholicæ Ecclesiæ Disciplinæ & observantiæ eos conformari oportere; Ideoque subjici legi Cœlibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Græci, in Romana Ecclesia sancte & inviolate custodiunt.

De recitatione Divini Officii.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quæstio *in quarto Dubio*.

Ecclesiæ Occidentalis lex eam imponit Sacris Ministris.

§. 43. In Ecclesia Occidentali imposita est Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Coheret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canonicarum; illudque veteri traditione acceptum, & immemorabili consuetudine in more positum fuisse, docet communior Theologorum opinio.

Similis consuetudo in Ecclesia Orientali.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, & testimonio Monachorum Ritus Cophti in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non prætermisimus, Diaconi, Subdiaconi, & Presbyteri Ecclesiæ Orientis nulla lege expressa, Canone aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia vero positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, & sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

Quæ legis vim habere debet; ut definitum fuit de Maronitis.

§. 45. Memoriæ proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Prædecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, & Apostolicæ Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas*: En Apostolica Definitio relata in sæpe memorato Opere P. Thomæ a Jesu: *Tenentur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, & a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio*. Qua de re, si Disciplina Ecclesiæ Orientalis subjicit obligationi & præcepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine constitutos; Eadem sane obligatio, idemque præceptum persolvendi Horas Canonicas *more suæ Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum præstitere Ordini Sacro in infantili ætate suscepto.

Præmissa quatenus procedant.

§. 46. Satis hæc videri possunt pro examine tertii, & quarti Dubii, semper tamen præ oculis habita firmiterque retenta hypotesi, quod quæstio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima ætate Ritu Cophto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, & post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu cœlibi, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

De his qui Ordinationem tacite, ratam habuerunt, & Nuptias contraxerunt, ante ejuratum Schisma.

§. 47. At suspicari Nobis non temere licet, crebrius in praxi alium dari casum a præmissa hypotesi longe diversum. Sæpissime etenim contigit, a Diaconis apud Schismaticos in ætate infantili ordinatis, ubi ætas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expresse, saltem tacite, v. gr. ministrando in Ordine suscepto; & ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus in quibus versantur, quærunt in sinu Catholicæ Ecclesiæ salutare perfugium sub spe tamen obtinendæ Dispensationis super Matrimonio jam inito ut in statu conjugali legitime perseverent.

Hi stricto jure ab Uxoribus separandi.

§. 48. Casus ille quo frequentior est, eo etiam explicatu difficilior. Etenim si, ad tramites jam expensarum rationum; ipso jure irrita sunt Matrimonia post Ordinem Sa-

Sacrum contracta, necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiæ non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, sed illico separari debere a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem obicem obtrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstare, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur.

An expediat dispensationem concedere.

§. 49. E contra vero si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta dispensatione exequutioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiæ Orientalis nulla sint & irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, & acerbe quereretur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticæ Disciplinæ.

Si dispensetur, necessaria esset renovatio consensus.

§. 50. Insuper cum res sit de matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non posset, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiæ rite præstito a conjugibus consensu. Hanc vero renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam aleæ; probe intelligentes, unum; & alterum Conjugem posse pro libito abstinere a præstando assensu, immo potiri facultate se in libertatem vendicandi.

Facultas dispensandi alias S. Sede concessa.

§. 51. Cæterum, ut mox innuimus, in dubiis Ecclesiasticæ Historiæ monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perseverarent in fœdere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicæ Literæ fel. rec. Innocentii IV. Prædecessoris Nostri Anno 1744. data ad Magistrum & Priorem Fratrum Prædicatorum Terræ Sanctæ, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, *Qui deputantur ad prædicandum Jacobitis, Neostritis, Giorgianis, Græcis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis &c. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia contraxerunt, remaneant in eisdem*. Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romæ in Archivio Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Cœnobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito & illustrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno *tom. 1. pag.* 136.

Suspenditur Resolutio.

§. 52. Sed hæc exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa desunt, quæ scitu digna sunt, hæremus adhuc; & præcipuum Pontificiæ solicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleate assequendas pertinere possit.

Missionarii jubentur circa subjecta capita distincte referre.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Præfecti Missionis, cæterorumque Missionariorum, ad quos præsentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subjectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, quo hodie sunt, statu manentibus, expediat tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis, Cui, vel quibus dicta facultas tuto delegari possit, ut Sacro Chrismate præcipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post hæresim ejuratam, & abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum ætate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, quia Scriptoribus præfertur. An Diaconi ordinati in ætate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, & in statu cœlibi, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum sit, teste P. Benart, *eos a Puero functionibus Ecclesiasticis assuescere*, & in magno numero ordinari, *ne aliquando desint, qui Ecclesiæ Ministeriis operam navent*.

V. An

V. An & quomodo tolli possit, & radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci, quoad ætatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicæ Fidei præsidium, & Disciplinæ Ecclesiasticæ augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitæ, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi & utilitatis vel potius scandali & detrimenti allatura sit rei Catholicæ Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, libratis in utramque omnium rationum & circumstantiarum momentis.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quæ Evangelici Præcones, ad Animarum salutem, ad Catholicæ Fidei propagationem, & spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, & justa sunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet, eisdem optari eventus auspicem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur. Adhortat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die IV. Maji MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 4. Maji 1745.

DE JEJUNII DISCIPLINA

CXXX.

Conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Diœcesibus integris, nonnisi certa ratione, & justa de causa, petendis, & concedendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Libentissime quidem amplectimur, quæ Nobis offeruntur, ut Ecclesiasticæ disciplinæ reparandæ sedulam curam congeratis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evecti fuimus, conjunctam esse intelligimus sollicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus. Sollicitudo Pontificis pro conservatione Ecclesiasticæ Disciplinæ.

§. 1. Cum itaque præsentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimæ, veteri Ecclesiæ instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimæ Institutione, & Patrum, & Conciliorum omnes super hac de re in medium proferre auctoritatem. Difficilem id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, & nullo modo consentaneum Vobis, quos doctrinæ laudem, Canonum, & Sacræ Historiæ cognitione præstantes arbitramur. Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ *sess. 25. de Reformat.* præcipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum curæ traditi magna religione perficiant ea, quæ a Sacris Canonibus præscribuntur: *Ut illis omnibus, & iis præcipue sint obsequentes, quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.* Jejuniorum observantia a Conc. Trid. Episcopis commendata.

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. a Sede Anconitana translati fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendos Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, & legitima prius auctoritate interposita, quadragesimæ abstinentiam non observarent, minime, inquam, solvendos a jejunio, itaut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituere, non unica vice, vespertina superaddita Refectione, quæ permitti jejunantibus consuevit. Pontificis sententia circa quæstiones de Jejunio.

Leges ad eas dirimendas promulgatæ.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & præstantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accurateque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiæ finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimæ, nisi conditio servandi Jejunium, sive unius comestionis, interponatur; & illum quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eamdem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quæstionibus, existimavimus unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum Jejunium indicitur, rite obtinuerunt; & pravam illam consuetudinem, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus, postquam ipsi Quadragesimalis abstinentiæ præcepto soluti fuerunt, ob eam potissimum causam, quod grave detrimentum saluti ab esu piscium accipiant.

Quæ executioni mandantur.

§. 4. Hæc apertissime constant ex nostris Apostolicis Literis, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Episcopos Orbis Catholici anno 1741. quarum primæ incipiunt. *Non ambigimus*, alteræ vero: *In suprema*. Nos profecto nulli unquam elargiti sumus vesci carnibus, cum tempus Quadragesimæ, sive aliud Jejunium præcipitur, nisi indicta, scriptaque conditione, quam superius commemoravimus. Maximam pariter lætitiam percepimus, cum redditæ Nobis fuerunt plures Epistolæ, ac Mandata vestra, Literis nostris Apostolicis omnino consentanea, quibus pro virili parte contendistis adducere Populos vobis subjectos, ut propositam in illis disciplinam servarent.

Excitatæ difficultates judicio Pœnitentiariæ Apost. solvuntur.

§. 5. Interim promulgatis iisdem Apostolicis Literis, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ sunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura suspicati fuimus. Plures etiam quæstiones propositæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipsius Legis verbis, vel sensu penitus corruant ac dissolvantur. Attamen Sacro Tribunali nostræ Pœnitentiariæ, rerum hujusmodi conscio ac peritissimo, easdem quæstiones expendendas commisimus, quibus omnibus plene cumulateque, quoties opus fuit, satisfecit.

Archiep. Compostellæ plura dubia proposuit.

§. 6. Archiepiscopus Compostellæ, in Hispaniarum Regnis Primus inquisitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epistolam, qua plures recensebat difficultates, quæ Literis nostris Apostolicis adversabantur, quominus executioni mandarentur; eo quod nonnulli Theologi in diversas opiniones ac sententias abirent in solvendis quibusdam quæstionibus, quibus Literæ nostræ Apostolicæ causam & occasionem præbebant; ac proinde de illis Judicium Nostrum exquirebat; Equidem Archiepiscopi Literæ Nos gravissimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæstiones in ipsis expositas percurrimus, visum Nobis est non quidem expeti ut iis quæstioribus responsum fieret, ipsisque solutis, nullum impedimentum, sive obstaculum nostris Literis Apostolicis superesset; sed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipsæ minime adducerentur. Accedit etiam, quod Epistola Archiepiscopi multis argumentationibus, & obtentis vocibus redundabat, quamobrem, licet plures horterentur, ne ullum Archiepiscopo responsum redderemus; illi tamen satisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæstiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Nostris occupationibus tribuendum testati sumus, quod tarde ipsi responsum daremus, ejus studium commendavimus, & etiam magnopere probavimus, quod anceps ac dubius ad Sanctam Sedem confugerit, ut consilium exposceret: Deinde prolatis quæstionibus satisfacere non prætermisimus, illum tamen monentes de instituto Summorum Pontificum, qui leges condere solent, disciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi causas objiciunt, ut quæ constituta sunt, perturbent ac evertant.

Quibus Pontifex satisfecit per literas Apost.

Hæ pro norma habentur in similibus.

§. 7. Vix redditis Literis, Archiepiscopus paulo post vitæ cursum absolvit: Itaque non immerito suspicamur, responsa Nostra, quæ literis continebantur, haud cognita fuisse & perspecta illis, qui quæstiones excitaverant. Post hæc alii pariter ex Hispanis Episcopi nonnullas ex iisdem quæstionibus Nobis proposuerunt; quare iisdem responsis usi sumus, quæ tradita prius Archiepiscopo Compostellæ a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam præstantes inter Italos Theologi, qui Literas nostras Apostolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illustrarunt; Idem contigit Responso, quod feci-

fecimus Archiepiscopo Compostellæ *die* 8. *Julii anno* 1744. quod sane integrum suis Libris præfigendum curaverunt.

§. 8. At quoniam Libri ejusmodi ad Vos fortasse nondum pervenerunt, vel curis aliis distenti illos percurrere minime potuistis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum sæpius est) ad Archiepiscopum Compostellæ jam pridem scripsimus, ut quæ disciplina Vestris in Diœcesibus tenenda sit, plane cognoscatis, ac ne Vos deterreant difficultates, si quæ a captiosis hominibus concitentur. Earum exemplum Episcopis mittit.

Sequitur tenor Apostolici Brevis superius impressi num. XCIX. *pag.* 184.

§. 9. Cum hæc ita se habeant, satis muneri nostro fecisse videmur, ne illi, quibus licet carnes edere, cum Jejunium tempore Quadragesimæ, vel extra Quadragesimam Fidelibus præscribitur, unius comestionis limites excedant, ac ne piscibus simul & carnibus parari sibi mensam patiantur, neve cavillationes perscrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc supersunt, quæ remedium a Nobis deposcunt. Quæstionibus hisce sublatis alii abusus tollendi.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non solum plures in qualibet Italia Urbe, vestra auctoritate, dissolvi a Quadragesimali abstinentia, sed etiam magno studio contenditis, uti unversam Civitatem, totamque Diœcesim eadem abstinentia liberemus. Hinc factum est, ut in quibusdam Civitatibus ac Diœcesibus jam per multos annos Fideles universi, absque ullo discrimine, carnibus per Quadragesimam utantur. Dispensationes generales nimis sæpe petuntur.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert solicitudinem eo quod deprehendimus certis Testimoniis, in quibusdam Regionibus Septemtrionis, toto Quadragesimæ cursu, lactis & ovorum usum libere permitti, quia per plures annos eamdem facultatem petierint, & a Sede Apostolica consecuti fuerint: quamobrem illi Populi sibi in animum induxerunt, non esse rursus ad Pontificem confugiendum pro hujusmodi facultate impetranda, sed priores concessiones singulis annis acceptas sufficere, ut lactis & ovorum consuetudo per Quadragesimam comprobet. Quid inde tienendum.

§. 12. Præterea maximi facienda esse ducimus ea verba Trident. Concil. *sess.* 25. *cap.* 18. *de Refor. Sicuti publice expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, venientibus casibus, & necessitatibus, pro communi utilitate satisfiat; sic frequentius Legem solvere, exemploque potius, quam certo personarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud est, quam unicuique ad Leges transgrediendas aditum aperire.* Conc. Trid. mens circa dispensationes.

§. 13. In Literis nostris Apostolicis, quas *anno* 1741. ad omnes Catholicos Episcopos dedimus, huic corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illisque verbis, quæ rursum hic subjicimus: *Debitum igitur Paternæ uniuscujusque vestrum sedulitatis & charitatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis & annuntietis, nemini quidem sine legitima causa, & de utriusque Medici consilio, multitudini vero, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima, & urgente necessitate, & in casibus per Sacra Canonum Statuta præscriptis, cum debita Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe & arroganter ab Ecclesia, sicut alibi in more positum esse accipimus, esse postulandam.* Pontificis sanctio jam edita.

§. 14. Porro Nos hanc normam secuti sumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadragesimali abstinentia immunem declaravimus. In primis loci Episcopus id postulare a Nobis debuit, ac de gravissima, urgentique necessitate suum testimonium interponere. Deinde carnes minime permissæ fuerunt, si lactis, & ovorum usus satis esse videretur. Tum vero facultas edendi carnes tribui solum consuevit, cum interposito Episcopi testimonio id omnino necessarium judicaretur: nec sufficiens necessitati remedium afferri constaret, si ova solum, & lacticinia concederentur. Quoties autem abstinentia Quadragesimæ nostra auctoritate soluta fuit, certos tamen dies præscripsimus, quibus integra abstinentia servaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigilias præcepto obeundas, dies Majoris hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recensuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abstinentiam Feriis sextis, ac Sabbathis, etiamsi facultas a Nobis tradita, lactis & ovorum usum solum complecteretur. Postremo eam conditionem semper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comestionis ullo modo violaretur, ac ne simul in mensa carnes & pisces apponerentur. Ratio servata in conceden. dis disp. generali.

Ee 2 §. 15.

Verificatio causæ ab Episcoporum judicio pendet.

§. 15. Dum rationem hujus consilii nostri serio perpendimus, haud plene acquiescimus, ob eam solicitudinem ac dubitationem, ne causa ab Episcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad solvendam Quadragesimæ abstinentiam, ejus naturæ fortasse non sit, quæ veram & urgentem necessitatem contineat. Quippe illud Nobis semper ante oculos propositum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconsulto ac temere faciamus. Hærent pariter animo defixa S. Bernardi verba ad Pontificem Eugenium *lib. 3. de Consideratione cap. 4. Facitis hoc, quia potestis: Sed, utrum debeatis, quæstio est, & quomodo*: Attamen fidem præstitimus iis, quibus præstanda fuerat, Episcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri potest solicitudo peculiarium Ecclesiarum, ac Diœcesum, nisi fides habeatur Episcopis, a quibus illæ administrantur. Sed in posterum, ut gravissimum hoc negotium tutius, quam fieri possit, geratur, molestum vobis non sit, animum iis advertere, quæ subjicimus.

Causæ pro concedendis dispensationibus personalibus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Prædecessore Nostro *Cap. Consilium, de observatione jejuniorum*, inter causas legitimas solvendi abstinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenseri veram, & existentem reipsa ægritudinem: *Præterea de illis, qui in Quadragesima, vel in aliis jejuniis solemnibus infirmantur, & petunt sibi esum Carnium indulgeri, spondemus: quod, cum non subjaceat legi necessitas, desiderium infirmorum, cum urgens necessitas exigit, supportare potes & debes, ut majus periculum in eis evitetur*. Idem statuerant multo ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani *Can.* 9. quod anno 653. celebratum fuit: *Quisquis absque inevitabili necessitate, atque fragilitatis evidentis languore, seu etiam ætatis impossibilitate, diebus Quadragesimæ esum Carnium præsumpserit attentare, non solum erit reus Resurrectionis Dominicæ, verum etiam alienus ab ejusdem diei Sancta Communione ... Illi vero, quos aut ætas incurvat, aut languor exinanit, aut necessitas arctat, non ante prohibita violare præsumant, quam a Sacerdote permissum accipiant*.

Aliæ omnino requiruntur pro generalibus.

§. 17. Nemo est, qui non intelligat hujusmodi causas satis esse, ut aliqui a Jejunii legibus & abstinentia immunes existimentur; non autem, ut Populus, vel integra Civitas idem privilegium obtineat. Quis enim sibi persuadere possit, Cives universos alicujus Urbis vel Diœcesis, eodem tempore gravissimo morbo teneri, vel in eodem discrimine versari omnes, ut periculosam ægritudinem contrahant? Nisi forte eos morbos intelligamus, qui ab aeris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulo post verba faciemus. Quis credat unquam, Populum universum alicujus Diœcesis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema senectute confectum.

Quadragesimalium ciborum caritas non est causa sufficiens pro disp. gen.

§. 18. Neque vero causa sufficiens habenda est, ut aliqua Civitas, vel Populus abstinentia Quadragesimali liberetur, ipsique Carnes permittantur, si forte pisces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitæ sustentationem labore ac sudore sibi comparant, alii vero patrimonio ac divitiis satis superque abundant. Itaque, si pro emendis piscibus grave pretium solvendum sit, id quidem egenis Civibus, non vero divitibus suffragatur. Id asserunt etiam nonnulli Theologi haud severioris disciplinæ, quorum sententiam recensuimus Capite nono Libri tertii nostrarum Institutionum, quas Bononiæ Typis impressimus.

Nec Militum stationes.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorsus existimari debet, solvendas esse abstinentia Quadragesimæ Civitates, vel Diœceses, ubi exercitus versantur, eo quod Milites in iis locis permanentes abstinentiæ leges minime observant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejunium rite religioseque suscipiendum, ut nempe Milites tanta virtute temperantiæ permoti, ipsorum exemplum sequantur. Illud solum pro legitima causa in medium proferri potest, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, licet Quadragesimæ Jejunio non obtemperent, ut harum rerum pretia summopere augeantur. Tunc autem eadem statuenda sunt, quæ paulo ante diximus, cum pisces, & ova cariori pretio comparantur.

Nec alia ex peculiaribus causis supra recensitis.

§. 20. Igitur peculiares morbi, quamvis frequentes, in posterum pro causa solvendæ abstinentiæ non adducantur, nisi forte Civibus universis iidem morbi communes habeantur ob aliquam aeris corruptionem: neque in posterum herbarum, olei, piscium, & ovorum pretia tanti ponderis esse censeantur, ut omnis Civitas, vel Diœcesis, ab instituto Quadragesimæ Jejunio ac temperantia liberari contendat. Quod si

veras,

veras, ac legitimas a Nobis causas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potissimum percensebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera vero ab ipsa rerum magistra experientia deprompta est.

Causæ legitimæ I. Deficientia piscium, olei &c.

§. 21. Innocentius III. quem superius nominavimus, *eodem Cap. Consilium, de observatione jejuniorum*, Archiepiscopo Bracarensi postulanti, qua pœna plectendos judicaret illos, qui tempore Quadragesimæ a Carnibus non abstinuerant ob summam rerum caritatem, & angustiam, itaut plures fame enecarentur, respondit his verbis: *Cum autem quæsieris, quæ sit illis pœnitentia injungenda, qui diebus Quadragesimalibus, tempore quo tantæ famis inedia ingruebat, quod magna pars populi propter inopiam annonæ periret, carnes comedere sunt coacti; respondemus: quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Preces tamen Domino pro illis & cum illis effundas, ne ipsis aliquatenus imputetur; quia bonarum mentium est, ibi timere culpam, ubi culpa minime reperitur*; Si quis hoc tempore Episcopus, adductus exemplo Bracarensis Antistitis, idem consilium peteret a Sede Apostolica, tanquam ineptus, ac simplex haberetur; Sed illo Ecclesiæ felicissimo seculo maximi pendebatur, uti æquum est, Quadragesimæ præceptum. Hinc magna severitate inquirebantur illi, qui minime paruissent, licet talis causa intercederet, ut liberi ab eodem præcepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipsorum incolumitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fuse ostendimus in decima quinta nostrarum Institutionum Libri primi. Sed iis omissis, & aliis bene multis, quæ in hanc rem congeri a Nobis possent, illud primum delibabimus ex responso Innocentii III. tunc Quadragesimæ abstinentia solvi posse integram Civitatem, vel Diœcesim, cum reipsa non suppetunt ea, sine quibus præceptum Quadragesimæ observari nequit. Itaque si revera in aliquo loco neque oleum, neque pisces comparari possint, tunc Incolis ejusdem loci permitti fas est, ut lacte, & ovis utantur: Si hæc autem revera deficiant, tunc Carnis salubris tamen, edendæ facultas concedetur, interposita semper jejunii servandi conditione.

Disciplinæ veteris rigor.

Exemplum dispensationis concessæ pro Insulis Americæ.

§. 22. Insula S. Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Charissimo in Christo Filio nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo, nec ei ullus præest Episcopus. Præfectus Patrum Societatis Jesu anno 1742. a Nobis quæsivit, an ex concessione sibi facta a Sede Apostolica dispensandi super esu carnium, ovorum, & lacticiniorum tempore jejuniorum, & Quadragesimæ, dici posset, sibi etiam datam fuisse facultatem dispensandi nedum particulares personas, sed etiam multitudinem hominum, & omnes sui districtus Incolas, quando coram Deo id expedire judicasset: habitoque responso; facultatem ei fuisse concessam dispensationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis sui districtus; pro concessione exoravit. Pro causa exposuit veneficam piscium qualitatem; exiguum piscatorum numerum, qui longe ab Insula piscantes, pisces deferebant aut fœtentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quæ oleum emere non poterant pro cibis Quadragesimalibus necessarium; deficientiam denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facile corrumpuntur, aut a vermibus consumuntur. Re subinde mature discussa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis *die 12. Aprilis anno 1742.* habita ratione regionis nimis remotæ, a qua quilibet anno impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recursus; indulgentes necessitati Fidelium degentium in Insulis Ditionis Gallicæ in America, facultatem concessimus Præfectis Missionum illarum partium, ut in casu veræ, & ineluctabilis necessitatis, & tantum de anno in annum, præfataque vera necessitate durante, & non aliter; nec alio modo, uti possent & valerent cum fidelibus Populis ipsorum regimini commissis dispensare super esu ovorum, & lacticiniorum, & etiam carnium tempore Quadragesimali, indicta simul cum hujusmodi dispensatione observantia jejunii per unicam comestionem, oneratuque prædictorum Præfectorum conscientia, si adamussim juxta præscriptum concessa facultate usi non fuissent.

II. Causa Morbus epidemicus.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen; ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funesta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbos ejusmodi, qui universos hominum ordines, atque ætates corripiebat, lentam solum in pectore inflamma-

mationem excitaret, tamen senibus matura jam ætate debilitatis extremam afferebat perniciem, nam ex ipso febres acutissimæ, ac mortales sequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Postremo multorum pectora adeo labefactavit, ut gravissima deinde mala provenerint. Alias quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in discrimen vitæ adduxisse, Medici Scriptores luculenter testantur.

Medici audiendi super qualitate morbi.

§. 24. Itaque, si Medicinæ Professores acciti, monitique graviter, ut nihil a veritate alienum respondeant, unanimi consensu fateantur (uti nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononiæ versaremur) morbum esse talis naturæ, qualem superius commemoravimus, itaut nulla ætas libera, & incolumis esse queat; & affirment, illis ipsis, qui inter Cives salvi & integri numerantur, eamdem perniciem imminere; id præterea conferre plurimum ad ejusmodi luem depellendam, aut evitandam, si tum ægrotantes, tum sani a piscibus, & oleo, & quandoque pariter a lacte, & ovis abstineant, si, inquam, res ita se habeat, tum procul dubio causa sufficiens judicanda est, quæ experientiæ innititur, & quæ semper probata, & in posterum probanda videtur, ut nempe Populus, seu Civitas integra a carnibus abstinendi præcepto non teneatur.

Eorum attestationes exhibendæ.

§. 25. Neque ulla difficultas promovere vos debet a consulendis Medicis, qui præstantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera senserint, scripto testari non prætermittant; quæ conditio si desit in posterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diœcesi, carnibus aut lacticiniis vescendi tempore Quadragesimæ tribuetur: quippe id necessarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiares quidem Cives a Quadragesimæ præcepto liberos, & immunes decernere soleant; (de qua re gravissime monendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo nimis aggravent): Cum vero pro universis Civibus idem statuendum proponitur, tum se difficiles, anxios, ac solicitos præstare, Nos ipsi experti sumus. Postremo si velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipsam præclarissimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facile deprehendent, abstinentiam, ciborumque parsimoniam ab illis magnopere commendari: discrimen inter morbos constitui; e certis rationibus ostendi, in curandis quibusdam morbis nequaquam requiri, ut jusculum, & carnes, loco piscium, olei, &, herbarum substituantur; in aliis vero juvare plurimum, si sublatis carnibus, cum indicitur jejunium, oleo, vel lacte ægrotantes utantur: Demum advertent, quam diligenter, accurateque scribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue supersunt.

Quid observandum pro indulg. esu carnium, & ovorum.

Episcopi ne facile petant Dispensationes generales.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum est, ut Vos hortemur, ne tam facile suscipiatis negotium petendæ facultatis utendi carnibus, & lacticiniis tempore Quadragesimæ pro universa Civitate, vel Diœcesi. Quippe abrumpenda tandem est consuetudo, ob quam jam per tot annos in quibusdam locis hæ facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abstinentiam Quadragesimæ nullam inferre perniciem, neque plures ob hanc causam inter ægrotos, vel mortuos recenseri.

Præmissis non servatis, Dispensatio denegabitur.

§. 27. Hanc rationem, & institutum Nos ipsi secuti sumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadragesimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præstabitis, neque facile a Nobis pro universa Civitate, vel Diœcesi, facultatem solvendi Quadragesimæ abstinentiam postulabitis, vel (si necessarium id arbitremini) non aliter, quam servatis præmissis conditionibus Dispensationis instantia ad Nos deferretur, non solum ii fructus provenient, quos jam indicavimus, sed etiam repulsæ pudorem evitabitis, Nosque pariter ea molestia vindicabitis, quam ferimus, dum votis vestris minime obsecundamus. Postremo vos omnes peramanter amplectimur, & Apostolicam Benedictionem Vobis, populisque vestris impertimur.

Dat. die 24. Jun. 1745.

Datum ex Arce Castri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus nostri Anno V.

ELE-

E L E C T I O CXXXI.

Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla & illicita declaratur; cum censuris, & inhibitione, ne Consecrationem suscipere præsumat.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Hieronymo de Boch e vivis ad districtam rationem de illegitima probrosaque sua in Pseudo-Episcopum Harlemensem cooptatione a Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi Petro Joanne Meyndarts funestissimis Schismatis istic Patrono dudum facta, deque sua illicita, nefaria, sacrilega, & contra suprema Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum sanctiones, fucatis cæremoniis accepta consecratione, reddendam, die xi. Mensis Decembris anni proxime elapsi evocato a Pastorum Principe æternoque Judice Jesu Christo, cujus vices in terris Nos plane immerentes gerimus; sperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipse Petrus Joannes sceleratissimus execrandæ perduellionis antesignanus, quem neque paterna Prædecessoris nostri fel. rec. Clementis PP. XII. ac Nostra monita, neque vibrata toties in ipsum omnium Ecclesiasticarum censuram fulmina ad saniorem mentem redegerant, tam infelici ejusdem Hieronymi exitu perculsus, & sceleribus suis emergens, ad meliorem frugem rediret, & fructus pœnitentiæ dignos faceret. Verum iniquitatis filius nec conscientiæ angoribus tactus, nec tot censurarum Ecclesiasticarum formidine deterritus, nec ad tantum symmystæ sui exitium perterrefactus, sed veluti is, qui lætatur, cum male fecerit, & exultat in rebus pessimis, temerario ausu ac præfracta fronte non solum eidem Ecclesiæ Harlemensi primum Generalem Vicarium, deinde Episcopum constituit & designavit die xv. Mensis Maji currentis anni quemdam Schismaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastorem; verum ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de temeritate sua, detestabilique Pseudo-Episcopi designatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac sceleris confirmationem a Nobis expostulat.

Schismaticorum pervicacia.

Pseudo Episcopi elect.

§. 1. Ad tantam audaciam pene concidimus, nec possumus satis aptis verbis explicare & debitis lacrymis deflere tam pervicacem perditi hominis in malitia sua gloriantis, & sceleribus scelera adjicientis insaniam furoremque. Etsi autem per alias in simili forma Brevis literas tum laudati Clementis Prædecessoris, tum Nostras, quarum tenores hisce præsentibus literis pro insertis haberi volumus, tam ipsius Petri Joannis electionem & consecrationem in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem; quam defuncti Hieronymi de Boch electionem, consecrationem, & jamdudum obsoleti Episcopatus Harlemensis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac sacrilegam, & utrumque excommunicatum, anathematizatum, atque a Catholicæ Ecclesiæ communione segregatum, ac prorsus Schismaticum vitandum, esse ac fore, & utrumque nullam vel minimam Jurisdictionem Episcopalem, aut pro Animarum regimine auctoritatem unquam habuisse & habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, & inanis ficta Harlemensis Episcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout asserta in Pseudo-Episcopum Harlemensem designatio; tamen Prædecessorum nostrorum, ac potissimum ejusdem Clementis Prædecessoris, sacrarum legum morem & exempla secuti, quemadmodum alias fecimus, tradita Nobis e Cœlo potestate, electionem Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem a Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanne, & ab ejus fictis Canonicis factam, assertique Episcopatus hujusmodi erectionem, nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus.

Ultrajectensis Pseudo Archiepiscopi auctor. nulla Episcopat. Harlemensis irrita restitutio.

Nova elect. damnatur, & annullat

§. 2. Deinde sub pœna Excommunicationis ipso facto & sine ulla declaratione incurrendæ mandamus districteque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exerceat; ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine

Inhibetur electo quilibet Jurisdictionis actus.

mine vocentur, ad Animarum curam & sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constituere, ac deputare audeat: ac proinde, si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos Ordines exercuerit. Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine sive jam factas, sive faciendas, cum omnibus inde sequutis prorsus irritas, nullìusque momenti declaramus.

Nec non Episcopalis Consecrat. susceptio.

§. 3. Præterea sub eadem pœna Excommunicationis ipso facto & sine alia declaratione incurrendæ mandamus tam eidem Joanni Van-Stiphout, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum præbeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joannis, aliisque Archiepiscopis & Episcopis, ne eumdem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Has autem pœnas decernimus sine præjudicio illarum, quas tam Electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse.

Admonitio & cohortatio ad Catholicos.

§. 4. Cæterum, Dilecti Filii, gaudium, & corona nostra, quemadmodum præclara vestra in Catholicæ Fidei & Religionis Orthodoxæ confessione virtus & constantia, rebus ipsis semper probata, & Apostolicis laudibus commendata, Nos dubitare non sinit, quin non solum ad præcavendam, sed ad procul amandandam propulsandamque etiam omnem execrandi Schismatis luem maximopere enitamini; ita paterna nostra erga Vos caritas haud patitur, quin paterni cordis nostri curas cogitationesque ad Vos convertamus, solicite monentes atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Christi Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, & hominibus, qui Vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidioso, strenue pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine incredibili nostra lætitia ac solatio, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a Vobis Catholicæ Ecclesiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem singulari amore prosequimur; cujus pignus esse volumus Apostolicam Benedictionem, quam cum uberrima cœlestium charismatum copia conjunctam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Dat. die 26. Junii 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

Publicat. eodem die mense & Anno.

CXXXII.

DAMNATIO

Et Prohibitio Libri, cujus titulus est: *Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis, & Episcopi Harlemensis Instrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus a Sanctissimo alias expeditis ad Catholicos in Fœderato Belgio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a præcavendis animarum periculis.

Altissimo Divinæ providentiæ consilio imposita imbecillitati Nostræ suprema Catholicæ Ecclesiæ procuratio, atque adeo commendata Nobis a Pastorum Principe Jesu Christo, cujus vices plane immerentes gerimus, assidua pascendi universi Domini Gregis cura, jure ac merito exigit ac requirit, ut ad eumdem Gregem in unitate & integritate servandum custodiendumque semper advigilantes, inter gravissimas Apostolici ministerii Nostri partes eam præcipue reputemus, qua procul eiiciamus amandemusque perditos homines, ne sub inducta Pastoris larva Oves Christi venenatis fraudulentium fallaciumque doctrinarum suarum pascuis pelliciant ac decipiant,

& ne

& ne eas a Christi Ovili separantes, ad perditionis viam agant atque perducant.

§. 1. Cum itaque nomine duorum assertorum Antistitum, quos re ipsa haud legitime, sed nulliter electos, ac sacrilege consecratos, & supremis Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis præceptis inobedientes & contumaces, alias Nos a Catholicæ Ecclesiæ communione separavimus & sejunximus, ac separatos & sejunctos esse declaravimus, & publice denunciavimus, in lucem prodierit quidam libellus anno MDCCXLIV. editus sine Typographi nomine, & sine loci indicatione, sed hoc dumtaxat titulo: *Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis, & Episcopi Harlemensis Instrumentum appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus, quæ præferunt nomen SS. D. N. Benedicti XIV. scriptis ad universos Catholicos in Federato Belgio &c.* Nos, licet titulus ipse præfatum libellum proscriptione dignum esse & fore, aliisque censurarum Ecclesiasticarum, quibus Romani Pontifices Prædecessores Nostri hujusmodi appellationes damnarunt proscripseruntque, notis, reipsa obnoxium esse demonstret, atque adeo haud necesse sit, ad illum damnandum ac reprobandum, animadvertere rationes atque momenta in eodem libello ad comprobandum dictum titulum adducta, utpote fallacia, schismatica, & seditiosa; nihilominus postquam accuratissimo tam Nostro, quam aliorum examini subjecimus, Apostolica demum censura perstringendum ac proscribendum duximus. Schismaticorum seditiosus Libellus.

§. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theologia insignium Magistrorum suffragiis, de plurimorum quoque Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ad hoc specialiter deputatorum sententia atque consilio, libellum præfatum uti continentem propositiones falsas, seditiosas, scandalosas, captiosas, ad schisma ac eversionem Hierarchiæ Ecclesiasticæ pellicientes, & Apostolicæ Sedis prædictæ auctoritati injuriosas, & Ecclesiasticæ jurisdictionis eversivas, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, damnamus, & reprobamus; Ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, lectionem, & usum omnibus & singulis Christifidelibus, etiam specifica, & individua mentione & expressione dignis, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente) nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdicimus. Volentes, & eadem auctoritate mandantes, ut quicumque libellum hujusmodi penes se habuerit, illum, statim atque præsentes literæ ei innotuerint, locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis Inquisitoribus tradere atque consignare teneatur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent. Damnatur, & imprimi, legi ac retineri prohibetur, sub censuris.

§. 3. Insuper omnia alia scripta, vel manu exarata, vel typis excusa, in quibus ejusmodi errores, aut illorum aliqui quomodolibet renovantur, vel defenduntur, seu eos in posterum, quod absit, renovari aut defendi contigerit, sub eadem pœna, auctoritate, & tenore præfatis proscribimus itidem, & damnamus, ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, retentionem, & usum, sicut præmittitur, omnino prohibemus: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Similia scripta pariter prohibentur.

§. 4. Ut autem eædem præsentes literæ ad omnium notitiam facilius perducantur, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, & auctoritate prædicta decernimus, illas ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, necnon Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; Sic vero publicatas, omnes & singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificatæ, & intimatæ fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur eisdem præsentibus, si exhibitæ forent, vel ostensæ. Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 26. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 26. Junii 1745.

D. Card. Passioneus.

Publicat. eodem die Mense, & Anno.

CXXXIII.

PRIVILEGIUM

Elevandi Crucem more Archiepiscoporum, conceditur Episcopis Eystetensibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. AD Pastoralis dignitatis fastigium, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, per ineffabilem Divinæ Sapientiæ atque bonitatis abundantiam evecti, ad ea, quæ Ecclesiarum quarumlibet gloriam, earumque Præsulum splendorem & honorificentiam respiciunt, libenter intendimus, ut Præsules ipsi potissimum de laudabili bonorum operum exemplo commendatione digni, per Nostri Ministerii partes, optatis gratulentur eventibus, propterea que eos pii Pastoris affectu prosequimur, ac plenis favoribus confovemus, prout sublimium personarum, locorum, & temporum qualitatibus debita consideratione pensatis, conspicimus in Domino salubriter expedire.

Ecclesiæ Eystetensis illustres prærogativæ. §. 1. Cum itaque, sicut accepimus, annus millesimus ab Institutione & erectione Ecclesiæ Eystetensis in Morgaviensi Germania, tunc Gentilibus Incolis, Idolisque ipsorum cultui dicatis referta, decurrat, seu prope elapsus sit; ipsique Ecclesiæ S. Wilibaldus ex Regali Anglorum Sanguine ortus primo loco, postea vero felicis recordationis Ebeardus, qui postmodum sub nomine Victoris Secundi ad Summi Apostolatus Apicem assumptus est, ex propinquo Henrici Imperatoris sanguine in Episcopos & Pastores præfecti fuerint, & in Majori S. Wilibaldi, & in alia Ecclesiis Civitatis, vel Diœcesis Eysteten., S. Valburgæ ipsius S. Wilibaldi, dum in humanis ageret, Germanæ Sororis Ossa permultis miraculis clara in summa veneratione asserventur, ac ipsorum S. Wilibaldi, & S. Valburgæ ope, & præsidio, necnon ejusdem S. Wilibaldi Successorum Eystetensium Episcoporum zelo, & opere, in illis partibus Fana diruta, & Orthodoxa Fides feliciter fundata & promota, & postmodum contra falsa Lutheri, & Calvini dogmata fortiter defensa respective extiterint; Et Civitas, Diœcesis Eystetensis, coadiuvante Venerabili Fratre Joanne Antonio libero Barone de Frejiberg moderno illarum Episcopo, pluribus Monasteriis aucta sit, ipseque Joannes Antonius Episcopus, recurrente mox sæculo, seu centesimo anno post nongentesimum ab ipsius Ecclesiæ Eysteten. Institutione, & erectione prædictis, hujus Sæculi, seu præfati anni centesimi Festivitatem solemniter celebrare Reliquiasque præfati S. Wilibaldi ad Altare Ardenteum propriis sumptibus ad id magnifice extructum, Sacrisque Supellectilibus opulenter rejectum, transferre, ut etiam accepimus, intendat.

Moderni Episcopi pia merita.

§. 2. Nos, qui in agro Domini, divina disponente clementia, meritis licet imparibus, præsidentes, nil in Domino ardentius exoptamus, quam ea augeri, & promoveri, quæ cultui Omnipotentis Dei, ac Sanctorum suorum Reliquiarum Venerationi & Ecclesiarum Præsulibus decori, & maiestati incrementum afferre valeant, eidemque Joanni Antonio Episcopo specialem gratiam facere volentes, ipsumque Joannem Antonium Episcopum a quibusvis suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes; Motu proprio, non ad prædicti Joannis Antonii Episcopi, vel alterius pro se super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed ex matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, eidem Joanni Antonio Episcopo, ut ipse, & ejus Successores, Ecclesiæ Eysteten. Præsules pro tempore existentes, insignio Rationalis ab ipsius Ecclesiæ Eysteten. institutione & erectione hujusmodi, ad instar Archiepiscoporum, jam gaudentes, de cætero perpetuis futuris temporibus Crucem in Civitate & Diœcesi præfatis, ac in quibusvis functionibus publicis, & privatis, non tamen in præsentia Archiepiscopi, nisi de ipsius consensu, & salvo in omnibus Jure Metropolitico, ante se elevari, & gestari facere, illaque uti libere & licite possint & valeant, Apostolica Auctoritate, tenore præsentium, concedimus & indulgemus, ipsumque Joannem Antonium Episcopum, ejusque Successore Ecclesiæ Eysteten. Præsules pro tempore existentes, super eisdem præmissis a quoquam quavis auctoritate, & quo-

Ipsi & Successoribus conceditur Indultum gestandi Crucem ante se elevatam, &c.

& quovis prætextu, colore, vel ingenio molestari, inquietari, perturbari, vel impediri nullatenus unquam posse, neque debere.

§. 3. Præsentes quoque ex quocumque capite, quantumvis juridico, & legitimo, de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, vel quopiam alio defectu notari, vel impugnari nunquam posse, sed eas semper & perpetuo validas, firmas, & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; nec eas sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus comprehensas, sed semper ab illis exceptas esse & fore, ac Jo. Antonio Episcopo, ejusque Successoribus dictæ Ecclesiæ Eysteten. Præsulibus pro tempore existentibus perpetuo suffragari; Sicque. & non alias, per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictæque Sedis Nuncios, judicari, & definiri debere, & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus; non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, dictæque Ecclesiæ Eysteten., etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus contrariis quibuscumque. Clausulæ ad perpetuam. Decretum irritans cum derogationibus.

§. 4. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostræ absolutionis, Concessionis, Indulti, Decreti, & voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnat. Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, quinto nonas Julii Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 3. Julii 1745.

NE CONFESSARII

CXXXIV.

A Pœnitentibus exquirant Sociorum in crimine, seu complicum nomina &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regnorum Portugalliæ, & Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Suprema omnium Ecclesiarum solicitudo, & Divina Jesu Christi omnium Pastorum principis, cujus vices plane immerentes gerimus, Caritas assidue urget Nos, ut pro commissa divinitus imbecillitati nostræ universi Dominici gregis cura semper advigilantes, periculis animarum, sicubi forte superimpenderint, per omnes Christiani Orbis Populos ac Nationes, opportune, quantum cum Domino possumus, occuramus; atque iis præcipue Regnis & Locis peculiari quodam Apostolicæ nostræ Caritatis studio, auctoritatisque providentia consulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quam maxime floreant, calidus humani generis hostis nocere Fidelibus, dum aperto bello desperat, per insidias mollitur; in Angelum scilicet sese lucis transfigurans, & ementita boni specie incautis illudens, qua ex arte non minora sæpe animarum detrimenta, quam ex aggressione manifesta, esse proventura nequissimus veterator confidit. Pontificis studium in avertendis animarum periculis.

§. 1. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentissimis Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis, & Ditionibus, quibus Vos Antistites summa cum Sacerdotalis virtutis vestræ commendatione præsidetis, & quibus pro singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam hanc S. Sedem observantia, meritæ debentur laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi nostri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures nostras, nonnullos istarum partium Confessarios, falsa zeli imagine seduci se passos, sed a zelo secundum scientiam longe aberrantes, perversam quamdam, & perniciosam praxim in audiendis Christifidelium confessionibus, & in saluberrimo Pœnitentiæ Sacramento administrando invehere, atque introducere cœpisse; Refert abusum interrogandi Pœnitentes de nomine complicis seu Socii criminis &c.

ut

ut videlicet, si forte in pœnitentes incidissent socium criminis habentes, ab iisdem pœnitentibus socii hujusmodi, seu complicis nomen passim exquirerent: atque ad illud sibi revelandum non inducere modo suadendo conarentur; sed, quod detestabilius est, denuntiata quoque, nisi revelarent, absolutionis sacramentalis negatione, prorsus adigerent atque compellerent; immo etiam complicis ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper locum sibi exigerent designari: Quam illi quidem intolerandam imprudentiam, tum procurandæ complicis correctionis, aliorumque bonorum colligendorum specioso prætextu colorare, tum emendicatis quibusdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum revera opiniones hujusmodi vel falsas, & erroneas sequendo, vel veras, & sanas male applicando, perniciem tam suis, quam pœnitentium animabus consciscerent; ac sese præterea plurium gravium damnorum, quæ inde facile consecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo æterno Judice constituerent.

Scandala inde exorta.

§. 2. Et vero jam secuta fuisse multa ejusmodi damna; infelici experientia compertum est: Nec fieri potuit quin ea de causa & oblocutiones, & scandala, & non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, & animorum ingens conturbatio in populo fideli exorta sint. Tristia Nos hæc nuntia cum accepimus, simul audivimus, contra exitialem hujusmodi abusum protinus justa indignatione pro munere suo commotos fuisse Dilectos Filios nostros S. R. E. Cardinales Nunum a Cuna in iisdem Portugalliæ & Algarbiorum Regnis Generalem Inquisitorem, & Thomam de Almeyda Patriarcham Lisbonensem; atque utrumque solicite gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando adlaborasse.

Item Card. Inquisitoris, & Patriarchæ solicitudines.

Damnat relatam praxim.

§. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine ulla ex parte Apostolico nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem hac super re nostram apud Vos obscuram, aut ambiguam esse sinamus; Notum Vobis esse volumus, memoratam superius praxim penitus reprobandam esse, eamdemque a Nobis præsentes nostras in forma Brevis literas reprobari, atque damnari, tanquam scandalosam, & perniciosam, ac tam famæ proximorum, quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad sacrosancti sigilli Sacramentalis violationem atque ab ejusdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere proficuo & necessario usu fideles abalienantem.

Episcopis mandat, ut eam inhibeant, & extinguant.

§. 4. Eapropter, Venerabiles Fratres, quamquam de pastorali vestra vigilantia nihil est quod dubitemus; Supremi tamen officii quoque nostri esse censemus alacritatem ipsam vestram hac mentis nostræ aperta significatione, & Apostolicis insuper hortationibus nostris intensius acuere, & excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggesserit: initis rationibus, & efficacioribus quibuscumque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam hujusmodi novitatem strenue insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curæ vestræ ovibus ibi offendiculum parari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque Divinæ misericordiæ fonte illas averti ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore nostro, ad abluendas dealbandasque in Sanguine suo animas, amantissime invitantur. Interea, dum a zelo vestro, ac prudentia, luculentiora Nobis certo pollicemur vestræ pietatis & observantiæ argumenta, Apostolicam Benedictionem cum uberrima cælestium charismatum copia conjunctam, Vobis Venerabiles Fratres, ex animo impertimur.

Transumptis fidem haberi jubet.

§. 5. Volumus autem, ut præsentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 7. Julii 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Mensis Julii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

FINIS TOMI SECUNDI.

